

Gặp Anh Là Điều Mỹ Lệ Đầy Bất Ngờ

Contents

Gặp Anh Là Điều Mỹ Lệ Đầy Bất Ngờ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	34
12. Chương 12	36
13. Chương 14	38
14. Chương 15	41
15. Chương 16	44
16. Chương 17	47
17. Chương 18	50
18. Chương 19	52
19. Chương 20	55
20. Chương 21	57
21. Chương 22	59
22. Chương 23	62
23. Chương 24	64
24. Chương 25	66
25. Chương 26	69
26. Chương 27	71
27. Chương 28	74
28. Chương 29	76
29. Chương 30	79
30. Chương 31	81
31. Chương 32	83
32. Chương 33	86
33. Chương 34	88
34. Chương 35	91
35. Chương 36	94
36. Chương 37	96
37. Chương 38	98
38. Chương 40	101
39. Chương 41	103
40. Chương 42	106
41. Chương 43	109

42. Chương 44	111
43. Chương 45	114
44. Chương 46	116
45. Chương 48	119
46. Chương 49	124
47. Chương 50a	127
48. Chương 50b	129
49. Chương 50c	133
50. Chương 50d	137
51. Chương 50e	143
52. Chương 50f	149
53. Chương 50g	153
54. Chương 50h	157
55. Chương 50i	162

Gặp Anh Là Điều Mỹ Lệ Đầy Bất Ngờ

Giới thiệu

Giới thiệu ***Note: lần đầu tiên bọn tớ edit truyện nên không tránh khỏi sai sót. Và vì đây là bản e

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-anh-la-dieu-my-le-day-bat-ngo>

1. Chương 1

“Thiên Thiên, gả cho anh đi!”

Ngồi trước máy tính, Diêu Thiên Thiên tay run lên, thiếu chút nữa làm đổ ly nước. Lần đầu tiên trong đời bị người ta cầu hôn, tuy rằng là trong game online “Hiệp cốt nhu tình”, vẫn khiến cô trợn mắt há mồm một hồi lâu.

Trong trò chơi, cô tên là Tâm Hữu Thiên Thiên Kết, là đệ tử phái Tuyết Sơn, cũng là đệ tam tà phái cao thủ của môn giáo, người cầu hôn cô là bạn mới quen 2 tháng trước – Tiêu Dao, 2 người vốn quyết đấu ở đỉnh Hoa Sơn, đánh xong mới thành bạn bè, sau 1 hồi lại trở thành bạn tâm giao.

“Anh là đệ tử Thiếu Lâm, có thể lập gia đình sao?” Diêu Thiên Thiên chậm rãi đánh ra một hàng chữ, đôi mắt to trong lóe sáng tia ranh mãnh.

“Tại hạ là đệ tử Thiếu Lâm, Thiếu Lâm tự tuy nhiều quy củ, cũng không trở ngại tại hạ lấy vợ sinh con đại sự.” Tiêu Dao nói chuyện nho nhã, đáng tiếc không biết tìm từ, câu nói không lưu loát, làm ở cho bên kia máy tính, Diêu Thiên Thiên cười đau bụng.

Diêu Thiên Thiên cười đến run rẩy hết cả người: “Tiểu sư phụ, vậy quà tặng của anh là gì?”

Tiêu Dao nghiêm túc nói: “ Nhuyễn Ổi giáp, Đằng Vân Ngoa hoặc Hiên Viên Hạ Vũ Kiếm, em chọn đi.”

Diêu Thiên Thiên có chút không vui, “ Trời, anh cũng quá nhỏ mọn đó.”

“Vây....ba thứ đều cho em.” Tiêu Dao có chút đau lòng, nhưng vì ôm được mỹ nhân về, chỉ phải nhịn đau từ bỏ những thứ yêu thích.

“Vây cũng tạm được.” Diêu Thiên Thiên đắc ý hả hê xoa cái bụng, cảm thấy tư thế chướng tai gai mắt, lại vội vàng buông tay xuống, ngay sau đó nghĩ Tiêu Dao lại không thấy tới, làm gì phải giả bộ văn nhã thanh tú, cô lập tức bắt chéo chân, tiếp tục bùm bùm gõ bàn phím, “Tiểu sư phụ, vậy chúng ta nhanh đi đăng kí.”

Tiểu hòa thượng đầu bóng lưng mặc tăng bào màu xám đi phía trước, thiếu nữ chải hai búi tóc mặc áo trắng theo sát phía sau, hai người nhàn nhàn đi vào cửa một gian phòng nhỏ cũ nát, một tấm bản ghi Nơi Đăng Kí Kết Hôn dựng ở trước cửa, đặc biệt bắt mắt.

Trình tự đăng kí cực kì đơn giản, chỉ cần nộp 100 tệ tiền ảo trong game, hai bên nam nữ ấn kí vào sổ hồng là được.

Tiểu hòa thượng nhanh chóng trình trọng ấn xuống một dấu tay, Diêu Thiên Thiên đem con chuột di động đến, nhấn dấu tay, ai dè mới vừa ấn xuống, hệ thống liền nhảy ra một hàng tin: Bởi vì hai bên nam nữ thuộc 2 phái chính tà, không cho phép kết làm vợ chồng, mời 1 trong 2 người chơi cải tà quy chính hoặc bỏ chính theo tà sau đó hãy đến đăng kí lại. Nơi đăng kí đối xử bình đẳng, công chính liêm minh, không thu bất kì hối lộ, người chơi cần tự trọng. (=)) đều hết biết)

Diêu Thiên Thiên nhìn mấy câu đầu, chỉ thấy buồn cười, tới vài câu cuối cùng lời lẽ nghiêm khắc, ngữ khí mạnh mẽ xuất hiện, cô một hơi phun ngum trà lên màn hình, sau đó không ngừng than vãn.

Sau khi trầm mặc một chút, Tiêu Dao chững chạc đằng hoàng đánh mấy hàng chữ: “Vì em, anh tình nguyện gia nhập Tuyệt Sơn phái.”

Như vậy khí thế làm cho Diêu Thiên Thiên có chút cảm động. Cô còn chưa kịp hồi phục, hệ thống lần thứ hai đưa ra một hàng tin: Nếu người chơi thay đổi môn phái, tự nhiên thuộc tính nhảy về 0, tất cả phải luyện lại từ đầu, nên nghĩ kĩ rồi mới làm.

Diêu Thiên Thiên nhìn không được nhảy dựng lên, “ Cái quy tắc này quả thực quá biến thái.”

Đằng sau có người xoay sang hỏi, “Thế nào?”

Diêu Thiên Thiên không để ý, thuận miệng đáp: “Kết hôn như vậy thật phiền toái.”

“A, bạn muốn kết hôn???”

Nhất thời kích thích ngàn tầng mây. Chỉ trong nháy mắt, xung quanh bị vây chặt như nêm cối, mỗi người đều dùng một loại ánh mắt mong chờ nhìn cô.

Diêu Thiên Thiên hối hận không thể cắn đứt lưỡi mình, cô làm sao lại quên mất ngồi đằng sau - Đại San San có giọng to và là một bà tám, việc gì bị cô ta biết, không đến nửa ngày, trong công ty từ tổng giám đốc cho tới bà dì dọn vệ sinh, không ai không biết, không ai không hay.

Cô càng thêm quên mất đây là ở phòng làm việc mà không phải ở nhà, vô duyên vô cớ làm cô tiêu dao tự tại. Tuy công ty không có văn bản quy định rõ ràng không được lên mạng chơi game vào giờ nghỉ trưa, nhưng dù sao đây cũng không phải việc đáng khen ngợi, Diêu Thiên Thiên có chút chột dạ thu lại cửa sổ màn hình trò chơi, “ hắc hắc...” – ngáy ngồ cười.

“ Thiên Thiên, nói nghe một chút thôi, cho mọi người chung vui.”

Diêu Thiên Thiên buồn bực nghĩ: nếu như bị họ biết rõ cô là vì trong trò chơi được người ta cầu hôn, vậy rất mất mặt, nên quyết định sống chết không mở miệng.

Mọi người làm sao cũng không cạy được miệng cô, mắt húng nên cũng dần tản ra.

Diêu Thiên Thiên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, vừa quay đầu, Đại San San lại thấy cười như không cười nhìn cô.

Diêu Thiên Thiên trong lòng bồn chồn, Đại San San chính là kẻ không đạt mục đích thề không bỏ qua, nhất định phải cẩn thận đề phòng, ngàn vạn lần không thể rơi vào bẫy.

“Thiên Thiên à, chúng ta thân như vậy, đối với mình bạn sẽ không giấu giếm sự thực đó chứ?” Đây là chiêu của San San, sử dụng nhu tình để tấn công.

“Rộng lượng như bạn, bình thường vẫn chiều cố mình, mình rất cảm kích.” Diêu Thiên Thiên miệng nói, trong lòng oán thầm nói: chị hai à, ai tôi cũng có thể nói, chỉ có chị là không dám.

Đại San San nhếch khóe miệng, mắt tròn cười híp lại, “Vậy bạn còn không mau nói.”

Thiên Thiên đầu óc nhanh chóng vận chuyển, cô cười hì hì nói: “Rộng lượng đại tỷ, là bạn đại học của mình thì có, mình mà kết hôn người đầu tiên thông báo nhất định là bạn rồi.”

San San vỗ vỗ vai cô, vừa lòng nói: “Vậy mới phải chứ.”

Mạo hiểm qua đi, Thiên Thiên phát hiện máy điều hòa chạy 22 độ trong văn phòng, trán cô vẫn đang đổ mồ hôi.

San San trở lại chỗ ngồi của mình, Thiên Thiên lại mở cửa sổ trò chơi.

Tiêu Dao đã gửi mấy dòng tin qua: “Thiên Thiên, anh đi đổi môn phái liền đây, đừng vì anh mà tiếc, anh thấy đáng giá.”

“Thiên Thiên, em còn ở đây không?”

“Thiên Thiên?”

Thiên Thiên lập tức đánh chữ, “Đừng, tuyệt đối đừng, anh luyện đến cấp bậc này không phải dễ.” Lòng bàn tay cô nhanh chóng chảy mồ hôi, chẳng qua là trò chơi thôi, cô không nghĩ từ nay phải thiếu nợ ân tình.

Đối phương nửa ngày không có phản ứng, Thiên Thiên mắt nhìn thời gian ở góc phải phía dưới màn hình, gần một giờ rưỡi, giờ nghỉ trưa sắp hết. Cô lại đánh hai hàng chữ, “Tiêu Dao, em đến giờ đi làm. Buổi tối gặp lại.” Tin nhắn còn chưa gửi, hệ thống lại hiện lên tin: Bạn của bạn - Tiêu Dao, gia nhập Tuyết Sơn phái, đã trở thành đệ Ngũ Đại đệ tử của Tuyết Sơn phái.

Thiên Thiên ngây cả người, Tiêu Dao đánh 1 khuôn mặt cười qua.

“Quá đáng tiếc.” Thiên Thiên im bất một hồi mới nhả ra ba chữ.

Tiêu Dao vẫn đang gõ chữ, nhưng chưa thấy hiện lên, không biết muốn phát biểu cái gì thao thao bất tuyệt. Không biết ai hô lên “Đến giờ làm”, mọi người nhanh chóng lấy lại tinh thần bắt đầu làm việc, Thiên Thiên lập tức đánh 88 (bye bye) gửi đi, vội vàng log out.

=====

Thiên Thiên làm trong bộ phận phục vụ, là bộ phận bận rộn nhất trong công ty. Công việc hàng ngày là nhận các loại lời nhắn, nghe điện thoại, sắp xếp kĩ sư tới sửa chữa lại máy móc trục trặc, làm báo cáo và tổng kết để giao cấp trên.

Trong công việc, Thiên Thiên hoàn toàn khác trong đời thường, lúc nghỉ ngơi, cô vui chơi chọc phá, hòa đồng, có lúc nổi hứng kể chuyện cười mà mặt không đỏ, tim không nhảy. Khi làm việc, cô hết sức chặt chẽ cẩn thận, tinh thần trách nhiệm cao. Tất cả văn kiện được phân loại gọn gàng ngăn nắp, hôm nào cô nghỉ phép, người khác không biết cũng có thể dưới sự chỉ dẫn của cô làm việc nhẹ nhàng. Bạn thân Lâm Hi đánh giá cô rất cao: có thể phân biệt rạch ròi công việc và sinh hoạt, là người hưởng thụ công việc, nhiệt tâm trong cuộc sống, là cô gái thông minh.

Cả buổi chiều cô kiểm kê mấy chục bưu kiện, nghe hơn mười cuộc điện thoại, vừa cầm ly nước hớp một ngụm, điện thoại nội bộ bên trái nhấp nháy đèn đỏ, cô đảo mắt, nhìn thấy số 118, lại là đường dây chuyên dụng của phòng tổng giám đốc.

Cô hắng giọng một cái, giọng ngọt ngào nói: “Xin chào.”

“Cô Diêu, mời vào đây một chút.” Tiếng nói giàu từ tính, không trầm không bổng.

Thiên Thiên biết rõ là chuyện gì xảy ra, da đầu cô run lên, oán hận nhìn San San ở phía sau liếc một cái, buồn rười rượi, từng bước nhỏ hướng phòng tổng giám đốc mà đi.

Đến lúc tới vừa đủ cự ly, Thiên Thiên cắn môi dưới, gõ nhẹ nhẹ cửa.

“Mời vào.” Âm thanh truyền tới không lớn, Thiên Thiên ưỡn thẳng lưng. Lại không có làm chuyện sai, sợ cái gì. Cô cắn răng một cái, đẩy cửa ra.

“Tiện tay đóng cửa, cảm ơn.”

Mẽ Bác ngồi sau bàn làm việc, đôi mắt thâm thúy không lộ nửa điểm cảm xúc, khóe miệng chứa ý cười. Một bàn tay nhàn nhã đặt trên bản hợp đồng, cười nói: “Ngồi đi, sao lại đứng ở cửa.”

“Dạ” Thiên Thiên lúc này sao dám chống lại mệnh lệnh.

“Em đang sợ?” Mẽ Bác nhích người tới gần, mặt đầy hài hước.

Thiên Thiên ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Không có.”

“Ừ, rất tốt.” Mẽ Bác gấp lại bản hợp đồng, đột ngột nói: “Nghe nói em sắp kết hôn?”

Thiên Thiên đã sớm chuẩn bị, chiều này cũng không thể thắng vì bất ngờ đâu, cô tựa đầu làm như không có gì, “Lời đồn, chỉ là đồn đãi.”

“Phải không?” Mẽ Bác không tập trung tư tưởng lườm cô liếc mắt một cái.

Trong lòng Thiên Thiên chuông báo động kêu như đại bác, Thiên Thiên biết rõ, Mẽ Bác càng làm như không quan tâm, thì việc này càng không tầm thường. Cô ngọt ngào cười nói: “Tổng giám đốc nhất định là nghe lầm.”

“Đến đây.” Mẽ Bác vẫy tay, Thiên Thiên ngoan ngoan đi qua.

Một nụ hôn nóng rát đột ngột dán lên môi cô, Mẽ Bác vừa lòng thấy cô đỏ mặt. “Điều Thiên Thiên, nhớ kỹ, em là của anh, em đừng nghĩ thoát khỏi anh.”

Thiên Thiên thở dài, từ lúc tốt nghiệp đại học đã bị anh ấy bắt làm trong công ty này, nhất cử nhất động đều dưới sự giám sát của Mẽ Bác, nghĩ “ngoại tình” một chút cũng không có cơ hội. Cô đưa tay ôm lại Mẽ Bác, cuộc đời này, đại khái chỉ có thể nhận lệnh.

=====

Buổi tối Thiên Thiên lại chơi game, Tiêu Dao online chờ đã lâu.

“Em tới rồi à.” Tiêu Dao theo thường lệ luôn chào hỏi trước.

Thiên Thiên mở ra tư liệu của Tiêu Dao, mới một buổi trưa, hần đã học tập hai mươi cấp Kiến thức cơ bản, thăng thành đệ Tứ Đại đệ tử. “Anh luyện thật mau.”

“Đó là đương nhiên.” Tiêu Dao vỗ vỗ ngực, kiêu ngạo nói “Em hôm nay online trễ thật.”

Sau khi tan tầm cùng Mẽ Bác đi ăn món Nhật, lại xem hết phim hài “Tiếng gió”, dĩ nhiên là trễ rồi. Thiên Thiên hàm hồ nói: “Ừ, cùng bạn bè ăn cơm xong mới về.”

“Bạn trai?” Tiêu Dao cười hì hì thăm dò.

Thiên Thiên không trả lời thẳng, hỏi ngược lại: “Anh còn muốn kết hôn hay không?”

“Muốn, đương nhiên muốn.” Nếu không hần nhịn đau bụng thân phận Thiếu Lâm Đại đệ tử làm gì, chẳng lẽ ăn no rồi việc.

Thiên Thiên cùng Tiêu Dao tiếp tục công trình vĩ đại vẫn chưa xong hồi chiều, đi tới chỗ ghi danh, lần này hai người đều là đệ tử phái Tuyết Sơn, nên chắc không có vấn đề rồi. Nhưng sự thật chứng minh, bất kì việc gì đều không có tính xác định.

Hệ thống đưa ra thông báo, làm cho Tiêu Dao muốn học máu bỏ mình: Nhất Đại đệ tử và Tứ Đại đệ tử không thể thông hôn, như vậy là loạn luân, mời người chơi nghĩ kĩ rồi mới làm. (*phụt* oh holy ... cái hệ thống này đúng tặc =)))

Thiên Thiên dở khóc dở cười, việc trên đời quả nhiên không có thật biến thái, mà là QUÁ BIẾN THÁI.

“Vậy...vậy...làm thế nào đây?” Tiêu Dao bị đả kích quá nặng đến nỗi nói lắp.

Thiên Thiên nghĩ ngợi, “Chỉ còn cách khổ luyện, mau chóng lên tới Nhất Đại đệ tử.”

Tiêu Dao chần chừ hồi lâu, “Chỉ sợ, đến lúc đó sẽ còn có phát sinh ngoài ý muốn.”

Đúng vậy, Thiên Thiên cũng không thể xác định, cái trò chơi biến thái này còn có thể làm ra trò gì nữa. Nàng nhún nhún vai, “Thuyền tới đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng.”

Thiên Thiên là người lạc quan, rất mau sẽ đem việc rắc rối ném sau đầu, chỉ tội Tiêu Dao, cùng một đồng quái điều trà trộn ở Tân Thủ Môn, mỗi ngày đem đánh quái luyện cấp, thăm than, đầu năm nay, lấy lão bà thiệt là muốn trả giá đại giới.

2. Chương 2

Thứ bảy, Thiên Thiên như thường lệ hăng hái chiến đấu trước máy vi tính, quyết định sử dụng cuối tuần này để bế quan luyện cấp, chỉ cần tăng thêm một tầng, cô có thể được liệt vào danh sách Thập Đại Cao Thủ. Những lúc Mễ Bác tăng ca, đi công tác hoặc những ngày không hẹn hò, cô luôn luyện cấp để giết thời gian.

Thiên Thiên đang ở Tử Trúc Lâm khiêu chiến Vô Đang cường môn – Trương Tam Phong thì chuông điện thoại reo, cô liếc qua màn hình, không chuyên tâm, hậu quả là bị Trương đạo nhân hạ sát, mức máu rơi tận đáy, thiếu chút nữa là trực tiếp vắng về Tân Thủ Thôn. Cô nhanh chóng chạy trốn, rút cục bảo toàn cái mạng nhỏ.

Thiên Thiên đổ mồ hôi lạnh, chết một lần là rút 10% kinh nghiệm, với cấp bậc của cô, tối thiểu một tháng mới luyện lại được, nguy hiểm thật...nguy hiểm thật, cô vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm. Cô đi đến khu vực an toàn rồi mới tiếp điện thoại, “ Alo?”

“Thiên Thiên...bồ đang ở đâu?” là tiếng nói thanh thúy của Lâm Hi.

“Ở quảng trường sư môn.” Thiên Thiên buột miệng nói.

Gián đoạn một lúc, Lâm Hi tức giận nói: “Điều Thiên Thiên, bồ thực là tẩu hỏa nhập ma rồi.”

“Ừ”, Thiên Thiên thè lưỡi, không thoải mái nói: “Ở nhà nè, có việc gì?”

“Thì ra thực sự không phải bồ.” Lâm Hi nhẹ giọng nói.

“Đại tiểu thư của tôi, bồ đang nói cái gì vậy?” Thiên Thiên không hiểu hỏi lại.

Lâm Hi do dự rất lâu mới hạ quyết tâm: “Thiên Thiên, bồ nghe mình nói, nhưng bồ ngàn vạn lần đừng kích động nha.”

“Bồ nói đi.” Mắt Thiên Thiên còn đang chăm chú nhìn màn hình máy tính.

“Mình...vừa rồi thấy Mễ Bác.”

“Vậy thì có gì mà kích động.” Thiên Thiên vừa nói vừa trả lời tin nhắn của Tiêu Dao.

Lâm Hi quanh co nói: “Anh ta...ở cùng một cô gái.”

Thiên Thiên nghe ra trọng điểm, cô tỉnh táo nói: “Rất thân mật sao?”

“Ừ, bọn họ nắm tay vào khách sạn, mình thấy không rõ, mới đầu còn tưởng bồ.”

Đầu Thiên Thiên ong ong một hồi, có chút thở không nổi.

“Thiên Thiên, Thiên Thiên, bồ không sao chứ?” Lâm Hi gấp gấp kêu.

“Không có gì, bồ giúp mình theo dõi, mình lập tức tới đó.”

Lâm Hi báo địa chỉ, Thiên Thiên nắm áo khoác, nhanh chóng ra cửa.

Đang trên đường Lâm Hi lại gọi đến: “Thiên Thiên, bọn họ đã ra khỏi khách sạn, mình đón taxi đuổi phía sau.”

“Vậy bây giờ mình nên đi đâu?” Thiên Thiên tâm tình ổn định, giọng nói bình tĩnh, nhìn không ra cái gì bất thường.

Nhất thời không có tiếng trả lời, chắc hẳn Lâm Hi đang hỏi tài xế cụ thể đang ở đâu, không bao lâu, giọng cô một lần nữa vang lên, “Xem tình hình bọn họ là muốn đi trung tâm thương mại, bồ ở tại chỗ chờ điện thoại của mình nha.”

Thiên Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói với tài xế taxi: “Đừng ngừng xe, cứ vòng 2 vòng đường này.”

Lúc tài xế sắp quay đầu xe lần thứ ba, điện thoại của Thiên Thiên lại vang lên. “Ngân Nhân Ngự Thự”, tin nhắn của Lâm Hi chỉ có bốn chữ.

Xe taxi chuyển tay lái, chạy sang đường lớn, lao vút đi.

“Thiên Thiên, ở đây.” Xe taxi vừa mới đến nơi, Lâm Hi nóng vội ngoắc cô.

Lúc Thiên Thiên trả tiền taxi đau lòng hết một hồi, rút 2 tờ tiền màu đỏ chậm chạp không nỡ đưa. Lâm Hi giựt ra, đưa cho tài xế, kéo Thiên Thiên xuống xe, “Đi, bồ còn chùng chừ cái gì nữa.”

“Ông ta còn chưa thối tiền cho mình á.” Thiên Thiên bị kéo tới đại sảnh, đột nhiên tuôn ra một tiếng kêu rên.

“Điều Thiên Thiên, mình thực phục bồ.” Lâm Hi quả thực không biết nói sao.

Ngân Nhân Ngự Thự ở trung tâm thương mại là nơi phồn hoa nhất cả đoạn đường, sừng sững trước mặt 2 cô là một tòa khách sạn hào hoa.

“Lầu 18, mình nhìn thấy bọn họ vào thang máy mới đi đón bồ.” Lâm Hi làm ra bộ dạng “Mình làm việc, bồ cứ yên tâm”

Hai buồng thang máy thiết là không nề tình, một buồng đứng yên ở tầng 24 chậm chạp không xuống, một buồng thì ở B2 “tu thân dưỡng tính”.

Thiên Thiên đợi không được, kéo tay Lâm Hi chạy vào thang bộ, hì hục chạy một hơi tới tầng 6.

“Mình không đi nổi nữa.” Lâm Hi thở không ra hơi nói, đây chính là hậu quả của việc bình thường thiếu rèn luyện, Thiên Thiên khinh bỉ nhìn cô.

“Vậy mình lên trước, bồ chậm rãi chờ thang máy đi.” Thiên Thiên thở hồng hộc chạy lên lầu 18, đây là giải pháp tối ưu a.

Thiên Thiên tức đầy bụng, nhấn vang chuông cửa. Không ai quan tâm. Thiên Thiên tận lực bình tĩnh hòa nhã nói: “Mẽ Bác, anh ra đây.”

Như trước không có ai mở cửa.

Năm phút trôi qua, Thiên Thiên rốt cục mất hết kiên nhẫn, “Mẽ Bác, anh cút ra đây cho tôi.” Cô bực mình đập cửa, dùng cả tay lẫn chân. Thiên Thiên không nhịn nổi nữa, hành vi của Mẽ Bác như giọt nước làm tràn ly, cô không thể chịu đựng được.

Thực giống như muốn cùng cô đo tính kiên nhẫn, cửa vẫn khép kín im ỉm.

Thiên Thiên nổi giận, hai tay chống nạnh, hai mắt cơ hồ muốn phun ra lửa.

Mà đúng lúc này, cửa lặng lẽ không một tiếng động từ từ mở ra. Người mở còn buồn ngủ, nửa thân trên hoàn toàn trần trụi. Thiên Thiên tức tới đỏ mặt, không rảnh bận tâm thân hình hần có hoàn mỹ hay không,

tỉ lệ có không cân xứng, một quyền giáng xuống, thêm một cái móc chân, vừa lòng thấy hấn che mặt ngồi xổm người xuống.

Thiên Thiên khinh miệt vỗ vỗ tay, quệt nhẹ cái mũi, 5 năm Taekwondo cũng không phải là luyện không. Cô thẳng hướng trong phòng phóng vào, bắt trộm phải bắt tận tay, bắt kẻ gian dân phải bắt tận giường, hôm nay cũng muốn xem diện mạo của người phụ nữ đó. Phòng rất lớn, Thiên Thiên choáng váng đầu tìm một vòng, thậm chí đem tủ quần áo, đáy giường, ban công, chỗ nào có khả năng giấu người đều lần lượt tìm, ngay cả một góc nhỏ cũng không tha, rốt cục không thấy sự tồn tại của người thứ 3. cô buồn bực, theo lý thuyết, động tác của cô rất nhanh, tuyệt đối sẽ không cho người ta cơ hội đào thoát.

Lúc này, anh chàng bị Thiên Thiên một quyền đánh nghiêng đầu rốt cục phản ứng lại, hấn đau khổ đầy mặt đứng lên, cầm lên điện thoại trong phòng khách, chạy nhanh ra cửa, khóa trái rồi bắt đầu quay số, “110 sao? Có người ăn cướp, đứng, các người mau tới.”

Ba phút sau, vẫn đang ngó đông tìm tây Diêu Thiên Thiên bị cảnh sát võ trang án ngã xuống đất, hơn nữa còn đem hai tay cô bắt chéo sau lưng.

Thiên Thiên vẻ mặt không hiểu, “Các người muốn làm gì?” gan của cô thật sự đủ lớn, người bình thường gặp phải việc này sớm đã bị dọa tới nói lắp, cô còn có gan phản kháng và giãy dụa.

Sếp cảnh sát không khách khí nói: “thành thật một chút.”

Thấy người đang khống chế mình là cảnh sát mặc đồ xanh đen, Thiên Thiên ý thức được có chỗ không đúng.

Cảnh sát hỏi người báo nguy: “Chỉ có một mình cô ta?”

Anh chàng gật đầu.

“Xem cô ta gầy teo nhược yếu, nhu mì bộ dáng, gan thực sự không nhỏ.”

“Cô ta biết võ.” Người đàn ông hung hăng trợn mắt nhìn Thiên Thiên liếc mắt một cái.

Thiên Thiên mờ mịt nói: “Anh là ai?” người con trai trước mặt cô mắt bị bầm, bụng có dấu giày, dĩ nhiên là kiệt tác của cô. Chính là, 2 trọng quyền của cô là đánh Mễ Bác, thế này là thế nào???

“Đem cô ta về đồn.” anh cảnh sát ra lệnh một tiếng, Thiên Thiên bắt đầu mơ hồ.

“Ai da, Thiên Thiên, bỏ thế nào lại chạy tới đây.” Lâm Hi từ trong đám người đang vây ngoài cửa chen ra, giống như thiên sứ giáng trần, Thiên Thiên liền khóc rống chảy nước mắt.

“Hi Hi, bỏ mau giải thích với người ta a, mình bị xem là cướp.”

Lâm Hi cũng nóng nảy, cô thật không dễ dàng chờ thang máy lên tầng 18, lại không phát hiện bóng dáng Thiên Thiên, cô không biết Thiên Thiên xông vào phòng nào, không dám mạo hiểm tìm kiếm nên đứng ở đầu cầu thang đi tới đi lui, nôn nóng chờ đợi, tới lúc nghe thấy trên lầu ồn ào nhao nhao, cô hiểu kì đi tới mới gặp khuôn mặt Thiên Thiên đang buồn rười rượi.

Lâm Hi xem tình hình trước mắt, lập tức hiểu ra cái gì đã phát sinh, cô ứng biến cực nhanh, đem sự tình từ đầu tới cuối và mục đích 2 cô đến đây ngăn gọn trình bày một lượt, cô cười nói: “Cô ấy chạy nhiều tầng lầu nên dễ nhầm, đây trường hợp có thể xảy ra.”

“Bất luận sự việc có đúng hay không như lời của cô, tất cả về đồn làm biên bản.”

Thiên Thiên liền như vậy ủ rũ bị áp ra cửa, Lâm Hi không ngừng kêu khổ theo phía sau. Thiên Thiên vẻ mặt tối đen, lần này sự việc mà làm lớn, cô nghĩ chuyện của mình ngày mai sẽ thành đầu đề trên mặt báo. Cô phần hận đá cửa một cước, bỗng nhiên sống lưng cứng đờ, bộ mặt cực kì không tự nhiên.

Lâm Hi nhìn theo ánh mắt của bạn, Mễ Bác – người khởi xướng sự kiện bí thảm này, đang đứng cách đó không xa nhìn ngó xung quanh, bên trái hấn là một người con gái nhan sắc diễm lệ, thân hình nóng bỏng, hai người đang đan mười ngón tay vào nhau, trong hoàn cảnh này cũng không quên ân ái.

“Thiên Thiên, chính là cô ta.” Lâm Hi nói nhỏ.

Mễ Bác chạm đến ánh mắt lạnh như băng của Thiên Thiên, lập tức buông lỏng tay ra.

Trước lúc nhìn thấy chân tướng, Thiên Thiên sôi gan, nhưng lúc đối diện họ, cô ngược lại rất tỉnh táo. Cô lạnh nhạt liếc nhìn Mễ Bác một cái, mặt không biểu tình nói, “Chúng ta đi.”

Blog của bọn tớ:

()

=)) bản cái sơn trang bt của Sở Sở cực kỳ =))

3. Chương 3

Chuông điện thoại di động vang lên, Thiên Thiên nhìn màn hình, nhấn từ chối.

Lại vang lên lần nữa, lần thứ 2 cô lại nhấn nút đỏ.

Ở thời điểm hiện tại lời giải thích là sự che giấu, huống chi Thiên Thiên luôn tin việc mắt thấy. Cô vui đầu vào game online, dường như chỉ có như thế mới quên được tất cả những việc không vui.

Những lúc tâm tình không tốt, cần tìm nơi phát tiết, Thiên Thiên luôn “lạm sát vô tội” trong game. Người chần giết người, phạt chần giết phạt, Tâm Hữu Thiên Thiên Kết gió thổi cỏ rạp, điểm kinh nghiệm để đứng đầu tà phái tăng không ngừng.

“Thiên Thiên, bỏ như vậy sẽ khiến quần chúng căm phẫn.” Lâm Hi ít khi online đang có lòng tốt khuyên bảo. Game online bởi vì muốn tránh hết mức cảnh bạo lực và máu me nên thi thể những người chơi sẽ lập tức biến mất, sau đó sống lại ở Tân Thủ Thôn, vì thế Lâm Hi đứng ở Tân Thủ Thôn, thấy cả đồng người chơi bị Thiên Thiên giết sống lại sau đó mua trang bị quyết định kết đội báo thù.

Thiên Thiên càng giết càng hứng khởi, không thêm để ý. Bất kì ai tiếp cận cô trong vòng ba bước lập tức sẽ thu được thông báo của Hệ thống: người chơi Tâm Hữu Thiên Thiên Kết ác ý công kích bạn. Sau đó, máu tươi ba thước, trở lại Tân Thủ Thôn. Đương nhiên cũng có cao thủ đi qua, nhưng cao thủ đều là người có phong độ, không ai tình nguyện cùng một cô ả gần như điên cuồng dụng độ.

“Thiên Thiên, bỏ không sao chứ?” Lâm Hi thăm dò. Hồi chiều ở đồn cảnh sát, Thiên Thiên bình tĩnh đến không ngờ, cô mồm miệng rõ ràng đem chuyện đã qua tự thuật một lần, thậm chí không cần Lâm Hi bổ sung thêm bất kì cái gì. Nhưng Lâm Hi cùng cô là bạn bè mười mấy năm, biết rất rõ cô, Thiên Thiên là người “ngoại cương nội nhu”, trên mặt càng gió yên sóng lặng, nội tâm thì đang dâng trào sóng thần, không cho cô phát tiết một chút, cô sẽ điên mất.

“Mình không sao.” Thiên Thiên rốt cục trở lại khu vực an toàn mới rảnh rỗi trả lời tin nhắn của Lâm Hi.

Lâm Hi vẫn lo lắng cho cô, “Thiên Thiên, đừng ở nhà buồn bực, chúng ta đi hát đi.”

“Không đi.” Thiên Thiên từ chối, cô biết Lâm Hi quan tâm mình, chẳng qua, có một số việc chính mình phải tự đối mặt, người khác không thể giúp cô.

Lâm Hi còn đang muốn khuyên bảo, Hệ thống lại báo tin: Thiên Sơn phái Cửu Đại Kiếm Khách gửi thư quyết đấu cho Tâm Hữu Thiên Thiên Kết, Tâm Hữu Thiên Thiên Kết đã ứng chiến.

Lâm Hi kinh hãi, cô tuy không giống Thiên Thiên, rất mê game, nhưng cũng biết rõ quyết đấu nghĩa là gì. Cô không kịp đánh chữ, nhắc điện thoại gọi qua, bên kia mới nhận máy, cô lập tức nói: “Thiên Thiên, bỏ điên rồi.”

Thiên Thiên trấn định tự nhiên, nói: “Bỏ phải tin tưởng thực lực của mình chứ.” Cô cũng không ngốc, nếu như không nắm chắc phần thắng, cô tuyệt đối sẽ không quyết định đấu.

Cúp điện thoại, Thiên Thiên theo chỉ dẫn của Hệ thống đi tới đỉnh Thiên Sơn, đối phương muốn chiếm ưu thế sân nhà, cô cũng lười cùng bọn họ so đo.

Thiên Thiên sớm đã xem qua tư liệu của họ, đối phương tuy rằng người đông thế mạnh, lại tự xưng Cửu Đại Kiếm Khách, nhưng trên thực tế, điểm kinh nghiệm và lực chiến đấu so với cô còn thua một bậc.

Cô còn chưa đứng vững, đã có người xông tới một chiêu, cô cười lạnh một tiếng, không chút hoang mang, đem con chuột kéo đến mực kỹ năng, chọn sử dụng Huyền Cơ Kiếm Pháp luyện đến cấp cao, đây là kỹ năng mạnh nhất, cô từ mới xé chiều đã khóa cửa trong phòng chơi game, người có chút mệt mỏi, hơn nữa ngày mai còn phải chiến đấu thêm một trận “thực tế”, cô cần tốc chiến tốc thắng.

Cô đánh vài chiêu tinh diệu nhất trong Huyền Cơ Kiếm Pháp, 9 người đã bại 2, cô đang muốn hạ sát thêm, hệ thống lại báo có tin mới, cô mở từng cái từng cái, đều là tin của 9 người đó, đầy kín màn hình, cô không còn cách nào phát chiêu, sắp tức điên. Chờ đến khi cô khó khăn lắm mới tắt hết khung tin nhắn, nhìn lại đã thấy mức máu còn lại 1 giọt duy nhất, lập tức nuốt vào một đồng thuốc bổ sung thể lực và viên thuốc máu, khôi phục lại như cũ.

Thiên Thiên biết cấp bậc không bị hạ, vốn nghĩ chỉ đánh ngất xỉu bọn họ, hiện tại tuyệt đối không tha, cô liên tục phát chiêu, chém này chém nọ, đem 9 người tống về Tân Thủ Thôn, một người bị rút 1 bậc.

Thiên Thiên là người yêu ghét phân minh, có thù tất báo, bọn họ hèn hạ vô sỉ chọc giận cô, cô đi theo sau bọn họ, lại đem mỗi người giết thêm một lần mới giải mối hận hết trong lòng.

Vừa mở ra cửa sổ tin nhắn, tin của người lạ liên tiếp không ngừng ào ạt nhảy ra, Thiên Thiên nhẫn nại xem hết, nhìn tới mấy tin cuối nhìn không được cười thành tiếng.

“Có gan đừng chạy, người chờ coi.”

“Chúng ta tìm người đối phó người, đến lúc đó đừng khóc.”

Trong TV những kẻ du côn bị hiệp sĩ đánh chạy trốn chết trước khi đi đều bỏ lại 1,2 câu hù dọa để giữ mặt mũi, cùng cảnh tượng trước mắt giống hệt làm tâm tình Thiên Thiên tốt lên, việc của Mễ Bác hình như cũng ngoài ngoài.

Lâm Hi tận mắt thấy cô trường kỳ huyết chiến, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, phát một loạt “...” qua.

Thiên Thiên đặc ý cực kỳ, nhìn lại thấy uy vọng trong tà phái của mình lại tăng thêm một bậc, tới gần 5 cấp cao nhất, một khi đạt được một trong năm cấp, điểm kinh nghiệm sau này thu được sẽ nhân đôi. Rất nhiều người chọn gia nhập tà phái đều là vì lợi ích này.

Thein6 Thiên nhấn một cái mặt cười chúc ngủ ngon tới Lâm Hi, “mình muốn ngủ.” Vừa muốn log out, hệ thống kêu lên: Trường Kiếm Tận Thiên muốn thêm bạn làm bạn tốt. (Viv: ten ten ten ten, nam chính lên sân, vỗ tay cái nào, Pil: *ngáp* nam nhân là chứng khoán à =)) Viv: người...))

Thiên Thiên giật mình, Trường Kiếm Tận Thiên, Độ Nhất Cao Thủ của phái Thiên Sơn, cũng là Độ Nhị Cao Thủ. Ngón tay cô nhanh hơn năng lực tư duy của cái đầu, đã click đồng ý.

Trường Kiếm Tận Thiên nhấn tin tới rất nhanh: “Chào.”

Đầu óc của Thiên Thiên giờ này mới linh hoạt, Trường Kiếm Tận Thiên thêm cô làm bạn tuyệt đối không phải muốn tìm cô nói chuyện phiếm đơn giản như vậy, cô hồi phục: “Là tìm tôi báo thù sao? Thằng thần một chút, không cần khách sáo.”

“Cô giết rất nhiều đệ tử phái Thiên Sơn của chúng tôi, tôi muốn cho bọn họ một câu trả lời thỏa đáng.”

“Không thành vấn đề.” Thiên Thiên một lời đáp ứng. Nói đùa gì vậy, là Trường Kiếm Tận Thiên đó, là Đại Thần đó, có thể cùng hắn giao đấu là một loại vinh hạnh đó, mặc dù sẽ thua hết sức thảm, cũng không sao a. Lại nói thêm, cho dù chết ở dưới tay hắn, cô cũng không có tổn thất gì, bởi vì trò chơi đề phòng cao thủ lấy mạnh hiếp yếu, quy định trước rằng nếu cao thủ giết người, chẳng những không có gì, ngược lại còn có thể rút điểm kinh nghiệm. (hê hê... lần đầu tiên nghe vụ này =))) Thiên Thiên có chỗ dựa cho niềm tin a.

Trường Kiếm Tận Thiên rất có phong phạm cao thủ, nhường Thiên Thiên chọn địa điểm. Thiên Thiên cân nhắc nửa ngày, nhất định phải chọn một chỗ “sông nước hữu tình” để chứng kiến trận quyết đấu chưa từng có trong lịch sử này. Cuối cùng cô chọn Tử Trúc Lâm, cũng là chỗ bế quan của Trương Tam Phong, trưởng môn phái Võ Đang.

Trường Kiếm Tận Thiên nho nhã lễ độ nói: “Cô nương thỉnh ra chiêu.”

Thiên Thiên không chút khách khí, một chiêu Ngọc Nữ xuyên qua trước mặt chém tới.

Phái Thiên Sơn nổi tiếng nhất là Đại Tu Di Kiếm Pháp, cùng một chiêu kiếm nhưng đánh từ tay Trường Kiếm Tận Thiên thì uy lực cách biệt một trời một vực. Mỗi giao thủ 2 chiêu, Thiên Thiên chỉ biết chính mình thua hẵn quá xa, không tới 10 chiêu, nhất định. Cô cũng không nóng nảy, tốt xấu gì cũng là đấu với Đệ Nhị Cao Thủ, tuy bại vẫn vinh.

Quả nhiên, vừa qua 10 chiêu, cô đã bị một trọng quyền ném trên mặt đất, Thiên Thiên tạm thời rời khỏi máy tính, ra cửa rót một ly nước, khi trở về, hệ thống liên tục đưa tin: bạn bị “Trường Kiếm Tận Thiên” đánh ngất xỉu; bạn bị “Người đi đường” soát người, tịch thu Nhuyễn Ốc giáp và Hiên Viên Hạ Vũ Kiếm; bạn bị “Tùy tiện lấy tên” soát người, tịch thu Đẳng Vân Ngoa; bạn bị “Ta là S” giết chết, đối phương đạt được của bạn 100000 điểm kinh nghiệm.

Có tới gần 5 phút đồng hồ, Thiên Thiên vẫn trong trạng thái kinh ngạc, 100000 điểm kinh nghiệm, xấp xỉ rút 1 bậc, cô luyện bao lâu mới luyện được trở về a. Lửa giận vô danh hừng hực dấy lên, Thiên Thiên hận tới nghiến răng nghiến lợi, trước còn cảm thấy Trường Kiếm Tận Thiên phong độ nhẹ nhàng, có lễ phép, đối với hần có cảm tình, không nghĩ tới sau lưng âm hiểm như vậy. Hần biết rõ giết cô là vô ích, nên đánh cô ngất xỉu, để người chơi có cấp thấp soát người cô, giết chết cô để lấy được điểm kinh nghiệm. Quà tặng Tiêu Dao cho cô, cô quên trả lại, cũng chưa bỏ vô kho hàng, lần này tổn thất quá nhiều, Thiên Thiên quả thực khóc không ra nước mắt.

Cô cũng rất muốn chửi vài câu rồi nghênh ngang bỏ đi, nhưng nghĩ lại, làm như vậy với những kẻ cặn bã có gì khác nhau, huống hồ cô cũng không có người giúp đỡ, từ trước Tiêu Dao còn có thể giúp cô một tay, hiện tại hần ở Tân Thủ Thôn tự thân còn lo không xong, làm sao có thể thay cô báo thù.

Đánh lại không thắng, mắng lại không được, thế nào xử lý a, nén giận không phải phong cách của cô. Thiên Thiên dù sao cũng không phải người bình thường, nướng mảy, liền có chủ ý. Cô yên lặng offline, sau đó nhanh chóng đăng kí một acc mới, online tìm tung tích Trường Kiếm Tận Thiên, bắt đầu kế hoạch báo thù.

Trường Kiếm Tận Thiên cấp bậc cao, chỗ hần đánh quái thường là ở thâm sơn cùng cốc, nơi đó ẩn nấp một số quái rất khó giết, tự xưng Đại Boss. Muốn đối phó bọn chúng thật không dễ dàng, nhưng một khi đắc thủ, điểm kinh nghiệm thu được khác xa quái bình thường, thậm chí còn hơn mấy chục lần.

Cao thủ có bản lĩnh khiêu chiến Đại Boss lác đác lơ thơ, Trường Kiếm Tận Thiên là một trong số đó.

Lúc Tiêu Dao còn chưa thay đổi địa vị, Thiên Thiên từng cùng hần xông pha, cũng liên thủ giết qua Đại Boss, nhưng là chỉ có một lần đó, Thiên Thiên không muốn đánh lần nữa. Thứ nhất, trò chơi này thiệt quá biến thái, chỉ có người chơi nào cuối cùng giết Boss mới có thể được toàn bộ điểm kinh nghiệm, mà trước đó bất luận ra công nhiều hay ít đều là vô dụng. Thứ hai, với năng lực của Thiên Thiên và Tiêu Dao, muốn ứng phó một Đại Boss chẳng phải việc nhẹ nhàng gì, vô ý một chút có thể toi mạng. Nếu chết, vậy tính ra là mất nhiều hơn được. Cho nên Thiên Thiên thà rằng chọn chỗ có kinh nghiệm ít, nhưng là tuyệt đối an toàn để luyện cấp.

Chẳng qua hôm nay tình huống không giống ngày thường, acc mới thôi, điểm kinh nghiệm ít, chết cũng không tiếc gì. Nhưng nếu có thể cướp điểm kinh nghiệm mà Trường Kiếm Tận Thiên khổ cực mới kiếm được đó mới là sướng khoái.

Acc mới của Thiên Thiên tên là Mi Vũ, môn hạ Võ Đang. Cô lén lén lút lút đi theo sau Trường Kiếm Tận Thiên, chuẩn bị tinh thần, tùy thời có thể thương quái. Ngay từ đầu Trường Kiếm Tận Thiên cũng không để ý, bởi vì thường xuyên có người chơi ái mộ mà tới, cũng có người mượn cơ hội bắt chuyện, nghĩ lừa hần một hai thứ trang bị, có người nghĩ mượn cơ hội để hần mang theo luyện cấp, cũng có người muốn xem tư thế oai hùng của hần khi giết Boss, như vậy mấy giờ liền cũng không chán. Trường Kiếm Tận Thiên mới đầu kinh dị đến chết lặng, sau đó cũng thích ứng.

Bên này Trường Kiếm Tận Thiên chuyên tâm luyện cấp, mà Thiên Thiên xem xét đúng thời cơ, thấy quái vật mặc áo xanh kia sắp hết sức, nhanh chóng ra tay trước, đem điểm kinh nghiệm của Trường Kiếm Tận Thiên dễ dàng bỏ vô túi.

Lần đầu tiên, Trường Kiếm Tận Thiên nhần.

Thiên Thiên cũng không có quyết định dừng lại, mục đích của cô là chọc giận Trường Kiếm Tận Thiên, mà bây giờ tâm nguyện còn chưa đạt được. Thiên Thiên không ngừng cố gắng, lại liên tiếp 3 lần thành công

cướp trên tay điểm kinh nghiệm của Trường Kiếm Tận Thiên, lúc này đã thành công chọc giận hắn.

Trường Kiếm Tận Trời: “Này, không nên quá đáng nha.”

Trên mặt Thiên Thiên là nụ cười âm hiểm, cô không trả lời, lại offline, rời khỏi trò chơi.

Lúc Trường Kiếm Tận Thiên lần nữa đánh quái, cô lại thần không biết quỷ không hay xuất hiện trước mặt hắn, dễ dàng cầm đi 100 vạn điểm kinh nghiệm. Cấp bậc của cô bay lên nhanh hết sức, bất tri bất giác đã là Vô Đang Tam Đại đệ tử.

Trường Kiếm Tận Thiên tức hộc máu, Boss ở đây đều không phải dễ xơi, giải quyết một con cần tiêu hao rất nhiều tinh lực, hắn không phải thánh nhân, không có lý tưởng cao thượng quên mình vì người, mà hành vi của Mi Vũ đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình và hành động của hắn, hắn nhất định phải tìm cô nói chuyện.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Ta biết rõ ngươi là Tâm Hữu Thiên Thiên Kết.”

Mi Vũ: “Không sai, vậy thì sao?”

Trường Kiếm Tận Thiên cả giận nói: “Gan không nhỏ nha.”

Mi Vũ hết sức kiêu ngạo: “Khó chịu thì tới giết tui nè.”

Trường Kiếm Tận Thiên không thể nhận được nữa cũng không cần nhận nữa, vì thể thỏa mãn yêu cầu của cô, đem cô tống về Tân Thủ Thôn.

Mà Thiên Thiên cũng chưa đạt được ước muốn, Trường Kiếm Tận Thiên bởi vì ức hiếp người mới, rút mấy trăm vạn điểm kinh nghiệm, mặc dù cách cô mất đi 100000 còn không nhỏ chênh lệch, cộng thêm acc mới cướp đi của hắn, tính ra cũng không kém là bao, Thiên Thiên trong lòng thoải mái rất nhiều.

Thiên Thiên tâm tình rất tốt, chuyện Mễ Bác ăn vụng tạm thời bị cô ném lên chín tầng mây. Cô vừa lòng log out, tắm rửa, nghỉ ngơi, lại một đêm không mộng寐, tốt đẹp ngủ tới sáng.

4. Chương 4

Sáng sớm rời giường, Thiên Thiên tinh thần sảng khoái. Nhớ tới chuyện chiều hôm qua bây giờ phải đối mặt, khuôn mặt nhất thời suy sụp trở lại.

Cô chậm rì rì rửa mặt, không để ý tới ánh mắt kinh dị của má Diêu, đặt mông ngồi vào cạnh bàn ăn, há mồm nhân tiện nói: “Mami, bữa sáng có món gì ngon vậy?”

Thiên Thiên có thói quen ngủ nướng trên giường, vừa đúng giờ tới phòng làm việc, đi làm như đi đánh trận, làm sao có thời gian ăn sáng, hôm nay đã quá giờ đi làm, cô còn ung dung bình tĩnh ngồi ở nhà, sao có thể không làm người ta cảm thấy kì quái.

Má Diêu từ phòng bếp mang một nồi cháo, hai đĩa thức ăn, múc một chén đưa cho cô. Thiên Thiên ngón nga ngón nghiền ăn, lại tự mình múc thêm nửa chén, cô ợ một cái, nói: “Mami, ngon quá.” Bình thường trên đường đi làm cô tiện thể mua 2 cái bánh bao, song hôm nay lại ngủ thẳng tới mặt trời lên cao mới rời giường, rất lâu rồi không có nếm qua cháo loãng với đồ ăn sáng mẹ nấu, bây giờ ăn thấy mùi vị thật khác.

“Hôm nay không cần đi làm sao?” Má Diêu cũng không vì cô ba hoa mà bỏ qua.

Thiên Thiên ghen lời, tạm dừng một lát, sau đó vẫn là thành thành thật thật nói, “Con sắp thất nghiệp rồi. Mami, chuẩn bị tâm lí nuôi con mấy tháng nha.”

Má Diêu chỉ nghĩ cô nói giỡn nên cười trừ, Thiên Thiên cũng không tiện giải thích thêm. “Mẫu hậu” đối với vị con rể tương lai là Mễ Bác hết sức vừa lòng, cũng không phải một lần thúc giục hai người mau chóng kết hôn, bị Thiên Thiên lấy lý do tuổi còn nhỏ ra biện hộ, hiện giờ nghĩ đến, thật sự là may phước. Nếu là sau khi lấy nhau mới nhìn thấu con người thật của Mễ Bác vậy thì phiền phức to.

Thiên Thiên thay áo thun, luồn chân vào giày vải ra khỏi cửa. Lúc bước vào cửa lớn của công ty, những cô nàng tiếp tân nhìn thấy sững sờ. Công ty tuy không có quy định lúc làm việc nhất định phải mặc âu phục,

nhưng chưa từng có người nào dám bừa bãi. Thiên Thiên một hơi đi vào, làm hàng loạt ánh mắt dõi theo kì quái. Thiên Thiên thường ngày dù không thể xưng là nhân viên ưu tú, cũng không bao giờ đi muộn về sớm, cô không có chí tiến thủ cũng là người nghiêm túc trong công việc. Nhưng cô hôm nay không chỉ muộn 2 giờ mới tới công ty, còn ăn mặc hết sức bình thường, tuyệt đối có việc không tầm thường đã xảy ra.

Tấm lòng “bà tám” của San San bắt đầu rục rịch, Thiên Thiên và tổng giám đốc Mễ Bác tình cảm lưu luyến tuy không công khai, nhưng việc này mọi người đều biết, từ đó cũng suy ra được một ít manh mối. Dựa theo bọn họ phân tích, Thiên Thiên tới bộ phận nhân sự tám chín phần là từ chức, mà một khi đã như vậy, chỉ có 1 khả năng: Thiên Thiên quyết định cùng Mễ Bác kết hôn, về sau thanh thản ở nhà làm bà chủ, để chồng nuôi. Nhưng bọn họ trăm tưởng triệu tưởng cũng không ngờ tới trên thực tế còn tồn tại điều ngoài ý muốn.

Thiên Thiên đem đơn từ chức nộp cho giám đốc phòng nhân sự là Khúc Viễn Hàng, mặt tươi cười không đổi.

Khúc Viễn Hàng đọc xong, khó xử nói: “Thiên Thiên, việc này tôi sợ không làm chủ được.”

Thiên Thiên bật cười, “giám đốc Khúc, anh nói giỡn à.”

Vừa dứt lời, máy nội đàm vang lên, Khúc Viễn Hàng nghe xong, nhẹ nhàng thở ra, “Thiên Thiên, Mễ tổng mời cô đến phòng anh ấy.”

Thiên Thiên cự tuyệt, “Tôi không đi.”

Khúc Viễn Hàng không biết sự việc mà lấy lòng nói: “Vợ chồng son cãi nhau là chuyện rất bình thường, tôi với vợ tôi hôm qua còn gây gổ toí bời mà.”

Thiên Thiên dở khóc dở cười.

Khúc Viễn Hàng tự cho là đúng, nói: “mỗi người nhường một bước là được, cô cũng đừng quá làm giá tiểu thư, đầu năm nay, đàn ông tốt giống Mễ tổng như vậy không dễ tìm a.” (Viv: mắc ói, cho không thêm =’=, Pil: hệ hệ... ta thêm =P~ chỉ cần có tiền, ta yêu...)

Đàn ông tốt, Thiên Thiên buồn bực nghĩ. Thay vì nghe Khúc Viễn Hàng tiếp tục giảng giải lí lẽ tôn giáo tè le, không bằng cùng Mễ Bác đối mặt nói rõ ràng. Cô ngẩng đầu ưỡn ngực, hết sức đường hoàng đi vào phòng tổng giám đốc.

“Thiên Thiên, em tới đây ngồi.” Mễ Bác tươi cười ấm áp như gió mùa xuân, ngữ khí nhu hòa tựa như cái gì cũng chưa xảy ra.

Anh ta có thể làm như không có gì, nhưng Thiên Thiên không làm như vậy được, cô lạnh lùng nói: “Có cái gì muốn nói thì nói nhanh đi.”

Mễ Bác xoay người ôm lấy Thiên Thiên, bị cô tránh thoát, Thiên Thiên cả giận nói: “Đừng lấy bàn tay bẩn thỉu của anh đụng vào người tôi.”

“Thiên Thiên, làm sao vậy?” Mễ Bác mặt không biểu tình, “Anh với cô ta chẳng qua là gặp dịp thì chơi, anh cho rằng em hiểu mà.”

“Người anh muốn lấy vẫn là em.” Mễ Bác cho rằng Thiên Thiên sẽ vì câu này làm cảm động, lại nắm lấy tay cô.

Thiên Thiên chán ghét nói: “Xin lỗi, bốn cô nương không cần.”

“Thiên Thiên!” Mễ Bác cất cao âm lượng.

Thiên Thiên nhếch khóe miệng, hắc hắc như cô là người không biết điều, mà hắc hoàn toàn không làm gì sai, không cùng lập trường thì không thể ở chung, trong tình yêu cũng vậy. Cứ như thế đi, Thiên Thiên ngữ khí nhẹ nhàng, “Mễ Bác, chia tay đi.”

“Không thể nào.” Mễ Bác theo bản năng không tin.

Thiên Thiên nhún vai, “Mễ Bác muốn loại con gái nào mà không có, cần gì phải dây dưa.”

“Chúng ta ở bên nhau đã 5 năm, em thực có thể buông tay?”

“Anh sai rồi, người bỏ đi đoạn tình cảm này là anh.” Thiên Thiên nhú mày.

“Coi như là anh sai được chưa?” Mễ Bác hạ giọng vài phần, giống như là đại ban ân rồi.

Thiên Thiên không động đậy, “Muộn rồi”. Tính cô vốn dĩ là vậy, trung thành là điều kiện tiên quyết trong mối quan hệ nam nữ, một khi làm trái, nghĩa bất dung tình.

“Chúng ta còn có thể cứu vãn chứ?”

Thiên Thiên liếc anh ta một cái, “Không thể.”

“Thiên Thiên...”

Thiên Thiên ngắt lời Mễ Bác, “Không cần nói, anh biết rõ tính của tôi mà.”

Mễ Bác làm sao không biết Thiên Thiên tính cách quật cường, cô đã quyết định, không ai có thể thuyết phục cô thay đổi. Anh ta cười khổ, “Như vậy liền phán anh tử hình, quá tàn nhẫn rồi.”

Thiên Thiên không muốn tranh luận với anh ta, có thể trong lòng anh ta, việc như vậy không hề đau khổ, nhưng đối với cô mà nói, quyết không thể khoan dung.

Một khoảng trầm mặc.

“Vẫn là bạn bè?” Mễ Bác rút cục nhượng bộ, hoặc có lẽ bây giờ không phải là lúc để giải thích.

“Đương nhiên.” Thiên Thiên đại lượng đồng ý.

Mễ Bác nhướng mày, “Em vẫn muốn từ chức? Em hận anh nhưng không cần dính tới công việc.”

Ngữ khí của anh ta không chút đếm xỉa, thậm chí có vài phần trêu đùa, Thiên Thiên biết rõ ý anh ta là gì, trong lòng anh ta, cô là con chim non nớt, mới ra trường được sự che chở của anh ta mới có công việc này, rời khỏi anh ta, muốn tìm việc làm rất khó. Thiên Thiên không tin là tìm không được việc, hờ hững nói: “Vẫn là để tôi đi thôi.”

Mễ Bác ngậy cả người, không khó để lí giải thâm ý trong lời nói của cô. Nhưng sau mấy phút, anh ta quyết định phải biết được giải đáp.

Lúc Thiên Thiên ra khỏi phòng tổng giám đốc, vừa vặn thư kí riêng của anh ta là Trần Tuệ Tuệ cầm một chồng văn kiện tới để xin chữ kí, chạm mặt Thiên Thiên. Kẻ thù gặp lại hết sức gai mắt, Thiên Thiên trợn mắt nhìn cô ta, khuôn mặt tức đến nổi đỏ ửng, Mễ Bác lại cười, anh ta có đủ lí do tin tưởng Thiên Thiên là chưa hoàn toàn quên mình, chỉ cần cố gắng thêm một chút, cô vẫn sẽ trở về bên cạnh anh ta.

Thiên Thiên dường như nghiện việc trêu cợt Trường Kiếm Tận Thiên, mấy ngày nay mỗi lần online việc đầu tiên là nhìn xem hắn có đang online hay không, nếu như hắn bất hạnh online, vậy thì thực xin lỗi, Thiên Thiên thay ngay acc Mi Vũ, chẳng những cướp điểm kinh nghiệm của hắn, còn không quên kiêu ngạo khiêu khích.

Cô dùng trang bị cấp thấp nhất, được cũng mấy trăm vạn điểm kinh nghiệm, trừ bỏ số lần bị giết gia tăng, lúc chết mất mũi khó coi, còn lại chỉ có trăm lợi mà không có một hại. Thiên Thiên vì chính mình có thể nghĩ ra phương pháp tổn hại người ta như vậy mà đắc ý không thôi.

Có điều hôm nay có vẻ như Trường Kiếm Tận Thiên không cho cô cơ hội lợi dụng, hắn nhìn lên bắt gặp Mi Vũ đang ở bên cạnh, không nói tiếng nào, cất bước chạy lấy người. Thiên Thiên đi theo hắn đi vào quảng trường thì thấy hắn đứng yên tại chỗ.

Acc Mi Vũ này là Thiên Thiên vì tìm Trường Kiếm Tận Thiên gây phiền toái mà đăng kí riêng, cũng không có “thêm bạn” người nào, cũng không vào bang phái, không ai nói chuyện phiếm, lại không thể luyện cấp, Thiên Thiên rất mau liền cảm thấy nhàm chán. Trái lại, Trường Kiếm Tận Thiên vẫn không log out, nhất định là đang cùng bạn bè nói chuyện sục sôi ngất trời, Thiên Thiên trong lòng ngứa ngáy khó chịu, suy nghĩ một chút, thay acc.

Mới vừa online, Tiêu Dao liền nhảy tới: “Em rút cục đã lên, mấy ngày nay đi đâu vậy?”

“Em mỗi ngày đều lên.” Thiên Thiên miệng ngậm miếng táo, nghĩ nghĩ thấy không được, lại xóa đi câu mới vừa đánh. Dùng acc khác đi cướp quái của người ta không phải chuyện quang minh chính đại gì, Tiêu Dao là chính phái, bình sinh khinh thường nhất là loại người này, dù cho trên mạng không ai quen ai, nhưng cô cũng không muốn để lại ấn tượng xấu. “Mấy ngày nay công việc rất bận, không thể online.” Thiên Thiên lần đầu nói dối Tiêu Dao mà mặt không nóng, tim không nhảy.

Tiêu Dao cũng không để ý, nhiệt tình đánh cái icon ôm ấp, “Hoan nghênh trở về.”

Thiên Thiên chưa kịp hồi phục, Tiêu Dao lại nói tiếp, “Thiên Thiên, anh giới thiệu bạn tốt nhất của anh cho em, cấp bậc hắc rất cao, về sau có nhiệm vụ không hoàn thành nổi, có thể tìm hắc giúp đỡ.”

Tiêu Dao luôn sẵn sàng cẩn thận Thiên Thiên, làm việc lại chu đáo, lúc trước hắc với Thiên Thiên lập đội đánh quái để thăng cấp, giúp đỡ lẫn nhau, hiện tại cấp bậc của hắc không so được với Thiên Thiên, ngược lại sợ liên lụy cô, mới nghĩ ra cách này giúp cô, dù là Thiên Thiên trước giờ không nghĩ đến tình yêu nam nữ với hắc, nhưng cũng có chút cảm động.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Cám ơn nha.”

Tiêu Dao: “Tới Vọng Nguyệt Lâu, bọn anh ở đó chờ em.”

“Được.” Thiên Thiên cười nghịch ngợm một cái, mở bản đồ ra, sử dụng tính năng di chuyển nhảy mất, vào một cái bay đến Vọng Nguyệt Lâu.

Tiêu Dao đã ở đó chờ cô, bên cạnh hắc còn có một người, bất luận là cách ăn mặc hay trang bị đều có vài phần quen mắt, Thiên Thiên nắm con chuột kéo qua mở ra tư liệu của hắc, sống lưng đột nhiên cứng đờ, không phải trùng hợp vậy chứ. (cái này gọi là oan gia ngõ hẹp đấy, bà chị :)))

“Thiên Thiên, qua đây ngồi.” Tiêu Dao làm sao biết lòng Thiên Thiên đang sợ hãi, hắc đứng dậy kêu lớn, còn đem chỗ của mình nhường cho Thiên Thiên ngồi.

Thiên Thiên kiên trì ngồi xuống, may mắn từ lâu là chỗ không thể động võ, nếu không Trường Kiếm Tận Thiên sợ là đang muốn báo thù rửa hận.

Tiêu Dao: “Bạn tốt của anh: Trường Kiếm Tận Thiên, danh hiệu Đệ Nhị Cao Thủ, chắc là em có nghe qua.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Hân hạnh, hân hạnh.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Hân hạnh, hân hạnh.”

Thiên Thiên trong lòng nói: làm bộ rất giỏi nha.

Tiêu Dao: “Thiên Thiên, về sau Tận Thiên đại ca sẽ bảo vệ em, không ai dám ức hiếp em đâu.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Yên tâm, anh nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cô ấy.”

Câu nói của hắc có hàm ý khác a, Thiên Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vây cám ơn trước.”

Trường Kiếm Tận Thiên mặt không đổi sắc: “Không có gì, không có gì.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Em đi luyện cấp, hai người chặn rãi trò chuyện.”

Cô làm gì nghĩ luyện cấp, rõ ràng là muốn chuồn đi, Trường Kiếm Tận Thiên lòng dạ biết rõ, cũng không vạch trần, mỉm cười gật gật đầu.

Thiên Thiên vốn định trực tiếp log out nghỉ ngơi, nghĩ lại, cô nên thừa dịp Trường Kiếm Tận Thiên hiện tại không rảnh tìm cô báo thù, đi tăng thêm điểm kinh nghiệm, để về sau còn quyết đấu. Cô tới một bãi cỏ cực kì bí ẩn, đây là nơi cô cùng Tiêu Dao thường xuyên đánh quái hồi trước, là Tiêu Dao trong lúc vô tình tìm được, có rất ít người biết.

Thiên Thiên không có nghĩ đến chính là, cô mới giết một con Boss, còn đang chờ Hệ thống tự động đưa ra một con mới, Trường Kiếm Tận Thiên và mấy đệ tử phái Thiên Sơn đột nhiên xuất hiện, Thiên Thiên cuống quýt rời khỏi, trở lại khu vực an toàn mới thở dốc một hơi, Tận Thiên chạy đuổi tới: “Này, chạy cái gì chứ, tôi được Tiêu Dao nhờ đến luyện cấp cùng cô.” (haha... ai bầu lúc trc ra sức phá làm chi =)))

Thiên Thiên còn lâu mới tin hần nói ma nói quỷ, bị hần giết chết Thiên Thiên cũng không tổn thất gì, nhưng hần và những người khác cùng nhau tới rõ ràng là không có lòng tốt gì rồi. Tiêu Dao bản tính lương thiện, dễ dàng bị lừa khai ra chỗ hàng ngày luyện cấp, Diêu Thiên Thiên cô cũng sẽ không trúng kế của hần. Thiên Thiên nỗ lực không tức giận, thản nhiên nói: “Đa tạ hảo ý của anh, tâm lĩnh.” Sau đó log out.

5. Chương 5

Thêm mấy ngày quan sát, Thiên Thiên nắm được quy luật online của Trường Kiểm Tận Thiên. Vì thế, cô tập thành thói quan ban ngày ngủ, nửa đêm luyện cấp, quả thật không có gặp hần nữa. Nhưng nếu cứ như vậy, cô với Tiêu Dao cũng ít nói chuyện.

Đáng tiếc những ngày Thiên Thiên sống mơ mơ màng màng, ngày đêm đảo lộn cũng chỉ được vài hôm đã bị một cú điện thoại cắt đứt.

Nơi mấy ngày trước cô nộp hồ sơ đã trả lời, có một công ty mạo dịch cần cô ngày mai đi phỏng vấn.

Để nghỉ ngơi dưỡng sức bảo đảm chắc chắn ngày mai phỏng vấn thành công, Thiên Thiên phá lệ không đến 10h là đi ngủ, thực ra giờ này cách lúc cô lên giường ngủ thường ngày còn không tới 5 tiếng.

Vì thế cô nằm trên giường mất ngủ.

Lăn qua lộn lại, trần trọc, hít vào, thở ra, đọc sách tiếng Anh, có thể dùng thôi miên phương pháp Thiên Thiên cũng dùng tới, nhưng 2 mắt vẫn mở so với chuông đồng còn lớn.

Cũng là ăn no rồi việc, không biết vì sao, cô nghĩ lại từ trước cùng Mễ Bác bên nhau từng kỉ niệm một, thần kinh của Thiên Thiên tuy rằng đều là khô cằn cảm xúc, nhưng chẳng hề nói lên rằng cô không hiểu tình cảm, sẽ không đau lòng. Quen biết 8 năm, yêu nhau 5 năm, tình cảm này, nếu muốn trong thời gian ngắn vứt bỏ, là rất khó.

Hồi ức có khi ngọt ngào, có khi lại là một thanh kiếm lợi hại. Thiên Thiên không phải là cô gái đa sầu đa cảm, nhưng cũng không cách nào thoát khỏi tính chất đặc biệt của con gái, ví dụ nhớ tình bạn cũ, ví dụ thật là mờ nhạt a.

Một đêm không ngủ được yên ổn, đông nghĩ tây nghĩ, cô không biết mình làm sao mà ngủ mất, sáng sớm tỉnh lại, đầu có chút mơ hồ đau nhức, cô lấy điện thoại di động dưới gối lên nhìn, mới vừa vận 7h.

Khí định thần nhàn ăn bữa sáng, cô thay bộ quần áo màu nâu, đeo vài món nữ trang nhã nhặn, trong gương là hình ảnh thanh mảnh của cô, Thiên Thiên tự tin ra ngoài.

Công ty quốc tế Hồng Kỳ, là công ty lớn trong nước, ông chủ là người Mĩ, bởi vì yêu thích văn hóa Trung Quốc mới đem trụ sở ở châu Á đặt tại Trung Quốc – Thượng Hải. Thiên Thiên là người không chuẩn bị thì không đánh trận, sau khi tiếp xong điện thoại báo phỏng vấn, cô liền lên mạng tra tư liệu, làm mọi loại trắc nghiệm thử.

Cô muốn nhận chức vụ trong phòng nghiên cứu thị trường, lần này tổng cộng tuyển 2 người. Đi trên đường Thiên Thiên kiểm tra lại chính mình, bất luận là bằng cấp, bộ dạng hay là kinh nghiệm làm việc đều là thượng thừa, nhưng lúc cô đứng trước quầy chờ tiếp tân dẫn vào phòng khách đã bị trước mắt đông nghìn nghịt người dọa thiếu chút nữa rút lui có trật tự.

Những người phỏng vấn vào đây không phải nhiều như vậy chứ, cô nói thầm trong lòng. Cô đại khái tính toán, tham gia phỏng vấn không dưới một trăm người, muốn trong số đó trở hết tài năng, Thiên Thiên để tay lên ngực tự hỏi, cô còn không ưu tú đến trình độ này a, nhưng không chiến mà về, hiển nhiên không hợp với phong cách của cô.

Thiên Thiên đánh giá bốn phía, bên cạnh người người cạnh tranh, mỗi người ăn mặc trang điểm xinh đẹp, cô nhất thời không biết rốt cuộc đây là đang tuyển tú nữ vào cung hay là tuyển dụng nữ trợ lí, tóm lại, so ra trang phục của Thiên Thiên còn tính giản dị rất nhiều.

Thiên Thiên trước là bị yêu cầu điền vào đơn, đây là trình tự nhất định phải làm, cô không có ý kiến, sau đó dựa theo số thứ tự, cô lấy số 13. 13 à, thật không phải con số may mắn gì, hên là xưa nay Thiên Thiên không kiêng kị gì, không có để trong lòng.

Mười hai người nhận lời mời phỏng vấn trước Thiên Thiên vào phòng phỏng vấn thời gian tối thiểu là 5 phút đồng hồ, dài nhất cũng chưa quá 20 phút, rất nhanh liền tới cô. Thiên Thiên hít vào một hơi thật sâu, bước đi tao nhã trầm ổn tiến vào phòng phỏng vấn.

“Xin chào, tôi là Diêu Thiên Thiên, nhận lời mời tới phỏng vấn chức vị trợ lý phòng thị trường.” Đây là lần đầu Thiên Thiên tham gia phỏng vấn, tối hôm qua cô lên mạng tìm xem những điều nên tránh lúc phỏng vấn, tự hỏi tự trả lời trước một mình.

“Mời ngồi.” Người đối diện có giọng nói ôn hòa lễ độ.

Thiên Thiên lập tức thả lỏng, cô lén lút ngẩng đầu nhìn vị phỏng vấn đang lật xem hồ sơ của mình, là một cô gái trẻ tuổi, thật sự là không ngờ.

Người phỏng vấn cười cười, hỏi thăm mấy vấn đề thường lệ. Đầu tiên hỏi về bản thân cô, sau đó là trình độ hiểu biết đối với công ty, công việc, và giải thích một chút vấn đề chuyên môn.

Thiên Thiên bình tĩnh trả lời từng vấn đề, trong lúc trả lời luôn duy trì nụ cười trên mặt.

“Vấn đề cuối cùng, công ty trước đây của cô cũng là một xí nghiệp nổi tiếng, tại sao cô lại muốn chuyển nơi công tác?” Cô gái phỏng vấn khép lại tư liệu, nghiêng đầu nhìn cô.

Thiên Thiên từ từ nghĩ ngợi, nói: “Tôi có lý do cá nhân, có thể hay không từ chối trả lời?”

Cô gái nhẹ nhàng cười, “Đương nhiên có thể.” Cô dừng một chút, “Cô có cái gì muốn hỏi tôi không?”

Thiên Thiên sáng khoái nói: “Không có.”

“Nếu như xác định thu nhận, chúng tôi sẽ điện thoại báo cho cô.” Đây là một lời khách sáo, cũng là lời kết thúc cuộc trò chuyện này.

“Cám ơn.” Thiên Thiên biết rõ chính mình biểu hiện rất đúng mực, không xuất sắc cũng không phạm sai lầm, nhưng muốn nói là để lại ấn tượng sâu sắc e rằng là khó. Cô quét mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, nửa giờ, so với tất cả mọi người lâu hơn, trong lòng cô trở nên thoải mái hơn.

Lúc ra khỏi cửa, có một người đi ngang qua cô, Thiên Thiên luống cuống tay chân tìm trong túi xách di động đang reo, không có để ý, mà người đó lại nhìn chằm chằm vào cô, cười một cách ý vị thâm trường (Viv: đoán xem là ai nào, Pil: *ngáp*..., Viv: người...)

Thẩm Hạo mới vừa bước vào phòng làm việc, một chồng văn kiện nghênh diện bay tới. Anh tránh bên trái né bên phải, cuối cùng né được. Thẩm Hạo nhặt văn kiện lên, bất đắc dĩ nói: “Diệp đại tiểu thư, văn nhả một chút, bên ngoài nhiều ánh mắt nhìn thấy đó nha.” (Viv: ta thối bà chị này :”>)

“Hai tổ đều muốn tuyển người, bằng cái gì muốn tôi hy sinh cả ngày thời gian, ông lại nhàn nhả hết sức.” cô với Thẩm Hạo đều là nhân sự của phòng thị trường nhưng ở khác tổ, Diệp Tử bất mãn nói.

“Nhân tài mới phải vất vả mà.” Thẩm Hạo cười đùa cợt nhả nói.

“Ông đi đâu, thăng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị.” Diệp Tử không thể bỏ qua cho hắn. Cô đối soái ca là miễn dịch hoàn toàn, nhất là Thẩm Hạo phòng thị trường và Bùi Tử Mặc phòng hành chính cái này 2 đại soái ca. (Viv: soái ca thì không ai là không hiểu, nhĩ :D, Pil: có ta nè >”<, viv:=“”>

Thẩm Hạo hơi nhếch khóe miệng, “Hừ, đến muộn 2h mà thôi, bà đừng đâm thọc.”

Diệp Tử trừng anh liếc mắt một cái, “Tranh thủ thời gian, còn có 80 người nhận lời mời phỏng vấn.”

Thẩm Hạo giống như mới nghĩ tới cái gì đắc ý, dường như không có việc gì nói, “Vừa rồi cô gái mới đi ra đó, đưa cho tôi xem sơ yếu lý lịch của cô ta.”

“Đây.” Diệp Tử lấy tài liệu trên bàn đưa qua.

Góc trên bên phải chính là hình của Thiên Thiên, hai mắt thật to, trầm tĩnh hữu thần, trên sống mũi vài chấm nhỏ tàng nhang, miệng nhỏ nhỏ màu anh đào, môi mím thật chặt, cô không phải mỹ nữ, nhiều lắm có thể nói là dung mạo thanh tú. (Viv: sao câu này quen quen ta *gãi đầu*, Pil: *gật gù* nghe trong truyện ct nhieu ế =)))

Thẩm Hạo bất động thanh sắc nói: “Thấy cô ấy thế nào?”

Diệp Tử cười, “Thẩm đại công tử lúc nào thì đổi khẩu vị rồi?”

Thẩm Hạo xoa xoa cái trán, “Diệp đại tiểu thư, chúng ta đang nói việc công.”

Diệp Tử nhún nhún vai, “Một cô bé rất tốt, năng lực được, ít nhất cũng làm cho tôi cảm giác được chúng ta là đang tìm trợ lí, chứ không phải tuyển tú nữ.”

Thẩm Hạo nghĩ tới vừa rồi lướt qua ở phòng khách, thấy đám phụ nữ kia giống như tham gia biểu diễn thời trang, bật cười thành tiếng.

“Có điều, khi tôi hỏi cô ấy tại sao lại rời khỏi công ty cũ, cô nàng tựa hồ có điều giấu diếm.”

Thẩm Hạo ngữ khí hờ hững, “Tôi nghĩ vấn đề này tôi có thể trả lời bà.”

“Xin lắng tai nghe.” Diệp Tử chớp chớp mắt.

Vì thế hai người kia ném một đồng người nhận lời mời phỏng vấn bên ngoài, ở trong phòng làm việc xì xào bàn tán.

Mà lúc này, người đã về nhà là Thiên Thiên tự dưng đánh liên tiếp mấy cái nhảy mũi, lỗ tai cũng giống như bị thiêu, nóng bỏng ngứa ngáy.

6. Chương 6

Cúp điện thoại, Thiên Thiên vẫn nắm di động ở vào trạng thái thất thần. Có thể đến làm việc tại công ty quốc tế Hồng Kỳ, thực sự là một niềm vui kinh ngạc. Người nhận lời phỏng vấn rất đông, chính mình cũng không phải ưu tú gì, lúc phỏng vấn chẳng qua cũng phát huy trình độ trung bình, cô thế nào cũng nghĩ không ra thần may mắn thế nào lại phù hợp mình.

Thiên Thiên làm sao biết được, cô có thể ở trong một trăm người cạnh tranh trở thành người chiến thắng cuối cùng là nhờ cô giản dị và nụ cười rực rỡ lấy được cảm mến của người phỏng vấn, đương nhiên, một lời của Thẩm Hạo cũng trở thành nguyên nhân mấu chốt.

Thiên Thiên đột nhiên buông di động, chạy vào bếp ôm lấy má Diêu đang bận rộn hun hăng hôn một cái, “Mami, con được nhận rồi, đừng nấu cơm, đêm nay chúng ta ra ngoài ăn.” Cô vỗ vỗ ngực, “Con của má mời khách.”

Má Diêu liếc cô một cái, không nhanh không chậm buông ra cái trống trong tay, “Đi, nhà hàng xoay tròn** Kim Mậu, đi nào.”

Thiên Thiên nhất thời mất đi dáng vẻ bệ vệ, nhà hàng xoay tròn Kim Mậu, cô cùng Mễ Bác từng đi qua, sáu người tổng cộng phải trả hơn 3000 tệ, còn không có nó bụng, ở nhà ăn đồ ăn má nấu còn có lí hơn. Cô lấy lòng giúp má Diêu buột lại tạp dề, cười tí mắt nói: “Hắc hắc..., này không phải chỗ chúng ta tầng lớp có thể đi, như vậy đi, chờ con có tiền lương rồi nói.” Nói xong, thừa dịp mẹ già còn chưa phản ứng, nhanh chóng chuồn êm.

Thiên Thiên là người giấu không được chuyện gì cả, trở lại phòng cô lập tức gọi điện cho bạn tốt Lâm Hi báo tin vui, đáng tiếc người nào đó phi thường không nể mặt mũi cô, “Điện thoại quý khách đang gọi hiện đang khóa máy, xin gọi lại sau.” Thiên Thiên phẫn nộ ném di động xuống giường, mở máy tính, đổ bộ game online, cực kì buồn bực phát hiện Tiêu Dao không online, ngay cả Trường Kiếm Tận Thiên mà cô hận thấu xương cũng không có.

Cô không ham luyện cấp, liền mở website của game ra dạo vài vòng.

Được một hồi, có người tên “Doanh Doanh Nhất Tiểu” gửi tin nhắn, “Thiên Thiên, giúp mình giết một người.”

Thiên Thiên và cô ta không thân, chẳng qua từng cùng cô ấy lập một đội đánh Boss, nhưng cũng không tiện cự tuyệt, cô hỏi: “giết ai?”

Doanh Doanh Nhất Tiểu oán hận nói: “Vương Chương Qũy, hắc cướp quái của mình, còn thừa dịp mình giết Boss đánh lên.”

Thiên Thiên bình sinh hận nhất chính là hành vi không làm mà hưởng cướp quái của người ta, đương nhiên cô chính mình không kể, cô lập tức đồng ý: “Cứ để mình lo.”

“Mình biết Thiên Thiên là người trọng nghĩa nhất mà.”

Thiên Thiên dùng công năng tìm kiếm của game, truy tìm hành tung của Vương Chương Qũy. Đại khái là vừa mới đoạt quái xong, Vương Chương Qũy vẫn trốn tránh ở quảng trường chậm chạp không ra. Thiên Thiên không giỏi cái gì nhưng kiên nhẫn có thừa, cô lết quýt, chậm rãi nhai.

Vương Chương Qũy kiên nhẫn hình như so với cô còn muốn hơn, nửa giờ cũng không có động tĩnh. Tiếp tục như vậy không phải là cách, Thiên Thiên đột nhiên nảy ra một kế, cô kêu Doanh Doanh Nhất Tiểu, “Doanh Doanh, tiểu tử đó là rùa rụt cổ, bỏ đi dụ hắn ra hang.”

Doanh Doanh Nhất Tiểu liền hiểu, “Đi, gặp ở Thiếu Lâm Tự.”

Quả nhiên, Doanh Doanh Nhất Tiểu rời đi không bao lâu, Vương Chương Qũy cũng không thấy.

Thiên Thiên chạy nhanh đi, đằng trước Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự, Doanh Doanh Nhất Tiểu và Vương Chương Qũy đã khai chiến. Cô nhanh chóng tiến lên giúp đỡ, Vương Chương Qũy cấp bậc chỉ cao hơn Doanh Doanh Nhất Tiểu 2 cấp, muốn thắng cũng đã cố sức, còn có Thiên Thiên nhập cuộc, tình thế nhất thời biến chuyển. Mắt thấy Vương Chương Qũy sắp mất mạng, Thiên Thiên đột nhiên thu tay.

Vương Chương Qũy ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Doanh Doanh, soát thân của hắn, sau đó giết hắn.” (có tinh thần học hỏi =))

Doanh Doanh Nhất Tiểu ngầm hiểu, tức khắc hành động.

Hệ thống báo tin: “Doanh Doanh Nhất Tiểu” tìm được trên thân của “Vương Chương Qũy” 2 thanh Xích Tiêu kiếm, 1 bao Đoạn Trường Thảo, 1 thanh Trảm Lữ, 1 thanh Đồ Long đao, 1 cây Giao Căn, 120 tiền của Thiếu Lâm, 1000 lượng kim tử, một vạn lượng bạc. “Doanh Doanh Nhất Tiểu” giết chết “Vương Chương Qũy”, đạt được 300 vạn điểm kinh nghiệm.

Thiên Thiên thấy mà trợn mắt há mồm, tên này là chấu châu báu sao, trên người mang nhiều đồ tốt như vậy, sớm biết liền tự mình soát thân hắn, bây giờ hối hận không kịp a.

Hên là Doanh Doanh Nhất Tiểu còn trọng nghĩa, cô được điểm kinh nghiệm nên rất vui vẻ, hào phóng đem mấy thanh danh kiếm cho Thiên Thiên, “Thiên Thiên, kiếm cho bồ, chỉ có bồ mới hợp xài nó.”

Thiên Thiên vui vẻ nhận.

Để tránh đi lên vết xe đổ, cô chạy như bay đến kho hàng, chỉ để lại Cán Xích tiêu kiếm, những thứ khác đều gửi vô kho hàng. Thiên Thiên là đứa giữ của điển hình, chỉ cần kiểm kê kho hàng liền có thể biết được: 20 Trảm Lộ, 15 thanh Hiên Viên Hạ Vũ kiếm, 18 cái Nhuyễn Vị giáp, 5 hộp Bạo Vũ Lê Hoa châm, 12 cái Thái Ất Thần Cầu... còn có vạn lượng hoàng kim, bạc trắng mấy trăm vạn lượng. Cái này còn chưa tính mấy thứ trung cấp trang bị.

Lâm Hi từng tham quan kho hàng của cô sau đó vô cùng phỉ nhổ thêm khinh bỉ cô, “Diêu Thiên Thiên, bồ giấu nhiều như vậy trang bị, rồi bỏ đó không xài, có thể làm cơm ăn chắc?”

Thiên Thiên tự hào nói: “Hắc hắc, mình mỗi ngày nhìn xem liền rất vui vẻ.”

Lâm Hi hào phóng tặng cô biệt hiệu: nữ hoàng Grandet**. Thiên Thiên không những không giận, ngược lại còn đắc chí.

Đúng lúc này, Vương Chưởng Quỹ sống lại ở Tân Thủ Thôn thông thả đi về quảng trường, Thiên Thiên mở tư liệu của hắn ra xem, ối, không nghĩ đến hắn thực còn giấu rất nhiều đồ tốt. Hắn đổi áo Thất Thái Hà và Thất Tử đao, lực công kích còn cao hơn hồi nãy.

Thiên Thiên mất thêm áo Thất Thái Hà đã lâu, nhưng Tiêu Dao và cô không có đánh chiếm được bộ đồ này, đây vẫn là tiếc nuối của cô, cô đảo mắt, cười hắc hắc, xem ra hôm nay có thể giải mộng.

Nhưng Vương Chưởng Quỹ vừa mới gặp trọng thương, làm sao dám hành động thiếu suy nghĩ, hắn dọc theo quảng trường – sư môn – Hoa Sơn – quảng trường lộ tuyến đi 2 vòng, phát hiện Tâm Hữu Thiên Thiên Kết theo sát không bỏ, liền ngoan ngoãn log out.

Thiên Thiên lập tức mất đi mục tiêu, hơn nữa má Diêu giục cô rất nhiều lần, cô cũng tạm thời rời khỏi game, chạy tới phòng bếp ăn nhanh ngón ngoảnh.

Ăn xong cơm tối, Thiên Thiên chẳng quan tâm tắm rửa, lại mở game lên. Rất tốt, công năng tìm kiếm của game là cực tốt, Vương Chưởng Quỹ online, hơn nữa đang ở Thiên Trì đánh quái thăng cấp.

Thiên Thiên kích động tới run tay, lúc công kích Vương Chưởng Quỹ trực tiếp sử dụng tuyệt kỹ lợi hại nhất của sư môn là Vạn Kiếm Quy Tông, kết quả lập tức đem hắn tống về Tân Thủ Thôn, chỉ nhặt được mấy khối vải rách và giày rơm. (hahaha, đau bụng, trời hại mà, tham thì thâm)

Thiên Thiên chán nản cực kì, Vương Chưởng Quỹ này cũng không phải ngu ngốc, về sau tìm được cơ hội như vậy rất khó.

“Này, tôi hồi nào đắc tội cô.” Vương Chưởng Quỹ nhấn tin lại.

Thiên Thiên lơ đãng uể oải trả lời: “Anh đắc tội bạn của tôi.”

Vương Chưởng Quỹ: “Doanh Doanh Nhất Tiểu sao? Đây là ân oán cá nhân của chúng tôi, cô xen vào làm gì?”

Thiên Thiên tự ái nói: “Tôi không thích nhìn anh lấy mạnh hiếp yếu.”

Vương Chưởng Quỹ hiển nhiên bị chọc tức, “Cô giết tôi cũng không là lấy mạnh hiếp yếu sao?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Anh một người đàn ông ngay cả con gái cũng đánh không lại, còn muốn nói ra.”

Thiên Thiên xưa nay nhanh mồm nhanh miệng, Vương Chưởng Quỹ không phải đối thủ của cô, vì thế nhỏ một bãi máu tươi tức chết.

Thiên Thiên lại không có động lực, không lấy được áo Thất Thái Hà, cuộc sống một mảnh âm u a.

Lúc này Lâm Hi vừa mới online, Thiên Thiên vui vẻ phấn chấn nói cô nghe mình được công ty quốc tế Hồng Kỳ tuyển dụng.

Lâm Hi trầm mặc hồi lâu nói: “ Công ty này sao nghe quen quá.”

“Công ty lớn mà, bỏ trên báo thấy tin tức cũng không có gì lạ.”

“Ừ, bỏ nói cũng đúng.” Lâm Hi cũng không có nghĩ thêm.

“Cho bỏ trang bị nè.” Thiên Thiên tuy rằng keo kiệt, nhưng đối với Lâm Hi vẫn là rất nghĩa khí, cô lấy ra trong kho Trăm Lô, Xích Tiêu và Đằng Vân Ngoa, tặng cho Lâm Hi.

Cho nên Lâm Hi tuy rằng cấp bậc không cao, có Thiên Thiên làm kiên cố hậu thuẫn, trang bị trên người cô vẫn là cao cấp nhất.

“Mình đi ngủ, ngày mai là ngày đầu đi làm, mình không muốn đến trễ.” Thiên Thiên cười “say goodnight” với Lâm Hi.

Lâm Hi trong trò chơi không có bạn bè nhiều, cũng offline theo Thiên Thiên.

Thiên Thiên nằm một giấc mộng đẹp, trong mơ cô mặc áo Thất Thái Hà, đẹp giống như Tử Hà tiên tử trong “Đại thoại tây du”, chờ anh hùng trong lòng cô cười Ngũ Sắc Tường Vân tới.

“Tôi chỉ muốn làm một hiệu trưởng, mỗi ngày góp nhặt học phí của học sinh sau đó đi ăn lẩu, hôm nay ăn lẩu cay, ngày mai ăn lẩu dưa chua cá, ngày mốt ăn lẩu xương heo. Thầy Trần rồi cuộc tìm được lí tưởng của cuộc đời....”

Đây là chuông báo thức đặc biệt, Thiên Thiên từ trong cái chăn ấm áp duỗi ra một cánh tay, tắt đi.

Cô còn buồn ngủ, tỉnh tỉnh a, anh hùng nào đó, thực tế vẫn là kiếm tiền nhiều hơn ăn lẩu a. Lau nước miếng trên môi, quyết định sau khi tan việc hẹn Lâm Hi đi ăn lẩu... đỡ thèm, cộng thêm chúc mừng cô ngày đầu tiên đi làm.

Thiên Thiên chỉ dùng 20 phút là chuẩn bị xong rời khỏi nhà, tốc độ tên lửa của cô không phải một sớm một chiều luyện thành. Từ trước, cô sợ mình rời giường chậm chạp, nhưng vẫn tới công ty vừa đúng giờ.

Nhưng hôm nay khác xưa, cô nhất định để lại ấn tượng tốt cho cấp trên, không phải cô đột nhiên thông suốt, muốn làm việc cho giỏi mà là vì sau này có thể...nhàn hạ.

Thiên Thiên chính là một người như vậy, có thể ngồi tuyệt không đứng, có thể nằm tuyệt không ngồi. Có thể vừa hoàn thành công việc, vừa thuận tiện trộm một chút lưỡi biếng, có sao mà không làm.

Thiên Thiên lên tàu điện ngầm, không khỏi cảm thán, trước kia ra khỏi nhà đều là đã trễ, giao thông đường xa và tàu điện giống như cá mè chèn chết người, không giống hôm nay vắng vắng trống trống, xem ra đi làm sớm cũng có ưu đãi.

Công ty quốc tế Hồng Kỳ ở đường Hoài Hải, là con đường có lầu thương vụ cao cấp kiểu Hồng Kông, sân rộng rãi, mấy ngày trước, lúc Thiên Thiên đi phỏng vấn, thang máy hoạt động, người đến người đi rất náo nhiệt, hôm nay có vẻ như quanh quẽ rất nhiều, Thiên Thiên nghĩ nguyên nhân là do còn sớm.

Ngồi thang máy một hơi tới lần 30, cửa công ty khép kín, Thiên Thiên nâng tay xem giờ, 8h30', còn 30' nữa mới đến giờ đi làm, Thiên Thiên cười, hình như mình hơi khẩn trương nên mới đến sớm như vậy.

Nào ngờ chờ đến 8h58' vẫn là không thấy bất kì đồng nghiệp nào, cô có chút hoảng loạn, tự an ủi mình, đại khái là người của công ty có truyền thống đi đúng giờ.

9h10', Thiên Thiên tìm đập rộn lên, bắt đầu nghi ngờ có hay không nghe lầm điện thoại hoặc là đi nhầm lầu. Nhưng tên công ty rõ ràng, lông lánh trên cửa, người thất học mới đi sai.

9h30', thang máy “ding” một tiếng, sau đó là tiếng ồn ào vang lên, lầu 30 vốn yên lặng đã bắt đầu có động tĩnh.

“Ui, sớm vậy.” người nói chuyện chính là cô gái đã phỏng vấn Thiên Thiên.

Thiên Thiên cười cười, “Chào.” Trong lòng thầm oán, giờ nào rồi mà còn sớm.

“Chị tên là Diệp Tử, về sau chúng ta là đồng nghiệp.” Diệp Tử mở cửa ra, mới quay lại, “Em là Diêu Thiên Thiên?”

“Trí nhớ của chị thật tốt.” Thiên Thiên là tự đáy lòng tán thưởng, trên một trăm người tới phỏng vấn, có thể được người phỏng vấn nhớ tên, thật là vinh hạnh.

Diệp Tử rất có ấn tượng tốt với Thiên Thiên, dường như có thể thấy chính mình mấy năm trước, vì ngày đầu đi làm mà sớm sớm chuẩn bị.

“Về sau không cần tới sớm như vậy.”

Thiên Thiên muốn há mồm, lại ngậm lại, rồi cuộc nhin không được hỏi, “Vậy em phải đi lúc mấy giờ?”

Diệp Tử kì quái nhìn cô liếc mắt một cái, cô gái này thoát nhìn rất thông minh, thế nào lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy. Bất quá cô vẫn là tốt bụng trả lời, “Chị bình thường 8h30' đến, về sau em cũng đi giờ này đi, sẽ không bị nhốt ngoài cửa.”

“8h30'???” Thiên Thiên trừng lớn mắt, vội cúi đầu xem giờ, kim đồng hồ đang chỉ tới 8h35', cô trên mặt lúc hồng lúc lại trắng bệch, lại xem nhầm tới 1h, thực là ghen hợm. (Pil: quá tội... cơ mà nói đi nói lại, mền cùm hay thế =)))

Diệp Tử dễ dàng nhìn thấu tâm tư của cô, cười nói: “Xem nhằm giờ?”

Thiên Thiên gật đầu, thanh âm thấp như tiếng muỗi kêu, “Đúng vậy.”

Diệp Tử cũng không có cười cô, nói: “Đừng khấn trương, đồng nghiệp ở đây đều rất dễ chung sống.” cô dẫn Thiên Thiên đến phòng thị trường, chỉ vào một chỗ ngồi nói, “Đây là chỗ ngồi của em, chờ có người ở bộ hành chính đến thu xếp máy tính và văn phòng phẩm, em ngồi ở đây chờ một chút.”

“Cám ơn.” Thiên Thiên đặt mông ngồi xuống, cô quả thật mệt mỏi, là đứng tới mệt mỏi.

Diệp Tử chỉ một gian phòng làm việc nói: “Đó là phòng làm việc của cấp trên em, muộn một chút anh ta sẽ đến.”

Thiên Thiên mắt sắc thoáng nhìn cửa phòng làm việc có dán một bảng ghi tên của trưởng phòng thị trường: Thẩm Hạo. Tên không tệ, không biết nhân phẩm ra sao.

Gần tới giờ đi làm, nhân viên lục tục đi vào, Thiên Thiên lần lượt cùng mọi người chào hỏi, “Tôi là đồng nghiệp mới Diêu Thiên Thiên, về sau xin mọi người chiếu cố nhiều hơn.”

Gần 9h, cô từ trong toilet trở về, liền thấy cửa phòng làm việc của sếp đã mở ra, bên trong có một người ngồi sau máy tính, không nhìn thấy rõ mặt.

Cô thở sâu, gõ gõ cửa.

“Mời vào.”

“Xin chào, tôi là...” Cô bỗng dừng dừng lại, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, “Là anh???”

“Đúng, tôi là cấp trên của cô, Thẩm Hạo.” Thẩm Hạo mỉm cười đầy mặt.

Nhưng là trong mắt Thiên Thiên lại là cái cười đắc ý giảo hoạt.

“Thì ra là cô, thật trùng hợp nha, hahaha...” Thẩm Hạo lại cười nói.

Thiên Thiên da đầu run lên. Oan gia ngõ hẹp, oan gia ngõ hẹp a.... (Pil: bắt đầu có chịn vui rầu đây =))
ta ngóng, Viv: chờ đi, ta lười...)

*Grandet: theo ta biết thì nó bắt nguồn từ truyện Eugénie Grandet của Pháp. Ai muốn biết thêm chi tiết thì google nhé =>) ta lười kể. *hắc hắc*

*Nhà hàng xoay: là nhà hàng nằm ở vị trí cao nhất của 1 tòa nhà, được thiết kế theo dạng xoay 360 độ. Toàn bộ nhà hàng đều lắp kính xung quanh để thực khách có thể vừa ăn vừa ngắm cảnh. Ban đầu hơi chóng mặt, nhưng quen rồi thì rất thích ...

Ở Việt nam, chính xác là Sài Gòn =>) đã có 1 nhà hàng kiểu này: Nhà hàng xoay Hoàng gia - 12D Cách Mạng Tháng Tám, Q.1.

(Pil: mún đi quá :((Viv: tiền... Pil: sau nỳ đi làm có tiền ta nhất định sẽ rủ người lên đó :>))

7. Chương 7

“Thiên Thiên, ở đây.” Lâm Hi ngoắc Thiên Thiên. Lúc chiều, Thiên Thiên nhắn tin cho cô hẹn tối nay gặp mặt tại tiệm lẩu dê, còn nói có chuyện muốn nói với cô, vì thế Lâm Hi không chần chờ bỏ rơi bạn trai.

“Oan gia ngõ hẹp, oan gia ngõ hẹp.” Ngồi xuống, Thiên Thiên chỉ không đầu không đuôi phán một câu.

Lâm Hi mờ mịt hỏi: “Thiên Thiên, bồ hôm nay không phải ngày đầu đi làm sao? Có chuyện gì?”

Thiên Thiên vỗ bàn, làm mọi người nhìn cô chăm chú, cô mới hết hồn, nhỏ giọng nói, “Bồ đoán xem cấp trên của mình là ai?”

Lâm Hi tinh thần tỉnh táo hỏi: “Ai? Lưu Tường? Diêu Minh? hay Cơ Nặc Lý Duy Tư?”

Thiên Thiên uống một ngụm nước nói, “No No, tiếp tục đoán.”

“Sẽ không là Mễ Bác chứ, bồ vẫn là không trốn thoát nổi Ngũ chỉ sơn của hần?” Lâm Hi trêu ghẹo nói.

Thiên Thiên trừng mắt liếc một cái, “Là anh bạn già bị mình tặng cho 2 quyền 1 cước.” cô than thở, ngày hôm nay ngồi không yên ổn, khó khăn lắm chịu đến tan tầm mới có thể kể khổ với Lâm Hi.

Câu này làm Lâm Hi phun ra một ngụm nước, “Độc ác như vậy sao?”

Thiên Thiên vẻ lo lắng đầy mặt, gật đầu.

“Từ chức đi, bồ lần trước chinh người ta thảm vậy, tên này nhất định sẽ tìm cơ hội chinh lại.” Lâm Hi vỗ vỗ vai cô, “Chỗ làm tốt nhiều lắm, không lo tìm không thấy. Cùng lắm bồ tới công ty mình là nhân viên trà nước cũng được.”

Thiên Thiên bực mình, “Này, bồ là bạn tốt của mình sao? Mình hiện tại mắc nạn, bồ còn trêu chọc mình.”

Lâm Hi mồm miệng luôn vụng về hơn Thiên Thiên, lần này nắm được cơ hội có thể trêu cô, tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Bất quá cũng chỉ có thể dừng ở đây, vạn nhất Thiên Thiên trở mặt, cô còn phải hao hết lời lẽ chịu tội.

“Vì an toàn của bồ mà suy nghĩ, vẫn là nhanh chóng chạy lấy người. Bể khổ khôn cùng, cải tà quy chính.” Lâm Hi khó được hài hước một phen, đổi lấy cái trừng mắt của Thiên Thiên.

Thiên Thiên nghĩ thấy cũng đúng, chuyện gì liên quan Thẩm Hạo đều thực xui xẻo. Đầu tiên là Mễ Bác ăn vụng, sau đó là hôm nay ngày đầu đi làm, hại cô đến đồng hồ báo thức cũng để sai. Nhưng lại nghĩ ngược lại, không chiến mà về há chẳng phải càng bẽ mặt. “Mình sẽ không thôi việc, ‘nơi nào có áp bức, nơi đó có khởi nghĩa’, mình nhất định sẽ đấu tranh đến cùng.” Thiên Thiên từ nhỏ đến lớn chưa sợ qua ai, một cái Thẩm Hạo nho nhỏ, tính cái gì.

Lâm Hi cười gượng vài tiếng, “Tốt lắm, Thiên Thiên, mình nhất định ủng hộ bồ.”

Thiên Thiên nhướng mắt, tức tới tìm không ra chỗ để đánh, chị hai, chị là đang khích tướng em đó hả.

Lâm Hi thò đầu vào nồi lẩu dê, thói quen nhìn đông ngó tây. Cô là kiến trúc sư, mỗi lần đến nơi nào thường đánh giá phòng ốc bày trí hợp lí hay không, tầm mắt mới chuyển, bỗng nhiên biến sắc, ánh mắt không tự nhiên.

Thiên Thiên buồn bực nói, “Thế nào?” Cô xoay người, sắc mặt mơ hồ trắng bệch. Cách đó không xa, gần cửa sổ, Mễ Bác đang cùng Trần Tuệ Tuệ ngồi đối diện, hai người vừa cười vừa nói, không khí hết sức hòa hợp.

“Thiên Thiên, bồ đừng quan tâm.” Lâm Hi nhẹ giọng nói.

Thiên Thiên vô cùng vui mừng là đang đưa lưng về phía họ, nếu không cô thực sự sợ sẽ đau mắt hột. “Mình biến bí phần thành động lực ăn uống, Hi Hi, châu này bồ khao.”

Lâm Hi vì cái ví thẩm không ngừng kêu rên, không có cách nào, ai bảo Thiên Thiên là bạn thân nhất của cô chứ.

Hai người nhắc lại một số chuyện vui ở trường, cũng đem chuyện không vui vừa rồi quẳng ra sau đầu.

Ăn uống no đủ, thời gian còn sớm, Thiên Thiên nhớ là không thể đến muộn, không thể để Thẩm Hạo có cơ hội chèn ép, vì thế đề nghị ai về nhà này, ai ôm mẹ này.

Tính tiền xong, lúc đi tới cửa, không biết là trùng hợp hay có người cố ý, Mễ Bác và Trần Tuệ Tuệ đang chậm rãi đi tới.

Thiên Thiên mặt không biểu tình, Mễ Bác hơi chút lúng túng, Lâm Hi ánh mắt nghiêm nghị, Trần Tuệ Tuệ thì cười tươi như hoa.

“Thiên Thiên, hiện tại đang làm việc ở đâu vậy?” Trần Tuệ Tuệ ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng nói.

Thiên Thiên xem nụ cười của cô ta như không khí.

Lâm Hu lại tức hết sức, cướp lời: “Thiên Thiên bây giờ là thành viên của công ty quốc tế Hồng Kỳ.”

Công ty của Mễ Bác và Hồng Kỳ thường có qua lại mấy thương vụ, dĩ nhiên không xa lạ với cái tên này. Trần Tuệ Tuệ nhíu mày, làm như không quan tâm, kì thực có chút nghi ngại. Mễ Bác ngậy cả người, miễn cưỡng cười, “Thiên Thiên, chúc mừng em.”

Thiên Thiên nhìn anh ta, im hơi lặng tiếng, ngược lại nói với Lâm Hi: “Hi Hi, chúng ta đi thôi.”

Mễ Bác đưa tay kéo cô lại, “Thiên Thiên, anh có lời muốn nói với em.”

Sắc mặt Trần Tuệ Tuệ hết sức khó coi, gắt gao kéo lấy cánh tay của Mễ Bác.

Thiên Thiên cười như không cười, “Buông tay.”

Mễ Bác kiên quyết không buông cô ra, Lâm Hi vội vàng hòa giải, Trần Tuệ Tuệ mặt tối thui, Thiên Thiên thở dài, “Mễ Bác, anh nên học cách tôn trọng người khác.” Cô tuyệt đối không phải vì Trần Tuệ Tuệ mà bất bình, chỉ là, Mễ Bác hành sự trước giờ không để ý cảm giác của người khác, lúc trước cô cũng nhiều lần chịu đựng tính này.

Có thể do đang suy nghĩ lời nói của Thiên Thiên nên biểu tình của Mễ Bác có chút “tạm dừng trong giây lát”, Thiên Thiên thừa cơ giãy tay thoát ra, không có liếc nhìn hắn một cái, kéo Lâm Hi đi.

Lâm Hi ở sau lưng cô lao đảo vài bước, oán hận nói: “Thiên Thiên, đừng có đi mau như vậy chứ.”

Thiên Thiên mất bình tĩnh nghe thấy thế, bước chân càng nhanh thêm.

Xuống lầu, Lâm Hi tiếp diên thoại, ngọt ngào nói vài câu, quay đầu hỏi Thiên Thiên, “Văn Khải tới đón mình, thuận đường để anh ấy đưa bồ về nhà luôn nha.”

Từ Văn Khải là bạn trai của Lâm Hi, hai người đang trong thời kì cuồng nhiệt của tình yêu, Thiên Thiên vốn không muốn làm bóng đèn, nhưng thấy Mễ Bác đã đuổi tới, cô không nghi ngại gì gật đầu, “Được.”

Xe của Từ Văn Khải đứng lúc chạy tới, Mễ Bác trơ mắt nhìn hai người tuyệt tình rời đi, trong lòng ngổn ngang cảm xúc.

Trên đường đi, Thiên Thiên trầm mặc dị thường, khác một trời một vực với tính thích cười thích nháo động thường ngày của cô.

Lâm Hi ôm vai cô, chững chạc nói: “Thiên Thiên, nếu muốn trong lòng thư thái thì cứ khóc đi.”

Thiên Thiên dở khóc dở cười, “Mình chẳng qua là ăn no sinh bụng, không muốn nói chuyện mà thôi.” =’=

Lâm Hi cười mĩa, Từ Văn Khải đang lái xe cũng nhin không được cười lớn.

Thiên Thiên về đến nhà liền tắm rửa thoải mái, vốn định lên giường nghỉ ngơi sớm, đột nhiên nhớ tới bộ áo Thất Thái Hà trên người Vương Chương Qũy, đấu tranh tư tưởng rất lâu cô vẫn không thể cưỡng nổi sự quyến rũ của nó, cầm laptop bắt đầu lên mạng.

Làm cho cô thất vọng chính là, Vương Chương Qũy lại không online.

Tiêu Dao thấy cô lập tức nhắn tin: “Thiên Thiên, anh đã là Nhị Đại đệ tử của phái Tuyết Sơn, em chờ anh, chúng ta rất nhanh sẽ có thể thành thân.”

A, thành thân, Thiên Thiên căn bản quên mất việc này, nhưng cũng có chút đặc ý nho nhỏ, còn có người nhớ tới cô, dù cho đây chỉ là trong thế giới hư ảo của internet.

Tiêu Dao: “Đúng rồi Thiên Thiên à, vừa rồi nghe nói Diệt Tuyết sư thái giao nhiệm vụ, có thể được áo Thất Thái Hà, anh còn chưa luyện tới, sợ không làm được, em đi thử coi.”

Thiên Thiên mừng quá đỗi, nói không đến 2 câu liền vội vàng chào tạm biệt, đi tới núi Nga Mi.

Diệt Tuyết sư thái không giống những NPC khác luôn xuất hiện ở cùng một chỗ, bà ta thường xuyên di chuyển, muốn tìm không phải dễ. Nhưng vận khí của Thiên Thiên hôm nay rất tốt, vừa tới Thủy Ba Đường đã thấy bóng dáng Diệt Tuyết dường như mới ở ngoài về, còn đang mệt mỏi.

Thiên Thiên bắt đầu nói chuyện, sư thái nói: “Ỗ Thiên kiếm bị đồ đệ của ta là Kỷ Hiểu Phù trộm đi, người giúp ta tìm về sẽ có thưởng.”

Kỷ Hiểu Phù là Boss có võ công tương đối yếu nhất, muốn lấy lại Ỗ Thiên kiếm không hề khó. Thiên Thiên từng đọc qua Tiên Công – Chiếm Đổng, biết được Kỷ Hiểu Phù lúc này chắc đang cùng Dương Tiêu ở đỉnh Quang Minh nên nhanh chóng tìm đến đó.

Thiên Thiên công kích Kỷ Hiểu Phù nhưng người ứng chiến là Dương Tiêu. Vợ chồng tình thâm, muốn giết Kỷ Hiểu Phù trước hết phải qua ải của Dương Tiêu, Thiên Thiên tuy có chút giật mình, nhưng rất có thể đây là sắp xếp của trò chơi.

Bản lĩnh của Dương Tiêu dĩ nhiên cao hơn Kỷ Hiểu Phù rất nhiều, Thiên Thiên cố hết sức ứng phó, cô một bên uống thuốc bổ máu và thuốc tăng lực, một bên liên tiếp ra chiêu, may là trên người có nhiều thuốc, miễn cưỡng mới chống đỡ được đến cuối.

Sau mấy hiệp mức máu của Dương Tiêu sắp cạn, Thiên Thiên hết sức vui mừng, thấy sắp thành công chợt phát hiện bên cạnh cô không biết lúc nào lại nhiều thêm một người.

Trường Kiếm Tận Thiên.

Bị hấn giết chết không sao cả, nhưng nếu hấn lại đánh cô bất tỉnh, cuối cùng chết trong tay của Boss thì lần này cô sẽ bị rút tới 1 bậc kinh nghiệm. Thiên Thiên bị hù tới cả người đổ mồ hôi lạnh, vội vàng chạy trốn. Nhưng Dương Tiêu nào chịu bỏ qua, dù Thiên Thiên công lực thâm hậu, khinh công lại rất cao nhưng lúc chạy trốn tới khu vực an toàn xem lại trạng thái của mình thấy máu chỉ còn lại một phần tư.

Mà Trường Kiếm Tận Thiên đã trở lại quảng trường trước hơn cô.

Cái tên này là muốn dọa cô, làm cô không hoàn thành nhiệm vụ, thực âm hiểm. Thiên Thiên kiềm nén không được, nhỏ giọng mắng một câu thô tục.

Thiên Thiên thử hấn, chỉ cần cô vừa ra khỏi khu vực an toàn, Trường Kiếm Tận Thiên nhất định đuổi kịp, hơn nữa ở bên cạnh cô đi tới đi lui, nhưng vẫn không động thủ.

Thiên Thiên không biết rõ động cơ của hấn, không dám đánh quái, tiếp tục như vậy, tâm lực của cô không chịu nổi.

Liếc mắt đồng hồ treo tường một cái, đã gần 12h.

Nghĩ tới ngày mai phải đi làm, Thiên Thiên đánh trống lui đường. Tạm thời lấy không được áo Thất Thái Hà làm cô tiếc quá, nhưng cũng không thể không từ bỏ. Bỗng dưng một ngum ác khí tích tụ trong lồng ngực, Thiên Thiên nghĩ thực nhảm chán nhưng có thể làm cho mình thư thái một chút. Cô thay đổi acc Mi Vũ, để status: Trường Kiếm Tận Thiên là biến thái. Treo mạng để đó, thỏa mãn đi ngủ.

Vì thế mà Trường Kiếm Tận Thiên thật đáng thương phải gánh chịu một đêm hư danh biến thái. (quá cao tay =)))

8. Chương 8

Vài ngày đi làm gió êm sóng lặng, Thẩm Hạo đối đãi Thiên Thiên tuy rằng không thể nói là quan tâm đầy đủ nhưng cũng không có chỗ nào khắc khe.

Thiên Thiên là người cảm tính, thấy mình lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, cảm thấy thực xin lỗi anh, huống chi lần đó là cô sai trước.

Hôm nay cô cố ý kì kèo, đem một phần đơn giản trong bản hợp đồng kéo dài tới tan tầm đánh còn không xong.

“Ui, còn chưa về sao?” Diệp Tử từ trong phòng làm việc đi ra thấy thế kì quái hỏi.

Thiên Thiên trong đảo mắt, nói: “Đúng vậy, còn có một số việc chưa làm xong.”

Diệp Tử nhếch miệng nói, “Công việc làm không xong nếu như không vội thì ngày mai làm tiếp, cùng nhau về nào.”

“Không được.” Thiên Thiên hướng mắt nhìn qua chỗ Thẩm Hạo nháy nháy.

Diệp Tử hiểu ý cười cười, “Thì ra vì cấp trên chưa tan tầm nên em không dám về trước à.”

Thiên Thiên không tiện giải thích, cũng chỉ có thể tùy cô hiểu lầm.

“8h, trước giờ không phát hiện tên này có thói quen làm việc điên cuồng nha.” Diệp Tử nhin không được cười, “Chị còn có việc, không đợi em được, em cũng đừng làm muộn quá.”

“Dạ, chị Diệp Tử đi trước đi, em làm xong phần văn kiện này cũng ra về.” Thiên Thiên vẫy vẫy tay, sau khi nhìn thấy Diệp Tử vào thang máy, cô đứng dậy dạo qua một vòng phòng làm việc, có vẻ như không còn ai nữa cô mới gõ cửa phòng Thẩm Hạo.

“Ui, cô còn chưa về sao?” phản ứng của Thẩm Hạo giống hệt Diệp Tử.

Thiên Thiên ngập ngừng ấp úng: “giám đốc Thẩm, tôi có chút việc muốn nói với anh.”

Thẩm Hạo khoanh tay trước ngực, cười: “Mới vừa kí hợp đồng với công ty, nếu muốn xin nghỉ phép, miễn bàn.”

Thiên Thiên cười mĩa một chút, “Không phải, không phải.”

Thẩm Hạo nghi ngờ liếc mắt nhìn cô.

Thiên Thiên từ từ đi đến, dùng sức xoa tay, “Cái kia...việc lần trước, xin lỗi.”

“là chuyện nào?” Thẩm Hạo hơi hột nói.

“...” Hắn tuyệt đối là cố ý, Thiên Thiên đột nhiên mất dũng khí, “Cái...không có gì.”

Cô giống như chạy trốn kéo cửa đi ra, Thẩm Hạo không nhanh không chậm ở sau lưng cô nói một câu, “Cô không có một chút thành ý giải thích gì hết.”

Thiên Thiên dừng bước, không có xoay người, cẩn thận dè dặt tìm từ, “Vậy anh nghĩ thế nào?”

“Tôi làm sao biết a, tôi lại không phải là người hung thần ác sát xông vào nhà người ta.” Thẩm Hạo chậm rãi nói, trên mặt mang theo ý cười bốn cọt.

Khuôn mặt xinh xắn của Thiên Thiên đỏ lên một cách khả nghi, không biết làm sao trong đầu lại hiện lên hình ảnh hôm đó Thẩm Hạo ở nude 50%. Khó khăn lắm phun ra một câu, “Vậy tôi mời anh ăn cơm xem như tạ lỗi được chứ?”

“Vậy đi thôi.” Thẩm Hạo đồng ý hết sức sáng khoái, Thiên Thiên còn không kịp phản ứng, anh đã tắt máy tính, thu dọn giấy tờ, mặc áo khoác vào, ánh mắt vui mừng.

Thái độ của anh làm Thiên Thiên hoài nghi có phải mình vừa sập bẫy của hắn. Cô chân chừ, động tác chậm chạp.

Lúc thang máy đến tầng B2, Thiên Thiên hình như mới lấy lại tinh thần, cô kêu lên quái dị, “Ai da, ầm sai rồi.”

“Cái gì ầm sai?” Thẩm Hạo đi ra ngoài trước, lấy tay chặn cửa ra hiệu Thiên Thiên theo tới.

“Đây là tầng B2 a.” Thiên Thiên giống như nhìn người ngu, liếc mắt nhìn anh.

Thẩm Hạo bị cô làm bất ngờ, “Có vấn đề gì?”

Tầng B2 là tầng ngầm bãi đỗ xe, người rất thưa thớt, bây giờ lại quá giờ về, càng có vẻ âm trầm. Thiên Thiên sợ run cả người, hắn nghĩ ở chỗ này hủy thi diệt tích sao? Thiên Thiên hốt hoảng căn bản quên mất mình mới là cao thủ Teakwondo, Thẩm Hạo từng lĩnh giáo qua, làm sao còn dám nghĩ tới việc này.

Thẩm Hạo thấy cô đứng bất động, biết cô đang nghĩ gì, thở dài nói: “Vậy cô ra cửa công ty chờ tôi, tôi lái xe đến liền.”

Thì ra là như vậy, sắc mặt Thiên Thiên lúc đỏ lúc trắng, “Tôi nghĩ là nên đi với anh.” Không đợi Thẩm Hạo nói gì, cô đã tự đánh trống lảng, “Hay thay đổi là quyền của con gái.”

Thẩm Hạo mím môi không nói.

Thiên Thiên có thể tưởng tượng được là hẳn nhất định trong lòng đang cười nhạo cô.

Xe của Thẩm Hạo là một chiếc Volvo C30** màu vàng, Thiên Thiên không rành về xe cộ, chỉ vì chiếc này kiểu dáng rất giống xe của anh Lâm Hi là Lâm Sâm, cô có quá giang vài lần nên mới phân biệt được. “Thật là tinh mắt.” cô bất tri bất giác thốt ra.

“Cô chỉ cái gì?” giọng của Thẩm Hạo đều đều.

“Xe.” Thiên Thiên lời ít mà ý nhiều.

Thẩm Hạo nở nụ cười, “Cám ơn đã khích lệ.” anh nhấn nút mở nhạc, “Đi đâu ăn cơm? Cô quyết định hay để tôi?”

Thiên Thiên cắn cắn môi, “Anh quyết định đi.”

“Cô mang đủ tiền chứ?” Thẩm Hạo chạy chậm lại, khí định thần nhàn quay đầu nhìn cô.

Thiên Thiên đập đập tay lên túi, “Không đủ thì quét thẻ.” Lỡ rồi thì tới bến luôn.

Thẩm Hạo nhếch miệng cười, ngoặt tay lái, chạy lên đường cái.

Thiên Thiên tuy mạnh miệng nhưng vẫn lo Thẩm Hạo sẽ giết cô thật thảm, cô len lén vuốt ve ví tiền, miệng lầm bầm.

“Tới rồi.” Thẩm Hạo dừng xe trước một tiệm ăn.

Thiên Thiên ngơ ngác giống như chưa nghe thấy.

Thẩm Hạo bật cười: “Thề nào, nảy sinh tình cảm với xe của tôi rồi sao? Không nở chia lìa?”

Thiên Thiên làm bộ ngoáy lỗ tai một cái, tự mở cửa xuống xe, thuận tiện oán thầm Thẩm Hạo không có phong độ gì hết. “Ồ đây sao?” nhìn bề ngoài cũng không quá xa hoa.

“Ngại không đủ cấp bậc? chúng ta có thể đổi chỗ khác tốt hơn, tôi không ngại tốn tiền xăng đâu.” Thẩm Hạo cười đến vân đạm phong khinh.

Thiên Thiên làm như có lòng tốt vì Thẩm Hạo suy nghĩ: “Không cần đổi, sợ đói chết anh, tôi đảm đương không nổi à.”

Thẩm Hạo chỉ cười, không có vạch trần ý nghĩ của cô.

Chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, nhìn thực đơn, Thiên Thiên càng thấy dễ thở, chỗ này đồ ăn cũng không đắt, cô vui vẻ vỗ ngực nói: “Muốn ăn cái gì tùy ý kìa.”

Thẩm Hạo cũng rất chiều cố ví tiền của cô, gọi toàn là những món giá rẻ, gà xào ớt, muối tiêu tôm, cá hấp,...Thiên Thiên nhìn đồ ăn, tính nhẩm giá xong, cảm thấy có thể dùng một ít tiền liền có thể quan hệ tốt với cấp trên, thực là hợp lí.

Cô cười tới híp mắt, gấp thức ăn cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cũng không cự tuyệt, ăn uống ngon lành, Thiên Thiên ân cần anh cũng coi như đương nhiên.

Chờ đến khi anh ăn uống no đủ, thỏa mãn buông đũa xuống, Thiên Thiên liền đưa khăn, lòng dạ giả dối khách khí nói: “Có cần kêu thêm vài món nữa không?”

“Được rồi, không nên tốn kém.” Câu này của Thẩm Hạo làm Thiên Thiên nhẹ nhàng thở ra đồng thời cảm động đến rơi nước mắt.

“Tính tiền.” Thiên Thiên cười tí mắt đưa tay kêu phục vụ.

Thẩm Hạo từ tốn nói: “Thiệt là mang đủ tiền? chỗ này không thể quét thẻ.”

Coi thường người, biết rõ đây là phép khích tướng, Thiên Thiên vẫn rút ví ra, lấy mấy tờ tiền ném lên trên bàn.

Mặt Thẩm Hạo cười rất tươi, Thiên Thiên bỗng dưng có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Thẩm Hạo nhìn người phục vụ nói: “Cô đây nói hôm nay tâm tình tốt nên sẽ thanh toán hết mọi bàn ăn ở đây.’ (ọc =)) trò này hay *ghi ghi chép chép* ta học...)

Thiên Thiên trợn mắt há mồm, nhất thời quên mở miệng phản kháng.

Người phục vụ vui vẻ ra mặt, quay ra bàn thu ngân gõ máy tính liên hồi rồi hấp tấp chạy trở lại, “Thưa quý khách, tổng cộng có 3 bàn khách, cộng lại là một ngàn linh ba mươi bốn tệ.” sau đó tha thiết mong chờ nhìn Thiên Thiên.

700 tệ là toàn bộ gia tài trên người Thiên Thiên, cô đau lòng phẫn nộ, đau là đau vì tổn tiền, phẫn nộ là vì bị Thẩm Hạo đùa giỡn, lúng túng không biết làm sao, cô còn nghĩ rằng hẳn là người tốt, thì ra luôn chờ cơ hội chĩnh cô.

Thẩm Hạo cười đến sắp bị nội thương, anh nhất thời nghĩ muốn đùa cô một chút, không ngờ có thể thấy trên mặt cô vô số biểu tình, anh rút trong túi ra bốn tờ tiền, người phục vụ vừa rời khỏi, anh lập tức nói: “Xem như cho cô mượn, nhớ trả à nha.” Vốn muốn ra vẻ thêm chút nữa nhưng vẫn là nhịn không được cười thành tiếng.

Thiên Thiên hận tới nghiến răng nghiến lợi, 700 tệ a, đối với cô mà nói giống như cắt mất miếng thịt, cô liều mạng thở sâu một cái, tự nhủ không nên dễ dàng tức giận, quân tử báo thù mười năm không muộn, người muốn chơi, cô nương ta hầu.

Ra tới cửa Thẩm Hạo vẫn cười không ngừng, Thiên Thiên về mặt tương phản đi bên cạnh, cười không nổi.

“Này, không phải nhỏ mọn như vậy chứ?” Thẩm Hạo rốt cục phát hiện tâm tình của Thiên Thiên.

Thiên Thiên không ngẩng đầu, “Tôi về nhà, ngày mai gặp ở công ty, tiền tôi nhất định trả anh.”

Thẩm Hạo nhú mày, “Chỉ đùa một chút thôi mà, đừng để ý, cô ở đâu, tôi đưa cô về.”

“Không dám phiền giám đốc Thẩm đại giá.” Thiên Thiên nghiêm túc mặt mày, làm như người khác thiếu tiền của cô vậy, trên thực tế bây giờ Thẩm Hạo mới là chủ nợ của cô.

“Thực không cần?” Thẩm Hạo không để ý thái độ của cô, tính anh tùy ý hài hước, bình thường rất thích nói giỡn với đồng nghiệp, anh cho rằng đây là việc nhỏ không ảnh hưởng gì.

Nhưng Thiên Thiên thì không cho là vậy, cô thở phì phì nói: “Không cần.” nói xong cô quay đầu, đi lên đường danh cho người đi bộ, ngay cả chào tạm biệt một tiếng cũng không nói.

Thẩm Hạo chỉ xem cô là bé gái bị giỡn nên giận hờn, làm sao biết Thiên Thiên trong lòng đã ân cần hỏi thăm qua tổ tông mười tám đời nhà anh. (hắc hắc =)) tác giả dùng 4 từ mỉa mai quá =)) ân cần hỏi thăm...)

Thiên Thiên thấy xe của Thẩm Hạo rời khỏi liền bận rộn lấy ví ra, tìm kiếm rất lâu chỉ thấy 2 đồng tiền xu, chết rồi, như vậy làm sao đủ tiền đi xe buýt, hồi sáng đi vội nên không mang theo thẻ xe, đúng là nóc nhà đột còn gặp mưa suốt đêm.

Chỉ có thể đi bộ trở về, Thiên Thiên phát huy tinh thần AQ**, sau khi ăn xong tản bộ là phương pháp giảm béo rẻ nhất.

Mỗi đi mấy bước cô liền không ngừng kêu khổ, ai bảo chảnh chọe, hôm nay mang một đôi cao gót cao mười centimet, nghiệp chướng a, đương nhiên Thiên Thiên rất mau liền đổ hết mọi việc lên đầu Thẩm Hạo.

“Pin pin” phía sau có người nhún keng.

Thiên Thiên không thèm để ý, nhưng âm thanh này lại không buông tha cô, Thiên Thiên quay đầu lại, nhất thời miệng há thành một cái chữ O

“Điều tiểu thư thật sự rất thương tiếc vóc dáng của mình.” Thẩm Hạo một tay nhàn nhã đặt trên tay lái, nửa thật nửa đùa nói.

Thiên Thiên sắp tức điên, còn không phải anh ban tặng, nếu không tôi đâu có chật vật như vậy.

“Điều Thiên Thiên, lên xe đi, tôi đưa cô về.” Thẩm Hạo đại khái là lương tâm được phát hiện, không thể bỏ lại cô không lo nên nửa đường quay trở về.

Rõ ràng gót chân đã muốn mài mòn, đau muốn chết nhưng cô vẫn bướng bỉnh nói: “Tôi thích đi bộ về đó.”

“Cô thân gái một mình, muộn như vậy rồi, không an toàn.” Thẩm Hạo thông thả lái xe theo cô.

Tính khí ngang ngược của Thiên Thiên chưa từng bị ai lay động, huống chi là Thẩm Hạo đã bị cô liệt vào danh sách kẻ thù số một, cô bừ môi, tiếp tục làm theo ý mình.

Thẩm Hạo thấy không thể thuyết phục cô, cũng từ bỏ. nhưng vẫn không yên tâm cô một mình đi về, vì thế đi theo xa xa phía sau, vừa thấy cô đi vào khu phố mới an tâm lái xe đi. (Pil: wow... ga-lăng quá :((ta bị ganh tỵ ế, Viv: có mà ganh tới sáng cùm ko bị được người ta đâu bà chị ='=)

****Volvo:** dòng xe của Thụy Điển, khá là xinh :> (Pil: ta thèm còn màu đỏ :((, Viv: ráng cày kiếm tiền đi :>)

Hình chiếc C30 của bạn Thẩm Hạo, giá tầm 500 triệu:

**** tinh thần AQ:** bắt nguồn từ tác phẩm “AQ chính truyện” của Lỗ Tấn (1881-1936). AQ là tên nhân vật chính trong tác phẩm này. Ai muốn biết rõ hơn thì google hoặc đọc ở blog này: ()

9. Chương 9

Xe chạy vào đường hầm, hơi tối, Thẩm Hạo nhấn nút radio, phát thanh viên nhẹ giọng đều đều, “Bây giờ mời các bạn thư giãn, chúng ta cùng nghe bài hát ‘Be without you’ .”

Âm thanh quen thuộc vang lên làm Thẩm Hạo thất thần, hồi ức bị phủ bụi lâu ngày lại ở một đêm yên tĩnh như thế này từ từ khuấy động.

Tiếng còi thúc giục của xe đằng sau vang lên hết đợt này tới đợt khác, anh lấy lại tinh thần, lái xe đi.

Nhưng tiếng chuông điện thoại lại vang lên lúc này, lại cũng là bài ‘Be without you’, đây là nhạc chuông đặt riêng vì một người, chẳng lẽ là cô? Thẩm Hạo nhìn màn hình di động, quả nhiên là dãy số đã lâu không thấy.

Thẩm Hạo do dự một chút, không tiếp.

Tiếng chuông vang lên rất lâu, rốt cuộc tắt ngấm.

Thẩm Hạo nhẹ thở hắt ra, quay kính xe xuống, cảm nhận không khí mới mẻ gột rửa.

Ngay sau đó vang lên âm báo tin nhắn, Thẩm Hạo với tay nhấn nút mở tin, màn hình hiện lên dòng chữ: Hạo, là em, có lẽ anh đang bận, có lẽ anh không muốn nghe điện thoại của em, em gửi e-mail cho anh, lời em muốn nói đều ở trong đó.

Thẩm Hạo cúi đầu cười, ném điện thoại về ghế phụ lái.

Về đến nhà, anh xem lại văn kiện, sau đó đi tắm rồi bỏ đồ vào máy giặt, lượn lên ban công nhắm nháp cà phê, xong rồi mới mở máy tính.

Anh vốn đã quên về bức e-mail, nhưng lúc gửi mail cho Diệp Tử xác nhận số liệu vô ý thấy một dòng tin ngắn, khóe môi anh nhếch cười trào phúng, thuận tay mở thư xem.

One new e-mail by Susan Fang:

Hạo,

Chúng ta có thể hay không bắt đầu lại từ đầu? Em biết rõ chuyện trước kia là em không đúng, em rất hối hận, em không nên rời khỏi anh, em không nên kêu anh cút. Anh có thể tha thứ em chứ? (tha mới sợ ý =)) tha cho chị thì nữ chính quảng đi đâu :-”)

Phương Nhiên.

Thẩm Hạo thoáng nhường lông mày, cười mỉa mai, anh không thường hút thuốc, lúc này lại lấy ra một điếu ngậm trên miệng, mắt híp lại, cũng không đốt thuốc, suy tư một chút rồi trả lời:

Phương Nhiên,

Cô ở nước ngoài sống lâu, quên dùng A,B,C,D , Trung văn dường như quên thậm hại, cô cũng nên chỉnh sửa lại cách dùng dấu chấm câu. (mỉa hay =)))

Cuối cùng, rất tiếc phải nói với cô một câu: cô la muốn tôi biến, kêu tôi cút. Hiện tại muốn tôi quay đầu lại, thực xin lỗi, biến mất rồi.

Thẩm Hạo.

Click nhẹ chuột, gửi mail, anh cảm thấy cả người nhẹ hẫng. Dứt khoát đóng lại hộp thư, bất luận đối phương có phản ứng gì đều không quan hệ đến anh nữa rồi.

Cùng thời gian đó...

Thiên Thiên đang chơi Hiệp Cốt Nhu Tình, theo thường lệ trước tiên cô luôn dò xem Vương Chương Quý có online không, bởi vì hiện giờ cô bận đi làm nên chỉ có thể đổ bộ game online vào buổi tối, có thể Vương Chương Quý nắm được quy luật lên mạng của cô nên tìm cách trốn tránh.

Thiên Thiên thầm mắng Vương Chương Quý bỉ ổi vô sỉ lại quên mất chính mình lúc trước vì tránh Trường Kiếm Tận Thiên cũng lựa chọn nửa đêm online đánh quái thăng cấp.

Cô mở ra cột nhiệm vụ, phát hiện nhiệm vụ Diệt Tuyệt sư thái giao cho cô còn treo tại chỗ, mà hôm nay là kỳ hạn cuối cùng, nhất định phải hoàn thành.

Trường Kiếm Tận Thiên online, Thiên Thiên ôm tâm lí cầu may, mong rằng sẽ không bị hấn phát hiện. Mà quả thật Trường Kiếm Tận Thiên cũng không có tìm cô gây chuyện, Thiên Thiên khiêu chiến Dương Tiêu thành công, lại giết chết Kỷ Hiểu Phù, thuận lợi lấy được Ý Thiên kiếm.

Ngay sau đó cô đến Thúy Ba đường, không thấy bóng dáng của Diệt Tuyệt sư thái, Thiên Thiên tìm một vòng núi Nga Mi cũng không có, cô trở lại khu vực an toàn bắt đầu nhờ bạn bè giúp đỡ.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Tiêu Dao, anh có thấy Diệt Tuyệt sư thái không?”

Tiêu Dao: “Không có.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Doanh Doanh, bồ biết Diệt Tuyệt sư thái ở đâu không?”

Doanh Doanh Nhất Tiểu sau một lúc mới trả lời: “Thiên Thiên, hồi nãy mình thấy hệ thống thông báo có ai đó giết bà ấy, nhưng không kịp đọc kĩ.”

Thiên Thiên vui mừng, Diệt Tuyệt bị giết nghĩa là bà ta sẽ sống lại tại nơi ở của mình, Thiên Thiên trở về núi Nga Mi, bất ngờ lúc tới chân núi lại gặp Trường Kiếm Tận Thiên.

Trường Kiếm Tận Thiên đứng ở đó, không biết muốn làm cái gì, Thiên Thiên lúc này không đánh quái nên cũng không cần sợ hấn.

Chỉ chốc lát, Thiên Thiên nhận được tin nhắn của Trường kiếm Tận Thiên, chỉ là một cái mặt cười (Viv: cái mặt nì cười là gian hết biết, bà chị sắp gặp họa rồi, hehe... Pil: kệ người ta, mi lo dịch đi... Viv: người...) Thiên Thiên xem thể nào cũng cảm thấy quái dị.

Trường kiếm Tận Thiên đi một bước, Thiên Thiên đuổi một bước, tới cuối cùng cô ngạc nhiên phát hiện 2 người cùng hướng tới một chỗ.

Thúy Ba đường

Hắn cũng phải đi giao nhiệm vụ sao? Trừ việc đó ra, Thiên Thiên nghĩ không ra khả năng nào nữa, không hiểu nổi trong hồ lô của hắn bán thuốc gì (nghĩa là không biết ảnh muốn giở trò gì ấy mà :D, mình rất tôn trọng bản gốc nhà), Thiên Thiên lo sợ bất an.

Tuy nhiên cảm thấy an ủi chính là, Diệt Tuyệt sư thái quả nhiên xuất hiện tại Thúc Ba đường, mà bây giờ cô chỉ cần giao nộp nhiệm vụ có lẽ liền sẽ có được bộ áo cô thiết tha mơ ước, mong chờ ngày đêm.

Chỉ là, làm sao cô cũng không nghĩ tới Trường Kiếm Tận Thiên đột nhiên ra chiêu công kích Diệt Tuyệt, mà chiêu nào cũng hạ sát rất độc, không hổ là Đệ Nhị cao thủ, chỉ 2,3 hiệp là Diệt Tuyệt sư thái bất hạnh ngậm oan bỏ mình.

“Đây mới là phong phạm cao thủ a.” Thiên Thiên không khỏi ca ngợi, nhanh như chớp một ý nghĩ trong đầu xẹt qua, nếu Diệt Tuyệt bị giết, Ý Thiên kiếm giao cho ai đây, Thiên Thiên vừa sợ vừa giận, thì ra đây mới là động cơ chân chính của hắn (hắc hắc... quá cao tay ==))

Trò chơi Hiệp Cốt Nhu Tình này có rất nhiều quy tắc biến thái, ví dụ như tà giáo và chính phái không thể thông hôn, ví dụ như Thập Đại cao thủ không được lấy mạnh hiếp yếu, lại ví dụ như trong thời gian hoàn thành nhiệm vụ mà chưa làm xong, không thể hủy bỏ cũng không thể làm nhiệm vụ khác, mà một khi quá thời gian giao nhiệm vụ, liền tùy theo mức độ mà trừ điểm kinh nghiệm.

Trường Kiếm Tận Thiên giết chết Diệt Tuyệt với ý định làm cho cô không giao được nhiệm vụ, chẳng trách hắn không có ở đỉnh Quang Minh, thì ra căn bản sớm có dự mưu, chẳng trách Doanh Doanh Nhất Tiểu nói hệ thống báo Diệt Tuyệt bị giết, căn bản chính là kiệt tác của Trường Kiếm Tận Thiên.

Quả thực quá âm hiểm, quá phúc hắc, đầu óc Thiên Thiên choáng váng, đã muốn nghĩ bỏ cuộc.

Trường Kiếm Tận Thiên xử lý Diệt Tuyệt xong, tùy ý đi lang thang trên đỉnh núi, không biết còn cho rằng hắn rất nhân nhã, chỉ có Thiên Thiên biết, hắn là đang chờ Diệt Tuyệt sống lại, triệt để làm cô mất hết hy vọng.

Thiên Thiên tức tới ngón tay run rẩy, thật không dễ dàng mới đánh ra một câu rành mạch.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Người thực âm hiểm.”

Trường Kiếm Tận Thiên cười hắc hắc: “Cám ơn quá khen.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “...”

Trường Kiếm Tận Thiên: “cám ơn cám ơn.”

Thiên Thiên không lời, da mặt dày đến trình độ này tuyệt đối là một nhân tài. (=)), chắc rồi) Bây giờ trong lòng cô, vốn dĩ ngại vàng đệ nhất kẻ thù thuộc về Thẩm Hạo đã bị Trường Kiếm Tận Thiên thay thế.

Thiên Thiên dù sao không phải mèo bệnh, cô liền nghĩ ra đối sách, chỉ cần trước khi Trường Kiếm Tận Thiên động thủ, nói chuyện với Diệt Tuyệt, bản lĩnh của hắn cao tới đâu cũng không thể làm được gì, đây chính là niềm tin to lớn đối với tốc độ đường truyền internet của Thiên Thiên.

Đáng tiếc trời không toại nguyện ý của người a, Thiên Thiên kêu gọi ông trời cũng không có nghe được, mỗi lần Diệt Tuyệt sống lại, lúc Thiên Thiên mở tư liệu bà ấy ra thì hệ thống không phải báo là NPC đang chiến đấu, không thể nói chuyện với bạn thì cũng là NPC đã bị giết chết.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, trận chiến ác liệt của Thiên Thiên và Trường Kiếm Tận Thiên cũng đến thời khắc máu chốt.

Lúc góc bên phải phía dưới màn hình máy tính hiện 23h58', đây là cơ hội cuối cùng của Thiên Thiên, mà thử lần này, Thiên Thiên thành công.

Cô cực kì đắc ý, giao nộp nhiệm vụ xong được áo Thất Thái Hà mặc vào người, còn chuẩn bị ở trước mặt Trường Kiếm Tận Thiên đảo một vòng, thật tiếc là, đến giờ này cô mới phát hiện hắn đã log out.

Buồn bã vì vuột mất.

Giống như chém mạnh một quyền vào đồng bóng, không có phản kháng, vô thanh vô tức.

Thiên Thiên không những không cảm kích Trường Kiếm Tận Thiên cho cô một lối thoát mà ngược lại còn căm thù hận tận xương tủy.

10. Chương 10

Ngày hôm sau vừa đi làm, Thiên Thiên lập tức đem 300 tệ và 37 xu, không thiếu xu nào để trên bàn trả lại cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo chỉ liếc mắt một cái, không nói một lời khách sáo liền thu vào.

Thiên Thiên trong lòng ít nhiều có chút thất vọng, không phải bởi vì đau lòng mấy trăm đồng mà là cô vốn nghĩ Thẩm Hạo không phải là người nhỏ mọn lòng dạ hẹp hòi tới vậy.

Quay về chỗ ngồi, MSN có tin nhắn, là của Lâm Hi: “Thiên Thiên, một hồi Cố Văn Văn gọi tới, bỏ đừng có bắt máy nha.”

Thiên Thiên kinh ngạc hỏi: “Vì sao?”

Lâm Hi còn chưa trả lời, di động của Thiên Thiên đã vang lên, số trên màn hình là của Cố Văn Văn.

“Alo.” Thiên Thiên không nghĩ gì liền bắt điện thoại.

Cùng lúc đó Lâm Hi trả lời: “Bom nổ.”

Thiên Thiên cười, thời điểm nào rồi mà Lâm Hi còn bát nháo.

“Thiên Thiên à, mình là Văn Văn.” Giọng đối phương thật nhẹ nhàng cất lên.

Cô này khi nào thì đổi tính rồi, Thiên Thiên dựa người ra sau, chẳng quan tâm trả lời.

“Này Thiên Thiên, bỏ có nghe không vậy?”

“Nghe.” Thiên Thiên lơ đãng uể oải nói.

“Vậy sao bỏ không nói chuyện.”

Thiên Thiên trêu ghẹo, “Mình đang vội lượm da gà nổi đầy đất nè.”

“Thấy ghét.” Cố Văn Văn làm nũng, Thiên Thiên lại run lên.

“Trở lại chuyện chính, tìm mình có việc gì? Mình đang làm việc, không thể nói chuyện phiếm với bỏ.”

Cố Văn Văn vội vàng nói: “Sẽ không làm bỏ mất nhiều thời gian, bỏ cho mình địa chỉ, mình đem thiệp mời gửi cho bỏ.”

“Thiệp mời?” Thiên Thiên hồ nghi nói.

“Mình – sắp – kết – hôn.” Cố Văn Văn nhả ra từng chữ, nhưng làm sao cũng không giấu được vẻ vui sướng của mình.

Thiên Thiên cuối cùng mới hiểu ngụ ý “bom nổ” của Lâm Hi là gì, cô nháy mắt mấy cái, “Văn Văn, chúc mừng bỏ.”

Cố Văn Văn cười hắc hắc, “Đến lúc đó nhớ tới sớm một chút nha.”

“Bỏ yên tâm đi.” Cúp điện thoại, Thiên Thiên trả lời Lâm Hi: “Mình còn tưởng là chuyện gì to tát lắm, chỉ là Cố Văn Văn muốn kết hôn thôi, bạn học mười mấy năm, tiền lì xì nhất định chạy không được.”

Lâm Hi chắc là đang bận việc, nửa giờ sau mới trả lời một câu, “Thiên Thiên, bỏ thực là đầu heo, bỏ quên năm 20 tuổi đánh cược gì với Cố Văn Văn à?”

Thiên Thiên nâng cằm suy nghĩ trầm tư nửa ngày, “Mình thật sự không nhớ rõ.”

Lại qua nửa giờ, ngay lúc Thiên Thiên đang mất hết kiên nhẫn chờ đợi, Lâm Hi mới thao thao bất tuyệt: “Bỏ với Cố Văn Văn hứa là, ai kết hôn trước, người kia phải đi tiền biểu là 1 tháng lương, Điều Thiên Thiên,

mình cứ tưởng bồ trước, ai biết lại bị Văn Văn đi trước một bước.” Ngay sau đó lại thêm 1 câu: “Trời ạ, bồ quên thiệt rồi hả?”

Thiên Thiên hú lên quái dị, cô giờ này mới tỉnh, quả có việc này a, một tháng tiền lương, Thiên Thiên hồi hận không kịp, lúc trước sao lại đi cướp cái này với Văn Văn a.

“Năm đó mình ngớ ngẩn, bồ sao lại không ngăn cản mình?” Thiên Thiên bắt đầu đổ mồ hôi, không phải nóng, mà là gấp a.

“Bồ mới vào đại học không bao lâu đã bị Mễ Bác chộp lấy, mình nghĩ rằng hai người sau khi tốt nghiệp kết hôn là điều đương nhiên, ai biết vị hôn phu trên tay của bồ bị người khác cướp đi.” Lâm Hi nói chuyện luôn trực tiếp, không bận tâm cảm thụ của Thiên Thiên. Thiên Thiên nhìn thấy 2 chữ Mễ Bác hiện trên màn hình, trong lòng như dây đàn bị kéo căng, cô cup mắt, lông mày nhíu lại.

Thấy Thiên Thiên lâu rồi chưa trả lời, biết là mình nói sai cái gì đó, Lâm Hi vội nói: “Thực xin lỗi, Thiên Thiên, mình không cố ý nhắc tới hân.”

Thiên Thiên cười cười, “Không sao.”

Cô tuy rằng không trách Lâm Hu nhưng bắt đầu suy nghĩ sâu xa, có chút không tập trung, tới gần tan tầm, Thiên Thiên đột nhiên mới nhớ tới hồi sáng Thẩm Hạo giao cô một văn kiện quan trọng sáng mai phải báo giá cho khách hàng, cô lại quên mất tiêu, ngày mai mới làm thì không kịp rồi, bắt đắ dĩ chỉ có thể tăng ca.

Diệp Tử hùng hùng hồ hồ đi tới, đem một chồng văn kiện đưa cho Thiên Thiên, “Tư liệu mà Thẩm công tử nhà em cần, phiền em giao cho lão.”

“Thẩm công tử? ở nhà có tiên thê sao?” Thiên Thiên nhin không được cười, cũng một loại phong lưu phóng khoáng, tự cho mình là siêu phàm, thực là chính xác.

Diệp Tử cười tít mắt, “Ui, hậu bối như em cũng biết phim này? Trong nhà chị có nguyên bộ, nếu em muốn xem thì cứ nói, chị cho mượn.”

“Dạ.” Thiên Thiên cười theo, Diệp Tử thật ra cũng không lớn hơn cô nhiều tuổi, nhưng vị Diệp tiểu thư này thật không giống người thường, người khác ai cũng giấu tuổi, sợ bị chê già, nhưng cô thì thích giả già dặn, “Chị Diệp Tử, sao không tự mình đưa cho sếp?”

Diệp Tử nhún vai, “Chị thấy lão ta đang bận rộn, không muốn quấy rầy, tư liệu này cũng không gấp, lúc lão tan tầm em đưa là được.”

Thiên Thiên mới nhìn xem, điện thoại quả nhiên đang bận, theo góc độ này nhìn qua, thấy Thẩm Hạo hơi nghiêng thân người, tay trái giở ống nghe, tay phải ghi chép cái gì đó.

Không thể không thừa nhận, gã này lớn lên nhìn rất đẹp, khuôn mặt tuấn tú, mũi cao ngất, mày kiếm môi mỏng, một đôi mắt khi cười lên có thể câu hồn con gái. (Pil: =P~ ... Viv: lau nước miế** đi kìa bà chị, ướt hết cả bàn phím lap rồi =)))

Mễ Bác lớn lên cũng không tệ a, nhưng mà những người đàn ông có diện mạo anh tuấn đều có tâm địa gian xảo. (=)) chuẩn ko cần chỉnh)

Thiên Thiên lại len lén nhìn vài lần, bình thường anh rất thích nói giỡn với mọi người, bây giờ đang làm việc thì bộ dạng hết sức đàng hoàng, dường như có lực hấp dẫn, đều nói đàn ông khi làm việc cực kì có mị lực (hé hé, dòm ngó anh trai rồi =)))

Quay đầu lại thấy khuôn mặt cười cười của Diệp Tử.

“Chị Diệp Tử, chị còn chưa đi hử?” Thiên Thiên có chút chột dạ nói. (tội... ngắ trai tới nỗi quên mất trời đất =)))

Diệp Tử lại cười chế nhạo, “Chị đi bây giờ nè.”

Thiên Thiên liếc nhìn lại Thẩm Hạo, vẫn đang nói chuyện điện thoại, cô quay trở lại làm việc.

11. Chương 11

Không biết là đã qua bao lâu, Thiên Thiên đột nhiên phát hiện dưới ánh đèn hiện lên một bóng đen đứng sau cô. Dọa cô đến sợ run người, phản ứng trong chớp mắt, chân cô đá ra một cước, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, âm thanh hình như rất quen tai a, Thiên Thiên cúi người nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của Thẩm Hạo, anh đang ôm chân phải nhảy lò cò, “Này, cô độc ác quá đó.” (hắc hắc... khổ thân =)))

Thiên Thiên vô thanh vô thức cười, “Ai kêu anh lén lút trốn sau lưng người khác.”

“Cái gì lén lút, tôi đã ở sau cô rất lâu rồi, tại cô không để ý thôi.”

“Vậy anh tìm tôi có việc gì không?”

“Tôi có gọi cho Diệp Tử, bà ấy nói văn kiện giao cho cô rồi.”

“À, thì ra là vậy.”

“Vậy cô cho rằng còn có gì nữa?” Thẩm Hạo cười ha ha hỏi lại.

Thiên Thiên không nói, cũng không thể nói với anh cô nghĩ anh tính đánh lén mình, cô với tay phải lấy xấp văn kiện, đưa tới, “Nè, đều ở chỗ này.”

Lông mi anh giật giật, “Thiên Thiên, mấy giờ rồi mà cô còn chưa về nhà.”

Thiên Thiên vô ý liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, bất tri bất giác thế mà đã hơn 9h, ngay sau đó bụng cô cũng không khách khí kêu lên, “Coaaaa” một tiếng.

Thẩm Hạo làm như không nghe thấy, mà chỉ nhìn màn hình máy tính hỏi, “Phần báo giá này còn chưa xong?”

Thiên Thiên cúi đầu đến nỗi sắp thấp hơn cái mặt bàn, “Sẽ...xong liền.”

“Điều Thiên Thiên, cô đừng nghĩ muốn tăng ca đến 10h để công ty trả tiền xe cộ nha.” Thẩm Hạo nói.

Thiên Thiên xấu hổ vô cùng, từ khi Diệp Tử có ý tốt nói cho cô là nếu tăng ca quá 10h thì công ty sẽ trả tiền xe cộ và cơm tối coi như đền bù, cô không lúc nào không nghĩ đến việc này, cũng muốn tìm cơ hội để hưởng thụ phúc lợi, nhưng trời đất chứng giám a, hôm nay cô cũng không có ý định này a. “Sao có thể chứ, tôi là người như vậy sao. (=)) còn hơn thế ấy a =))) Một chút nữa là xong rồi, rất mau a, thêm vài phút thôi.” Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ, đến vài từ cuối dường như phát không ra tiếng.

Thẩm Hạo cảm thấy buồn cười, cố ý nghiêm mặt cứng rắn nói: “Vậy 9h59’ nhớ phải đi về, nhiều hơn 1’ ngay cả tiền tăng ca tôi cũng không trả cho cô.” (Viv: ách, bốc lột sức lao động quá mà, y như ai kia....*ngó trái ngó phải*, Pil: ai vậy ta *ngu ngơ*)

“Anh cũng là người làm công, tốn chính là tiền của công ty cũng không phải tiền của anh, làm gì nhỏ mọn như vậy.” Thiên Thiên giả giọng than thở.

Thẩm Hạo nhướn mày, “Điều Thiên Thiên, cô nói cái gì?”

“Không có, không có, tôi này giờ chưa từng mở miệng nói.” Thiên Thiên ngẩng đầu lên, trên mặt bình tĩnh như không, làm ra vẻ vô tội hết biết.

“Thật sao?” Thẩm Hạo lười nhác buông một nụ cười mê hồn, nhưng Thiên Thiên lúc này không có tâm trạng thưởng thức.

Thiên Thiên nổi giận, “Anh còn quấy rầy tôi thì 10h chưa xong nữa đấy.”

Thẩm Hạo hết nói nổi, không tranh luận với cô nữa, trở về phòng làm việc.

Thiên Thiên bắt đầu tập trung tinh thần, hiệu suất làm việc lên cao, 10h kém 5’ là cô đã đem bảng báo giá ném cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhìn lướt qua một lần, đột nhiên nói: “Ừ, tiềm lực con người đúng thật là vô hạn.”

Thiên Thiên biết rõ anh là đang ám chỉ hiệu suất làm việc của cô, cũng chỉ có thể cắn chặt răng nhin, “Vây tôi tan tâm.”

“Cô đợi một lát, tôi đưa cô về.” giọng Thẩm Hạo hơi trầm xuống.

Thiếu chút nữa là một tiếng “Ừ” bị cô buột miệng thốt ra, nhưng tính quật cường của cô trong tích tắc chặn cô lại, Thiên Thiên bình tĩnh nói: “Không cần.”

Thẩm Hạo cười khế, “Nếu như tôi nhớ không lầm, cô phải ngồi xe số 936 để về nhà, mà lúc này xe 936 đã hết tuyến, cô chỉ có thể đi bộ 20’ tới Tĩnh An Tự ngồi xe số 57.” (biết rõ quá ta *cười gian*)

Thiên Thiên không hiểu ý của anh, ngẩng đầu nhìn lên.

Tính kiên nhẫn của Thẩm Hạo hết sức tốt, cất tiếng đều đều: “Từ công ty đến Tĩnh An Tự phải đi qua một công viên, nghe nói chỗ đó mấy hôm trước có người bị cướp tiền hăm hiếp, tuy rằng cô tài không có, sắc cũng không, nhưng cô tốt xấu cũng là cấp dưới của tôi...” (Viv: cha này nói chịn móc hòng quá >”<, pil:=“” thú=“” mà=“” :”=“”> lạnh lùng quá cũng chán... đổi khẩu vị đi =)))

Thiên Thiên tức tới hai mắt sẫm màu đen thui, “Anh đừng quên tôi là cao thủ Taekwondo, anh cũng từng là bại tướng dưới tay tôi, ai dám đụng đến tôi là tự mình chuốc lấy khổ.” Cô hung hăng trừng Thẩm Hạo một cái, gõ mạnh gót giày, xách túi lên đi thẳng.

Thẩm Hạo vô tội bắt giắc sờ sờ cái mũi, anh thật sự chỉ là có lòng tốt nhắc nhở cô thôi mà.

Thiên Thiên đem phần nợ đang tràn ngập trong lòng phát tiết lên mấy hòn đá vụn dưới chân, một cước đá tới, bụi bay đầy trời.

Cô vừa mệt mỏi vừa có chút hối hận, có người làm tài xế miễn phí lại không chịu, làm bộ khí khái, khí khái có thể bán bao nhiêu tiền một kí a, lúc này đi động Thiên Thiên vang lên.

“Diêu Thiên Thiên, cô giờ này sao còn chưa về nhà hả?” là tiếng la của má Diêu.

“Mami, con tặng ca.”

“Tặng ca sao không gọi điện về báo, má còn đặc biệt làm món sườn và cá cho con.”

Thiên Thiên nuốt một ngụm nước miếng, càng thấy cái bụng đói biểu tình, “Mami, để dành cho con, con còn chưa ăn cơm chiều á.”

“Con với Mẽ Bác có việc gì vậy? Chia tay chuyện lớn như vậy cũng không nói cho ba má biết, cô lớn rồi, đủ lông đủ cánh rồi chứ gì.” Má Diêu mới nói lời này làm Thiên Thiên hiểu ra mục đích chính của cuộc gọi này.

“A, điện thoại hết pin, không nói nữa.” cô nhanh chóng cúp điện thoại, thế giới nhất thời yên lặng a.

Chính là sợ má Diêu lải nhải nên Thiên Thiên không dám nói ra chuyện chia tay, không nghĩ đến tin tức của má thật sự lợi hại, cái gì cũng không giấu được. Về nhà không biết phải ứng phó với cơn oanh tạc của má làm sao đây, nghĩ tới đây Thiên Thiên liền nhức đầu, đá một cước, đá vụn bay đến chiếc xe đạp dựng kế công viên, kêu “Keng” một tiếng bèn nhon.

Thiên Thiên bị tiếng động do mình gây ra làm giật mình, oán trách Thẩm Hạo nói chuyện giật gân hồi nãy làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới tâm tình của cô.

Đằng trước xuất hiện 2 gã thanh niên bộ dạng lưu manh, đầu chải hai mái, đến gần thấy thoang thoảng mùi keo xịt tóc, hai tay đút túi quần, đi đường nghênh ngang, còn hết nhìn đông tới nhìn tây, thật sự là “đóng cọc khuôn mẫu.”

Thiên Thiên nhú mày, đi sát lối đi dành cho người đi bộ.

“Ồ, em gái nhỏ, cùng anh tâm sự.”

Công ty Thiên Thiên có quy định, mỗi tuần thứ ba có thể mặc thường phục đi làm, hôm nay Thiên Thiên mặc áo thun quần bò, cột tóc đuôi ngựa, đeo ba lô, thoát nhìn như một học sinh trung học. (Viv: bạn này già rồi còn nhí nhảnh phát ớn, Pil: đùa... casual style ế =)) pil ta cực ưa cái style này =))) Chẳng trách bị người ta nhìn thành “em gái nhỏ”, theo lý thuyết Thiên Thiên đáng lẽ phải mừng, chứng minh là nhìn cô

còn trẻ chán, nhưng Thiên Thiên đang bức mình, hai người này diện mạo lại quá thô tục, vô duyên vô cớ bị trêu chọc, cô làm sao vui vẻ nổi.

Hôm nay Thiên Thiên không muốn gây chuyện, vì thế cô xoay người thoát khỏi Lộc Sơn thảo của một trong hai tên, tỉnh táo trấn định vuốt vuốt tay áo. (An Lộc Sơn thời Đường ở Trung Quốc nổi tiếng 35 á ;))

Hai tên côn đồ này thật không biết điều, chửi bậy một phen.

“Em gái thật là có cá tính, như vậy anh thích.”

“Có chuyện gì buồn vậy, anh đây giải sầu với em.”

Hai tên đó trái phải công kích, một tên khoác tay cô, một tên chuẩn bị muốn vuốt mặt cô, Thiên Thiên nhất thời không tránh được, bị chúng đụng chạm. Thiên Thiên nổi trận lôi đình, cô vốn tâm tình đang không tốt, bọn họ là tự dưng mồi lên miệng cọp, hai tên côn đồ còn chưa biết trời trăng ra sao, trên mặt đã bị Thiên Thiên tát một cái, đồng thời lồng ngực đau nhức, mỗi người được thưởng một quyền.

Thiên Thiên ra tay cực chuẩn, không có chú ý đến phía sau một chiếc Volvo màu vàng đang hạ cửa kính, trong xe là một anh chàng anh tuấn, trên môi là nụ cười hết sức gian trá. (hắc hắc...)

12. Chương 12

Thiên Thiên ngón nga ngón nghiêng ăn một tô cơm xào trứng, má Diêu đau lòng nói: “Con đi làm công ty gì vậy hả? làm người ta tặng ca muện như vậy còn chưa ăn uống đàng hoàng.”

Thiên Thiên tặng ca hoàn toàn là tự mình gây tội tự mình chịu, thế nên không dám mở miệng than, cô nuốt cơm, mơ hồ tự hào nói: “Là công ty tư nhân của Mỹ.”

“Nhà tư bản đều là người ác, chỉ biết bóc lột sức lao động của người ta.” Má Diêu lẩm bẩm.

Thiên Thiên chỉ lo há to mồm ăn ngón, không rảnh trả lời bà.

Má Diêu không chịu thua, “Có trả tiền tặng ca không? Làm ở công ty Mễ Bác không phải tốt sao, ung dung tự tại.”

“Có.” Thiên Thiên ngẩng đầu, khóe miệng còn dính một hạt cơm màu vàng nói, “Mami, đừng có lo.”

“Được được được, công việc của con, má không lo, vậy con với Mễ Bác là làm sao?”

Thiên Thiên hít hít cái mũi, ra vẻ không có hì đáp: “Chia tay thôi.”

“Diêu Thiên Thiên.” Mỗi lần má Diêu kêu cả họ và tên của cô chứng minh tình thế thật nghiêm trọng, “mẫu hậu” giận rồi, Thiên Thiên ngồi lại nghiêm chỉnh, vẻ mặt làm như chuẩn bị lắng nghe lời dạy dỗ hết sức thành kính.

Má Diêu đạo đầu: “Con là sống trong phúc mà không biết phúc.”

Chính sách mẹ vợ của Mễ Bác được thi hành rất tốt, mỗi lần đi công tác về, cho dù không tặng quà cho Thiên Thiên nhưng phần của má Diêu là không thể thiếu. hơn nữa còn là áo lông của Cáp Nhĩ Tân, lại nói lần trước là khăn choàng cổ và bao tay lông dê mua ở Úc, tháng trước là một đôi hoa tai mua ở Hồng Kông cho má Diêu, còn có.....nhiều đến nỗi Thiên Thiên nhớ không hết.

“Thanh niên yêu đương không nên trong nhất thời không hợp thì phải mông nói lời chia tay.”

Thiên Thiên ngoáy ngoáy lỗ tai, xem ra lần dạy dỗ này ít nhất phải một tiếng mới kết thúc.

“Sau này đường còn dài, tính con nóng nảy, chỉ có Mễ Bác mới bao dung được con.”

Môi Thiên Thiên giật giật, rốt cục nhìn không được, “Mami, nghe con nói đi, Mễ Bác bắt cả hai tay.”

“Con nhỏ này, bây giờ phải học va chạm, lời cha mẹ phải xem như thánh chỉ...” má Diêu lông mày nhích lên một chút, “A, con mới nói cái gì?”

Thiên Thiên dứt khoát triệt để nói lại rõ ràng: “Mẽ Bác anh ta là chân đứng hai thuyền, đây là con tận mắt nhìn thấy, mami, người như vậy còn cần gì lưu luyến?”

“Con có phải lầm không?” má Diêu còn đang cãi chày cãi cối, nhưng thanh thế rốt cuộc yếu đi vài phần.

“Anh ta ở Ngân Nhân Ngự Thự có bao một phòng, trước giờ không hề nói qua cho con biết, mà cô gái đó là thư kí riêng của anh ta, bọn họ thường xuyên hẹn hò ở đó, má nói con còn có thể đi làm ở công ty đó sao?” Thiên Thiên buồn bực mấy ngày nay đã có dịp phát tiết.

“Thiên Thiên, má ủng hộ con.” Thái độ của má Diêu lập tức quay ngược một hơi 360 độ.

Thiên Thiên khẩu khí bắt đầu hòa hoãn, vốn dĩ còn đang nghĩ phải thao thao bất tuyệt mới có thể thuyết phục má a.

Má Diêu vỗ vỗ đầu cô, “Đàn ông như vậy không đáng tin cậy, cho dù có tiền hơn nữa cũng không cần.” (Viv: ồ là la, nge chưa pà chị ;)) Pil: ta không chấp ==)) mỗi người mỗi chí hướng...)

“Dạ.” nghe lời mẹ dạy dỗ mà mắt Thiên Thiên ngấn lệ.

“Con tắm rửa nghỉ ngơi sớm đi.”

“Mami cũng vậy.” Thiên Thiên nhào lên ôm mẹ mình, cử chỉ như con mèo nhỏ dựa vào má Diêu trong ngực dụi qua dụi lại mới chịu về phòng lấy áo ngủ đi tắm.

Tắm xong, Thiên Thiên thay một bộ áo ngủ hình hoạt hình Winnie the Pooh, một tay cầm mớ tóc ướt sũng, một tay tìm máy sấy trong tủ. (Viv: công nhận....nhí nhảnh vô đối, Pil: quởn quá ha... ngồi chém người ta hoài, Viv: người >”<>

Cô tìm không được, liền há mồm kêu: “Mami, má để máy sấy chỗ nào vậy?”

Kêu hai tiếng vẫn không nghe má Diêu trả lời nhưng lại nghe trong phòng ba má vang lên tiếng động lục lọi.

Vừa lúc ba Diêu bưng tách trà từ thư phòng đi ra, Thiên Thiên liền hỏi: “Ba, mami làm gì vậy?”

“Nửa tiếng trước má con đuổi ba qua thư phòng, nói muốn dọn dẹp phòng.”

Thiên Thiên không hiểu gì hết, “Muộn vậy còn muốn dọn dẹp?”

“Ừ, tùy bà ấy, ba đi thư phòng đọc sách, con mau ngủ đi.”

Ba Diêu lớn lên rất bảnh bao, kiêu thước rộng, tính tình vui vẻ, tốt bụng, Thiên Thiên từ nhỏ rất sùng bái ba, mà má Diêu nói chuyện lớn tiếng, tính tình nóng nảy hay xúc động, làm việc thì hùng hùng hổ hổ, tính cách hai người như vậy bổ sung cho nhau, nghiêm khắc mà nói, Thiên Thiên giống má Diêu nhiều hơn một chút.

Tìm không thấy máy sấy, Thiên Thiên tùy tiện cầm khăn lông trùm đầu lại, trở lại phòng ngủ, quyết định đánh quái thăng cấp, phải lấy lại những gì đã mất.

Hôm nay vận khí của cô đặc biệt tốt, Boss lớn trang bị đồ chất lượng cô cũng săn được.

Cô ở Quy Vân đá Lục Thừa Phong ngã xuống ngựa sau đó lấy được áo tơ vàng, đây chính là đồ tăng lực phòng ngự tới 20 cấp, bình thường chưa hề thấy.

Thiên Thiên nhìn danh sách online, thấy Tiêu Dao, áo tơ vàng rất thích hợp cấp bậc của anh, có thể phòng tránh bị quái đánh lên.

Cô vui mừng hơn hờ gọi Tiêu Dao, trước kia luôn là anh tặng cô trang bị, đương nhiên bây giờ cô lấy được đồ tốt cũng sẽ không quên anh.

Nhưng Tiêu Dao vẫn không trả lời.

Thiên Thiên một mình tích lũy thêm điểm kinh nghiệm của nửa cấp thì Tiêu Dao mới nhắn tin lại.

Tiêu Dao: “Em lên rồi hả?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Chờ a lâu quá.”

Tiêu Dao: “Nhớ anh hả?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Không có, em có đồ tốt muốn tặng anh.”

Tiêu Dao: “Em vội vã tặng đồ cưới à?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết nổi giận, “Không lấy thì thôi, áo tơ vàng em đem cất.”

Tiêu Dao cũng nóng nảy, “Đừng, anh chờ em ở chỗ cũ.”

Tiêu Dao tới Vọng Giang Lâu, Thiên Thiên vào một chút đã bay qua.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết và Tiêu Dao giao dịch, Tiêu Dao lập tức đem áo tơ vàng mặc vào.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Anh mới rồi bận gì vậy, lâu như vậy mới trả lời em.”

Tiêu Dao: “Anh đang truy sát Vương Chưởng Quỹ.”

Thiên Thiên đột nhiên phấn khởi, tra danh sách online thấy Vương Chưởng Quỹ quả nhiên đang trốn ở quảng trường.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Hắn sao lại đắc tội anh?”

Tiêu Dao: “Hắn công kích Hi Hi Ha Ha.”

Hi Hi Ha Ha là acc của Lâm Hi, Thiên Thiên từng giới thiệu họ với nhau, cho nên Tiêu Dao lần này là xem như thay cô ra mặt.

Thiên Thiên tức giận bưng bưng, lại dám ức hiếp Lâm Hi, quả nhiên là ăn tim hùm gan báo rồi.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Em đi giết hắn.”

Tiêu Dao: “Em đoán xem anh giết hắn bao nhiêu lần rồi?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Bao nhiêu?”

Tiêu Dao đắc ý nói: “Anh tổng cộng giết hắn 18 lần.”

Thiên Thiên nhú mày, “Có tìm ra đồ tốt gì không?”

Tiêu Dao: “Được vài thanh Hiên Viên Hạ Vũ kiếm, anh thấy hắn chạy đi kho hàng một chuyến từ đó không có đem theo trang bị gì.”

Thiên Thiên mở tư liệu của Vương Chưởng Quỹ, trên thân hắn trang bị là giày rơm, áo bố, ngay cả thanh kiếm rỉ sắt cũng không có, nhất thời cười tới nghiêng ngả, trang bị kiểu này đúng là quá khó coi.

Thiên Thiên cười không ngừng, biết rõ không nên đem niềm vui xây dựng trên nỗi đau của người khác nhin không được cười.

Ngay cả trong giấc ngủ khóe môi cũng nhếch cười, nửa đêm má Diêu tới đắp lại chăn cho cô, bà thấy cô đã không bị chuyện của Mễ Bác ảnh hưởng mới thấy yên tâm.

13. Chương 14

Toàn phòng một mảng xôn xao.

101 đóa hoa hồng đã là quá dữ, hơn nữa còn có ý nghĩa tượng trưng như vậy, mị lực của Thiên Thiên lập tức được tăng lên mức độ thần bí mà siêu nhiên.

Ánh mắt Thiên Thiên không được tự nhiên, dùng đầu ngón tay cũng nghĩ ra được đây là hoa do ai đưa tới, hay là anh ta nhận được 7 thùng đồ rồi chịu không nổi kích thích vì thế nghĩ ra chiêu này để chinh cô? Nhưng Thiên Thiên suy đi nghĩ lại, nhìn lại mình từ đầu đến chân, lớn lên cũng không khuynh quốc khuynh thành, thân hình cũng không đủ nóng bỏng, vốn dĩ không phải thuộc dạng “tài liệu” hại nước hại dân a, làm sao đáng để Mễ Bác cam nguyện vùng tiền như rác?

Thiên Thiên gãi tới muốn tróc da đầu cũng nghĩ không ra là tại sao, nhưng quần chúng lại không đợi ai, các loại hiếu kỳ, tìm tòi nghiên cứu, xem náo nhiệt, đủ thứ ánh mắt nhao nhao đi lạc trên người cô.

Thiên Thiên lúng túng chỉ biết cười.

“Bó hoa lớn như vậy nhất định là bạn trai tặng, để mình xem anh ta tên gì.” Thừa lúc Thiên Thiên còn trong trạng thái thất thần, Judy lấy tấm thiệp từ bó hoa ra, lớn tiếng “thì thầm”, “Thiên Thiên, em chính là người anh yêu nhất, kí tên...Mẽ Bác.” Cô đột nhiên cất cao thanh lượng, lần nữa thành công hấp dẫn ánh mắt mọi người, “Ông chủ công ty mậu dịch Bác Khải?”

Họ Mẽ rất hiếm thấy, hơn nữa Mẽ Bác bản thân đủ nổi tiếng, Bác Khải lại là đối tác của Hồng Kỳ, mọi người ở đây đều không xa lạ.

Judy há miệng nửa ngày chưa khép, cô nhỏ giọng hỏi: “Thiên Thiên, bạn có một người bạn trai nhiều tiền như vậy còn đi làm chỉ cho khổ cực?”

Đại khái là hỏi ngay điều mọi người đang nghi ngờ, Thiên Thiên cảm giác đến mấy tia đèn pha chói mắt đang quét tới người cô với tần số cao, cô cười nhạt, “Chia tay rồi, không câu được rế kim quy, làm bạn thất vọng.” tính Thiên Thiên vốn cực kì rộng rãi, nhưng Judy thì thuộc dạng bà tám, khiến cho ngữ khí của cô cũng chẳng khách sáo gì.

Judy vẫn còn chưa có ý thức được Thiên Thiên đối với loại vấn đề này rất phản cảm và lảng tránh, cô như trước vẫn bưng bưng khí thế, “Có phí chia tay không? Lúc ở bên nhau anh ta tặng bạn nhiều quà chứ? Mau khai thiệt đi.”

Thiên Thiên không thể nhịn được nữa, liền muốn nổi trận lôi đình.

“Điều Thiên Thiên.” Có người kêu tên của cô, “Cầm văn kiện hôm qua đến phòng làm việc của tôi.” Thẩm Hạo đứng tựa cửa, khẩu khí không chút dẽ xĩa ai hết. (hê hê... anh hùng cứu mỹ nhân nhớ ;)) hay là ăn dấm chua rồi =)))

Thiên Thiên ưỡn thẳng sống lưng, trong đầu chỉ có một ý niệm là rốt cuộc có thể tạm thời được giải thoát, cô bận rộn soạn văn kiện, ba chân bốn cẳng đi qua, trong lòng tự dưng nổi lên niềm cảm kích trước giờ chưa có đối với Thẩm Hạo.

“Đóng cửa lại.”

Thiên Thiên không chút do dự làm liền.

Thẩm Hạo chỉ vào cái ghế trước bàn làm việc, “Ngồi một lát, đợi mọi người bên ngoài ổn định rồi mới ra.”

“A.” Thiên Thiên có vẻ như không kịp phản ứng.

Thẩm Hạo bắt lực lắc đầu, “Chẳng lẽ cô còn muốn Judy quần quýt không tha sao? Cô ấy không phải người xấu, chỉ là hiếu kỳ thái quá thôi.”

Thiên Thiên bật cười, nghĩ lại, quả thật như thế, cô ấy chính là loại người hận không thể đem việc của tổ tông mười tám đời nhà người ta ra mà sẫm soi thôi.

Ngón tay thon dài của Thẩm Hạo linh hoạt lướt trên bàn phím, Thiên Thiên ôm văn kiện ngồi nghiêm chỉnh, vẫn không nhúc nhích.

Thẩm Hạo bỗng nhiên cười, “Cô không cần khẩn trương như vậy.”

Thiên Thiên cười gượng vài tiếng, “Chuyện vừa rồi cảm ơn anh.” Thẩm Hạo chuyên môn thay cô giải vây, như việc lần trước khó chịu cũng không ảnh hưởng đến lòng biết ơn lần này của Thiên Thiên.

Thẩm Hạo liếc nhìn qua, quan sát cô thật lâu, sau đó khẽ nói, “Không cần.”

Không khí bỗng nhiên trầm xuống.

Thẩm Hạo bận rộn làm việc của mình, Thiên Thiên giương mắt thỉnh thoảng nhìn lên anh. Không biết vì sao, cô luôn nhìn không thuận mắt Thẩm Hạo, hôm nay hình tượng anh ấy lại đặc biệt to lớn. (hé hé, cảm ời... ;))

Thiên Thiên à Thiên Thiên, mày chính là chịu không nổi người khác đối tốt với mình, lúc trước Mễ Bác có thể theo đuổi được cô cũng hoàn toàn là bởi vì anh ta quan tâm cô tỉ mỉ chu đáo, làm cô có một loại cảm giác có thể phó thác chung thân.

Tại sao lại nghĩ đến người này, Thiên Thiên bất lực lắc lắc đầu, phát hiện không biết từ lúc nào Thẩm Hạo cũng ngẩng đầu, trên mặt mang theo ý cười hứng thú, bận tối mắt mà vẫn thông dong nhìn cô.

Thiên Thiên không hiểu sao tự dưng đỏ mặt.

Đúng lúc này cửa phòng vang lên tiếng gõ.

“Mời vào.”

Diệp Tử trên môi ẩn hiện ý cười, khép cửa lại, ho nhẹ nói: “Tôi là phụng mệnh tới nghe ngóng.”

Thẩm Hạo cười thành tiếng nói, “Diệp Tử, không nghĩ đến bà cũng “tám” tới vậy.”

“Nhiều chuyện là thiên chức của phụ nữ mà.” Diệp Tử bĩu môi nói.

Thiên Thiên trừ bỏ cười cũng không nói gì.

“Bên ngoài phong ba cũng tạm bình ổn rồi, ra đi, cũng không thể trốn tránh cả đời.” Diệp Tử trêu chọc nói, nhìn Thẩm Hạo, lại nhìn Thiên Thiên, lại cảm thấy hai người này có tiềm năng để đào bới tin tức rất nhiều.

Thẩm Hạo nhếch miệng, ra vẻ cao thâm cười một cái.

Thiên Thiên hờn dỗi: “Chị Diệp Tử.”

Diệp Tử cười ha ha dắt Thiên Thiên ra ngoài, đồng nghiệp phòng thị trường đang vui đầu làm việc, chuyện náo động mới vừa rồi đã tan thành mây khói.

Lúc nghỉ trưa, Thiên Thiên sợ đi đến nhà ăn sẽ gặp Judy sau đó lại bị gặng hỏi, cô không dám xuống lầu, nhờ Diệp Tử mua giùm mình sandwich.

Diệp Tử sợ cô bị đói, nhanh chóng mua về hai phần Kentucky (tức KFC đấy ạ =))) cùng nhau ăn.

“Cơm trưa lại ăn thứ này?” Thẩm Hạo cầm trên tay áo khoác, vừa mới dùng bữa trưa trở về, ánh mắt thanh thản.

“Ừ, tùy tiện đối phó một chút, buổi tối nay được ăn một bữa ngon.” Diệp Tử mấp máy môi, trong mắt có dòng hạnh phúc lơ đãng chảy qua.

Thiên Thiên giữ im lặng, hết sức chăm chú gặm đồ nướng Orleans (hình như KFC ở VN cũng có loại gà nướng theo kiểu này =))). Cô là người vô cùng đơn giản, món Pháp này rất hợp ý cô, ăn nhanh nhanh cô có thể thưởng thức được mùi vị ngon lành của thức ăn.

“Tình trạng ở nhà ăn thế nào?” Diệp Tử hàm hồ hỏi, nhưng Thẩm Hạo vừa nghe liền hiểu.

Anh cười cười, “Thiên Thiên, cô còn phải mệt nhiều, khó được một ngày như hôm nay, làm đề tài hấp dẫn là cô chứ không phải tôi.”

“Oẹ.” Diệp Tử và Thiên Thiên trằm miệng một lời.

“Thẩm Hạo, ông đừng có thiếp vàng trên mặt.” Diệp Tử dè bĩu.

Thiên Thiên tán thành hai tay.

Thẩm Hạo chẳng hề để ý cười cười.

Kì thật anh không nói cũng có thể đoán được, nhân viên trong phòng ăn đang hùng hực khí thế thảo luận thân phận của Thiên Thiên.

Thiên Thiên cúi đầu liếm liếm ngón tay, Thẩm Hạo giấu cợt nói: “Thiên Thiên, cô là chó sao?”

Thiên Thiên mở miệng, Thẩm Hạo chỉ tay cô, cô mới hiểu ra, ẩn tượng tốt thật không dễ dàng mới tích lũy được trong khoảnh khắc bị bay biến, Thiên Thiên liếc xéo anh một cái, “ Đây là vị gà Mút Chỉ, tôi không phụ tên của nó mà thôi.”

Thẩm Hạo bị nghẹn tạm thời không nói nên lời, như thấy được chuyện lạ làm Diệp tử ôm bụng cười lớn, mà Thiên Thiên tâm tình cũng tốt lên, mức độ thèm ăn tự nhiên tăng lên, đem phần đùi gà của Diệp Tử thuận tiện giải quyết sạch sẽ.

4h kém 5', phòng làm việc đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, có người sửa soạn túi xách, người thì tắt máy tính, có người tư tưởng không tập trung ra sức nhìn đồng hồ.

Thiên Thiên xoay sang hỏi Elva ngồi bên cạnh, “Chuyện gì vậy? mọi người giống như đang chờ tới giờ tan ca.”

Elva ngại ngùng cười nói: “Hôm nay là lễ tình nhân mà, dựa theo lệ thường có thể trước nửa tiếng ra về.”

Thiên Thiên ngây người một lúc, khen: “Ông chủ thật là người có tình cảm.”

Quả nhiên, kim đồng hồ mới chỉ 4h, trưởng phòng nhân sự dùng mạng nội bộ thông báo: nếu không ảnh hưởng đến công việc, có thể tan tầm ăn mừng lễ hội.

Mọi người hoan hô nhảy nhót.

Động tác rất nhanh, thoáng cái liền như làn khói không còn bóng dáng.

Thiên Thiên đã sớm hoàn thành việc của mình, nhưng cô không có chỗ để đi, lại không muốn về nhà sớm như vậy, vì thế lần lượt hỏi từng người, “Có việc gì cần mình giúp đỡ không?”

Tất cả mọi người đều lắc đầu, bởi vì biết sẽ được về sớm nên không ai kéo dài công việc cả.

Ngay cả người yêu việc điên cuồng như Diệp Tử cũng đúng lúc 4h mở cửa phòng đi ra, cô thấy Thiên Thiên vẫn còn ngồi trước máy tính, kinh ngạc hỏi, “Còn chưa về? không hẹn ai sao?”

“A, một hồi sẽ về liền.” người ta hỏi một đằng Thiên Thiên trả lời một nẻo làm Diệp Tử bật cười.

Sau khi Diệp Tử đi, cả một khu phòng làm việc vắng lặng như tối hôm qua, chỉ còn lại cô và Thẩm Hạo hai người.

Cô là muốn chủ động giúp Thẩm Hạo giảm bớt gánh nặng công việc vẫn là muốn về nhà ăn cơm tắm rửa chơi game a, Thiên Thiên do dự.

“Điều Thiên Thiên.” Cửa phòng Thẩm Hạo bị mở ra.

14. Chương 15

“Có.” Thiên thiên đứng lên, chân phải giập vào chân trái, làm thành động tác chào theo nghi thức quân đội.

Thẩm Hạo cười đến nỗi muốn sái quai hàm, “Thiên Thiên, cô đang chào đại tướng hay sao vậy?”

Thiên Thiên muốn tìm cái lỗ nào đó để chui xuống, đều tại cô nghĩ quá nhập tâm, từ trước lại bị ảnh hưởng bởi lúc huấn luyện quân sự, làm hại cô lần này không cẩn thận xấu hổ, cô nhất thời héo queo, nửa buổi không nói ra lời.

Thẩm Hạo ráng nhịn cười, “Thiên thiên, cô rất rảnh rồi phải không?”

Thiên Thiên đương nhiên muốn phản bác, “Tôi có rất nhiều chuyện phải làm.”

“Ồ, vậy cô là đang trách tôi giao cho cô nhiều việc quá, đến nỗi cô bây giờ còn chưa tan ca được phải không?” Thẩm Hạo thanh thần nói, nửa thật nửa đùa.

Thiên Thiên lần thứ hai bị kinh ngạc, chậm chạp không nói gì.

“Thiên Thiên, bây giờ cô có 2 lựa chọn. Thứ nhất, đánh máy mấy phần tư liệu này.” Thẩm Hạo cầm trên tay tập văn kiện, đẩy về phía trước, Thiên Thiên bị hù hết hồn, nhìn sơ một cái, chồng này ít nhất cũng có ba bốn mươi tờ. Cô bắt đầu do dự, thanh âm run run khẽ hỏi: “Vậy lựa chọn thứ 2 là gì?”

“Cùng tôi đi một chỗ.” Khóe môi Thẩm Hạo cong lên thành một vòng cung.

“Đơn giản vậy thôi sao?” ánh mắt Thiên Thiên nghi ngờ nhìn anh.

Thẩm Hạo bình tĩnh, hờ hững nói: “Đương nhiên.”

Thiên Thiên không tin Thẩm Hạo dễ dàng như vậy đã buông tha cô, cô hỏi: “Vây tư liệu này làm sao xử lý?”

“Cũng không cần gấp, trong vòng một tháng đưa tôi là được.” Anh dừng một chút, “Cô cũng có thể để Judy làm.”

“...” Cái tuyên bố này là đùa giỡn cô, Thiên Thiên hờ hững nói: “Anh cường bức dụ dỗ, thiên vị.”

Thẩm Hạo cười không dứt, “làm gì nghiêm trọng vậy, Thiên Thiên, tôi cũng không bức cô, cô chỉ có thể chọn một mà thôi.”

Hai cái lựa chọn khác nhau như vậy, kẻ ngốc cũng biết phải chọn cái thứ 2, Thiên Thiên trừng anh, “Khi nào thì đi?”

“Mau thôi, cô chờ tôi một lát.” Trong tiếng cười của Thẩm Hạo có niềm chút đắc ý vì thực hiện được âm mưu.

Thiên Thiên bắt đầu hoài nghi mình có phải đồng ý quá nhanh nhưng Thẩm Hạo lại không cho cô cơ hội đổi ý, tay trái anh cầm túi đựng laptop, tay phải ôm hoa, luống cuống tay chân khóa cửa lại.

Thiên Thiên vô cùng xem thường nói: “Anh còn muốn mang theo hoa đi khoe khoang?”

Thẩm Hạo từ chối cho ý kiến, không đáp lại, hỏi: “Cô thì sao?”

Thiên Thiên thuận tay liền ném bó hoa biểu tượng em là người anh yêu nhất của Mễ Bác tặng vào thùng rác. Thẩm Hạo làm theo, nhún vai, “Vốn định ném vào phòng rác, làm vậy lại bớt việc.” (Viv: aaaaa, anh chị đang ném tiền đi đó, không lấy đưa cho em nè. =.=, Pil: ta ứ thích hoa... mi nhào vô đó lượm lại đi ;)))

Hai người nhìn nhau cười.

Thiên Thiên cầm lấy túi xách, “Có thể đi chưa?”

“Đi thôi.”

Thiên Thiên đột nhiên nghĩ tới cái gì, quay trở lại, cô ngồi xổm xuống lượm lại hai bó hoa vừa ném vào thùng rác, bỏ vào một cái túi nhựa lớn.

Trong lúc này, ánh mắt Thẩm Hạo vẫn không rời khỏi cô, chờ đến khi cô đứng lên mới hỏi, “Cô làm gì vậy?”

Thiên Thiên bị ánh mắt thâm trầm của anh nhìn làm cô có chút không tự nhiên, “Thùng rác này cách tôi gần nhất, lỡ ngày mai bị người ta hiểu lầm là tôi làm, vậy liền xong đời.” (hắc hắc... suy nghĩ sâu xa. Em đây phục tỹ =)))

Thẩm Hạo đứng hình.

Thẩm Hạo đưa Thiên Thiên tới một khách sạn tên là Vọng Hải Lâu.

Thiên Thiên kéo vạt áo anh, “Mang tôi tới đây làm gì?”

Thẩm Hạo dùng ánh mắt xem người ngu ngốc nhìn cô, “Đến khách sạn dĩ nhiên là để ăn cơm.” (éc, còn để “nghỉ ngơi” nữa ạ... hí hí*cười đều*)

Mới vừa ngồi xuống, Thiên Thiên khẩn trương nói: “Châu này ai tính tiền? tôi cảnh cáo anh, tôi sẽ không giẫm lên vết xe đổ.”

Thẩm Hạo không nhịn được cười, “Tôi mời, cô cứ việc mở rộng cái bụng mà ăn.”

Thiên Thiên vuốt vuốt ngực, lần trước hơn một ngàn tệ đã làm cô có chương ngại tâm lý.

Khách sạn này rất lớn, trang hoàng lộng lẫy, còn sớm nên cũng không có nhiều người nhưng rất nhiều bàn đều có ghi thẻ đặt sẵn. Thiên Thiên đột nhiên tỉnh ngộ, hôm nay là lễ tình nhân, nếu như không phải đặt

trước, tự tại đi vào căn bản sẽ không còn chỗ trống cho hai người a. (hehe... Hạo ca cũng cao tay quá mà ;))
bắn 1 mũi tên trúng hai con nhạn =)))

Chẳng lẽ nói Thẩm Hạo sớm có dự mưu? Thiên Thiên không tự chủ nhìn qua, Thẩm Hạo đang cúi đầu nghiên cứu thực đơn, làm sao biết bị Thiên Thiên tính kế trong lòng.

Thẩm Hạo kêu vài món xong đem thực đơn đưa cho Thiên Thiên, “Thích ăn cái gì tự mình kêu.”

Thiên Thiên hai mắt tỏa sáng, ý xấu cười thầm, cơ hội báo thù đã tới.

Thức ăn trên thực đơn mỗi món giá tiền đều rất xa xỉ, Thiên Thiên chọn mấy món, kì thật có vài món cô chẳng hề thích, nhưng cô không cần vừa miệng chỉ cần giá cao nhất, ý muốn Thẩm Hạo xuất huyết nhiều. (Viv: trẻ con, người ta giàu thế, làm gì để ý như bà chị =.=, Pil: nếu là ta, ta cũng chấp nhất >”< nghĩ=“” sao=“” chơi=“” mình=“” cái=“” kiểu=“” như=“” hạo=“” ca=“” chớ...=“” đàn=“” ông=“” gì=“” mà=“”>”<>

Nữ phục vụ viết thực đơn cẩn thận e dè nhắc: “Các vị đi hai người thôi ạ?”

Thẩm Hạo đáp lại một tiếng.

“Thức ăn này là phần của bốn người.”

Thẩm Hạo buồn cười nói: “Không sao, chúng tôi ăn hết.” Ánh mắt còn hữu ý vô tình liếc về phía Thiên Thiên.

Nữ phục vụ giật mình làm bộ hiểu ra.

Thiên Thiên mặt đỏ tai hồng, người phục vụ đó chắc nghĩ cô là vua tham ăn. “Người...” Cô hung hăng giờ nắm đũa dứ dứ Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo hết nhìn đông tới nhìn tây, làm ra vẻ vô tội.

Thức ăn nhanh chóng được dọn lên, Thiên Thiên bắt đầu động tay, mỗi thứ đều nếm vài đũa, bắt giác gật gật đầu, cứ gấp món này món kia, xem như đánh giá.

Trời dần tối, khách sạn vì muốn mang đậm không khí của lễ tình nhân, không có mở đèn, mà đốt hai ngọn nến ở mỗi bàn, đặt tên là bữa tối bên ánh nến. nhưng trong mắt người không có phân nửa tế bào lãng mạn như Thiên Thiên thì việc này chỉ là vì tiết kiệm tiền điện. (phục bà này =)))

Khoảng 7h, trong phòng bắt đầu đông khách, cơ hồ chật kín.

Thiên Thiên than thầm, lễ tình nhân chính là cơ hội để những người làm ăn xài “dao”, rất nhiều người biết rõ ra ngoài ăn cơm sẽ bị “chặt đẹp”, vẫn cam tâm tình nguyện đuổi cổ mặc người chém giết.

“Hạo.” có người dừng lại bên bàn của hai người. (Viv: hắc hắc... hồ ly lên sàn diễn..., Pil: này này, ta đang bắn hồ ly đấy >”< yêu=“” nữ=“” thì=“” đúng=“” hơn=“”)”>

Thẩm Hạo không để ý đến, Thiên Thiên lén lút dưới bàn đá anh một cước, lấy khẩu ngữ nói: “Hình như tìm anh.”

Thẩm Hạo làm bộ như mới thấy, khoa trương nói, “Ồ, Phương Nhiên, cô cũng cùng bạn tới đây ăn cơm sao?”

Cô gái tên là Phương Nhiên này có mái tóc xoắn thật dài, phong tình vạn chủng, mặc một bộ áo màu vàng nhạt, thoát nhìn hết sức thông minh lạnh lợi.

“Không giới thiệu bọn em sao?” không ai mời cô ngồi, Phương Nhiên đã đặt mông ngồi xuống.

Thiên Thiên nhìn nhìn, giác quan thứ 6 của con gái nói với cô: người tới không tốt.

Thẩm Hạo dụ dằng nói: “Thiên Thiên, qua đây ngồi cạnh anh. Bên kia để Phương tiểu thư ngồi.”

Da đầu Thiên Thiên run lên một hồi, anh ta không phải uống nhầm thuốc chứ, nhìn tới ánh mắt dụ dằng của Thẩm Hạo, lòng Thiên Thiên đột nhiên mềm nhũn, không thể cự tuyệt, “Dạ,” cô mới đứng lên, liền có phục vụ giúp cô kéo ghế.

“Phương tiểu thư? Thiên Thiên?” Phương Nhiên tự giễu lập lại một lần, Thiên Thiên không hiểu sao tự dưng thấy không khí quanh người đông băng vài phần.

“Thiên Thiên tiểu thư, không biết cô làm việc ở đâu?” Phương Nhiên cười hỏi.

Ngoài cười nhưng trong không cười, Thiên Thiên trong đầu đột nhiên toát ra câu này, trước kia cô luôn hỏi ba: ba cái gì gọi là ngoài cười nhưng trong không cười, hơn nữa lại yêu cầu ông làm mẫu, thế nhưng ông “sống chết mặc bây”, (bạn nhỏ này đúng hâm =))) hôm nay xem như được thưởng thức.

“Chúng tôi là đồng nghiệp.” Thẩm Hạo cướp lời đáp.

Phương Nhiên hướng mắt nhìn chằm chằm Thiên Thiên, cũng nói với Thẩm Hạo, mang một tia mỉa mai trào phúng, “Hạo, xem ra anh thay đổi khẩu vị rồi.”

Câu này dù Thiên Thiên không hiểu nhưng Thẩm Hạo cũng biết, anh nhợt nhạt cười một cái, “Lúc trước là rẽ nhầm đường, bây giờ cải tà quy chánh.” (ồ yeah, em yêu Hạo ca quá.)

Sắc mặt Phương Nhiên đại biến.

Hai người kia đang làm chuyện gì bí hiểm a, Thiên Thiên cầm đũa tự nhiên ăn khắp mặt bàn.

Phương Nhiên lơ đãng nhìn qua trên bàn thức ăn bị tiêu diệt hơn phân nửa, không cam tâm vùng vẫy giấy chết, “Quả nhiên rất đặc biệt, Hạo, anh tiêu thụ nổi sao?”

Thẩm Hạo hơi nhíu mày, cười càng thoải mái, “Tôi thấy ngọt như đường phèn.”

Sắc mặt Phương Nhiên trắng bệch, Thiên Thiên quan tâm hỏi: “Phương tiểu thư, cô hình như không khỏe, có cần chúng tôi đưa đi bệnh viện không?”

Ý tốt của cô nghe vào tai Phương Nhiên lại như đang diễu võ dương oai, cô thẹn quá hóa giận nói, “Không cần.” đẩy mạnh cái ghế, chạy đi như điên.

Thiên Thiên nghi ngờ hỏi, “Phương tiểu thư bị sao vậy?”

Ngữ khí Thẩm Hạo bình tĩnh, “Cô ta không sao.” Anh lấy đôi đũa trong tay Thiên Thiên, xoay người kêu phục vụ thay bộ chén đũa mới.

Hành động của anh làm Thiên Thiên còn chưa kịp cảm động thì câu nói ngay sau đó lần thứ hai làm hình tượng của anh tiêu tan, “Ăn nhiều một chút, vừa rồi nếm thử như vậy làm sao đủ trảm cái hang không đáy của cô.”

15. Chương 16

Thiên Thiên hận không thể một quyền đập bẹp gương mặt tươi cười ghê tởm của anh, thật không thể đối với loại người này có một chút gì ảo tưởng. (Pil: ảo gì cơ ;)) là em, em cũng muốn ảo đấy :>, Viv: mi không có cửa đâu =)), Pil: người...)

Thẩm Hạo nhếch miệng, tuy rằng chỉ là một độ cung nhỏ, nhưng Thiên Thiên biết rõ anh là đang cười nhạo cô.

Di động trên bàn rung lên vài cái, một số máy lạ, Thiên Thiên nhắc máy: “Alo, ai vậy?”

“Thiên Thiên, là anh.” (hôm nay đúng là dịp tốt mà, các bạn đóng vai ác cùng lên sàn... há há...))

Vừa nghe đến giọng nói này, Thiên Thiên trong lòng thầm mắng một tiếng: hèn hạ. Điện thoại của cô có tính năng báo động, có thể từ chối bất kì cú điện thoại nào cô không muốn tiếp, vì thế số của Mã Bác liền như vậy hy sinh, “Ừ.” Cô đáp một tiếng bất lực.

“Em nhận được hoa rồi chứ?”

“Ừ, nhận được.” Thiên Thiên liếc mắt nhìn Thẩm Hạo một cái, không có phản ứng gì.

“Thích chứ?”

“Tạm được.” Thiên Thiên trên miệng nhẹ nhàng đáp, nhưng trong lòng có chút khinh thường, ngay cả tặng hoa cũng đủ thể hiện bản chất đa tình của hắn, 101 đóa hoa hồng, cô là người tình hắn yêu nhất kiếp này, cũng có nghĩa là có yêu thứ 2, thứ 3, yêu nhiều, yêu một chút, v.v...mà cái Thiên Thiên cần thật ra là một phần tình cảm chân thành đơn giản mà thôi, tình yêu của Mễ bác cô nhận không nổi. (không nhận đưa ta L(chỉ cần có tiền, ta yêu =P~)

Mễ Bác ở bên kia điện thoại giống như là đang cười nhẹ, đột nhiên nói, “Em đang ở đâu?”

“Ăn cơm.” Thiên Thiên đáp không rõ ràng.

“Cùng ai vậy?”

Thiên Thiên thấy có chút phiền, “Mễ Bác, tôi ở cùng ai không liên quan đến anh.”

Nghe thấy cái tên này, Thẩm Hạo rút cuộc ngẩng đầu lên, lông mày nhăn tít. (hehe... có phản ứng rồi à ==))
bọn này còn tưởng này giờ anh không tồn tại ế chứ ==)

Mễ Bác không có lên tiếng.

Thiên Thiên kêu vài tiếng, như trước không có trả lời, “Không có việc tôi gác máy đây.”

Vừa muốn cúp máy, giọng Mễ Bác lại vang lên lần nữa, “Thiên Thiên.” Nhưng thanh âm này không phải tới từ trong loa mà là từ phía sau cô.

Thiên Thiên nhìn từ trên trời rớt xuống Mễ Bác, cười khổ.

Ánh mắt của Mễ Bác như có như không liếc qua Thẩm Hạo và Thiên Thiên.

Thái độ của Thẩm Hạo là biếng nhác nhàn tản, không nặng không nhẹ bắt tay với anh ta, “Mễ tổng, thật trùng hợp.”

Đáy mắt Mễ Bác hiện lên một tia âm đạm, “Phải, thật trùng hợp.” lại quay sang Thiên Thiên, “Bạn trai? Em thật biết giữ bí mật.”

Thiên Thiên không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, để hắn tự phán đoán.

Mễ Bác khoác tay lên vai cô, xoay sang Thẩm Hạo nói : “Có thể hay không mượn bạn gái anh nói chuyện một chút?”

Thiên Thiên lập tức như con nhím chuẩn bị chiến đấu.

Thẩm Hạo gõ gõ bàn, “Chỉ cần Thiên Thiên đồng ý, tôi không thành vấn đề.”

Thiên Thiên trợn mắt nhìn, anh nên khôn hồn thì giữ mình, Thiên Thiên làm sao để anh ta như ý, cô khoác tay Thẩm Hạo, dụng lời nói ngọt tới ngán chết người: “Thấy ghét, bây giờ thì hào phóng vậy, sau này đừng có ghen nha.” Nói xong chưa đợi Thẩm Hạo nghĩ ra sao (... đang sướng nên máu chưa bơm lên não kịp ==)) , cô còn tự thấy mún ói. (ọc ==)) bọn này cũng nổi da gà, dựng tóc gáy hết rồi nè.)

Thẩm Hạo giương mắt liếc nhìn cô một cái, sau khi trầm mặc một chút, bên môi liền hiện lên ý cười, “Làm Mễ tổng chê cười rồi, Thiên Thiên tính thích đùa giỡn.”

Sắc mặt Mễ Bác cực kì khó coi, anh ta cố gắng kiềm chế, “Vậy không phiền hai vị nữa.”

Thiên Thiên đổ thêm dầu vào lửa, “Đi thông thả, không tiễn.”

Thân ảnh Mễ Bác vừa mới biến mất ở cửa, Thiên Thiên lập tức buông tay Thẩm Hạo ra.

Thẩm Hạo cẩn thận che dấu một chút khó chịu trong lòng (hắc hắc... có cảm giác hụt hẫng rồi nhé...), trên chộc nói, “Vừa rồi đem tôi làm bia đỡ đạn, bây giờ coi tôi như thú dữ, cách biệt thực lớn à.”

Thiên Thiên bỗng nhiên nổi nóng, trách móc nói: “Anh cũng vậy thôi.”

Thẩm Hạo dán mắt vào mặt cô, “Thì ra cô không đến nỗi đàn.”

Thiên Thiên tránh ánh mắt của anh, nhẹ nhàng hừ một tiếng, lúc đầu cô có lẽ không hiểu, nhưng lúc cô cũng làm y như vậy với Mễ Bác thì có gốc cũng biết rõ ràng.

Thẩm Hạo bỗng nhiên cười nói. “Nếu Mễ tổng không hợp tác với công ty của chúng ta nữa, cô nói tôi nên cắt lương của cô hay của tôi đây?”

Thiên Thiên chậm rãi lắc đầu, “Anh không hiểu anh ta rồi, người làm ăn đặt lợi ích lên hàng đầu, anh ta tuyệt đối sẽ không vì tôi mà làm việc tổn hại lợi ích của công ty.”

Thẩm Hạo theo quán tính nhúu mày, Thiên Thiên cũng cười, “Thật ra người phải lo là tôi nè.”

“Tại sao?”

Giọng Thiên Thiên trầm xuống, “Cô Phương đó cũng không phải “đèn càn dầu”, tôi sợ đến lúc đó bị tạt axit.”

Thẩm Hạo giả bộ ngẫm nghĩ, đồng ý nói: “Cô nói không sai, cô ấy thực sự có thể làm như vậy.”

“Thẩm Hạo.” Thiên Thiên thét chói tai.

Thẩm Hạo cũng nhin không được cười lớn thành tiếng.

Thiên Thiên lúc này mới biết mình mắc mưu, trình độ căm ghét anh lại tăng thêm một tầng.

Cô trút cảm phần vào đồ ăn trên bàn, ăn sạch sành sanh, sau đó vỗ cái bụng nói: “No rồi, về nhà.”

Thể theo yêu cầu kiên quyết của Thiên Thiên, Thẩm Hạo đưa cô đến đầu khu phố là thả cô xuống. Thiên Thiên biết rõ mami thích kéo ba ba tản bộ sau bữa tối, nếu như bị họ nhìn thấy, hao hết võ mồm cũng không thể giải thích.

Nhưng Thiên Thiên không có nghĩ đến chính là, một người khách không mời mà đến đang đợi cô.

“Thiên Thiên, chúng ta nói chuyện một chút.” Mễ Bác thấy cô đến gần, từ trong xe bước ra, bắt chập nắm chặt tay giữ cô lại.

“Anh muốn cái gì?” Thiên Thiên cực kì tức giận, hai người đã không còn quan hệ gì, vì sao còn muốn dây dưa hoài.

Mễ Bác bình tĩnh nói: “Lên xe nói.”

Thiên Thiên lo bị hàng xóm gặp được sẽ trở thành đề tài buôn dưa, sau khi do dự cô vẫn là mở cửa xe ngồi vào.

“Thiên Thiên, mấy thứ đó là sao?” Mễ Bác lên tiếng mở đầu.

Thiên Thiên giả ngu, “Cái gì mấy thứ đó?”

“Đồ anh đã tặng rồi sẽ không lấy lại.” sắc mặt Mễ Bác xanh mét, cực kì buồn bực.

Thiên Thiên nhún vai, từ chối cho ý kiến cười một cái.

“Anh và Trần Tuệ Tuệ không liên quan nữa.” Mễ Bác cố gắng nắm lấy tay Thiên Thiên, nhưng không thành công.

“Chuyện này không cần báo với tôi.” Thiên Thiên phun ra mấy từ cay nghiệt, “Chúc mừng anh, lại có thêm cơ hội chọn lựa.”

“Điều Thiên Thiên.” Mễ Bác tựa hồ rất tức giận, nhưng Thiên Thiên rất rõ, anh ta chẳng qua là vì lần đầu bị con gái đá nên có chút cảm giác thất bại thôi.

“Không cần lớn tiếng như vậy, tai tôi không bị điếc.” Thiên Thiên lãnh đạm nói.

Mễ Bác cố sức giữ bình tĩnh, “Thiên Thiên, trước kia là anh sai, chúng ta làm lại từ đầu được chứ?”

Thiên Thiên lập tức cười cười, nói: “Anh có phải coi tôi là người đặc biệt ngu ngốc? Còn có thể cho anh cơ hội làm tổn thương tôi thêm lần nữa sao?” cô đã sớm không còn niềm tin gì về Mễ Bác.

“Không đâu, em hãy tin tưởng anh.” Mễ Bác nóng nảy, nắm chặt tay Thiên Thiên.

Thiên Thiên bình tĩnh rút tay lại, “Mẽ Bác, từng có lần đầu ắt sẽ có lần thứ hai, tôi sẽ không tin tưởng anh nữa.”

“Thiên Thiên, em không thể vì một lần sai lầm mà khiến anh vạn kiếp bất phục a.” Mẽ Bác thở hỗn hển giải thích. (Pil: tội anh quá :(hức hức..., Viv: cái bà này == có thôi ngay cái trò thương cảm với cha nội này không hả..., Pil: nope =P~ nam nhân nào ta cũng không tha... đề tiện thì đã sao :-“)

Thiên Thiên cười lạnh, “Mẽ Bác, có cần tôi nhắc anh nhớ lại không, lần này là Trần Tuệ Tuệ, lần trước là Chương Việ Việ, tôi trước giờ không nói không phải là tôi không biết.” bởi vì không phải cô tận mắt thấy, cũng bởi vì không đành bỏ được phần tình cảm này, cô cố gắng làm như không biết gì, tới giờ cô rút cuộc nghĩ thông suốt, có một số việc cô chịu thiệt để cầu toàn là vô dụng, Mẽ Bác không phải là người vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng, mà cô cũng sẽ không nhân nhượng nữa.

Cổ họng Mẽ Bác khô khốc, nói: “Em phải tin tưởng anh, phải tin tưởng anh.” Trừ lần đó ra, sẽ không làm cho em thất vọng nữa.

“Nói câu này chính anh còn không thể tin chắc, làm sao lại có thể thuyết phục tôi?” thiên Thiên ngừng một chút, “Cứ như vậy đi, tôi đi.”

Cô mở cửa, đi thẳng về nhà, không quay đầu lại.

Mẽ Bác ngơ ngẩn nhìn bóng lưng cô, Diêu Thiên Thiên ngây thơ vô tư của ngày xưa đã rời xa anh thật rồi.

16. Chương 17

Má Diêu bưng chén trà buổi, tự mình đem vào phòng cho con gái, ho khan vài tiếng, cố gắng làm cô chú ý.

Thiên Thiên buông con chuột, hơi kinh ngạc hỏi: “Mami, có chuyện muốn nói với con sao?”

Má Diêu vui mừng vỗ đầu Thiên Thiên một cái, “Không hổ là con của má sinh.”

Khóe miệng Thiên Thiên nhẹ nhếch một cái, điều này không khó đoán, bình thường bưng trà vào là việc của ba ba, mami không việc gì phải ân cần như thế, hiển nhiên là có âm mưu.

Má Diêu kẻ sát tai cô, thần bí nói: “Khai mau, anh chàng Volvo là ai?” (ách =)) sao biết hay thế =)))

Thiên Thiên nhất thời cảnh giác, “Mami nói gì vậy?”

Má Diêu cũng không ngại, bà chỉ tin vào những chuyện đã thấy, “Con gái của má ưu tú như vậy, có người theo đuổi là chuyện không ngạc nhiên a.”

Thiên Thiên nóng lòng giải thích: “Mami hiểu lầm rồi, tụi con chỉ là đồng nghiệp, không, là quan hệ cấp trên và cấp dưới.”

“A, thì ra là vậy.” má Diêu hiếm thấy đồng tình.

Thiên Thiên mới vừa yên lòng nhưng má Diêu nói một câu làm cô cứng đờ, “Buổi tối ngày Lễ tình nhân, ở bên cạnh cấp trên, ừ, thật là ý hay ha.” (phục bác này =)))

Thiên Thiên hết hồn, nghe được gì đó trong lời của mami, “Mami, con giải thích nha, má có từng thấy qua tỏ trắng với sói xám yêu nhau chưa?”

Má Diêu cái hiểu cái không lắc đầu.

“Cho nên con với anh ta là quan hệ nam nữ hết sức thuần khiết.” Thiên Thiên vì đã lấy được một cái ví dụ kinh điển mà tự hào không ngớt.

“Quan hệ nam nữ mà có thuần khiết sao?” má Diêu thì thầm. (bọn ta cũng muốn hỏi tỷ câu này á....==)

Thiên Thiên buồn nản gãi gãi đầu.

“Ồ, má hiểu rồi, bé tỏ trắng và sói xám là không có khả năng yêu nhau.” Má Diêu đột nhiên lớn tiếng nói.

Thiên Thiên lau mồ hôi, không dễ dàng mới hiểu a.

“Nhưng trong một trường hợp nào đó, bé thỏ trắng sẽ biến thành sói xám, mà sói xám sẽ biến thành bé thỏ trắng, cho nên lời nói của con cũng không phải tuyệt đối.” má Diêu đắc ý hả hê nói. (ách tập 2, nội công thật thâm hậu mà =)))

“ ... ”

“Chỉ cần lửa gần rơm, không có cái gì là không thể xảy ra.”

“...” cái gì mẹ già cũng biết hết, Thiên Thiên cơ hồ vì cái dốt nát của mình cảm thấy xấu hổ.

Má Diêu giải hoạt cười một cái, “Ai là bé thỏ trắng, ai là sói xám vẫn chưa biết nha, con gái, má sẽ chờ coi.”

Thiên Thiên đẩy bà ra cửa, “Ba ba gọi má đó, mau đi.”

Má Diêu còn quay đầu nói, “Câu cuối cùng, nói xong đi liền.”

“Nói!”

“Thật ra anh chàng đó cũng khá đẹp trai.” Má Diêu nháy mắt cười nói. (nam chính mà cô =P~ không đẹp sao độc giả bọn con chịu bỏ thời gian ra mà ngóng truyện chứ >”<>

Thiên Thiên chịu không nổi liền che lỗ tai.

Má Diêu cười ha ha rời đi.

Giữa cọt con gái lớn có tính trẻ con là chuyện khoái nhất trong đời của các bà mẹ, Thiên Thiên quả thật dễ khóc dễ cười.

Nhưng cô cân nhắc rất lâu không hiểu tại sao mình lại cùng Thẩm Hạo mừng lễ tình nhân cho đến khi ngủ mê cũng không đưa ra được câu trả lời thuyết phục.

Lại đến thứ sáu, nghĩ đến tối nay cùng Lâm Hi ăn cơm dạo phố, ngày mai có thể không cần sáng sớm phải từ trong chăn ấm áp chui đầu dậy làm tâm tình Thiên Thiên thật tốt.

Buổi sáng 10h, Thẩm Hạo gọi cô đi họp.

Đây là lần đầu tham dự cuộc họp tập thể sau khi đến làm ở Hồng Kỳ. Làm trợ lý của Thẩm Hạo, cô đương nhiên ngồi bên cạnh anh, mở máy tính ra, ghi chép nội dung cuộc họp.

Cuộc họp do Thẩm Hạo chủ trì, anh cầm một chồng văn kiện trong tay đưa cho Thiên Thiên, ra hiệu cho cô phát xuống.

“Công ty muốn hợp tác với đối tác mới, đây là tư liệu của họ, mọi người xem trước một chút.” Thẩm Hạo nói.

Thiên Thiên xem vài tờ, đối phương là một xí nghiệp đầu tư, lúc trước hợp tác với công ty khác có vấn đề nên muốn chọn một công ty mới có uy tín và chất lượng để hợp tác.

“Ông chủ lớn tuần sau sẽ bay tới Thượng Hải, tự mình cùng đối phương bàn bạc, chúng ta cần phải nộp cho ông ấy một dự án thiết kế hoàn mỹ, có vấn đề không?” Thẩm Hạo cất tiếng lạnh tanh, không hề có độ ấm, anh vừa ở vào trạng thái làm việc là như người khác chứ không giống thường ngày.

“Không vấn đề.” Thiên Thiên ý chí hăng hái đáp.

Sau đó, cô mới phát hiện cả phòng họp chỉ có một mình cô mở miệng, người khác đều cúi đầu không nói gì, người khôn phải biết giữ mình.

Dù sao ghé vẫn thường không sợ cọt, hết sức bốc đồng, không giống những người khác đều là lão thành, có thể trốn tránh liền trốn tránh, bất quá như thế mới biểu hiện cái đáng quý của Thiên Thiên, Thẩm Hạo liếc mắt nhìn thấu ý nghĩ của mọi người, chỉ nhìn Thiên Thiên nhướng mày cười một cái.

“Ý của ông chủ là, hai tổ của phòng thị trường, mỗi tổ làm một phần dự án riêng nộp cho ông ấy, phần nào càng hợp lý, càng có thể thuyết phục đối phương thì ông sẽ dùng phần đó, tôi biết hai tổ đều có ý tưởng rồi, chùng nào thì có thể giao cho tôi?” giọng của Thẩm Hạo không hề lớn, ngữ khí cũng không nghiêm khắc, càng không có khinh người nhưng lại có cảm giác bức bách khó hiểu.

Phía dưới theo thứ tự trả lời, “Tôi sẽ nhanh chóng nộp.”

“Tôi nhất định làm hết khả năng.”

“Tôi sẽ lấy tốc độ nhanh nhất, không sợ làm tăng ca để hoàn thành.”

“...”

Mọi người đều trả lời nhưng đều không đưa ra một thời điểm chính xác.

Đây cũng là trong dự liệu của Thẩm Hạo, muốn những người này cam tâm tình nguyện làm việc, không dùng thủ đoạn là không thể, anh bất động thanh sắc, nhẹ nhàng lẩm nhẩm văn kiện, đột nhiên hỏi: “Thiên Thiên, chừng nào thì cô có thể hoàn thành bản kế hoạch này?”

Thiên Thiên đột nhiên đứng lên, thót bụng ưỡn ngực, sống lưng thẳng tắp nói, “Báo cáo giám đốc, ngày hôm nay không làm xong không tan ca.”

Mọi người mở lớn mắt nhìn tới Thiên Thiên, toàn bộ cứng đờ.

Thẩm Hạo đã sớm tập thành thói quen nên không đờ như bánh bự, mở miệng khen, “Rất tốt, còn những người khác thì sao?” anh cố ý lợi dụng tính thẳng thắn của Thiên Thiên mà khai đao, trong lòng muốn chính là câu này, chẳng qua cũng là sớm hai ngày so với dự tính của anh. (Viv: cha này gian quá, dám lợi dụng Thiên tỷ =)) Pil: sói xám mà ;)) không gian không là sói...

Elva ở dưới kéo kéo ống quần của Thiên Thiên, chỉ có thể nhỏ nhẹ nói: “Tôi cũng có thể hoàn thành vào hôm nay.”

Đã có 2 cô gái dẫn đầu, những người khác cũng không cam tâm đi sau thời đại, nhao nhao tỏ thái độ, ai cũng nói trước khi tan ca sẽ đưa ra dự án tốt nhất.

Thẩm Hạo vừa lòng cười, sau đó là bàn một ít việc cần chú ý trong công việc.

Thiên Thiên lén lút lấy ra di động, làm một khuôn mặt khổ ải gửi tin nhắn cho Lâm Hi: “Đêm nay tăng ca, không thể đi với bồ.”

“Ông chủ không có nhân tính.” Lâm Hi khoan hồng độ lượng, chẳng những không trách cô ngược lại còn lên án cấp trên giùm cô.

Thiên Thiên liếc Thẩm Hạo liếc mắt một cái, trong đầu hiện ra bức tranh biếm họa cảnh anh bị mọi người bao vây dùng ngòi bút làm vũ khí, mà anh thì mặt xám xịt chạy trốn chết, bất giác cười khanh khách.

Thẩm Hạo bị cô cười tới sồn tóc gáy, lông mi chớp nhẹ, “Điều Thiên Thiên.”

Thiên Thiên phản xạ có điều kiện: “Có.” Sau đó lại lần nữa cúi đầu thật lâu, hôm nay thực bẽ mặt quá mà.

“Lời tôi vừa nói có vài người chưa nghe rõ, cô lặp lại đi.” Thẩm Hạo thản nhiên nói.

Thiên Thiên gấp đến độ vò đầu bứt tai, cô đang nhắn tin với Lâm Hi, làm sao biết anh đang nói cái gì, cô quanh co hết nửa buổi không nói gì. Elva nhẹ nhàng đụng tay cô một cái, đưa văn kiện tới trước mặt cô, dùng bút bi làm dấu một chỗ.

Thiên Thiên cảm kích gật đầu, một chữ không bỏ sót đọc ro ro.

Ánh mắt Thẩm Hạo trầm tĩnh như nước, “Còn có vấn đề gì không?”

Mọi người trăm miệng một lời nói: “Không có.”

“Vậy thì tan họp.” Thẩm Hạo dừng một chút, giống như cười nhạo nói: “Mỗi người sau khi làm xong thì nộp Thiên Thiên tổng kết sau đó mới giao cho tôi.”

Vốn dĩ mọi người ít nhiều mang trong lòng oán hận Thiên Thiên nhưng giờ phút này nhìn về cô đều thông cảm.

Thiên Thiên khóc không ra nước mắt.

hôm qua bạn nên hôm nay post bù, mình luôn giữ đúng tiến độ nha, vì đã vạch kế hoạch hết rồi, truyện này nửa tháng nữa sẽ có thể kết thúc, các bạn đọc vui vẻ :panda73:

17. Chương 18

Thiên Thiên thề hôm nay không hoàn thành bản kế hoạch quyết không tan tằm, nhưng dù sao cô mới vào công ty chưa đến một tháng, kinh nghiệm còn thiếu sót, rất nhiều việc có lòng nhưng không đủ sức.

Cô trầm tư suy nghĩ, sửa lại rất nhiều lần, tiếp tục làm cũng không thấy vừa lòng.

Vào 5h30' tan tằm đã có người lục tục gửi bản kế hoạch đến hộp thư của cô, cô nhìn văn kiện của người khác mới biết mình thật ngây thơ kém cỏi, nhưng mà cũng gợi ý được ít nhiều, cuối cùng cô mới biết chỗ này nên làm thế nào.

7h, ngay cả Elva thường ngày động tác chậm chạp cũng nộp xong, cô thở dài một cái, trên mặt áy náy nói: “Thiên Thiên, xin lỗi, liên lụy bạn muộn như vậy còn chưa được về.”

Thiên Thiên mệt mỏi dụi dụi mắt, “Không sao, mình còn chưa làm xong nè.”

Elva gọi điện xong rồi nói: “VẬY MÌNH VỀ TRƯỚC.”

Thiên Thiên cười trêu ghẹo: “Đi nhanh đi, bạn trai đang sốt ruột chờ đó.”

Elva ngượng ngùng cười một cái.

Thiên Thiên gặp qua bạn trai của Elva ở dưới lầu chờ cô, là một giáo viên dạy Anh văn ở trường trung học, da dẻ trắng trẻo, hết sức thư sinh, mới nhìn là biết dạng người thành thật, trung hậu, trầm ổn, rất hợp Elva.

Lại một lát sau, Diệp Tử xách túi đi ra, thấy Thiên Thiên còn đang vui đùa cực khổ làm, cô che miệng cười nói: “Công ty có một nhân viên nỗ lực như vậy thật là khó kiếm.”

Thiên Thiên khiêm tốn nói: “Là vì em chậm chạp, công việc còn không làm xong.”

Diệp Tử nhìn ánh đèn còn sáng ở phòng Thẩm Hạo, nói: “Chị phát hiện từ khi em gia nhập Hồng Kỳ, tần suất tăng ca của ai đó cũng tăng cao.”

Thiên Thiên hậu tri hậu giác nói, “Dạ, là vì ảnh hưởng của em nên hiệu suất làm việc bị lệch đó mà.”

Diệp Tử nhún mày, cô bé này có chút trì độn dễ thương. (là đây thần kinh tình cảm bị lệch chứ dễ thương gì =)))

Thiên Thiên như tên trộm hỏi: “Chị Diệp Tử, tổ của chị có làm kế hoạch cho ông chủ lớn xem không?”

Tổ 2 chính là do Diệp Tử đứng đầu, lần này trở thành đối thủ cạnh tranh của Thẩm Hạo, Thiên Thiên bình thường cùng cô quan hệ rất tốt, nghĩ mượn cơ hội tìm hiểu tin tức.

“Tiểu quỷ,” Diệp Tử cười, véo mũi cô một cái, “Yên tâm đi, hai phần kế hoạch đều giao ông chủ xem qua.”

Thiên Thiên nhẹ nhàng thở ra, may mắn còn có thời gian, cô không hi vọng tổ mình thua, không hi vọng Thẩm Hạo thất bại, càng không muốn công ty mình bại trận.

“Yêu cầu của ông chủ rất cao, cũng là người rất biết suy nghĩ, phải là thứ đặc sắc mới hấp dẫn sự chú ý của ông ấy, bản kế hoạch của em khẩu vị quần chúng quá, không thể vào mắt xanh ông ấy được.” Diệp Tử liếc mắt nhìn máy tính cô rồi nói.

Thiên Thiên thở dài.

Diệp Tử vỗ vai cô, “Từ từ sẽ tốt thôi, việc này không nên gấp.”

“Cám ơn chị.”

“Về nhà ngủ một giấc thật ngon có thể ngày mai tỉnh lại sẽ có ý tưởng hay cũng nên.” Diệp Tử quan tâm nói.

“Dạ.” Thiên Thiên cảm kích nói.

Sau khi Diệp Tử đi không bao lâu, Thẩm Hạo cũng đi ra, anh không quấy rầy Thiên Thiên làm việc, đi thẳng ra cửa công ty.

Kì thật ngay từ lúc anh mở cửa phòng thì tâm tư Thiên Thiên đã không tập trung vào công việc, cô chẳng qua giả bộ không nhìn, đồng thời bởi vì việc xảy ra lúc họp, cô vẫn đang nổi nóng.

Nhưng sau khi Thẩm Hạo vào thang máy đi xuống lầu cô bắt đầu ngồi không yên.

Anh không phải là bỏ lại cô một mình một chết vì công việc mà tự mình chạy đi đó chứ, nghĩ lại thì anh cũng chưa khóa cửa văn phòng, chắc cũng sẽ không đi xa.

Thiên Thiên không tập trung tư tưởng gõ bàn phím, chữ sai hết từ này đến từ khác.

Hơn 10' sau, ding một tiếng, là thang máy lên tầng này, cô vội vểnh tai lên nghe ngóng.

Thẩm Hạo bước chậm rãi vào.

Thiên Thiên làm bộ như không để ý, mí mắt nhướng lên một chút.

“Ăn một chút rồi làm tiếp.” tiếng nói dễ nghe của Thẩm Hạo vang lên bên tai cô. (VTST: bọn này cũng muốn ăn *mắt long lanh*, Hạo ca: *lườm* mơ đi...)

Ngay sau đó là tiếng kêu “Coaa” tới từ bụng của Thiên Thiên phối hợp hết sức ăn ý, Thẩm Hạo cười một cái, cái câu “Tôi không đói bụng” của Thiên Thiên như vậy là bị bóp chết trừ trong trứng nước.

Đồ ăn Thẩm Hạo mua là Kentucky, anh tự động đưa cho Thiên Thiên một cái đùi gà Orleans, một phần Mút Chỉ vị gà, một cái Hamburger còn có một ly nước chanh nóng, đây toàn là thứ Thiên Thiên thích ăn, cô cắn một miếng gà, buồn bực nói: “Anh làm sao biết tôi thích ăn mấy thứ này?” (ách =’= nam nhân mà để ý kỹ thấy sợ...)

Thẩm Hạo tao nhã lấy khăn giấy lau tay, khí định thần nhàn nói: “Cô với Diệp Tử hôm trước ăn trưa, tôi thấy tần số múa móng vuốt của cô hướng mấy thứ này rất cao.” (quan tâm à... tiểu tiết cũng để ý à >”< thật=“” ganh=“” tỵ=“” quá=“” đi..=“”>

“...” sau vài giây Thiên Thiên mới phản ứng kịp, hung hăng trừng mắt anh, “Anh mới dùng móng vuốt.”

Thẩm Hạo cười cười, dường như đã kích Thiên Thiên đã thành niềm vui mỗi ngày của anh.

Sau khi ăn xong cô lại một lần nữa khởi công.

Thiên Thiên cắn đầu viết, khoe mắt nhìn qua túi giấy đựng Kentucky trong sọt rác, đột nhiên linh cảm tuôn như suối.

Cô liền viết kế hoạch, từ lúc suy nghĩ đến khi hoàn thành không tới hai tiếng.

Thiên Thiên cười đầy đắc ý, cô kiểm tra lại rồi gửi bản kế hoạch của mình và mọi người vào hộp thư của Thẩm Hạo, sau đó nhấc điện thoại bấm vào phòng anh: “Đã gửi mail cho anh, tôi có thể tan ca rồi chứ?”

Thẩm Hạo nói: “Đợi tôi xem đã.” Sau một lúc, “Ừ, nhận được rồi.”

Thiên Thiên cười tít mắt sửa soạn lại bàn, cầm túi xách, chuẩn bị rút lui.

Thẩm Hạo kéo cửa ra nói: “Muộn rồi, tôi đưa cô về.”

Thiên Thiên theo thường lệ cũng không xoay đầu nói, “Không cần, tôi ngồi xe buýt.” Cô sôi nổi đi ra cửa, Thẩm Hạo đứng phía sau lắc đầu.

Bây giờ là 10h kém 5', xe số 936 đã không còn, Thiên Thiên chỉ có thể đi bộ đến Tĩnh An Tự ngồi xa.

Vẫn là công viên hôm trước, cũng tại chỗ cũ Thiên Thiên lại lần nữa gặp hai ông lưu manh đó.

Hôm nay Thiên Thiên mặc trang phục công sở, tay xách túi, khác hẳn phong cách lần trước, hai tên đó nhất thời không nhận ra cô, lại đi tới chặn đường.

Thiên Thiên cười cười vẻ mờ ám, oan gia ngõ hẹp, không thể buông tha, lần này lại rơi vào tay cô, không tổng bọn này tới đồn cảnh sát không được.

Cô vừa muốn phát uy, chợt phát hiện đối diện có một anh chàng đi tới, tướng mạo tựa Phan An, phong độ nhẹ nhàng, lại là một soái ca hiếm thấy a, trái tim Thiên Thiên rung động, nhướn mày nảy ra ý hay. (Viv: bà này cũng lẩm cẩm =’= tưởng lành tính... Pil: chắc là chỉ lành, chỉ ngu ngơ với nam chính thôi... hắc hắc)

Cô lòng dạ giả dối đi tới, tùy ý hai tên lưu manh động tay động chân.

Hai tên đó sau khi nhìn rõ mặt Thiên Thiên, sắc mặt đại biến, làm sao còn dám xằng bậy, nếu hai chân không có đang run, lại thêm bắp chân như rút gân, sợ là sớm đã bị dọa chạy thẳng.

Thiên Thiên cố ý ngã nhào trên đất, thê thảm kêu lên: “Cứu mạng a, bắt lưu manh.”

Hai tên còn đồ sợ ngây người, không biết đang gặp phải tình huống gì, hóa đá. (còn không mau chạy =)))

Soái ca nghe thấy Thiên Thiên kêu cứu, lập tức thấy việc nghĩa hăng hái làm, động thân đi tới.

Thiên Thiên thấy sắp thực hiện được âm mưu làm quen soái ca, giả dối cười.

Ngay lúc đó, một chiếc Volvo màu vàng có cửa kính kéo xuống không biết chạy đến sau lưng cô lúc nào, người trong xe thò đầu ra, kêu lên: “Hai người còn không mau chạy, cô ấy chính là cao thủ Taekwondo, bị cô ấy đánh không chết cũng bị thương.”

Hai tên này mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng tổ khố: “Mấy ngày trước đã lĩnh giáo rồi.”

Một tên nói: “Mắt phải của tôi còn đau nè.”

Tên còn lại nói: “Ngực tôi cũng còn đau.”

Nói xong liền chạy trốn chết.

Vốn đã chuẩn bị sẵn tay áo tùy thời anh hùng cứu mỹ nhân – đại soái ca của chúng ta lúc này cảnh giác liếc nhìn Thiên Thiên một cái, chợt lui ra sau mấy bước, nhắm đường nhỏ mà đi mất.

Thiên Thiên tức tới nghiêng răng, một cơ hội tốt đẹp cảm dỗ soái ca liền như vậy bị Thẩm Hạo đập nát, sao có thể không làm cô bức mình, cô ác thanh ác khí quát to một tiếng: “Thẩm Hạo, anh xuống xe cho tôi.”

Thẩm Hạo nhẹ nhàng phẩy phẩy tay với cô, vân đạm phong khinh nói: “Thiên Thiên, thứ hai gặp.” vòng tay lái, chạy lên đường lớn.

Thiên Thiên tuy là cao thủ Taekwondo nhưng làm sao rước nổi xe hơi, cô tức tới tăng xông máu, muốn giết người, bị hấn làm hư việc tốt, ai biết rõ năm nào tháng nào mới gặp được một anh chàng chất lượng như vậy, mỗi thủ của cô và Thẩm Hạo càng kết càng lớn. (đoạn này cười chết mất =)) bà này cũng tia trai gớm =’=)

18. Chương 19

Lúc ngồi lên xe, Thiên Thiên nhận được điện thoại của Lâm Hi.

“Thiên Thiên, ngày mai bỏ tính mặc gì đi dự hôn lễ của Cố Văn Văn?” Lâm Hi đang ở trong đường hầm, tín hiệu không tốt cho lắm.

“Mình cũng không phải vai chính, mặc cái gì mà chẳng được.” Thiên Thiên đối với quần áo luôn không đòi hỏi cao, chỉ cần thoải mái là được, lúc trước còn ở bên Mễ Bác cô vẫn thường mặc quần bò áo len đơn giản, làm Mễ Bác dở khóc dở cười.

Lâm Hi ở bên kia điện thoại hú lên quái dị, “Thiên Thiên, bỏ nếu dám tùy tiện mặc đồ, ngàn vạn lần đừng nói quen mình nha.”

Thiên Thiên buồn bực cực kì, cô không phải cuồng shopping, không mắc bệnh chung của tất cả giới nữ, quần áo ít đến thương cảm, đồ dự tiệc lại càng không, chỉ có vài bộ lễ phục do Mễ Bác bắt buộc mua cho

cô, lúc má Diêu thu dọn đồ đạc đã gom luôn đóng gói trả lại rồi. Cô cười cợt nhả nói: “Thân ái, đừng tức giận, dù sao hôn lễ tổ chức vào buổi tối, cùng lắm buổi chiều bỏ với mình đi mua.”

Nghe đến đi dạo phố Lâm Hi cực phấn khởi, niềm vui lớn nhất của cô là shopping, những lúc bạn trai không rảnh đi cùng cô, cô liền thích đeo dính Thiên Thiên, Thiên Thiên cũng không muốn bị cô lây bệnh, “Vậy ngày mai liên lạc sau, di động sắp hết pin, bye.”

Thiên Thiên khê động khoe môi, muốn làm Lâm Hi vui vẻ không phải việc gì khó.

Về đến nhà, ba Diêu đang ở phòng khách xem tv, má Diêu không thấy bóng dáng đâu.

Thiên Thiên thuận miệng hỏi, “Ba, mami đâu rồi?”

“Cùng dì của con đi dạo phố rồi.” ba Diêu rất thích kịch luân lí gia đình nên lúc xem chăm chú đầu cũng không xoay đi chỗ khác.

Thiên Thiên chào hỏi ba ba mấy tiếng rồi về phòng mình.

Lúc cô tắm rửa xong, đang muốn mở tủ lạnh tìm cái gì đó để ăn thì má Diêu đã về đến nhà, bà xem ra rất vừa lòng, chắc hôm nay thu hoạch cũng khá.

Bà dắt Thiên Thiên về phòng, cười tí mắt nói: “Mua cho con bộ quần áo, ngày mai mặc là thích hợp.”

Thiên Thiên trong lòng mừng thầm, không phải bởi vì bộ quần áo mà vì giảm bớt được một khoản chi.

Má Diêu đem mấy cái gói to ném cho Thiên Thiên, “Mau thay thử cho má coi.”

Bà ở ngoài cửa chờ rất lâu mà Thiên Thiên vẫn chưa ra, bà hết kiên nhẫn kêu một tiếng, “Có cần má giúp không?” Thiên Thiên mới khó chịu mở cửa.

Má Diêu đột nhiên trừng lớn mắt, chỉ thấy một thấy một bộ áo có đai bằng những hạt châu màu tím buộc vòng quanh đường cong xinh đẹp trên eo Thiên Thiên, bên dưới chiếc váy ngắn màu đỏ sậm là một đôi chân thon dài thẳng tắp, vớ màu đen khơi gợi từng đợt nhục cảm, lại phủ thêm một cái áo khoác lông chồn ngắn, trước ngực cài một cái kim cài áo sáng lấp lánh, không thể không nói, mắt chọn đồ của má Diêu thật chuẩn a, Thiên Thiên vốn có làn da trắng, bộ trang phục này lại tôn thêm làn da trắng tuyết, đẹp hơn cả đóa phù dung. (Pil: =P~ ta ... =P~ , Viv: không phải chứ bà chị ==) có hứng thú với female hử =', Pil: nope :> ngưỡng mộ thôi :>)

Thiên Thiên khó chịu kéo kéo váy, “Mami muốn ngày mai con mặc như vậy đi dự hôn lễ sao?”

Má Diêu liền gạt đầu lia lịa, rốt cuộc là con gái của mình a, xem thế nào cũng là một Tuyệt thế mỹ nhân. (Viv: ặc ặc, đúng là trong mắt bà mẹ nào con của mình cũng đẹp nhất, bà này giống má em ghê ==), Pil: *đừng con mắt đánh giá Viv từ đầu đến chân* ... xong xuôi... *xách dép chạy* =)) Viv: người...)

Thiên Thiên vò trán thở dài, “Mami không thấy bộ này quá thiếu vải?”

“Con biết cái gì, đây gọi là thời thượng.” má Diêu bắt đầu hoài nghi lúc trước có phải hay không ở bệnh viện đem nhảm con về, Thiên Thiên một chút cũng không có kế thừa thẩm mỹ của bà.

Thiên Thiên tức giận bất bình gọi điện cho Lâm Hi, không ngừng oán hận.

Lâm Hi hưng trí bưng bưng yêu cầu thấy tận mắt.

“Được, kêu Hi Hi bình phẩm một chút đi.” Má Diêu sảng khoái nói.

Thiên Thiên mở máy tính, lên QQ, mở webcam, kết nối với Lâm Hi.

“Thế nào? Thế nào?” má Diêu khẩn cấp hỏi.

Bên kia nửa buổi không phản ứng.

Thiên Thiên tức giận nói: “Lâm Hi, bỏ không phải là bị dọa tới ngất đi chứ.”

Thanh âm đứt quãng của Lâm Hi truyền tới, “Thiên Thiên, mình trước giờ không phát hiện thì ra bỏ xinh đẹp như vậy.” (... đúng là bạn với bè ==))

“...” Thiên Thiên há hốc mồm.

Má Diêu đặc chí hướng mắt liếc nhìn Thiên Thiên.

“Dì Diêu thật có mắt thẩm mỹ.” Lâm Hi nói.

Thiên Thiên trợn trắng mắt, “Mami đã khoái chí đủ rồi, bỏ còn tung hô nữa, tối nay mami liền ngủ không được.”

Má Diêu vỗ vỗ đầu cô, tự đắc nói: “Tốt tốt, cùng má học mấy chiêu, bảo đảm ngày mai “kinh diễm toàn trường, diễm quan quần phương.”” (hic, thành ngữ, đại khái là đẹp nhất xinh nhất á.)

Thiên Thiên la lên, “Mami, thành ngữ không phải dùng như vậy a.”

Lâm Hi cười ngã trên đất, dùng sức vỗ bàn.

Thiên Thiên cuối cùng cũng đưa má Diêu ra khỏi phòng, cởi váy ra, thay bộ áo ngủ Chibi Maruko, cảm thấy tay chân lại là của mình.

Cô quen lười biếng, chịu không nổi kiểu trói buộc này, nghĩ cả đời không làm thực nữ.

Hai ngày tối không chơi game, cô có chút ngứa ngáy tay chân, hơn nữa ngày mai là cuối tuần, có thể ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao, cô không do dự lập tức chơi game.

Vừa mới online, cô liền thấy có gì đó không đúng.

Theo lý thuyết, cô lần nào log out cũng là ở quảng trường sư môn, online cũng nên ở chỗ cũ, nhưng hiện tại rõ ràng không phải như vậy a.

Đây hoàn toàn là một chỗ lạ hoắc, cô chơi game này hơn một năm, cũng xem như lão thành, chỗ đi qua không sao đếm hết, làm qua nhiệm vụ cũng đếm không nổi, nhưng chỗ này là chưa bao giờ tới.

Ngoài này Thiên Thiên trầm tư suy nghĩ, trong trò chơi bạch ý thiếu nữ đang rung đùi đắc ý.

Giường cao gối mềm, trướng ấm rèm hồng, trên tường phủ màu hồng đầy mờ ám.

Thiên Thiên đối thoại với một bà cô trang phục đẹp đẽ.

NPC nói: “Nơi này là Vạn Hoa Lâu, cô nương tỉnh rồi à?”

Đầu Thiên Thiên ong lên một tiếng, Vạn Hoa Lâu là tên của thanh lâu a, đây là thường thức.

NPC tiếp tục nói: “Cô nương mau chuẩn bị tiếp khách.”

Thiên Thiên lờ mờ, đường đường là Nhất Đại đệ tử của phái Tuyết Sơn, lúc nào lại thành danh kỹ thanh lâu a. Phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ mình bị lỗi thông tin, nhìn lại tư liệu, thông tin không có gì nhầm a.

Còn một khả năng nữa là cô bị trộm acc, cấp bậc của cô không thấp, bị người ta trộm không ngạc nhiên gì, nhưng kẻ trộm sao không sửa pass, cái này sao cũng không nghĩ ra.

Không thể hỏi thêm NPC cái gì nữa, Thiên Thiên dứt khoát mở ra thông báo của Hệ thống, lập tức kinh người phát hiện.

Trò chơi mới mở thêm một chức năng, có thể đem người chơi nữ bán vào thanh lâu, đem nam bán cho địa chủ làm người ở, nhưng nhất định phải là bạn tốt cấp 5 trở xuống.

Thiên Thiên rất nhanh nghĩ mình nhất định là bị người chơi nào đó bán vào thanh lâu.

Cô mở cửa, cùng NPC nha hoàn đối thoại.

Nha hoàn nói: “Dung ma ma muốn gặp cô nương.”

Thiên Thiên một trận ác hàn, Dung ma ma, vậy có hay không Tiểu Yến Tử, Tử Vi, Ngũ a ca hay Nhĩ Khang?”

NPC nói Dung ma ma ở phòng bên phải chờ cô, Thiên Thiên cảm thấy chức năng này thật lạ, tạm thời quên mất nỗi buồn vì bị bán vào thanh lâu.

Dung ma ma nói: “Cô phải ở Vạn Hoa Lâu phục vụ 72h mới được phép rời khỏi.”

Thiên Thiên hét nói nổi, trình độ biến thái của trò chơi này lại tăng lên một bậc rồi.

Dung ma ma nói: “Bây giờ đi hầu hạ người khách đầu tiên của cô đi.”

Thiên Thiên mắng thầm trong bụng, không tình nguyện trở về phòng mình.

Khách của cô đang chờ trong phòng.

Quần áo màu xanh, phong thái thanh nhã, mới quay đầu cô nhất thời tức giận. (==) về sau còn chuyển hận ý ==))

19. Chương 20

Trong khắp trò chơi này, người Thiên Thiên không muốn thấy nhất ở thanh lâu này chính là hắn.

Trường Kiếm Tận Thiên. (ta cũng đoán được là ai mà ==))

Hai người thù sâu như biển, không thích lẫn nhau, Thiên Thiên mấy lần bị hắn trêu chọc, làm hại cô bề mặt, muốn cô ở thanh lâu hầu hạ hắn, không bằng trực tiếp mua khối đậu hủ về đâm đầu tự tử. (câu này quen thiết ==))

Thiên Thiên trừng mắt nhìn trong màn hình hình ảnh Trường Kiếm Tận Thiên, hai mắt tựa như có thể phun ra lửa. Cô nhấn tin: “Anh tới đây làm gì?”

Trường Kiếm Tận Thiên trả lời: “Cô nói đi?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Anh đừng hòng tôi sẽ hầu hạ anh.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Không thành vấn đề.”

Thiên Thiên đang nghĩ sao hắn lại đồng ý dễ dàng như vậy, Trường Kiếm Tận Thiên lại nói: “Bất quá, cô không thấy rõ thông báo hả, hầu hạ khách là nhiệm vụ phải hoàn thành, trước khi chưa làm xong nhiệm vụ này, không thể làm nhiệm vụ khác.”

Thiên Thiên không phục nói: “Cùng lắm tôi ở Vạn Hoa Lâu tốn 72 tiếng.”

Trường Kiếm Tận Thiên vui sướng khi người gặp họa cười, “Cô nương ơi, cô nhất định phải hoàn thành mười nhiệm vụ mới có thể ra khỏi Vạn Hoa Lâu.”

Mười nhiệm vụ nghĩa là hầu hạ 10 vị khách, Thiên Thiên muốn hôn mê.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Tranh thủ thời gian đi cô nương, trong vòng 72 tiếng không làm xong 10 nhiệm vụ, liên tục kéo dài phân nửa thời gian, trừ phi cô muốn ở đây không luyện cấp thì cứ việc.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết cả giận nói: “Người mau đi chết đi.”

Đáng mừng chính là, Vạn Hoa Lâu tuy là nơi phong trần, nhưng trò chơi dù sao cũng nghĩ tới cảm thụ của người chơi nữ, không có bất kỳ nội dung thô tục gì, Thiên Thiên chỉ phải bưng trà rót nước, trải giường xếp chiếu, đắp lưng rửa chân, chỉ là công việc của nha hoàn cho khách, cô nhận.

Trường Kiếm Tận Thiên hưởng thụ phục vụ của Thiên Thiên rồi vẫn chưa thỏa mãn hỏi: “Vậy là xong rồi?”

“Anh còn muốn như thế nào nữa?” Thiên Thiên bực bội.

“Không có, rất tốt.” Trường Kiếm Tận Thiên nói xong liền biến mất.

Thiên Thiên thầm mắng trò chơi biến thái này khiến cho đời hiệp nữ xinh đẹp và trí tuệ của cô lưu lạc tới nước này.

Cô tiếp đãi vị khách thứ 2 có tên là: Đứng ở đầu tường chờ hồng hạnh.

Vị thứ 3 kêu là: Nữ nhà tắm, nam đấm bóp lưng.

Vị thứ 4: Mặt bản gạch bị rút.

Vị thứ 5: Thường xuyên bị chó cắn. (haha, cười tới rụng răng ời... toàn tên bt không à =)) cười khinh bỉ luôn cái kẻ “bt” đứng sau trò bán Thiên tỷ vô thanh lâu =))))

...

Thiên Thiên chỉ xem mấy cái tên này liền cười đến thở không ra hơi, trong lòng tựa như chưa có gì buồn bực.

Tiêu Dao đột nhiên nhắn tin: “Thiên Thiên, em ở đâu? Sao lại không thấy em đâu hết.”

Thiên Thiên khổ không thể tả: “Vạn Hoa Lâu.”

Tiêu Dao: “Em cũng bị bán hả, anh cũng vậy, anh đang ở nhà địa chủ rửa bồn cầu nè, vừa rồi còn rửa chân cho bà chủ, hình như vài năm rồi không rửa qua, mùi hôi ngút trời.” (ách =)))

Biết rõ hần cố ý khuếch đại sự thực để chọc cười cô nhưng Thiên Thiên cũng nhịn không được cười khanh khách như điên.

Tiêu Dao: “Anh đi tìm Hi Hi Ha Ha báo thù, là cô ấy đem anh đi bán.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Làm sao biết tin tức về người bán mình?”

Tiêu Dao: “Hi Hi Ha Ha tự nhận tội, nếu không thì chờ lấy lại khế bán thân mới biết được.”

Thiên Thiên gật gật đầu. (bọn này đoán được ai bán chị nè =)) Thiên tỷ: khai mau... VTST: từ từ rồi sẽ biết thôi, biết bây giờ lỡ làm mất hứng thú của độc giả thì sao =)))

Tiêu Dao: “72 tiếng qua rất nhanh, đừng buồn.”

“Em không sao.” Vì biểu hiện thiện chí của mình, cô đem mấy tên mấy người khách nói cho Tiêu Dao nghe, nghĩ muốn làm anh vui vẻ.

Ai biết sau khi Tiêu Dao nghe xong, ngập ngừng ấp úng nói: “Thiên Thiên, mấy acc đó đều là một người.”

Thiên Thiên có dự cảm không tốt, “Ai?” (còn phải hỏi sao =)))

“Là Trường Kiếm Tận Thiên.”

Thiên Thiên nhịn không được nữa, “Người này có thể hay không biến thái thêm chút nữa.” (=)) ta lần đầu tiên biết được cái trò này từ 1 nam nhân =)))

Tiêu Dao trốn trước khi Thiên Thiên nổi cơn.

Thiên Thiên vò tóc thiệt mạnh, cô không thể lại bị động, nhất định phải phản kích

Nửa đêm, Thiên Thiên ngủ mơ mơ màng màng, di động dưới gối đột nhiên điên cuồng rung lên.

“Làm cái gì a, khuya khoắt còn phá giấc ngủ người ta.” Thiên Thiên trong miệng than thở, lấy ra di động.

Thì ra là một tin nhắn, là Lâm Hi gửi: “Thiên Thiên, mau tới giúp mình giết Vương Chương Qũy.”

Thiên Thiên sắp phát điên, cô tùy tay nhắn lại, “Chị hai, chị không biết bây giờ là mấy giờ hả.”

Lâm Hi nhắn lại rất nhanh, “Mau lại đây, bằng không tuyệt giao.”

Thiên Thiên hết cách, chỉ phải yên lặng bò xuống giường, mở máy tính, lên mạng.

Chuyện xảy ra là như thế này, Lâm Hi hôm nay hiếm thấy mới có hứng luyện cấp, ai biết vừa mới online không bao lâu, đã bị thằng điên Vương Chương Qũy liên tiếp giết 3 lần, ngay cả đồ trang bị Thiên Thiên tặng cô cũng bị mất, cô nhất thời tức quá mới nhắn tin gây rối Thiên Thiên, nhờ cô giúp đỡ báo thù.

Thiên Thiên online mới nghĩ tới dù đã làm xong nhiệm vụ nhưng chưa đủ 72 tiếng nên cô vẫn chưa thể rời khỏi Vạn Hoa Lâu, cô vội vàng hồi âm: “Mình bị nhốt ở thanh lâu, không giúp được bồ.”

Hi Hi Ha Ha: “Vậy mình đi kêu Tiêu Dao.”

Thiên Thiên bỗng đứng nghĩ, bọn họ lúc nào thì thân tới vậy, cô lại nói: “Tiêu Dao không phải là bị bồ bán cho địa chủ, cũng không thể giúp bồ.”

Lâm Hi buồn bực nghĩ : mình làm mình chịu a.

Không có việc gì làm, Thiên Thiên đang định trở về chăn ấm, Lâm Hi lại nhấn tới: “Hắc hắc, Tiêu Dao giúp mình lấy lại đồ trang bị.”

“...” Thiên Thiên sửng sốt, “Anh ta làm sao có thể ra?”

Hi Hi Ha Ha: “Mình cũng không rõ, bồ đi hỏi anh ấy.”

Thiên Thiên nghĩ nghĩ, liền thỉnh giáo Tiêu Dao.

Không đến một phút sau, có hồi âm: “Chỉ cần trả 5000 lượng tiền chuộc là có thể lấy lại tự do.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Vậy sao lúc trước không nói với em?”

Tiêu Dao cười làm lạnh nói: “Anh quên mất.” nghĩ muốn đẩy trách nhiệm, anh lại bổ sung: “Trường Kiếm Tận Thiên sáng sớm có nói cho anh nghe, anh đau lòng 5000 lượng nên thà sống qua 72 tiếng, nếu không phải vì giúp Hi Hi Ha Ha báo thù, anh còn ở nhà địa chủ a.”

Thiên Thiên nắm được mấu chốt, vội hỏi: “Hắn lúc nào nói cho anh?”

Tiêu Dao suy nghĩ một chút, “Tối hôm qua.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Anh xác định?”

Tiêu Dao khẳng định thuyết phục: “Đương nhiên.”

Thiên Thiên tức tới hai mắt biến thành màu đen, đầu óc muốn ngất đi, Trường Kiếm Tận Thiên khinh người quá đáng, biết rõ có thể chuộc thân, lại giấu Thiên Thiên, cô - Diêu Thiên Thiên chỉ có dư tiền, 5000 lượng đối với cô mà nói không bằng cọng lông chân, thật sự muốn làm cô phải hầu hạ 10 người khách, càng hận chính là 10 người đó lại chỉ là một mình hắn.

Thiên Thiên tức chết được, trên đời sao lại có người ghê tởm tới vậy a.

Thù này không báo không phải quân tử!

20. Chương 21

Thiên Thiên cả đêm phần nộ không thể bốc hơi mất, ngày hôm sau lúc cô cùng Lâm Hi gặp mặt, còn đang không ngừng tố cáo tội ác của Trường Kiếm Tận Thiên.

Cô nói không dứt làm Lâm Hi phải nói: “Bồ nói với mình có ích gì, nghĩ cách báo thù đi.”

Thiên Thiên mặt ủ mày ê nói: “Đánh thì đánh không lại, mình làm sao báo thù?”

Lâm Hi nảy ý, “Thiên Thiên, dùng mỹ nhân kế.”

“A?” Thiên Thiên mắt choáng váng.

Lâm Hi cười có chút âm hiểm giả dối, “Dùng hết tất cả vốn liếng của bồ quyến rũ hắn, sau đó đá hắn.”

Thiên Thiên không tin chính mình có năng lực này: “Hắn là người dễ mắc lừa vậy sao?”

Lâm Hi hình như rất có kinh nghiệm, “Chỉ cần bồ nhường nhịn chút, giả bộ đáng thương nhu nhược, hắn nhất định sẽ mắc câu.”

“Thực?” Thiên Thiên vẫn hoài nghi.

“Đương nhiên.” Lâm Hi cười đến híp mắt thành một đường nhỏ, cô lại bổ sung một câu: “Trường Kiếm Tận Thiên chính là Đề Nhị cao thủ, nếu như bị bồ đá, hắn còn mặt mũi sao?”

Thiên Thiên suy nghĩ một chút, cảm thấy rất có đạo lý, thù này cô không thể không báo, trừ cách này cô không thể nghĩ ra cách nào nữa, tạm thời thử một lần đi, cô lại khôi phục tinh thần, quyết định tham dự hôn lễ về sẽ thay đổi hành động, “Nhờ có bồ.” cô vui vẻ vỗ vỗ vào Lâm Hi.

Lâm Hi vừa xoa vai bị đau, vừa nhe răng trợn mắt nói: “Đây gọi là thiên tài.” Lâm Thiên Thiên nhất thời bất động.

Tiệc cưới của Cố Văn Văn đãi ở nhà hàng lớn Hoa Thượng Sơn, nghe nói bàn tiệc rất xa xỉ.

Thiên Thiên đi hết tiền lương một tháng, nghĩ nhất định phải ăn cho no cái bụng, nếu không làm sao có thể cam tâm.

Hai cô đến đại sảnh đông đúc thấy cô dâu chú rể đang tiếp khách ở cửa, nam anh tuấn, nữ mỹ miều, thật là một cặp đẹp đôi.

“Chúc mừng, chúc mừng.” Thiên Thiên nhịn đau đưa tiền lì xì.

Cố Văn Văn thu vào, đưa cho phụ dâu, “Thiên Thiên, lâu rồi không gặp bồ, tới đây, ôm một cái.”

Thiên Thiên vừa muốn mở ra hai tay, đột nhiên thấy ánh mắt kì dị của chú rể, cô cứng người, từ chối: “Này... không ổn cho lắm.” nói xong, liếc mắt ra hiệu Văn Văn một cái.

Ai biết Văn Văn không hề để ý nói, “Xem anh ấy không tồn tại.” cô nhiệt tình ôm Thiên Thiên một cái, vì thế chú rể đáng thương chỉ có thể xoay đầu sang chỗ khác, giả bộ như cái gì cũng không thấy. (nam nhân này bị hâm à =)))

Lâm Hi ghen tuông đầy mặt, “Thiên Thiên, bồ ở trong lòng Văn Văn có địa vị thật cao a.”

Văn Văn thính tai nghe tới, “Hi Hi, cái này gọi là thân sơ có khác, bất quá hôm nay mình đang vui, chúng ta cũng ôm một cái.”

Lâm Hi cười cười né qua.

Văn Văn cười nói, “Mau vào ngồi đi.”

Hơn 6h, đa số khách đã tề tựu, hai cô tìm bàn của mình ngồi vào, trên bàn trừ hai cô ra, những chỗ khác đều trống.

Lâm Hi đột nhiên hỏi: “Thiên Thiên, bồ có cảm thấy tên của mấy người này đặc biệt rất quái?”

Thiên Thiên lại nhìn kĩ một lượt, mấy cái tên là: Hoài Thai, Bất Lực, Bàn Điếu, Mạn Mạn. (Viv: nghĩa là: mang thai, bất lực, bàn chim, từ từ, mình cố vận dụng hết kiến thức Hán Việt để phục vụ các bạn rồi =)), Pil giỏi *ôm ôm*)

Hai người đưa mắt nhìn nhau, nửa buổi không nói nên lời. (ai đặt mấy tên này hay quá =))))

Thiên Thiên nói, “Hi Hi, là chúng theo không kịp trào lưu hay sao? Đầu năm nay cha mẹ đều đặt tên cho con như vậy sao?”

Sau mới biết rõ, những người này là bạn trên mạng của Văn Văn, sau khi cô dâu đưa vào mới mở miệng nói: “Chị Hoài Thai, chị Bất Lực, chị Bàn Điếu,” nghe thế Thiên Thiên sồn tóc gáy. (bọn này cũng thể >“< thật=”” kinh=”” dị=”” à=””>

Mấy người này vốn quen biết nhau, nói chuyện tất nhiên cũng không câu nệ, không thể không nói, Văn Văn rất có duyên với họ, bọn họ là từ bốn phương trong nước đến tham dự hôn lễ của cô. Thiên Thiên, Lâm Hi và cô có mấy chục năm quen biết, nhưng đã lâu không liên lạc, ngược lại so không tới những người bạn hàng ngày gặp mặt trên internet.

Khách bên nhà gái đều đã đầy đủ, nhưng bên nhà trai có một bàn còn trống, bởi vì muốn đúng 6h30' khai tiệc nên hai bên cũng khẩn trương, nghe nói bàn đó là bạn của chú rể, sớm sớm còn cùng đi đón dâu, bảy tám chàng trai oai phong lẫm liệt. (Pil: hehe... ta đoán ta đoán có Hạo ca =)), Viv: im đi... lộ hết bảy giờ ='=)

Rất nhanh bọn họ đã đi tới, Thiên Thiên lơ đãng nhìn thoáng qua, không khỏi sửng sốt.

Thẩm Hạo đi vào cuối cùng, mặc một bộ lễ phục áo màu đen, quần vàng nhạt, chân thon dài cao ngất, tuấn dật phi phàm. (Viv: =P~... Pil: nuốt... nuốt nước bọt vào ngay, nhìn mi kinh dị quá ='=)

Đây là phong cách khác ngày thường của anh, tuy rằng có một chút cảm giác đùa giỡn thoải mái, nhưng không thể phủ nhận, soái ca bất luận mặc cái gì đều nhìn rất tuyệt. (*gật gật*)

Thiên Thiên thấp giọng nói thầm, Lâm Hi phải ghé sát mới nghe rõ cô đang nói gì, “Mang thêm kính đen có thể trực tiếp đi cướp ngân hàng.” Nhìn theo hướng nhìn của cô, Lâm Hi cười một cái.

Thẩm Hạo dường như phát hiện đến ánh mắt của Thiên Thiên, sau khi ngồi xuống liền đỉnh đặc nhìn qua, trong phút chốc trong mắt hình như có một tia sáng lóe lên. (quỷ a, mắt phát sáng à =))) Hôm nay Thiên Thiên thật dễ thương nhưng không mất vẻ thanh thuần, gợi cảm nhưng không thiếu khả ái, là từ trước tới giờ anh chưa từng thấy qua một mặt. (mê rồi, kekeke...)

Lâm Hi vuốt vuốt tóc mái, dùng cánh tay chỏ chỏ Thiên Thiên, nói: “A, soái ca đang nhìn mình.” (Viv: rồi, thêm một chị tự tin phát ớn, Pil: người ta đẹp người ta có quyền :’>) Cô mặc một bộ Chanel màu xám cổ áo khoét sâu, nội y màu hồng nhạt lộ một biên nhỏ, tai mang khuyên tai của Áo, thân hình chữ S chuẩn của chuẩn, quả thật có phong cách.

Thiên Thiên ngẩng đầu, đang nhìn đụng phải mắt Thẩm Hạo trong không trung, tim bỗng dưng nhảy dựng, lập tức dời tầm mắt, tức giận nói: “Đúng vậy.”

Thẩm Hạo như rất có hứng thú cười cười.

21. Chương 22

Cô dâu chú rể bước vào trong khúc nhạc dạo hôn lễ cổ điển, chú rể nhận bàn tay của Văn Văn từ tay ba vợ, ông cũng là đang đem hạnh phúc nửa đời sau của con gái phó thác cho anh.

Không khí rất cảm động, rất tuyệt vời, Lâm Hi nhảy cảm còn lấy tay dụi dụi khóe mắt, làm Thiên Thiên chọc hoài.

Tiệc cưới bắt đầu dậy lên không khí vui mừng, chú rể còn mời tới một tay DJ.

Ở bên này, dưới sự chỉ huy của người dẫn chương trình, chú rể quỳ xuống đất đọc tuyên ngôn tình yêu: “Thứ nhất, nghe theo sự lãnh đạo của bà xã, trong nhà bà xã vĩnh viễn thứ nhất, con là thứ hai, con chó thứ ba, tôi thứ tư.” (Pil: *ghi ghi chép chép*... Viv: bà chị làm trò gì đấy... Pil: học hỏi để sau này áp dụng ế mờ =)) hắc hắc)

Khách khứa nghe được cười đến nghiêng ngã.

“Thứ hai, thành tâm tiếp thu sự độc tài trong tình yêu của bà xã, ‘không được nói chuyện với người lạ’, đặc biệt là phụ nữ xa lạ, đương nhiên, bà cụ hỏi đường không tính.”

Phía dưới vỗ tay dậy sấm, đặc biệt là đồng bào chị em phụ nữ.

“Thứ ba, thực hiện chế độ: tiền lương tiền thưởng toàn bộ nộp lên trên. Không xóa và sửa số tiền, không giấu tiền trong tủ quần áo, bất quá, mỗi tháng có thể lãnh 500 đồng tiền tiêu vặt.”

Lâm Hi nói: “500? Thật nhiều.” vừa mới nói xong, chú rể lại bổ sung: “Mở ngoặc, đồng Yên.” (ách =)) hơn 100k tiền Việt =)) ít vậy sao anh sống được ='=)

Thiên Thiên ôm bụng cười tới gập người, mà bàn bên Thẩm Hạo mỗi người mặt ai cũng khó coi.

Chờ đến thứ 4, thứ 5...tổng cộng 18 điều đọc xong, bọn đàn ông mặt xanh rờn, bàn tán nhao nhao: “Thằng tiểu tử này lấy vợ ngay cả bạn bè cũng bán đứng.”

Lâm Hi mơ ước nói: “Chờ lúc mình kết hôn, cũng muốn làm như vậy.”

Thiên Thiên xem thường đầy mặt: “Cái này có gì tiền đồ chứ.”

“Vậy bồ nói phải làm sao?”

Thiên Thiên hất hất tóc, “Tốt xấu cũng phải gấp đôi, 36 điều.” (hảo hảo =)) ý bọn này cũng thế)

“Ặc,” Lâm Hi chẳng thèm ngó tới, “Biết trước là bồ không tốt lành gì mà.”

Thiên Thiên ngưng ngưng cười.

Tiếp theo là các phụ huynh lên sân khấu phát biểu, chúc trăm năm hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm, củng cố mối tình, sau đó là trao đổi nhẫn, khai champagne, cắt bánh, rồi cuộc chờ đến thời điểm khai tiệc a.

Thiên Thiên hô lên: “Không dễ dàng a, mình sắp đổi đến đẹp bụng.”

Lâm Hi liếc cô một cái, “Bồ nhất định là quỷ chết đói đầu thai, chú ý hình tượng thực nữ.”

Thiên Thiên gấp một đĩa ngô sen, ăn xong mới nói: “Vậy mời bồ tiếp tục bảo trì hình tượng, cái gì cũng đừng ăn.”

“Ngu sao không ăn, mình cũng đi lì xì mà.” Lâm Hi tức giận, gơ đĩa lên cùng Thiên Thiên giành miếng thịt bồ cuối cùng trong đĩa, đùa giỡn ầm ầm.

Văn Văn thay một bộ sườn xám màu tím xong, lần nữa lại lên sân khấu, con bé này vô cùng thích màu tím, hôn lễ là dịp tốt để diện, đương nhiên không bỏ qua.

Bản thân màu tím có đầy đủ tính chất thần bí, trong ánh sáng mờ hồ mộng lung, nổi bật lên khí chất siêu nhiên của cô, chú rể càng nhìn càng không chớp mắt, không chịu rời nửa bước. (=)) ko biết cặp nì có truyện hem ta, sao mà mình nghĩ quá...)

Hình như có người yêu cầu cô dâu chú rể kể chuyện tình của mình, còn có người giọng chua lè nói: “Đại ca ôm mỹ nhân về, cũng phải thay tiểu đệ giải quyết vấn đề hôn nhân a.” (chuyện vui bắt đầu =)))

Văn Văn nghe ngang nói: “Không thành vấn đề, bên kia toàn là bạn bè tốt của tôi.”

Chú rể phối hợp nói: “Anh em tiến lên a.”

Thiên Thiên đang nhét đồ ăn vô miệng, thỉnh linh bị Văn Văn điểm danh, “Thiên Thiên, Lâm Hi, Bàn Điều, ba người lên đây.”

Thiên Thiên bị dọa thiếu chút nữa nghẹn thức ăn, cô nuốt mạnh nửa ly nước trái cây mới yên ổn.

“Nhìn cái gì vậy, đang kêu ba người đó.” Thấy nửa ngày không có động tĩnh gì, Văn Văn hai tay chống nạnh, mở to hai mắt nhìn, chỉ còn thiếu tự mình xuống bắt người.

Thiên Thiên không ngừng kêu khổ, trưng cầu ý kiến Lâm Hi: “Thật phải đi lên?”

Lâm Hi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Xem ra không chạy thoát rồi.”

“Vậy thì đi thôi.” Thiên Thiên lúc này như đang phải đi lên pháp trường vậy.

“Sông Dịch gió thổi thật lạnh, trăng sẫm một đi không trở về.” ở đây một bàn toàn là nhân tài, không biết ai thấp giọng nói một câu, hết sức hợp tình hình hiện tại.

Lâm Hi tức tới hung găng giậm chân: “Cố Văn Văn, người chờ đó cho ta.”

Ba người không tình nguyện đi lên sân khấu, bởi vì đều là những cô gái trẻ đẹp như hoa, không thiếu được một trận tiếng huýt gió.

Văn Văn coi thường ánh mắt phóng lửa của Thiên Thiên và Lâm Hi, cười quyền rũ nói: “Bên kia mời ba anh trai.”

Số đàn ông độc thân ở đây không phải là ít, Văn Văn tìm trong đó ba người có tiềm lực nhất, vung tay mời lên sân khấu.

Thiên Thiên đổ mồ hôi lạnh, kêu ai cũng được, đừng bao giờ kêu anh ta a.

Văn Văn chơ chơ tay nói với Thiên Thiên, “Mình đem người đẹp trai nhất xếp cho bồ, thấy mình tốt với bồ chưa.” (hí hí... ghét của nào trời trao của nấy =)))

Trừ bỏ dùng sức trợn trắng mắt, Thiên Thiên không còn lời nào để nói.

“Trùng hợp thật.” có người ở sau lưng cô nhẹ nhàng nói.

Thiên Thiên trong lòng mừng Văn Văn ghép đôi bấy bọ, ngoài mặt giả bộ kinh ngạc và vui sướng, “Thật sự là trùng hợp.”

“Tôi với chú rể là bạn học trung học.” Thẩm Hạo bình tĩnh thông dong nói.

Thiên Thiên “ừ” một tiếng.

Thẩm Hạo lại quyết không buông tha cô, “Còn cô?”

Đây rõ ràng là bị cô dâu hại a, còn cần phải hỏi sao, Thiên Thiên thầm oán nhưng vẫn trả lời, “Tôi với cô dâu là bạn cũ.”

“Bạn học?” Thẩm Hạo truy vấn.

Vậy còn chưa hết, Thiên Thiên càng muốn không dính dáng, anh càng theo không bỏ, làm thiên Thiên nhức đầu không thôi.

Văn Văn nhìn thấy, cười càng thêm rực rỡ, cô cướp micro, chỉ vào hai người: “Đôi này coi bộ không cần tôi làm mai, có thể tự mình làm quen.”

Mọi người cười vang.

Thiên Thiên đỏ mặt muốn ra máu, Thẩm Hạo da so với cô dày hơn, hai tay đút túi quần, không thèm để ý.

Người dẫn chương trình cuối cùng mới cướp lại được micro, vai trò chủ đạo của anh ta hôm nay bị cướp sạch, để lấy lại mặt mũi, anh ta ho vài tiếng, “Vậy mời hai người hát một bài tình ca được chứ mọi người?”

Mọi người dĩ nhiên thích náo nhiệt, nhất trí thông qua.

Thiên Thiên từ nhỏ hát hò dỡ tẹt, mỗi lần Lâm Hi đề nghị đi hát Karaoke, cô đều trốn, thật sự trốn không được mới hát bài “Trái cây mùa hè” của Mạc Văn Úy, đây là bài duy nhất cô có thể hát từ đầu đến cuối mà không lạc giọng. Bây giờ muốn cô hát tình ca, há không phải vạch áo cho người xem lưng sao. Cô có thể cảm giác có một đám quạ bay ngang đầu mình (cái này giống anime với phim thần tượng Đài Loan này =)), lông còn rớt xuống trán cô. Cô bắt đầu nghi là có phải Văn Văn và người dẫn chương trình thông đồng chỉnh cô.

Lâm Hi chỉ có thể đồng tình vỗ vỗ vào cô, bày tỏ an ủi.

May mắn khúc nhạc dạo lên là bài “Ánh trăng bày tỏ lòng tôi”, Thiên Thiên thở nhẹ, bài này không khó không dễ, muốn hát đúng cũng không phải việc dễ dàng. (Viv: em hát hết được nè, còn ko bị lạc nhịp nữa, hí hí.. Pil: ta thì được vài câu :”>)

Giọng Thẩm Hạo trầm thấp mang theo từ tính, rất có sức cuốn hút, mọi người ngâm nga theo anh, say mê trong giọng hát. Mà đến lúc Thiên Thiên hát, giọng lạnh lạnh, giống như giọng của trẻ nhỏ chưa dậy thì hoàn toàn, thật sự không có giai điệu gì, Thiên Thiên tự biết giọng mình không hay, nhưng vẫn kiên trì hát tới hết bài.

Lâm Hi không khỏi lắc đầu, lại thở dài vài lượt, Thiên Thiên vừa hát xong, cô lập tức kể tai nói: “Lúc ra về ngàn vạn lần đừng nói quen biết mình.” Kì thật giọng Thiên Thiên nói ra cũng không đến nỗi nào, nhưng trong mắt Lâm Hi thật sự là khó mà chấp nhận.

Thiên Thiên oan ức nói: “Mình đã hết sức rồi.”

Ngay từ lúc Thiên Thiên bật ra âm tiết đầu tiên là Thẩm Hạo đã bắt đầu cười, vẫn cười đến bây giờ chưa dừng được, Thiên Thiên vốn có oán khí với anh, lần này là đem tức giận đổ hết lên đầu anh, cô trợn mắt, nhưng đôi mắt to long lanh nước mang tức giận lại giống ánh mắt si mê, người khác xem vào như đang liếc mắt đưa tình.

Thẩm Hạo cười được càng hứng khởi, hình như mỗi lần ở bên Thiên Thiên đều có thể mang đến cho anh tâm tình cực kì tốt.

Người dẫn chương trình rất biết nắm bắt tình hình, anh ta ‘đẩy thuyền xuôi nước’ nói: “Hát rất hay, không biết anh đây có thưởng gì không?”

Thẩm Hạo nhếch miệng, cười xấu xa nói: “Đương nhiên có.” Anh lấy trong túi một bao lì xì, nhét vào tay Thiên Thiên, “Chút lòng thành.”

Chú rể và cô dâu liền cười rộ.

Người dẫn chương trình nhin cười nói: “Xin mời cặp tiếp theo hát.”

Thiên Thiên như trút được gánh nặng, chạy giống như bay xuống chỗ ngồi.

Vừa về tới chỗ, mọi người liền nói: “Mau mở ra xem.”

Thiên Thiên nghĩ thầm, bề mặt cũng đã rồi, nhưng lại được lì xì, tốt xấu gì thì chuyện này cũng không tệ. Cô chậm chạp mở bao lì xì, không nghĩ đến, mở một bao, lại mở tiếp thêm ba bao trong đó mới lộ ra diện mạo cuối cùng.

Là hai tờ một đồng, tổng cộng là hai tệ. (tiền lẻ =)) quá tục =)) thau Hạo ca luôn)

22. Chương 23

Thiên Thiên tức điên.

Sau khi Lâm Hi ngồi xuống, câu nói đầu tiên chính là: “Ai, cũng chỉ có một mình bồ mới được tiền lì xì, mình với Bàn Điều đều tay không mà về, thật không công bằng mà.”

Thiên Thiên lạnh nhạt nói: “Hừ, ai thèm.”

Lâm Hi không hiểu cho nên hỏi: “Cái bao lì xì đó rất dày, bên trong có bao nhiêu?” (dĩ nhiên dày rồi, 4 cái bao và 2 tờ tiền mà, không biết anh ấy chuẩn bị hỏi nào nữa =)))

Thiên Thiên sôi gan: “Hai tệ.”

Lâm Hi dừng một chút, nói đúng trọng tâm: “Với tiêu chuẩn ca hát của bồ, hai tệ là đã rất nể tình.”

“...” Thiên Thiên hỏn hển nói: “Có ai như bồ “bỏ đá xuống giếng” sao?”

Lâm Hi đưa hai tay lên ra vẻ đầu hàng, kinh nghiệm nói với cô, lúc Thiên Thiên đang giận, tốt nhất là đừng nên chọc vào.

Vì giọng hát của Thẩm Hạo động lòng người nên lại bị mọi người yêu cầu hát thêm một bài, mức độ hâm mộ và chú ý còn vượt cả cô dâu chú rể.

Bởi vì bị tức tới choáng váng, Thiên Thiên nốc hết một ly bia, mà lúc người dẫn chương trình đề nghị một vị khách lên sân khấu song ca với Thẩm Hạo, cô lập tức đứng lên, không đợi người dẫn chương trình mời, chính mình hùng dũng bước lên sân khấu. (haizzz, thấy tác dụng của bia chưa, trẻ nhỏ không nên uống a.)

Nhìn cô kiên quyết vậy, Lâm Hi ghen hợm nhìn trân trối.

Lâm Hi lẩm bẩm nói: “Xem ra lần nay Thiên Thiên thực sự bị chọc giận.”

Bàn Điều tiếp lời cô nói : “Có kịch hay xem đây.”

Thiên Thiên khí thế rào rạt, giống như muốn cùng ai đó liều mạng.

Thẩm Hạo cười títt mắt nói: “Cô muốn hát bài gì?”

Thiên Thiên mặt mày kiêu căng, hất cằm nói: “Tôi muốn hát bài gì anh cũng hát được chứ?”

“Đương nhiên.” Thẩm Hạo nói.

Thiên Thiên đảo đảo tròn mắt, lần nữa xác nhận, “Thật có thể sao?”

Thẩm Hạo tuy thấy có điểm không đúng nhưng đã phóng lao thì phải theo lao, hơn nữa anh rất có tự tin, nên gật đầu nói : “Ừ, không sai, chỉ cần cô nói tên.”

Thiên Thiên cười giảo hoạt nói: “ ‘tháp Kim Lăng’, anh biết hát chứ?”

Thẩm Hạo ngơ ngác một chút, “Đây là bài gì?” anh buồn bực nửa buổi, mở miệng hỏi.

“Ca kịch Thượng Hải.” Thiên Thiên tự hào nói

“Cái này cũng tính là hát?”

Thiên Thiên liếc mắt nhìn anh, “Thế nào? Anh kì thị văn hóa truyền thống?”

“...”

“Không biết hát thì nhận đi, tôi sẽ không cười nhạo đâu.” Nếu là bình thường, khẩu khí của Thiên Thiên sẽ không quá đáng vậy, hôm nay bị kích thích, hơn nữa có tác dụng của bia, cô bạo phát triệt để.

“Tôi quả thật không biết hát.” Thẩm Hạo thành thật nói, “Cô biết?” anh không tin, nhưng anh biết đây là nghệ thuật truyền thống, là di sản phi vật thể, nhưng hiện giờ thanh niên biết hát không nhiều.

Thiên Thiên mỉm cười ngọt ngào, may mà cô có một bố già đa tài bác học, từ nhỏ nằm trên đùi ba nghe các loại khúc nghệ, ảnh hưởng hứng thú của cô, khác với lớp trẻ hiện nay, ca hát là món cô đỡ tẹt, nhưng ca kịch Thượng Hải cô tuyệt đối rành, cô cầm micro liền hát.

“...Kim Lăng bảo tháp một tầng lại một tầng, Kim Lăng tháp, tháp Kim Lăng,..” (chỗ này xin lỗi các bạn mình vô phương edit.)

Đây là tác phẩm tiêu biểu của một bậc tiền bối nổi tiếng, chịu ảnh hưởng của ba, cô nghe qua không dưới trăm lần, cũng hứng thú dành thời gian luyện tập, hôm nay hát tới thuận buồm xuôi gió.

Cô dùng tiếng Thượng Hải để hát, bộ mặt biểu tình phong phú, động tác giống như đúc, dù cho không nghe hiểu cũng thấy hay, mọi người vỗ tay rầm rầm.

Ánh sáng trong mắt Thẩm Hạo có biến đổi, từ không xác định tới kinh ngạc, sau đó là thưởng thức, khoe miệng cười cười, trên mặt có một loại thần thái quái lạ. (gục rồi *tung hoa*)

Thiên Thiên hát một hơi tới hết bài, giọng điệu rõ ràng, lấy nhịp đúng chỗ, không hề đứt quãng, quả thực có thể đạt tới trình độ chuyên môn, người dẫn chương trình là người giỏi ứng biến, thấy cô gái này vốn không giỏi ca hát lại biểu hiện tốt vậy, dụi mắt mà nhìn, cũng khen không dứt lời.

Thiên Thiên hát xong, không khí rất high, cả sảnh đường tiếng vỗ tay thật lâu chưa dứt, vốn là hát đôi tình ca, bây giờ lại trở thành sân khấu của một mình cô, cô tao nhã khom người cúi chào, để micro xuống, nhìn cũng không nhìn Thẩm Hạo một cái, ngạo nghệ đi xuống. (wow...)

Sau một lúc lâu, Lâm Hi tựa hồ mới từ trong khiếp sợ tỉnh lại, cô đẩy đẩy Thiên Thiên, “Này, quen biết bồ lâu vậy, sao mình trước giờ không biết bồ có tài lẻ này?”

Thiên Thiên cười đến sáng lạn, “Chuyện bồ không biết còn nhiều.”

Bàn Diệu nịnh nọt nói, “Thiên Thiên, bạn thật là giỏi.”

Thiên Thiên thỏa mãn vỗ vỗ đầu Bàn Diệu, “Bốn nữ vương tiếp nhận sùng bái của người.”

“Oe” Lâm Hi làm động tác nôn mửa.

Tâm tình vui sướng, khẩu vị Thiên Thiên cũng tốt lên, không thèm để ý những ánh mắt của nhiều anh chàng, cô cướp trên đĩa của Lâm Hi miếng lưỡi vịt mà cô khoái nhất.

Lúc tiệc cưới gần kết thúc, Thiên Thiên cùng Lâm Hi ăn no nên quyết định về trước.

Hai cô cùng Bàn Diệu, Bất Lực chuyện trò rôm rả, cho QQ, MSN và số điện thoại liên lạc, để sau này còn chuyện phiếm với nhau.

Thiên Thiên cùng Lâm Hi đi chào tạm biệt Văn Văn, Văn Văn lén lút kéo cô đến một bên, “Vừa rồi có mấy anh chàng chất lượng tốt kêu mình cho số điện thoại của bồ để liên lạc.”

Thiên Thiên nói dối không ngượng, “Vậy à, mị lực của mình luôn luôn không kể xiết.”

Văn Văn cố nhin ý muốn thui Thiên Thiên một cái, “Mình nói là phải hỏi ý kiến của bồ, có thể chứ?”

Vừa nói đến việc chính, Thiên Thiên liền héo queo, “Vẫn là...thôi đi.”

Văn Văn có vẻ tiếc, “Tính bồ thiệt là.”

“Hắc hắc.” Thiên Thiên chỉ cười ngây ngô.

Lúc này người dẫn chương trình hôn lễ đi tới, lưỡi dẻo như kẹo kéo vậy mà lúc này anh chàng có chút khẩn trương, ngại ngùng cười với Thiên Thiên, “Có thể cho anh số điện thoại của em chứ?”

Văn Văn thật có dũng cảm, “Anh Vương, anh cũng để ý Thiên Thiên của em sao?”

Anh chàng mặt càng đỏ hơn, “Phải, à, không phải.”

Anh chàng nói năng lộn xộn, Văn Văn lại không buông tha dễ dàng như vậy, “Rốt cuộc là phải hay không phải?”

Anh nói: “Anh muốn mời cô Thiên Thiên làm một chương trình trên sóng radio của anh.”

“Vậy sao,” Văn Văn không tin, “Em trước giờ chưa nghe qua chương trình của anh mời người khác hợp tác.”

“...” rơi vào đường cùng, hết nói.

Văn Văn cười như không cười, “Em nói thật là, anh làm việc ở Bắc Kinh, anh muốn theo đuổi Thiên Thiên không phải là việc dễ dàng a.”

Anh ta thành khẩn nói: “Anh sẽ cố hết sức.”

“Lấy ví dụ, Thiên Thiên tặng ca buổi tối đột nhiên đói bụng, anh định làm sao?” Văn Văn nhìn sang Thiên Thiên, “Thiên Thiên, bồ thích ăn nhất là gì?”

“Đương nhiên là canh hầm tình yêu.” Lâm Hi không biết lúc nào đã qua bên này chen miệng nói.

Thiên Thiên mở miệng cũng không tốt, nín thanh cũng không hay, rõ ràng mình mới là đương sự, mấy người này làm như cô là không khí.

“Anh sẽ làm canh trứng và cà chua, đến lúc đó cho vào cà mên giữ ấm bay qua đây.” Vương lão huynh bị bức nóng nảy, thiếu chút muốn thề độc với ba người.

Văn Văn cười thành tiếng, “Anh cũng thật biết đùa.”

Anh chàng vò đầu bức tai, vẻ mặt lúng túng.

Thiên Thiên khoác tay Lâm Hi, ra hiệu chuẩn đi.

Một âm thanh không nhanh không chậm bay tới, “Nhớ mua cà mên to nhất, nếu cô ấy ăn không no còn đòi nữa, vậy cậu thăm rồi.”

Người nói chính là Thẩm Hạo.

23. Chương 24

Thiên Thiên không kịp nghĩ liền châm biếm lại, “Ồ, thì ra anh thường ăn cà mên loại lớn nhất nên mới có kinh nghiệm như vậy.”

Thẩm Hạo ha ha cười lớn.

Văn Văn che miệng cười, trả lời: “Hai người thật sự là hợp đôi.” lập tức cô bị ánh mắt hung ác của Thiên Thiên trừng lớn, Thẩm Hạo tiếp tục giả vờ vô tội.

Không khí có phần kì cục, anh chàng họ Vương mê mang, không rõ tình huống này là gì.

Thẩm Hạo bỗng nhiên nói: “Này, lại đây, chúng ta nói chuyện.”

Anh ta nghi hoặc, cũng có ý muốn thăm hỏi, nên cùng Thẩm Hạo đi.

Thiên Thiên biết rõ Thẩm Hạo nhất định sẽ không nói tốt cho mình, chẳng qua may mắn cô không có hứng thú với anh Vương này, tùy hấn nói bậy đi.

Hai người nói chuyện ở đằng xa nên cũng không nghe rõ nội dung, Thiên Thiên chỉ nghe loáng thoáng Thẩm Hạo nói cái gì mà: trên máy bay không cho mang chất lỏng này nọ vài câu, Thiên Thiên thầm mắng một câu: “Nhảm chán.” Rồi lúi Lâm Hi đi.

Lúc về đến nhà đã không còn sớm, Thiên Thiên vốn định sớm đi rửa mặt nghỉ ngơi lại ma xui quỷ khiến cô nhớ tới đề nghị của Lâm Hi, trong đầu nảy lên ý nghĩ, liền khó mà áp chế, cô online chơi game.

Danh sách online thấy Trường Kiếm Tận Thiên.

Thiên Thiên vẫn còn đang suy tư nên dùng cách nào để dụ hấn mắc câu thì có người nhắn tin: “Tâm Hữu Thiên Thiên Kết, sư môn báo nguy, mau trở về tổng đàn.”

Người đó acc là: Giận đỏ mặt vì hồng nhan. Thiên Thiên thường ngày tuy không nói quen biết nhiều, chỉ biết lo luyện cấp, nhưng tên người cô không thể không nghe nói qua.

Hấn là Đệ Nhất cao thủ, dựa theo quy củ của môn phái thì hấn là sư huynh của Thiên Thiên.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Xảy ra chuyện gì?”

Giận đỏ mặt vì hồng nhan: “Cô xem tin tức của Hệ thống đi, tôi còn phải báo cho các sư huynh đệ khác.”

Thiên Thiên đang ở Vạn Hoa Lâu, cơ bản không biết tin tức gì, cũng không quen cập nhật thông tin, bình thường người báo tin cho cô luôn là Tiêu Dao và Lâm Hi, bây giờ bọn họ lại không online, cô chỉ phải tự lực cánh sinh.

Không xem thì thôi, mới nhìn cô đã giật mình.

Mười tin mới nhất đều có liên quan đến một người: Trường Kiếm Tận Thiên.

Hệ thống thông báo: người chơi Trường Kiếm Tận Thiên một mình nghênh chiến tam đại cao thủ của phái Tuyết Sơn, đá ba người ngã xuống ngựa.

Hệ thống thông báo: người chơi Trường Kiếm Tận Thiên bị nhốt trong Cửu Tuyết trận, tình thế không lạc quan.

Hệ thống thông báo: người chơi Trường Kiếm Tận Thiên phá Cửu Tuyết trận, đuổi giết đến đỉnh Tuyết Sơn.

Hệ thống thông báo:....

Thiên Thiên sửng sốt, hấn muốn làm cái gì vậy?

Đỉnh Tuyết Sơn không có kì hoa dị thảo, chỉ có một ông già đầu tóc bạc trắng, cũng là sư phụ của cô, trong trò chơi, đại Boss của phái Tuyết Sơn là Tuyết Sơn lão tổ.

Đing một tiếng, Hệ thống kêu lên: Tiêu Dao online.

Thiên Thiên vội vàng kêu anh: “Mau xem thông báo của Hệ thống, Trường Kiếm Tận Thiên muốn làm gì vậy?”

Tiêu Dao: “Rất rõ ràng, anh ấy muốn giết Tuyết Sơn lão tổ.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Làm nhiệm vụ?”

Tiêu Dao trả lời: “Em nghe qua có kiểu nhiệm vụ này sao?”

Thiên Thiên nhớ lại, cái game này là cực đoan biến thái, nhưng không biến thái đến nỗi này.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Vậy là vì cái gì?” cô tiếp tục rối loạn không hiểu nổi.

Tiêu Dao: “Thiên Thiên, chiều hôm nay em không online, không biết việc này rồi.”

Thiên Thiên ngồi chờ đoạn tiếp theo.

Đường như muốn thu hút sự chú ý của cô, qua khoảng 5' Tiêu Dao mới nói tiếp, lúc đó Thiên Thiên lại nhận được tin nhắn của Giận đỏ mặt vì hồng nhan, giục cô về tổng đàn.

Tiêu Dao: “Giận đỏ mặt vì hồng nhan hồi chiều cầu hôn người chơi tên Thuần Khiết không thành, then quá hóa giận liền giết cô ấy, có người bênh vực Thuần Khiết, hấn ý vào cấp bậc cao của mình xem thường người khác, hơn nữa lại kiêu ngạo, nghĩ mình là lão đại, không có ai là đối thủ của hấn, nói mọi người đều phải thần phục hấn.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Tên này thật là điên.”

Tiêu Dao: “Cho nên có người phải dạy dỗ hấn.”

Thiên Thiên ngộ ra, “Anh nói Trường Kiếm Tận Thiên làm vậy là muốn nhắm vào hấn?”

Tiêu Dao: “Không sai.”

Thiên Thiên đỏ mặt hôi lạnh, cô có thể hiểu được dụng ý của Trường Kiếm Tận Thiên rồi, giết Tuyết Sơn lão tổ, tất cả đệ tử phái Tuyết Sơn sẽ không có sự phụ, có kinh nghiệm cũng không thể học võ thăng cấp, đương nhiên cấp bậc của Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan cũng không thể tăng nữa, làm vậy với hấn là đả kích trực tiếp nhất và hữu hiệu nhất. Nhưng cô có chỗ vẫn không hiểu, cô hỏi: “Trường Kiếm Tận Thiên vì cái gì không khiêu chiến hấn, mà lại làm việc phiền phức quanh co như vậy?”

Tiêu Dao: “Em không thấy làm vậy càng chán động sao?”

“...” Thiên Thiên nghĩ, hình như đúng là vậy, “Nhưng mà muốn giết lão tổ chẳng phải chuyện dễ dàng.”

Tiêu Dao: “Vậy thì phải xem thủ đoạn của Trường Kiếm Tận Thiên, nhưng anh nghĩ anh ấy sẽ làm được.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Này, anh cũng là đệ tử phái Tuyết Sơn, lão tổ cũng là sư phụ của anh, anh một chút cũng không lo lắng sao?”

Tiêu Dao sảng khoái cười nói: “Trường Kiếm có hỏi qua ý kiến của anh, anh ủng hộ anh ấy vô điều kiện, trò chơi chủ yếu là để tiêu khiển, làm gì phải sợ chứ, phải lo nghĩ suy tính, vậy thì còn gì vui vẻ.” (làm sếp ở công ty nước ngoài mà cũng ở không quá ha ><>)

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Anh nói nghe nhẹ hều.” cô đang hết sức khẩn trương, Trường Kiếm Tận Thiên và cô thù sâu như biển, cô không lúc nào không nghĩ đến báo thù, võ công thì không bằng người ta, bây giờ lại không có sự phụ, vậy cả đời này đều bị hấn ức hiếp.

Thiên Thiên nhanh chóng lấy 5000 lượng chuộc thân, vốn dĩ cô quyết định qua 72 tiếng tiết kiệm chút tiền, nhưng tình thế nguy cấp trước mắt cô không thể vì nhỏ mất lớn.

Dung ma ma cười đầy mặt nhận tiền, đưa cho cô một tờ giấy mỏng: “Đây là khế bán thân của cô nương.”

Thiên Thiên mở ra nhìn, nhất thời nổi trận lôi đình, người đem cô bán vào thanh lâu là Trường kiếm Tận Thiên.

Thù này không đội trời chung, Thiên Thiên hai mắt phóng lửa, nắm chặt hai đấm. (=)) hắc hắc... ôm hận đi, về sau từ từ trả ;)))

24. Chương 25

Sau khi chuộc thân, Thiên Thiên vào cửa hàng mua một đồng thuốc trị thương để dùng, sau đó chạy vội về tổng đàn.

Trên Tuyết Sơn đã tập trung rất nhiều đệ tử của phái, nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể tiến vào tổng đàn, đệ tử mỗi một cấp đều có một người sư phụ, chỉ có Nhất Đại đệ tử mới có thể lên đỉnh Tuyết Sơn, học tập kỹ năng của Tuyết Sơn lão tổ.

Thiên Thiên gánh vác kì vọng thiết tha của một đám đệ tử có đẳng cấp thấp đi lên đỉnh Tuyết Sơn, trên đỉnh tuyết phủ, bao quanh là mây trắng, bốn phía đều trắng xóa một mảnh.

Trên đỉnh núi cao nhất, gần vách núi, Trường Kiếm Tận Thiên bị sáu, bảy người bao vây, Thiên Thiên biết đó đều là cao thủ mạnh nhất nhì của phái Tuyết Sơn, một người cầm đầu chính là Giận Đỏ Mặt Vĩ Hồng Nhan.

Bởi vì chưa từng xảy ra, ai cũng không biết nếu Tuyết Sơn lão tổ bị giết, có thể sống lại hay không, nhưng bất luận ra sao, bọn họ đều không thể mạo hiểm.

Giận Đỏ Mặt Vĩ Hồng Nhan: “Cô tới đúng lúc, nhanh gia nhập cùng đối phó hân.”

Thiên Thiên đứng yên không nhúc nhích, đầu tiên cô thấy việc giết con gái của Giận Đỏ Mặt Vĩ Hồng Nhan thật trơ trẽn, sau đó cô lại không thể đồng tình việc lấy thịt đè người, huống chi đây lại là địa bàn của bốn phái.

Giận Đỏ Mặt Vĩ Hồng Nhan: “Này, Tâm Hữu Thiên Thiên Kết, cô bị lag hả?”

Thiên Thiên lười trả lời hân.

Cô nghĩ ngợi, sau đó gọi Trường Kiếm Tận Thiên: “Anh một mình dù sao cũng không thể phá vòng vây, nên quay về đi.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Cám ơn ý tốt của cô nương, nhưng mà tôi đã quyết định rồi.”

Trên Tuyết Sơn không biết lúc nào lại tới thêm mấy người, có tăng sư của Thiếu Lâm, đại hiệp phái Thiên Sơn, còn có người của Võ Đang và đệ tử của Yêu Nguyệt sơn trang. Đều là người của danh môn chính phái, không cần nghi ngờ, những người này là vì trợ giúp Trường Kiếm Tận Thiên mà tới.

Mỗi người tự chọn cho mình một đối thủ, nhất thời trở thành thế cục một chọi một.

Bởi vì Thiên Thiên ngay từ đầu không nhảy vào tham gia nên tạm thời không có người tìm cô gây chuyện, nhưng mà có hai người của phái Võ Đang và Yêu Nguyệt sơn trang nhìn cô chăm chăm, chỉ cần Thiên Thiên hơi có động tĩnh, bọn họ lập tức sẽ tham gia vào cuộc chiến.

Trường Kiếm Tận thiên rõ ràng là có chuẩn bị, Thiên Thiên khó mà biết được tâm tình của mình lúc này, là như trút được gánh nặng hay lại là thương tiếc mất đi cơ hội tốt để báo thù.

Tình thế hết sức căng thẳng.

Người chơi Giận Đỏ Mặt Vĩ Hồng Nhan đánh lén người chơi Trường Kiếm Tận Thiên, trận chiến chính thức bùng nổ.

Hai bên kẻ tới người đánh, đánh tới bất phân thắng bại.

Trường Kiếm Tận Thiên bỗng nhiên chạy đi, mà Xách Ấm Xung tiếp nhận vị trí của anh, anh xoay người hướng phía sau núi chạy đi.

Địa thế nơi này Thiên Thiên quen thuộc hơn anh, dĩ nhiên biết mục tiêu của anh là Tuyết Sơn lão tổ, lúc này vô thức đi theo.

Vân Thảo lập tức nhảy ra ngăn Thiên Thiên.

Hệ thống kêu lên: người chơi Vân Thảo ác ý công kích bạn. Thiên Thiên không thể không ứng phó.

Võ công của Vân Thảo thuộc hàng thứ ba mươi mấy, theo lý thuyết không phải đối thủ của Thiên Thiên, võ công tuy có phần quỷ dị nhưng Thiên Thiên không dễ bị cô ta đánh bại.

Sau khi cô đánh Vân Thảo bay về Tân Thủ Thôn, Trường Kiếm Tận Thiên đã sớm không thấy tung tích.

Những người khác vẫn tiếp tục chiến đấu, chỉ có đối thủ của cô là khá yếu nên có thể sớm thoát thân, xem ra trọng trách ngăn cản Trường Kiếm Tận Thiên cô không thể tránh thoát rồi, Thiên Thiên cẩn rằng một cái, tiến ra sau núi.

Trường Kiếm Tận Thiên đang quyết chiến với Tuyết Sơn lão tổ, lúc này đã đến hồi quan trọng.

Lão tổ thì bị thương nhẹ, mà Trường Kiếm Tận Thiên thì chồng chất thương tích, Tuyết Sơn lão tổ chiếm thượng phong, Thiên Thiên nhẹ nhàng thở ra.

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan không tiếng động nhả tin tới: “Tâm Hữu Thiên Thiên Kết, cô thừa dịp Trường Kiếm Tận Thiên khiêu chiến lão tổ, đi lên công kích hắn, một người không thể địch hai, cô chỉ cần giết hắn, tôi sẽ tặng cô một bộ trang bị cao cấp, hơn nữa mang cô đi luyện cấp ba ngày.

Thiên Thiên không thèm trang bị nhưng Đệ Nhất cao thủ đồng ý đem cô đi luyện cấp lại là chuyện hết sức hấp dẫn, cô cấp bậc không đủ, trong game còn có rất nhiều chỗ không đi được, mà Boss ở những chỗ đó đều có điểm kinh nghiệm cao, trang bị tốt, lại là ba ngày, hơn nữa cô tự khổ luyện một tháng.

Thiên Thiên sao có thể không động lòng, huống chi Trường Kiếm Tận Thiên đùa cợt cô nhiều lần như vậy, thù mới hận cũ, hôm nay trả hết cho hắn cũng không quá đáng.

Thiên Thiên đấu tranh nội tâm hết nửa ngày, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cô hỏi: “Sao anh lại có thời gian rảnh rồi nói chuyện phiếm?”

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan: “Cô đừng quan tâm, chuẩn bị cô hội ra tay đi.”

Thiên Thiên càng thêm hiếu kì, “Anh không nói thì tôi không giúp.”

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan hình như rất khó xử, qua thật lâu mới trả lời: “Tôi ở Tân Thủ Thôn.”

Thiên Thiên lập tức trả lời: “Anh đến đó làm gì?”

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan: “Cô nghĩ tôi tự đến đây làm gì.”

Thiên Thiên kinh ngạc, “Chẳng lẽ anh bị giết?”

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan trả lời hết sức ngắn gọn: “Phải.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “...” Cô không dám tin, cũng không thể tin.

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan: “Bọn họ mấy người đánh tôi một mình, tôi đánh không lại có gì kì quái.”

Hừ, Thiên Thiên khinh thường cười lạnh, có miệng nói người khác, không nhìn lại chính mình, hắn đã sớm quên ai cũng làm vậy với Trường Kiếm Tận Thiên.

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan: “Cô đừng lo nhiều vậy, tôi không kịp trở về, cô nếu giúp tôi việc này, tôi sẽ không bạc đãi cô.”

Đây là cái gì Đệ Nhất cao thủ chứ, chỉ có tiếng mà không có miếng, Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan bị mất mạng, chỉ còn lại đạo quân ô hợp chỉ sợ cũng chẳng cơm cháo được gì, Thiên Thiên đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, đỉnh Tuyết Sơn này không phải chỉ còn lại một mình cô là đệ tử phái Tuyết Sơn sao?

Thiên Thiên gấp tới mồ hôi ướt cả tay.

Lúc này Trường Kiếm Tận Thiên đột nhiên ra tuyệt chiêu, Tuyết Sơn lão tổ nhất thời không kịp tránh, vai trúng một kiếm, máu tươi đầm đìa, vết thương chồng chất, Trường Kiếm Tận Thiên cũng bị thương không nhẹ.

Bây giờ ra tay, Tận Thiên chắc chắn hắn sẽ toi mạng dưới kiếm của cô, nhưng nếu làm vậy, hình như không có đạo đức cho lắm.

Cô do dự một chút, lão tổ lại trúng thêm một nhát, sắp sửa đứt bóng.

Sống lưng Thiên Thiên nhất thời mất cảm giác, nếu không ra tay, sợ rằng hối hận không kịp.

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan: “Tâm Hữu Thiên Thiên Kết, cơ hội ngàn năm có một, sao cô còn chưa ra tay?”

Tâm tình Thiên Thiên cực kì phức tạp, báo thù rửa hận chính là tâm nguyện của cô, ngăn cản Trường Kiếm Tận Thiên giết lão tổ là mục đích cô ở đây, nhưng đánh lén ám toán, hành vi hèn hạ này luôn bị cô khinh bỉ, cô tuyệt đối không cho phép mình làm ra chuyện này.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bạn của Trường Kiếm Tận Thiên cũng chạy đến, bảy tám thứ vũ khí đều nhắm ngay cô.

Thiên Thiên đã không có cơ hội ra tay, ngược lại cô như trút được gánh nặng, Tuyết Sơn lão tổ cũng khó mà sống sót, Thiên Thiên không dám nhìn nữa, yên lặng nhắm mắt lại.

Chờ rất lâu sau, cô mở mắt ra, lại không giống như trong dự tính của cô nhìn thấy thi thể của lão tổ.

Hệ thống thông báo Trường Kiếm Tận Thiên đã không tiếp tục đánh, một kiếm cuối cùng vậy mà hấn lại không chém ra.

Thiên Thiên hết sức bất ngờ, cô nhanh lẹ hỏi: “Vì sao?????” dùng sáu dấu chấm hỏi biểu hiện trình độ kinh ngạc của cô.

Trường Kiếm Tận Thiên không trực tiếp trả lời cô, mà nhún vai Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan: “Anh tự lo thân mình.” chỉ có ngắn ngủi năm chữ, nhưng lại tràn đầy ẩn ý, làm người ta cảm thấy kính nể.

Thiên Thiên độ nhiên để ý thấy Trường Kiếm Tận Thiên trước giờ chỉ là trêu cợt và vui đùa, thật sự quá khoan dung. (hì hì... hiểu ra cũng chưa muộn nhĩ =)))

25. Chương 26

Thứ hai đi làm, cả ngày gió êm sóng lặng.

Sau khi nghỉ trưa, Thẩm Hạo kêu Thiên Thiên vào phòng anh, đề nghị sửa chữa vài chỗ trong bản kế hoạch của cô trong mấy tiếng.

Thẩm Hạo thâm trầm, lo nghĩ chu đáo, Thiên Thiên lại hăng hái, có sáng tạo, hai người phối hợp ăn ý, thảo luận cả buổi chiều, cuối cùng quyết định chọn dùng bản kế hoạch của Thiên Thiên để cạnh tranh với tổ 2.

Chờ đến lúc cô trở lại chỗ ngồi của mình đã gần giờ tan ca. Thiên Thiên vốn dĩ không để ý, cô còn đắm chìm trong hưng phấn cực độ, được cấp trên xem trọng làm cô hết sức vui vẻ. Còn một chút thời gian, cô quyết định hoàn thiện bản kế hoạch thêm một chút, không chỉ muốn thuyết phục được ông chủ, cô càng muốn đối tác công nhận.

Lúc tin nhắn của Lâm Hi đến, Thiên Thiên đang làm đến giai đoạn cuối, cô vừa làm vừa liếc nhìn: “Thiên Thiên, mau lên diễn đàn Hiệp Cốt Nhu Tình, có người viết bình luận về nghĩa cử cao đẹp của Trường Kiếm Tận Thiên tối hôm qua, hơn nữa còn nhắc tới bồ.”

Thiên Thiên lập tức dùng acc của mình đăng nhập diễn đàn, có liên quan Trường Kiếm Tận Thiên đầu đề chiếm hơn phân nửa diễn đàn, Thiên Thiên đọc từng cái liên tục, có người nói Trường Kiếm Tận Thiên mới xứng với danh hiệu Đệ Nhất cao thủ, Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan không xứng xách dép cho anh, cũng có người khen Trường Kiếm Tận Thiên là người chính trực, rất có phong phạm của đại tướng, là anh hùng hảo hán; có người lại mắng Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan xuất thân tà phái, trước giờ không làm chuyện tốt may mắn còn có Trường Kiếm Tận Thiên giáo huấn hấn. Đây dĩ nhiên cũng mắng cả Tâm Hữu Thiên Thiên Kết của phái Tuyết Sơn, nhưng làm Thiên Thiên cũng không quan tâm làm gì. Kéo đến chủ đề cuối cùng, có người chơi tán thưởng Tâm Hữu Thiên Thiên Kết vào thời khắc quyết định đã thiện - ác phân minh, không cầu kết làm việc xấu với Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan, làm việc quang minh lỗi lạc, phải được tôn trọng, hơn nữa kêu gọi mọi người học tập cô.

Xem đến đây, Thiên Thiên đỏ mặt, cô cũng từng có ý nghĩ đánh lén Trường Kiếm Tận Thiên, nhưng mà cuối cùng vẫn khắc chế được, chỉ có thể nói cô chưa đánh mất lương tâm, nhưng thực tế thì không có vô tư và vĩ đại tới vậy.

Lúc này, cô lại thấy một chủ đề mới là: Trường Kiếm Tận Thiên và Tâm Hữu Thiên Thiên Kết rất xứng đôi.

Chỉ mới vài phút mà lượt xem vô số, phần lớn đều đồng ý quan điểm này.

Đây là lần đầu tên của Thiên Thiên và Đại Thần được đặt kế bên, bọn họ từng có tranh chấp, từng đánh nhau, Thiên Thiên còn bị hấn đánh ngất xỉu hại cô tổn thất điểm kinh nghiệm và trang bị, thậm chí bị bán vào thanh lâu, hầu hạ hấn mười lần, nhưng lúc tên của cô và hấn để cùng một chỗ lại cảm giác thấy cũng không tệ.

Thiên Thiên cười hắc hắc ngây ngô, hai gò má nóng lên, cô lấy tay che mặt. (ách =)) cái này là ảo nhá =)))

Đột nhiên cảm thấy đau bụng khó chịu, có thể bữa trưa ăn chưa tiêu, bây giờ khó chịu, cô mặc kệ máy tính, chạy thẳng đến toilet.

Gió táp mưa rào, say sưa đắm chìm một phen, cả người đều nhẹ nhõm. (lãng mạn gồm =))) Cô rửa tay bằng xà phòng ba lần rồi mới trở lại phòng làm việc.

Một hình bóng quen thuộc đang đứng trước bàn làm việc của cô, Thiên Thiên giật mình một cái, bước nhanh tới, chất vấn: “Anh làm gì ở đây?” vừa hỏi vừa hốt ha hốt hoảng nhìn về phía màn hình máy tính.

Ánh mắt sâu thẳm của Thẩm Hạo quan sát động tác của cô, trên mặt tươi cười không đổi, “Phần tư liệu này em có thể cần dùng đến, anh đem ra cho em tham khảo.” anh gõ gõ một chỗ trên bàn, quả nhiên chỗ có một cặp văn kiện màu lam. (e hèm, chỗ này chắc bà con cũng biết được là anh ý phát hiện rồi nhé, thế nên từ bây giờ mình bắt đầu thay đổi xung hô cho nhân vật nam chính, còn nữ chính thì....chờ sau ;)))

“Cám ơn.” Thiên Thiên lúng túng cười một cái. Trong lòng bất giác nghĩ: anh ta có thấy cái gì không nhỉ? Thiên Thiên suy nghĩ một chút, uyển chuyển nói: “Thực xin lỗi, đã để anh chờ lâu vậy như vậy.”

Thẩm Hạo chớp chớp mắt, “Anh vừa mới để đồ xuống bàn là em trở về rồi, vừa đúng lúc.”

Thiên Thiên thở phào.

“Không phiền em nữa.” Thẩm Hạo cười hết sức mờ ám. (khụ khụ...)

Thiên Thiên đặt mông ngồi xuống, vuốt mề hôi.

Lúc cầm lên tập văn kiện, phía dưới lộ ra một túi đồ ăn, có hai thỏi sôcôla và một ít bánh ngọt, Thiên Thiên nhếch nhẹ khóe môi. (hí hí, cười thì cười đại đi bà)

Thẩm Hạo đưa tới văn kiện là tư liệu của những công ty từng hợp với đối tác sắp tới của Hồng Kỳ, tài liệu rất đầy đủ, phải nói là chu đáo.

Thiên Thiên xem một lượt, lại tăng thêm vài phần tự tin.

Cô vừa định nhắc điện thoại gọi vào phòng Thẩm Hạo báo cáo đã hoàn thành chỉ nghe ùng ùng hai tiếng, đèn ống lóe lóe rồi tắt ngấm, cùng lúc đó, màn hình máy tính của cô tối thui.

Ý nghĩ đầu tiên của cô chính là, hên là cô cài đặt chức năng bảo vệ dữ liệu, văn kiện sẽ không bị mất, ngay sau đó cô ý thức được trước mắt là một mảnh tối đen, đầu óc cô trống rỗng trong nháy mắt, cô oa một tiếng khóc ra.

“Thiên Thiên, em sao vậy?” giọng Thẩm Hạo từ trong bóng tối truyền tới.

Thiên Thiên nức nở nói: “Tôi...tôi...” cô đang sợ trong lòng nhưng trên miệng lại không chịu nói ra, cô ôm đầu ngồi, rơi lệ đầy mắt.

“Thiên Thiên, em không sao chứ?” giọng Thẩm Hạo hình như gần thêm vài phần, dường như có cái ghế bị ngã trên mặt đất, sau đó là một đôi tay ấm áp nắm chặt tay cô.

Thiên Thiên đột nhiên thấy nhẹ lòng, như người sắp chết đuối vớ được phao, cô nắm chặt không dám buông tay.

Cô sợ tối là vì việc xảy ra lúc sáu tuổi. Tình cảnh năm đó còn hiện rõ mồn một trước mắt cô, cô ham chơi bị rớt xuống một cống nước ngầm bị mất nắp đây, kêu trời trời không biết, gọi đất đất chẳng hay, may mắn chính là, cái cống tuy sâu, nhưng nước chỉ quá đầu gối cô, không bị chết đuối, đang là mùa hè nên cũng không bị chết rét, tuy vậy nhưng một mình trong chỗ tối qua một đêm, sau khi được cứu cô lại bắt đầu có tật sợ bóng tối và không gian hẹp. Một cô bé 6 tuổi sao có thể sống qua một đêm này, có lẽ tính cô lạc quan, có lẽ thần bóng tối phù hộ, tóm lại, sau khi khỏe lại, cô vẫn tiếp tục sống vui vẻ và tự tại.

Thẩm Hạo vỗ vỗ đầu cô, “Em là lo văn kiện bị mất sao? Cô ngọc này, anh cũng sẽ không mắng em.” (Viv: aaa, tan chảy aaa..., Pil: *ngáp* Thiên tỷ không tan chảy, mi tan chảy làm gì...)

Có một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua lòng, Thiên Thiên cười khẽ.

“Vừa khóc vừa cười, không giống ai hết.” Thẩm Hạo thở dài, đôi tay ôm cô thêm chặt.

“Thẩm Hạo, anh có thể kể chuyện cổ tích không?” Thiên Thiên đột nhiên hỏi. (ách =)))

“...” Thẩm Hạo cầm nín, anh đã nhiều năm chưa làm lại việc này.

Trong lòng Thiên Thiên đang cười, mặc dù giọng nói hai người dịu dàng, nhưng cũng không đem lại sự ấm áp giống nhau. Đêm cô bị rút xuống cống nước, có một cậu bé kể chuyện cổ tích cho cô, từ Nàng bạch tuyết và bảy chú lùn đến truyện Cô bé bán diêm, sau đó là Alibaba và 40 tên cướp, cậu luôn miệng dặn cô tuyệt đối không được ngủ, cậu sẽ làm bạn với cô, Thiên Thiên nhờ vậy mới sống qua một đêm gian nan, đáng tiếc, lúc trời sáng được cứu cô lại không thấy cậu bé đó đâu cả. (run run, chắc ma đó, hic hic)

Ngay thời điểm cô cho rằng Thẩm Hạo sẽ không mở miệng nói gì, anh lại chậm chạp nói : “Anh chỉ biết kể chuyện đồng thoại, em có muốn nghe không?”

“Muốn.” Thiên Thiên nói rõ ràng.

Thẩm Hạo rất lâu mới mở miệng, “Ngày xưa ngày xưa, ở một đất nước xa xôi, có một cô công chúa người ca...”

Anh mới nói một đoạn, Thiên Thiên đã biết anh kể chính là truyện “Nàng tiên cá”. Câu chuyện này cô đã thuộc lòng, bây giờ nghe lại có cảm giác thân thiết.

Thẩm Hạo kể xong, Thiên Thiên trầm ngâm một hồi, nói : “Kể thêm một truyện được chứ?”

Kể một truyện hay hai truyện cũng không có gì khác biệt, Thẩm Hạo nhăn mày nhưng trong lòng lại có một dòng tình tự mềm mại chảy qua.

Lại thêm một truyện “Công chúa đậu phụ” vừa kể xong, tìm Thiên Thiên nhảy thành thịch, bằng trực giác cô ngước nhìn vào mắt Thẩm Hạo, nhẹ giọng gọi: “Thẩm Hạo.”

“Sao?” giọng anh có phần biếng nhác nhẹ tên.

Thiên Thiên há miệng thở dốc, giọng nhỏ như muỗi kêu.

“Thiên Thiên, em nói lớn một chút.”

Thiên Thiên cắn môi, cố lấy dũng khí hỏi lần nữa, ngay lúc này đèn lại vụt sáng, Thiên Thiên nuốt lời muốn hỏi vào, sau khi mắt thích ứng với ánh đèn cô mới phát hiện mình với Thẩm Hạo đang áp gần, tóc cơ hồ dính vào mặt của anh, hai người đan mười ngón tay vào nhau, cô lập tức giấy ra, nhảy vài bước thụt lùi, mặt đỏ hồng phải nói.

Thẩm Hạo trên miệng chứa đầy ý cười, liếc nhìn cô.

Có người gõ nhẹ cửa, “Vừa rồi đứt cầu dao, bây giờ đã sửa xong, thật xin lỗi.”

“Không sao.” Thẩm Hạo không quay đầu, chỉ nhìn chằm chằm Thiên Thiên, “Em vừa rồi muốn nói gì?”

Thiên Thiên lắc đầu, “Không nhớ nữa.”

Thẩm Hạo không truy vấn nữa, chỉ là ánh mắt lại sâu thẳm khó dò.

26. Chương 27

“Bồ nói sếp của bồ có thể là cậu bé năm đó kể chuyện một đêm cho bồ?” tốc độ đánh máy của Lâm Hi hết sức chậm, khó khăn lắm cô mới gõ được một dòng trật tự rõ ràng.

Thiên Thiên gật gật đầu trả lời, “Đáp đúng rồi.”

Lâm Hi không cho là đúng, “Thiên Thiên, bạn xem phim truyền hình nhiều quá rồi đó.”

Thiên Thiên cả giận nói: “Lâm Hi, bồ đã kích người ta quá à.”

“Bồ nghĩ thử coi, biến người mờ mịt, sao có thể dễ dàng gặp được như vậy?”

“Có lẽ tại có duyên á.” Thiên Thiên cố gắng hít thở sâu.

Lâm Hi giấu cợt, “Thiên Thiên, mình trước kia sao lại không phát hiện bồ có thiên phú viết tiểu thuyết nhỉ?”

“Lâm Hi.” Thiên Thiên hỏn hển nói.

Lâm Hi không quan tâm bộ dạng của cô, hắc hắc cười nói: “Mình hỏi bồ, coi như anh ta là cậu bé ấy thì thế nào, bồ có thể làm cái gì?”

“...” Thiên Thiên á khẩu không trả lời được.

Lâm Hi nói tiếp: “Bồ trước đây bị tên buôn người bắt đi, được một cụ già cứu, bồ có muốn lấy thân báo đáp người ta không?” Thiên Thiên lúc 8 tuổi vì bị sôcôla dụ dỗ, thiếu chút nữa theo tên buôn người đi, may mắn có một lão gia gia đứng lúc ngăn cản, còn đánh tên đó, hơn nữa dẫn cô về nhà an toàn. Về sau Thiên Thiên bị má Diêu đưa đi học Taekwondo để phòng thân. Cô từ đó chẳng những mê tiểu thuyết võ hiệp, bây giờ còn đắm chìm trong khoái ý ân-thù trong thế giới giả thuyết võ hiệp không thể thoát ra được. (hèn chi bà chị không đánh lên Trường Kiếm, thì ra là thích làm hiệp nữ =)))

Thiên Thiên then quá hóa giận, “Mình muốn tuyệt giao với bồ!”

Lâm Hi chỉ dùng nói với Thiên Thiên: “Thân ái, Trường Kiếm Tận Thiên online.”

Thiên Thiên chầm chước rất lâu trong việc dùng từ, một câu mới viết xong lại xóa đi, viết tới viết lui mấy lần, không biết rõ nên dùng cái gì làm lời dạo đầu.

Nhưng thật ra Trường Kiếm Tận Thiên lại chào hỏi cô trước: “Hi.”

Thiên Thiên trong lòng vui vẻ: “Hi.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Đang làm gì vậy?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Ngẩn người.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Ha ha.” (thái độ khác nhở :-“)

Thiên Thiên không biết trả lời thế nào, Trường Kiếm Tận Thiên cũng không chủ động tìm đề tài, nhất thời có chút tê ngắt.

Dừng một lúc, Thiên Thiên không chuyện nói nhảm: “Chuyện tối hôm qua, cảm ơn anh.”

Trường Kiếm Tận Thiên hình như đã đi vắng một lát, một phút sau mới trả lời: “Chút lòng thành.”

Lần thứ hai tê ngắt, Thiên Thiên uể oải phát hiện chính mình vốn không phải kiểu người biết cảm dỗ.

Lâm Hi hỏi thăm: “Thế nào rồi, lừa được hay không?”

Thiên Thiên tức giận nói: “Không, vẫn là bồ làm đi.”

Lâm Hi nói khoác không ngưng: “Mình mà làm là dễ như trở bàn tay.”

Thiên Thiên lườm tranh cãi với cô.

Không bao lâu, Lâm Hi buồn rười rượi gọi điện: “Quá mất mặt, hấn vốn không chịu “thêm bạn” mình.”

“Hấn có thể đã ra ngoài, bồ chờ một chút.” Thiên Thiên an ủi cô, đồng thời không hiểu mừng thầm, nhớ lúc trước, vẫn là Đại Thần chủ động “thêm bạn” cô a.

Vừa dứt lời, có âm thanh của tin nhắn.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Thật ra anh cũng nên cảm ơn em.”

Thiên Thiên lung tung trả lời Lâm Hi vài câu, cúp điện thoại. Cô biết rõ còn cố hỏi: “Anh đang chỉ việc gì?”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Em nói đi?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Anh không nói làm sao em biết.” (e hèm, lại giải thích, cái này là trong game, nên em nghĩ xưng hô tùy tiện chút cũng không sao, cơ mà tiếng hoa chỉ có 2 đại từ nhân xưng là “nị” với “ngọ”, =.=, xưng anh, em cho nó tình cảm)

Trường Kiếm Tận Thiên: “Ha ha.” Lại không nói thêm lời nào.

Thiên Thiên chán nản muốn bệnh, một cơ hội tốt như vậy đã bị cô làm cho lãng phí, cô trầm tư suy nghĩ, nín thở nửa ngày, vung về đánh ra một dòng chữ: “Anh đang làm gì đó?” không hề có ý mới trong cách bắt chuyện, thật là làm nhục thanh danh của cô a, Thiên Thiên vỗ trán cười khổ.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Anh cũng ngẩn người.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Ừm.” Xem ra đã lâm vào ngõ cụt, Thiên Thiên không nhịn được thở dài.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Em có nick QQ chứ? Trong game nói chuyện phiền thực khổ a.”

Thiên Thiên cố ý đùa dai: “Nick QQ là cái gì a?”

Trường Kiếm Tận Thiên: “...”

Thiên Thiên vuốt vuốt mũi cười trộm: “Người ta mới 10 tuổi, đừng có chọc người ta nha.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Được rồi, thật ra người ta cũng chỉ mới 5 tuổi à.” (*chấp tay bái* sư phụ ==))

Thiên Thiên cười hỉ hả.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Trẻ nhỏ không nên chơi game nhiều, ngủ sớm một chút.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Được, chúc ngủ ngon.” Hôm nay mở đầu thật tốt, tâm tình khoan khoái, xem ra có thể ngủ ngon. Thiên Thiên ngoan ngoãn tắt máy tính, chui vô chăn, một đêm ngủ say tới sáng.

Ngày hôm sau đi làm, Thiên Thiên đem bản kế hoạch đã sửa chữa đưa cho Thẩm Hạo, sau chuyện tối qua, giờ gặp mặt anh có chút lúng túng. Vốn dĩ cô còn có chút ý với Thẩm Hạo, lại bị Lâm Hi tát một chậu nước lạnh nên một ngọn lửa nhỏ không dễ dàng gì nảy sinh cũng tạm thời bị dập tắt.

Thẩm Hạo lật xem thật lâu, sau đó ngắn gọn nói một câu: “Rất tốt.”

Thiên Thiên trong lòng ngáy ngất.

Thẩm Hạo gọi lại Thiên Thiên lúc cô đang muốn một bước đi ra khỏi cửa phòng, “Ngày mai ông chủ sẽ đến, em chuẩn bị một chút, có thể sẽ để em tự mình thuyết trình bản kế hoạch này.”

Thiên Thiên bị hù tới mù mờ, cô lắp bắp nói: “Anh không phải nói giỡn chứ?”

Thẩm Hạo liếc nhìn cô một cái, “Đây là kế hoạch của em, không ai có thể làm việc này tốt hơn em.”

“Đến lúc đó có phiên dịch phải không?” Thiên Thiên tội nghiệp vùng vẫy giãy chết lần cuối.

“Thiên Thiên, em là làm sao có thể vào được Hồng Kỳ vậy? Anh nhớ công ty thông báo tuyển dụng với điều kiện chủ yếu là có chuyên môn Anh ngữ nghe nói thành thục, em rốt cuộc có tới cấp 6 không vậy?” Thẩm Hạo nhìn biểu tình của cô mà buồn cười.

“Đương nhiên.” Thiên Thiên vẫn là sinh viên giỏi a, chẳng qua sau khi tốt nghiệp đại học làm việc nhân nhả tại công ty của Mã Bác, Anh ngữ của cô đã lâu không dùng đến thôi. Không biết tạm thời bù lại có thể qua được hay không.

Thẩm Hạo cười cười nói, “Ừ, vậy tốt, ngày mai liền xem biểu hiện của em. Thành bại đều do em.”

Thiên Thiên run rẩy khoe môi vài cái, sao lại cho cô áp lực lớn như vậy a.

Thẩm Hạo không cần che giấu ý cười, không kiêng nể gì bật cười, Thiên Thiên hận chết hần, chỉ biết hần là không bỏ qua bất kì cơ hội nào để dùng cô tiêu khiển.

Thiên Thiên vắt hết óc, vừa tra kim từ điển, vừa thỉnh giáo bạn tốt Lâm Hi, thời gian ban ngày đều dành vào việc phiên dịch bản kế hoạch, bận rộn tới 3h chiều, cũng chỉ hoàn thành được một phần ba.

Cô nhụt chí gác cầm lên mặt bàn, cắn cắn bút bi, nhìn màn hình các từ tiếng Anh lại ưu sầu.

Một bịch trà sữa từ trên trời rơi xuống, rớt trên bàn cô, ngẩng đầu, bạn tốt Elva nhìn cô cười nói: “Thư giãn một chút, đừng mặt ủ mày ê.”

Thiên Thiên cảm kích cười cười.

Uống một ngụm trà sữa thơm ngào ngạt ấm áp, tâm tình cũng vui mừng vài phần.

Phòng làm việc lại bỗng nhiên náo nhiệt lên, nghe có người nói: “Ui, phòng hành chính làm việc sao vậy, bánh kem sao còn chưa đưa tới.”

Bánh kem...Thiên Thiên nuốt xuống nước miếng, dựng lên lỗ tai.

Elva trêu ghẹo nói: “Simon, anh tham ăn quá đó.”

Simon nhún nhún vai, vô tội nói: “Thật ra mọi người đều mong đợi, chẳng qua anh nhanh mồm nhanh miệng nói ra thôi.”

Mọi người đều ôm bụng cười.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới, trợ lý Trịnh Khiết của phòng hành chính đang cầm một cái bánh kem cười hì hì đi tới.

Simon cười nói: “Ui, năm nay công ty xuất huyết nhiều a, tặng bánh sinh nhật to như vậy.”

Thiên Thiên sững sốt, hình như lúc mới vào làm có nghe chị Diệp Tử nói qua, công ty có một số phúc lợi như tiền xe, tiền cơm, tiền liên lạc,...nhưng có nhân tính nhất chính là vào ngày sinh nhật sẽ được phòng hành chính của công tặng bánh kem và thiệp chúc mừng. Cô dù có nghe qua nhưng chưa từng nhớ kĩ, thì ra là sự thật, có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy a. (hic, muốn vô công ty này làm quá...)

Trịnh Khiết thần bí cười một cái, “Hôm nay phòng thị trường có hai người sinh nhật đó, cho nên giám đốc Bùi dặn tôi đặt một cái bánh 3 tầng.” (aizz, 1 tầng = 10cm, bánh mà, chẳng lẽ mình nói là cm, hơi kì *gãi đầu*)

“Ui, còn ai nữa?” Simon hết nhìn đông tới nhìn tây.

Thật ra rất dễ đoán, phòng thị trường năm nay chỉ mới có thêm 2 nhân viên mới là Thiên Thiên và trợ lý của Diệp Tử là Ứng Dĩnh, Trịnh Khiết đưa ánh mắt nhìn hướng Thiên Thiên, nheo nheo cười.

Elva huých vai cô, “Thiên Thiên, bỏ với giám đốc Thẩm lại cùng ngày sinh a.” (bà tác giả này, ta thật phục, chuyện vậy cũng nghĩ ra được :)))

27. Chương 28

Thiên Thiên thần sắc không tự nhiên, vừa rồi lúc Trịnh Khiết mở miệng, cô liền có dự cảm không tốt, không ngờ đây lại là sự thật.

Ứng Dĩnh lườm cô liếc mắt một cái, thì thầm: “Trùng hợp thật.” ánh mắt cô nhìn Thiên Thiên có vài phần địch ý.

Thiên Thiên hít vào một ngụm khí lạnh, thầm nghĩ không ổn.

Ứng Dĩnh có ý với Thẩm Hạo, đây là bí mật trên dưới công ty đều biết rõ. Lúc cô vào làm không bao lâu, liền muốn đổi sếp với Thiên Thiên, chuyển từ chỗ Diệp Tử sang Thẩm Hạo, Thiên Thiên và Diệp Tử thật ra không có ý kiến, nhưng, thứ nhất: công ty đều có quy định, sao có thể làm theo ý của Ứng Dĩnh, thứ hai: Thẩm Hạo kịch liệt phản đối, đây mới là “sống chết mặc bay”. (e hèm, một yêu nữ nữa xuất hiện, cũng gây một ít khốn đốn cho nữ chính của chúng ta.)

Thiên Thiên và Thẩm Hạo gặp nhau sớm chiều, vốn rất dễ gây ra scandal tình ái, việc hoa hồng lần trước những lời đồn rớt cuộc ổn định, nhưng mới đây Thẩm Hạo kêu cô vào phòng làm việc bàn luận, lại thổi bùng lên những lời đồn.

Khó trách Rose của phòng tài vụ mấy ngày nay trong thang máy thấy cô lại có ánh nhìn khó coi như vậy.

Thiên Thiên buồn bực bứt tóc, cười gượng vài tiếng: “Đây là sinh nhật, mình cũng không làm chủ được a.” (tất nhiên, bạn tác giả làm chủ a.)

Ứng Dĩnh cúi đầu, không biết đang nghĩ cái gì.

Simon xoa xoa tay cười nói: “Quan tâm làm gì có mấy người sinh nhật, chúng ta chỉ cần có ăn là tốt. Mau kêu giám đốc Thẩm ra cắt bánh.”

Ứng Dĩnh vừa rồi còn đang vui đầu trầm tư lúc này giống súng bắn đạn nhảy dựng lên, xung phong nhận việc nói: “Tôi đi kêu.” Cô bước đi trên đôi giày cao 10cm, cộp cộp cộp chạy tới gõ cửa phòng Thẩm Hạo.

“Mời vào.”

Ứng Dĩnh lắc eo một cái, uốn éo như rắn đi vào, thuận tay đóng cửa lại.

Elva nháy mắt với Thiên Thiên mấy cái, ý là sắp có kịch hay để xem.

Simon và mấy đồng nghiệp khác càng khoa trương hơn, nhắc chân đi qua, dán tai trên cửa, có vài người nhìn qua cửa kính xem tình hình bên trong. Thẩm Hạo ngày thường rất hòa đồng với cấp dưới, thế nên mọi người được nước lấn tới, tự do tản mạn thành thói quen.

Thật ra, hiệu quả cách âm của phòng làm việc rất cao, nhưng bọn họ cũng cố làm ra vẻ, tận lực xây dựng bầu không khí buồn cười. Nhưng cửa sổ bằng kính thì có thể nhìn rõ nhất cử nhất động của hai người, do đó có thể suy đoán ra học đối thoại gì, thỏa mãn lòng hiếu kỳ.

Elva kéo Thiên Thiên gia nhập hàng ngũ những “ông bà tám”.

Thiên Thiên không muốn nhưng chân cô lại không nghe theo não chỉ thị a.

Chỉ thấy Ứng Dĩnh cười tươi như hoa, thông thả dựa vào... lại dựa vào gần thêm một chút.

Thẩm Hạo ngửa mặt lên, hẳn là đang hỏi cô có chuyện gì.

Ứng Dĩnh khẽ động môi, sau đó chỉ ra ngoài, ước chừng đang nói vào việc chính, Thẩm Hạo nhìn theo tầm mắt của cô, vừa rồi một đám người còn lơ lơ bám vào cửa đã tản ra trong chớp mắt, chỉ có Thiên Thiên và Elva chậm nửa nhịp, bị bắt quả tang.

Thiên Thiên lộ vẻ lúng túng, nhanh chóng dắt tay Elva chuồn đi.

Về mặt Ứng Dĩnh lộ vẻ xem thường, Thẩm Hạo nhếch khóe miệng lộ ý cười.

Thẩm Hạo đi rửa tay trở về đã thấy cái bánh sinh nhật lớn, kinh ngạc nói: “Bùi Tử Mặc bị kích động hoài nên đổi tính? Cũng không sợ bị báo lên phòng tài vụ sao.”

Mọi người che miệng cười trộm.

Thẩm Hạo nói vậy là có nguyên do, lúc anh chưa vào làm ở Hồng Kỳ, Bùi Tử Mặc ngồi yên ổn trên ghế đệ nhất soái ca đồng thời cũng là đối tượng mà Rose ở phòng tài vụ si mê. Nhưng sau khi Thẩm Hạo vào công ty, tất cả đều thay đổi. Rose di tình biệt luyện, bắt đầu theo đuổi Thẩm Hạo cứng ngắt, sớm đã quên mất sự tồn tại của nhân vật có tên Bùi công tử.

Mà sau đó, chỉ cần phòng hành chính báo lên hóa đơn cần thanh toán, ngay cả có tên giám đốc Bùi kí cũng không được, 90% sẽ bị trả trở về với lý do là dự toán không hợp lý hoặc là hóa đơn bị sai. Còn đối với phòng thị trường thì cách biệt một trời, trợ cấp lúc đi công tác, lộ phí và tiền cơm luôn “đúng lúc đúng chỗ”, khôn hề khắc khe. Nhờ phúc Thẩm Hạo, đến Diệp Tử của phòng thị trường cũng được ưu đãi, cô gọi cái này là: HIỆU ỨNG MỸ NAM.

Nhưng mà, Thẩm Hạo nói vậy hiển nhiên chứng tỏ Ứng Dĩnh không đem chuyện hôm nay cũng là sinh nhật của Thiên Thiên nói cho anh biết.

Trịnh Khiết là trợ lý của Bùi Tử Mặc, không có cảm tình với Ứng Dĩnh, cô xem không vừa mắt cái kiêu kiêu ngạo của Ứng Dĩnh, dĩ nhiên không cần để ý cảm thụ của cô, Trịnh Khiết nói: “Giám đốc Thẩm nói sai rồi, hôm nay không chỉ có một mình anh sinh nhật a.”

Thẩm Hạo là người thông minh lanh lợi, phòng thị trường có hai người mới, nếu như là Ứng Dĩnh, vừa rồi chắc chắn cô sẽ nói mà không nín nhịn tới bây giờ, vậy chỉ còn lại một người. anh nhíu mày cười một cái, chuyện này hình như càng ngày càng thú vị, anh đảo mắt, bình tĩnh nhìn Thiên Thiên.

Thiên Thiên cũng chỉ biết ha ha ngây ngô cười, lựa chọn thông minh là không nên nói gì.

“Giám đốc Thẩm, đây có tính là duyên phận không?” Trịnh Khiết cười trêu chọc.

Thẩm Hạo chẳng chặc nói: “Đương nhiên tính, tôi chưa từng gặp qua người có cùng sinh nhật nè, vì điều này, tối nay tôi muốn mời Thiên Thiên ăn cơm.”

“Thật không a?” Trịnh Khiết cao hứng phấn chấn, chỉ sợ thiên hạ còn không loạn.

Thiên Thiên làm như gặp quỷ, lặng lẽ kéo kéo áo Trịnh Khiết.

“Dĩ nhiên là thật.” Thẩm Hạo cười, cả trong mắt cũng chứa đầy ý cười.

Sắc mặt Ứng Dĩnh cực kì khó coi, cô thốt ra mấy chữ trong kẽ răng, “Người ta có bạn trai rồi.”

Trịnh Khiết cũng không vừa: “Nam chưa lấy vợ, nữ chưa gả chồng, muốn quen nhau là quang minh chính đại, huống chi chỉ là cùng ăn một bữa cơm.”

Thiên Thiên nhăn nhó, cô trước giờ không biết sự tồn tại của mình không ai chú ý tới a.

Cô mày ử mặt ê, càng làm cho Thẩm Hạo không nhịn được cười, khoe môi mân mê nhếch lên, cho thêm một liều thuốc mạnh, “Thiên Thiên, em tới cắt bánh đi.” Nói xong liền đưa dao cho cô.

Thiên Thiên nóng nảy trong lòng, không biết nên phát tác với ai, bực bội trừng mắt Trịnh Khiết, cô làm vẻ mặt vô tội, mà khi cô trừng mắt nhìn Thẩm Hạo, anh nhún vai, mặt mũi trầm tĩnh như nước.

Cô thở sâu vài ngụm, cầm dao bắt đầu cắt bánh. Nhưng tay chân cô lúng túng, bánh kem thì quá lớn, vượt ngoài khả năng của cô a.

Simon làm cái mặt quỷ: “Bình thường trong tình huống này, giám đốc Thẩm nên ra tay giúp đỡ.”

Trịnh Khiết ồn ào tiếp vào, “Giám đốc Thẩm, anh mau giúp Thiên Thiên đi.”

“Để tôi giúp Thiên Thiên.” Ứng Dĩnh không bỏ qua một cơ hội nào để chia uyên rẽ thúy a.

Trịnh Khiết làm sao để cô thực hiện âm mưu, “Cô cũng không phải ông Thọ, xen vào làm gì.” Cô và Elva chen vào ngăn Ứng Dĩnh.

“Không cần, mình có thể tự làm.” Vừa dứt lời, ông tay áo Thiên Thiên liền dính kem, miễn cưỡng cắt mấy nhát, bộ dạng thê thảm không nỡ nhìn.

Trịnh Khiết lắc đầu, “Thiên Thiên, bạn cắt như vậy một hồi làm sao ăn.” Cô không bỏ cơ hội, đẩy Thẩm Hạo tiến lên, “Giám đốc Thẩm, nhờ anh.”

Thẩm Hạo duy trì ánh mắt bình tĩnh, khoe môi hơi cong, không chút quan tâm nói: “Ừ.”

28. Chương 29

Thiên Thiên cười cười, cầm dao nhét vào tay Thẩm Hạo, bộ dạng rất giống quăng bỏ củ khoai nóng.

Trịnh Khiết dùng sức nháy mắt mấy cái, như tên trộm cười nói: “Không cùng lúc cắt thì làm sao xứng với duyên phận ngàn năm có một này, hai người chịu, bọn này còn không chịu a, mọi người nói có đúng hay không a?”

Có người đồng ý, cũng có người phản đối. Nhưng tiếng kháng nghị của Ứng Dĩnh bị tiếng trầm trồ đồng ý của quần chúng át mất.

Thẩm Hạo chớp mi một cái, trong mắt thoáng hiện một tia khác thường.

Cái cô Trịnh Khiết này thật sự không phải kẻ địch phải đến hãm hại cô? Thiên Thiên run lên một chút, trên mặt đỏ ửng, sau đó lộ ra thần sắc thống khổ.

Biểu tình thật la sinh động làm cho Thẩm Hạo không nhịn được cười.

Dưới sự dẫn dắt của Trịnh Khiết, thanh thế càng lớn, Thẩm Hạo cúi đầu, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe thấy nói với Thiên Thiên: “Hào phóng một chút, thỏa mãn nguyện vọng của họ đi.”

Thiên Thiên dùng hết sức trừng anh, anh ta nói nghe thật dễ dàng.

Hơi thở của Thẩm Hạo xẹt qua tai cô nhẹ nhàng, “Anh không lo bị em lợi dụng, em còn sợ gì chứ?”

Thiên Thiên không dám tin vào tai của mình, đơ ra, Thẩm Hạo thừa cơ liền cầm dao đặt vào tay cô, trong lúc cô vô ý cầm lấy, Thẩm Hạo không phụ sự mong đợi của mọi người, nắm tay cô, dùng lực ấn xuống một nhát.

Ánh mắt Thiên Thiên có chút hốt hoảng, hành động thân mật như vậy giống như lúc tham dự hôn lễ của Văn Văn, cô dâu và chú rể cùng cắt bánh ngọt, không, không, trẻ nhỏ không nên xem, Thiên Thiên phút chốc định thần.

Tâm tình Thẩm Hạo đột nhiên tốt lên, trên mặt cười thật tươi.

Sau khi cắt xong bánh, Thiên Thiên lập tức thoát khỏi tay của anh, cực giống đêm hôm trước sau khi có điện lại.

“Em làm như tránh ôn dịch vậy.” Thiên Thiên nghe đến âm thanh mát mát của Thẩm Hạo, lúc ngẩng đầu lên, hai tròng mắt đen trong sáng, lông mi tĩnh tại.

Ảo giác, đây nhất định là ảo giác, Thiên Thiên tự nói với mình, hoặc là anh ta lại nghĩ ra kế nào để trêu đùa cô, cô đừng bao giờ để bị trúng kế anh.

“Ăn bánh đi, giám đốc Thẩm.” Elva cẩn thận đem bánh để lên bàn, đưa cho Thẩm Hạo, mà anh hình như đang xuất thần, thật lâu chưa đưa tay nhận, làm cho Elva có chút lúng túng.

Trịnh Khiết vội nói: “Bánh kem lớn vậy, em thấy cả phòng ăn không hết, hay là đưa cho các phòng khác một phần.”

Simon nhỏ giọng than thở, “Trước kia mấy phòng khác cũng đâu nghĩ đến chúng ta a.”

Trịnh Khiết đem một chồng tư liệu nặng như gạch nện vào đầu anh, “Anh là quỷ hẹp hòi.”

Simon vô tội xoa đầu, “Anh lại nhanh mồm nhanh miệng thôi.”

Thiên Thiên đang ngơ ngẩn ăn, nghe đến đoạn đối thoại này, đột nhiên quay đầu kêu lên: “Để dành cho chị Diệp Tử một phần.”

Diệp Tử hôm nay vừa vặn đi gặp khách hàng, không ở công ty, thân là trợ lý của Diệp Tử, Ứng Dĩnh lại không nghĩ tới, Thiên Thiên lại nhắc vậy, người biết rõ chỉ nghĩ cô với Diệp Tử quan hệ rất tốt, người không biết nhất định sẽ bàn tán sau lưng a.

Thiên Thiên vốn vô tư không nghĩ được tình huống cao thâm thế, nhưng Thẩm Hạo trầm mặc lắc lắc đầu.

Trịnh Khiết tự vỗ đầu, “Nói đúng, thiếu chút nữa quên mất chị Diệp Tử, vậy mình đem bánh vào phòng chị ấy.” Diệp Tử miễn dịch với soái ca là bởi vì cô đã kết hôn, vốn không phải mối uy hiếp nên cũng được mọi người thân thiết.

“Vậy để mình đi cho.” Ứng Dĩnh lòng cực kì khó chịu, cô nàng Thiên Thiên này mới xem tướng như vô tình, nhưng bản lãnh a dua nịnh hót lại phát huy một cách tinh tế.

Không ai để ý lúc cô đi qua chỗ Thiên Thiên, mắt hiện lên tia oán hận.

Qua chuyện buổi chiều hôm nay, thời gian dường như trôi rất nhanh, đã đến giờ tan tầm.

Thiên Thiên ngồi yên không nhúc nhích, cô vẫn làm thêm một số việc, hình như đã không có thói quen về sớm, những năm qua sinh nhật cô thường ở cùng Mẹ Bác, đã có vài năm không cùng gia đình ăn mì trường thọ, cô sáng nay ra cửa quên nhắc, nghĩ rằng má Diêu cũng không để tâm, không bằng ở lại công ty tiếp tục hoàn thành việc phiên dịch, ngày mai lúc họp còn dùng được.

6h, có chuông điện thoại, Thiên Thiên cúi đầu nhìn, nút điện thoại nội bộ đang sáng đèn.

Mới nhắc điện thoại, câu đầu tiên của đối phương là: “Thiên Thiên, dọn dẹp đồ đạc mau, chúng ta đi ăn cơm.”

Thiên Thiên liền nhận ngay ra tiếng của anh, cô nhú mồm nói: “Giám đốc Thẩm, anh đem trọng trách đặt trên tay của tôi, làm sao tôi còn có thời gian ăn cơm a.”

“Hôm nay em sinh nhật, anh phê chuẩn cho em có thể tan tầm.” Thẩm Hạo nói.

“...” Thiên Thiên giận ngắt trời, “Bây giờ đã quá giờ tan tầm rồi.”

“VẬY VỪA VẬY CÓ THỂ ĐI ĂN CƠM.” Thẩm Hạo hết sức cường đạo nói.

Thiên Thiên chịu không nổi nói: “Có vẻ như tôi chưa hề đồng ý cùng anh ăn cơm.”

Khóe môi Thẩm Hạo cong lên, “Cô cũng không có phản đối a.”

“...” Thiên Thiên sợ anh rồi, nhắc tay đầu hàng, “VẬY ĐƯỢC RỒI.”

“Sớm nói ok không phải tốt sao.” Thẩm Hạo được tiện nghi còn khoe mẽ, Thiên Thiên tức quá nghiến răng.

Cô vừa sửa soạn lại túi xách vừa nhìn cửa phòng Thẩm Hạo oán thầm: rõ ràng mở cửa là có thể nói chuyện, còn thích nói qua điện thoại, đúng là biến thái.

Giống như có thể cảm ứng được lời nói trong lòng Thiên Thiên, Thẩm Hạo nhìn sang cô một cái, Thiên Thiên ho nhẹ một tiếng, lập tức vui đầu tiếp tục sửa sang đồ đạc.

Thẩm Hạo hơi nhướng mày, nở nụ cười.

Thiên Thiên vừa khéo đúng lúc này ngẩng đầu, khóe môi Thẩm Hạo càng mở rộng, lộ ra cả hàm răng trắng đều tăm tắp, nụ cười như vậy hết sức rực rỡ và dịu dàng đến chí mạng, thật làm người thất thần.

Trên mặt Thiên Thiên nổi lên một mảng hồng, cô bỏ lại một câu, “Tôi xuống lầu chờ anh.” Nắm túi xách chạy như bay trốn ra công ty, thừa dịp Thẩm Hạo còn không kịp phản ứng, cô liềm mạng bấm thang máy chạy xuống.

Hai loại mâu thuẫn tâm lý quấy nhiễu Thiên Thiên, cùng Thẩm Hạo dùng bữa cơm cũng chẳng phải chuyện to tát gì, đây cũng không phải lần đầu tiên, sao cô lại kinh hoàng như vậy, nhất định là tối nay ánh trăng quá đẹp, quá dịu dàng, mới làm cho cô lại có cảm tình với người nhiều lần trêu cợt cô.

Lí trí nói với cô là cô nên rời khỏi đây, nhưng hai chân giống như bị đúc chì, cất không nên bước.

Thiên Thiên thông thả đi ra cửa kính xoay, một bóng người sớm đã đợi lâu ân cần đưa đến một bó hoa tươi, mỉm cười đầy mặt kêu: “Thiên Thiên.”

Người này thật là âm hồn bất tán a, Thiên Thiên nhúc nhích đầu.

“Thiên Thiên, sinh nhật vui vẻ.” Mễ Bác làm như ảo thuật lấy từ trong túi áo ra một hộp nhỏ được gói lại đẹp đẽ, lại lấy từ túi quần ra một túi giấy.

Thiên Thiên trợn trắng mắt, hần nghi mình là ông già Noel sao?

“Thiên Thiên, hay là đi đến khách sạn lần trước ăn cơm được chứ, anh đặt bàn rồi.” Mễ Bác làm Thiên Thiên đỏ mặt khóc dở cười.

Anh ta không hiểu rằng quan hệ hai người không phải tặng một chút lễ vật, ăn nói khấp nép vài câu là có thể thu xếp ổn thỏa, anh ta vốn dĩ không nghĩ ra vấn đề nằm ở đâu.

Đây là vấn đề nguyên tắc, là điểm mấu chốt của Thiên Thiên, bất cá hai tay là việc cô không thể tha thứ.

Thiên Thiên vẫn không nói lời nào, sắc mặt Mễ Bác khó coi cực điểm, “Thiên Thiên, em giận cũng giận rồi, đừng giận trẻ con ra nữa.”

Cương quyết đẩy ra anh ta, Thiên Thiên nghĩ không ra, 5 năm qua họ là làm sao mà trải qua vậy.

Bên cạnh có người không nhanh không chậm ấn vang còi xe, Thẩm Hạo nhô đầu ra, chớp mắt, “Thiên Thiên, lên xe.”

Thiên Thiên không hề nghĩ ngợi, tự giác mở cửa xe ngồi lên, thúc giục nói: “Mau lái đi.”

Thẩm Hạo nhanh chóng bẻ tay lái, đạp ga, xe Volvo chạy như bay đi.

Mề Bác tức hết sức, quả cầm trong tay và hoa tươi bị người nào đó dùng lực ném đi, theo một đường parabol tiến vào thùng rác gần đó.

29. Chương 30

Thiên Thiên có chút hốt hoảng, Thẩm Hạo trong lòng cũng không vui, anh lườm cô liếc mắt một cái, “Muốn đi đâu ăn cơm?”

“Hôm nay cũng là sinh nhật của anh, không cần nhường tôi chọn.” Thiên Thiên hơi nghiêm mặt, nhướng cao lông mày.

“Vậy anh quyết định.” Thẩm Hạo sớm đã đoán trước cô sẽ nói như vậy, lơ đãng cười cười.

Thiên Thiên đáp rõ ràng: “Được.” chuyển đầu nhìn ngoài cửa sổ, thần sắc hình như có chút không tự nhiên.

Thẩm Hạo thu lại ý cười, trong lòng cảm xúc phức tạp, dường như trừ từ một chút, cái gì cũng không nói, lái xe với tốc độ cao.

Cảnh ngoài xe rực rỡ ánh đèn rất đẹp, phút chốc những dải sáng nối tiếp chuyển thành cảnh thiên nhiên của vùng ngoại thành, Thiên Thiên hít hít cái mũi, cẩn thận dè dặt hỏi: “Đang đi đâu vậy?”

Thẩm Hạo cười như không cười, “Nói chuyện rồi hả? Sợ anh đem bán em à?”

Thiên Thiên cười nhỏ, sau đó lại ngậm miệng.

Khoảng nửa tiếng sau, Thẩm Hạo chạy xe đến một bãi đỗ, khóa xe rồi nói: “Chỗ đó không thể đậu xe, chúng ta đi bộ, cũng không xa.”

Thiên Thiên không ý kiến.

Thẩm Hạo thật sự không bịa chuyện, thời gian đi đến quán ăn không đến 5’.

Thiên Thiên ngửa đầu nhìn tên cửa tiệm, thuận miệng thốt: “ ‘Thẩm Thị Tịnh Canh’? Nhà anh mở?”

Thẩm Hạo không trả lời, lại cười rất cổ quái.

Quán không lớn, chỉ có năm, sáu cái bàn, đã ngồi đầy người.

Thẩm Hạo dẫn đầu đi vào trong, Thiên Thiên nhỏ giọng nói: “Không còn chỗ, đi quán khác đi.”

“Đi theo anh,” Thẩm Hạo nghênh ngang dẫn Thiên Thiên vòng qua bếp, vào phía sau nhà người ta, kì quái chính là, cũng không ai ngăn cản hai người.

Trong sân sau nhà còn một gian phòng nhỏ, bên trong bày biện một cái bàn vuông.

Thẩm Hạo ra hiệu Thiên Thiên cho ngồi xuống.

“Anh thường tới đây?” Thiên Thiên hiếu kì hỏi.

“Ừ.” Thẩm Hạo nói, “Gọi món đi.”

Thiên Thiên nhìn nhìn thực đơn, thức ăn không khác biệt với bữa ăn gia đình bình thường cho lắm, nhưng đặc biệt là vài loại canh mùi vị phong phú, tên gọi cũng đơn giản dễ thuộc, vừa xem hiểu ngay.

Theo lời giới thiệu của Thẩm Hạo, mỗi loại canh còn có hiệu quả khác nhau.

Thiên Thiên do dự giữa: canh cá giấm tiêu, canh ‘tam tiên khổ qua’, canh sườn, khó mà chọn một.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng cười một cái, chỉ vào thực đơn nói với người phục vụ: “Đem tới mỗi thứ một thố đi.”

Thiên Thiên nuốt nước miếng xuống, xem thường ánh mắt quỷ dị của người phục vụ.

Thừa dịp đồ ăn còn chưa bưng tới, Thiên Thiên đi qua đi lại đánh giá quán ăn.

Sạch sẽ chính là ấn tượng đầu tiên cô thấy được, trên bàn là khăn trải bàn trắng tinh phẳng phiu, bên trong phòng không có tới một hạt bụi, bình thường quán ăn nào cũng nhiễm nhiều dầu cùng bụi bẩn, mà nơi này quả thực so với bếp nhà cô còn muốn thanh khiết hơn.

“Chỗ này thật tuyệt a.” Thiên Thiên chớp chớp mắt.

“Quá khen.” Thẩm Hạo nói.

Thiên Thiên trừng đôi mắt to đen của mình nhìn qua, “Ý anh là gì?”

Thẩm Hạo vội vàng giải thích, “Anh nói là anh giới thiệu chỗ tốt như vậy, em không cần quá cảm kích.”

Thiên Thiên nghi hoặc nhìn anh, cảm thấy có điều gì là lạ.

Sau khi đồ ăn được dọn lên, Thẩm Hạo đem ba thố canh để trước mặt Thiên Thiên, “Từ từ ăn.”

Thiên Thiên thu lại ánh mắt đang đi tham quan của mình, dù sao đã sớm mang danh hiệu “quỷ hầu đói”, cũng không cần khách khí với anh ta làm quái gì.

Hai thố canh chui vào bụng, Thiên Thiên buông đũa xuống, muốn nói lại thôi.

“Thế nào?” Thẩm Hạo ngạc nhiên nói: “Thức ăn không hợp khẩu vị?”

“Không phải.” Thiên Thiên lắc lắc đầu, khó khăn mở miệng nói: “Tôi muốn đi toilet.” (=)))

Thẩm Hạo buồn cười nói: “Ra cửa quẹo trái, sau đó quẹo phải.”

Thiên Thiên chạy vội mà đi, hình như nghe phía sau có người đang cùng Thẩm Hạo chào hỏi, cô nóng lòng giải quyết “bầu tâm sự” nên không quay đầu lại.

Chờ cô trở lại, phát hiện cạnh bàn có hai người trung niên. Nam anh tuấn, nữ dịu dàng. Bọn họ nhìn cô chằm chằm một hồi, đến nỗi da đầu cô run lên, trong lòng sợ hãi.

Người phụ nữ cười tí mắt cầm tay Thiên Thiên, “Tiểu cô nương lớn lên thật xinh đẹp, tên là gì?”

Thiên Thiên thành thành thật thật nói: “Cháu tên Diêu Thiên Thiên.”

Người đó lại hỏi: “Cháu làm việc ở đâu?”

Thiên Thiên bị hỏi đến lú lẫn, cô nhìn Thẩm Hạo, sau đó cúi đầu rên một tiếng, cô chỉ phải tự trả lời: “Ở công ty quốc tế Hồng Kỳ, cháu là trợ lý của giám đốc Thẩm.” cô cắn môi dưới, “Mời bác ngồi.”

Bác gái có chút suy nghĩ, gật đầu, “Cháu mấy tuổi rồi? Trong nhà còn có ai?”

Thiên Thiên đứng ngây ra trong giây lát, điều tra hộ khẩu a?

Bác gái còn muốn nói tiếp cái gì đó, bị bác trai đúng lúc ngăn cản, “Đừng dọa tiểu cô nương người ta.”

Bác gái thân thiết vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Thiên Thiên, mỉm cười sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Thiên Thiên không hiểu ra sao, nhỏ giọng hỏi: “Anh tình cờ gặp người quen?”

“Ừ.” Thẩm Hạo chẳng biết từ lúc nào lại “tích chữ như vàng.”

“Bọn họ là ai a?” Thiên Thiên quả thật có sức truy hỏi thật mạnh a.

Thẩm Hạo chậm rãi đáp: “Khách lớn của công ty.”

Thiên Thiên cái hiểu cái không gật đầu nói: “Vậy sao anh không mời họ ở lại cùng ăn cơm?”

Thẩm Hạo ngậy cả người nói: “Bọn họ...còn có việc.”

“À.” Thiên Thiên hắc hắc cười, cầm đũa lên.

Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Hạo cười đến mê mị người, môi mỏng nhấp nhẹ.

Không bao lâu sau, Thiên Thiên cảm giác sau lưng hình như có người đang nhìn, làm cô cả người không tự nhiên, cô quay đầu, đứng ở cửa là một thiếu niên khoảng 17, 18 tuổi, treo cặp đồng đưa, quan sát đánh giá cô, người này nhìn hơi giống Thẩm Hạo.

Thiên Thiên nghi ngờ hỏi: “Cậu tìm ai?”

Thiếu niên nhảy nhót đến gần, tao nhã cúi đầu lễ phép chào: “Chị hai, em tên Thẩm Phong.”

Tình huống gì a, Thiên Thiên buồn bực chỉ vào mình rồi nói: “Chúng ta...có quen biết sao?”

“Cũng tính quen biết, mà cũng không.” Thiếu niên ung dung bình thản nói.

Đây là câu trả lời quái quỷ gì a, Thiên Thiên xoa xoa đầu.

Thẩm Hạo lạnh lùng quét mắt liếc nhìn anh chàng kia một cái, cậu chàng rùng mình, vội nói: “Chị hai ăn vui vẻ, em đi trước.”

“Chuyện này lại là sao a?” thiên Thiên nhất định phải hỏi cho rõ Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo vô tội nói: “Đâu có liên quan tới anh.”

“Cậu bé này là ai? Cũng là khách hàng của công ty?” Thiên Thiên nhíu mày, tuyên bố sẽ không để anh ta là chuyện ma quỷ nữa.

“Không quen.” (trời đánh a, dám không nhận em trai mình, ác.)

“...”

Thẩm Hạo có vẻ kinh ngạc: “Nó kêu em là chị hai, chắc là quen với em, em hỏi anh làm gì?”

Chứng cứ vô cùng xác thực, thiên Thiên không còn lời nào để nói, lựa chọn im lặng.

30. Chương 31

Thẩm Hạo đưa Thiên Thiên về nhà, xe dừng lại ở trước khu phố.

“Dừng ở đây?” Thẩm Hạo từ từ mở miệng.

“Ừ.” Thiên Thiên nghĩ thầm, anh ta thật sự biết tự giác.

Thẩm Hạo thả Thiên Thiên xuống rồi nhìn bóng lưng yếu điệu của cô, một lần nữa quay kính xe xuống, ló đầu, “Điều Thiên Thiên.”

Thiên Thiên quay đầu, “Tôi để quên đồ hả?” sau đó gấp rút tìm di động và chìa khóa trong túi.

Thẩm Hạo cười nói, “Không phải.”

Lúc này Thiên Thiên mới yên tâm, cái trán đang nhíu chặt lại giãn ra, “VẬY anh kêu tôi làm gì?”

“Chuyện ngày mai không cần quá lo lắng, tổng tài là người rất dễ chịu.” Thẩm Hạo cười cười.

Thiên Thiên tạm dừng suy nghĩ trong nửa phút, bỗng nhiên mặt ủ mày ê nói: “Tôi vốn đã quên mất chuyện này, sao anh nhắc tôi nhớ lại a?”

Ý cười trên môi Thẩm Hạo càng sâu, “Thoải mái chút, chỉ cần đem quan điểm của cô nói rõ ràng thì đã thành công hơn phân nửa.”

Thiên Thiên vẫn còn chần chẫn, cô nói: “Cám ơn nha.” Âm thanh nhẹ vô cùng, có vẻ ôn như bình thản.

Thẩm Hạo cúi đầu cười, đêm nay cô cuối cùng cũng không mặt nhăn mày nhíu với anh nữa, không hiểu sao tâm tình của anh lại sáng khoái hơn nhiều.

Lúc Thiên Thiên mở cửa ra, trong nhà không có một tia sáng, chắc hẳn pa pa và mami đã đi ngủ, cô rón ra rón rén đi vào, không dám phát ra một chút âm thanh nào để tránh quấy nhiễu họ.

Phòng khách lại đột nhiên sáng lên, làm Thiên Thiên giật nảy mình.

“Con gái ngoan sinh nhật vui vẻ.” ba Diêu không biết từ nơi nào xông ra, cười tí mắt đưa ra một bao lì xì, “Nhận quà thì không được lấy tiền, cho con lợi ích thật tế nhất, thích gì thì tự mua.” (ồ yeah, ba Diêu thật tâm lí.)

Đây là truyền thống nhà họ Diêu, ngày lễ hay ngày tết, tiệc lớn tiệc nhỏ, tất cả đều bao lì xì, ít sức mà gọn gàng. (Viv: quá gọn, con kết rồi nhá. Pil: có gọn hay có thích hay không cũng chưa đến lượt cô cảm thán đầu =)))

Mặt mày Thiên Thiên hớn hở, nhìn độ dày của bao lì xì chắc chắn là bội thu a. cô thiết tha mong chờ nhìn qua má Diêu, nịnh hót nói: “Mami, phần của má đâu?”

Má Diêu từ sau lưng đưa cho cô một tấm thẻ xe buýt, “Cầm đi, dùng cẩn thận.”

Thiên Thiên lườm bà một cái, có vẻ như tấm thẻ này quen thuộc, bởi vì trên đó còn có dấu mực đỏ cô không để ý làm dính vào, cô nghi ngờ nói: “Cái này không phải đầu năm con đưa má sao?”

“Không sai a.” má Diêu không hề phủ nhận.

Thiên Thiên khóc không ra nước mắt, “Mami cũng thật keo kiệt, làm gì có quà tặng kiểu này.”

Má Diêu khinh bỉ nhếch môi, “Con quá khinh thường má của con, cho con cái này đủ dùng tới mấy tháng.”

Thiên Thiên lập tức phản chấn tinh thần lập tức nhào tới hôn vào má của hai người một cái.

“Con bé này thực có lòng tham tiền, giống ông y chang.” Má Diêu mau mau lấy khăn giấy, lau đi nước miếng do Thiên Thiên để lại trên mặt.

Ba Diêu kiên quyết không thừa nhận, “Là bà đặt tên nó như vậy, còn trách tôi.”

“Sao lại trách ngược lại tôi?” má Diêu cãi.

“Chữ Thiên không phải đồng âm với chữ tiền sao?” ba Diêu nói.

“...” má Diêu á khẩu không trả lời được, tên này do bà kiên trì muốn đặt. khởi nguồn từ việc bà là fan trung thành của Quỳnh Dao, hơn nữa rất thích quyển sách “Tâm hữu thiên thiên kết”, vì thế ngay cả tên con gái cũng đặt như vậy.

Thiên Thiên dĩ nhiên không biết cái điển tích này, nghe ba Diêu giải thích xong cô cực kì buồn bực. May mắn là chỉ đồng âm. Cô có một cô em họ, ba má đặt tên là Thiên Bảo (chữ “thiên” này có nghĩa chân chính là tiền luôn chứ không phải đồng âm như tên của nữ chính), mỗi lần giáo viên điểm danh đến cô là cả lớp cười vang. Nghe nói trước đó vài ngày cô bé hợp lớp với bạn cấp 2, có hơn phân nửa bạn học nhớ tên của cô chính vì nó đặc biệt như vậy.

“Mau vào trong ăn cơm.” Má Diêu thấy không nói lại ba Diêu liền nói sang chuyện khác.

Ba Diêu đáp lại một tiếng.

Thiên Thiên vẽ mặt đau khổ, “Con ăn không vô nữa.”

“Ăn không vô cũng phải ăn vài ngụm.” ba Diêu sờ sờ đầu con gái, “Ngaoan, chờ một lát thưởng thức tài nghệ của ba.”

Khuôn mặt cô như trái khổ qua, chỉ cần bố già không biến sợi mì thành hồ là đã cảm ơn trời đất rồi, không dám trông mong ông có khả năng trong một đêm biến thành một bậc đầu bếp.

Má Diêu lôi kéo Thiên Thiên ngồi xuống, bộ dạng nghe ngóng tò mò, “Con gái a, hôm nay con cùng ai mừng sinh nhật?”

Thiên Thiên lạnh nhạt nói: “Lâm Hi thôi, còn ai nữa?”

Má Diêu cười quỷ dị một cái, Thiên Thiên biết rõ không ổn.

Má Diêu quả nhiên không phụ sự mong đợi, dùng ngón tay bấn một cái lên trán cô, “Con càng lớn càng không có tiền đồ, học được cách lừa má nha.”

“Con nào dám lừa má a.” Thiên Thiên cúi đầu, cảm thấy khó thở.

Má Diêu lại nói: “Mẽ Bác đã gọi điện tới tìm con.”

Thiên Thiên ngây ra một lúc, “Anh ta muốn làm gì?”

“Nó nói con sau khi tan ca liền lên xe của đàn ông.” Má Diêu cười đắc ý nói, “Chắc nó nghĩ rằng má sẽ giúp nó mắng con, nhưng không ngờ mình lại bị má quở trách.”

“Má nói gì với anh ta?”

“Má nói,” má Diêu cố ý kéo dài một chút mới nói: “Má nói với nó: việc của Thiên Thiên nhà tôi sau này không cần nó quan tâm, kêu nó tự lo cho mình đi.” (Mẽ ca ngu thấy sợ ==))

Thiên Thiên cười rục rịch, tính yêu ghét phân minh của cô được thừa kế từ má Diêu, hai mẹ con thường nhất trí trong nhiều việc.

Ba Diêu bưng một tô mì nóng hổi đặt lên bàn, Thiên Thiên la ăn không vô, vì thế ba người chia bớt ra chén nhỏ cùng ăn. Thiên Thiên thừa dịp má Diêu không chú ý, lấy quần áo vào phòng tắm, má Diêu sau một lúc mới nghĩ tới còn chưa hỏi chuyện mình đang hứng thú, kêu to vài tiếng, Thiên Thiên chỉ giả như mình không nghe thấy gì.

Thiên Thiên đứng trong phòng tắm ngây người rất lâu, rốt cuộc làm giảm tính kiên nhẫn của má Diêu. Cô nhẹ chân nhẹ tay sấy tóc ở phòng khách rồi về phòng ngủ lên mạng.

Trường Kiếm Tận Thiên online, Thiên Thiên gõ một cái mặt cười qua: “Hi.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Hôm nay em online muộn hơn bình thường.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Hôm nay sinh nhật em nên đi ăn cơm.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Cùng bạn trai sao?”

Thiên Thiên do dự một chút liền trả lời: “Là cấp trên của em.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Anh ta đang theo đuổi em?”

Lần này thiên thiên trả lời nhanh chóng: “Đương nhiên không phải, một người luôn đùa giỡn, trêu cợt em, sao lại giống như đang theo đuổi em chứ.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Em chẳng lẽ không biết con trai thường bởi vì có ý với người đó mới đùa giỡn, trêu ghẹo, mục đích chính là thu hút sự chú ý của cô ấy.” (không đánh tự khai à :-”)

Thiên Thiên nghi hoặc, “Vậy sao?”

Trường Kiếm Tận Thiên cực nhẫn nại giải thích: “Cách biểu đạt của con trai rất kì quái, ví dụ như một cậu bé vì thích một cô bé nên giứt tóc cô nàng, có khi còn cố ý bắt sâu bọ vào hộp bút để hù dọa.”

Thiên Thiên có chút suy nghĩ, cô quả thật có nghe qua chuyện này, cũng có thể chấp nhận.

Tin nhắn của Trường Kiếm Tận Thiên nhanh chóng bay tới: “Vậy em thấy anh ta thế nào?”

“Anh ta phong nhã, nói chuyện hài hước dí dỏm, năng lực làm việc lại cao, em...” Thiên Thiên đột nhiên nghĩ tới Lâm Hi từng nói với cô không thể ở trước mặt một cô gái khen một cô gái khác, đối với con trai cũng vậy. cô suy nghĩ thật lâu, sau đó xóa hàng chữ đó đi, thay bằng: “Người này a, tự cao một cách vô lý, còn tự yêu bản thân, hư, nhắc tới hần là em thấy tức.” (hắc hắc... ý tỷ cũng giống ý tui này ==))

Trường Kiếm Tận Thiên nặng nề rất lâu mới đáp một chữ: “À.”

31. Chương 32

Thiên Thiên vô tri vô giác, tiếp tục oán hận nói: “Cấp trên của em không có nhân tính a.”

Trường Kiếm Tận Thiên trầm mặc một hồi: “Anh ta làm gì em?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Anh ta muốn em ngày mai phải thuyết trình trước mặt ông chủ người Mỹ, em còn một đồng tư liệu cần phiên dịch thành tiếng Anh, chắc phải thức suốt đêm nay.”

Trường Kiếm Tận Thiên không biết là đang bận chuyện khác hay là làm gì đó, tốc độ đánh máy chậm rì, “Có gì cần anh giúp không?”

Thiên Thiên nghĩ ngợi: “Giúp em phiên dịch tư liệu, được chứ?” (ách =) người không quen mà nhờ vả kiểu này... lỗ công ty đối thủ thì thế nào đây *liếc Thiên tỷ đầy khinh bỉ*)

Trường Kiếm Tận Thiên chẳng hề để ý nói: “Vậy đổi lại một bữa sáng, thế nào?”

Thiên Thiên gửi vài đoạn trong bản kế hoạch qua cho anh, rất nhanh liền nhận được trả lời của Trường Kiếm Tận Thiên. Câu từ đơn giản, thuật ngữ chuyên nghiệp dùng hết sức chính xác, không hề sai chính tả, làm người ta phải lau mắt mà nhìn.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Anh văn của anh rất tốt a.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Miễn cưỡng cũng qua được cấp 6.”

Thiên Thiên cảm thấy lời nói này nghe sao lại khó chịu như vậy a. cô gửi toàn bộ tư liệu còn lại cho trường kiếm tận thiên: “Vất vả rồi, xin nhờ anh.”

Trường Kiếm Tận Thiên bất đắc dĩ nói: “Em thực là biến anh thành người làm công giá rẻ.” (ca tự nguyện à :-”)

Thiên thiên giả hoạt cười một cái, sức lao động miễn phí không xài cũng uống.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết đột nhiên nhận được tin nhắn của hệ thống: người chơi Tiểu Hoàn Tử muốn “thêm bạn”.

Thiên thiên không thêm nhiều bạn trong trò chơi, cô ngại phiền toái, tổng cộng cũng chỉ có Tiêu Dao, Hi Hi Ha Ha, Doanh Doanh Nhất Tiểu, Trường Kiếm Tận Thiên và mấy huynh đệ đồng môn cùng một số chiến hữu lập đội giết quái. Nhưng cô lại yêu thích Chibi Maruko, thế nên đối với tên này không có sức chống cự, liền nhanh chóng đồng ý.

Tiểu Hoàn Tử: “Chào chị.”

Thiên thiên lau mồ hôi, đầu năm nay mới gặp đã tỏ vẻ thân mật kêu chị dường như đang rất thịnh hành.

Tiểu Hoàn Tử: “Chị có đây chứ?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Có.”

Tiểu Hoàn Tử: “Chị có thể dạy em luyện cấp chứ?”

Tâm hữu thiên thiên kết: “Em lên diễn đàn xem một chút, có ‘tiến công-chiếm đóng’.”

Tiểu Hoàn Tử: “Làm sao vào diễn đàn?”

Thiên Thiên thầm nghĩ mình thật là quá vội, lại vác thêm một kẻ rắc rối, cô nhẫn nại chỉ dẫn Tiểu Hoàn Tử.

Tiểu Hoàn Tử: “Cám ơn chị.”

Tâm hữu thiên thiên kết: “Không có chi.”

Tiểu Hoàn Tử vừa mới biến thì hệ thống lại kêu lên: người chơi Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân muốn “thêm bạn”.

Thiên Thiên nghĩ thầm, dù sao còn chờ văn kiện từ Trường Kiếm Tận Thiên, cũng nhàn rồi nên cô lại thêm một người bạn.

Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân: “Chào chị, em có chuyện muốn hỏi.”

Tâm hữu thiên thiên kết: “Nói đi.”

Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân: “Em trúng độc, làm sao giờ?”

Trong game có một số đồ không thể ăn, ví dụ như nấm độc, ăn xong kĩ năng học được sẽ bị yếu đi, lại ví dụ như người nào ăn hoa anh túc sau đó sẽ bị hôn mê, bị người qua đường soát người hoặc có thể nhặt về làm osin. Loại độc này không có thuốc giải, chỉ phải đợi qua thời gian qui định mới thoát. Thiên Thiên cho rằng Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân bị trúng loại độc này, nói: “Không có cách nào, cố gắng vượt qua đi.”

Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân: “Nhưng em sợ bị trộm acc.”

Thiên Thiên không hiểu nổi chuyện đó và chuyện trộm acc có liên quan gì, sau khi được giải thích mới hiểu rõ. Thì ra cậu này tải chương trình lạ, lại bị dính virus.

Tâm hữu thiên thiên kết: “Vậy hãy log out liền, sau đó xóa chương trình đó đi.” Kì thật Thiên Thiên lại nghĩ, cấp bậc như vậy, kẻ trộm cũng không xuống tay. Nhưng vẫn không muốn đả kích hào khí của người ta.

Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân rút lui, Tiểu Hoàn Tử lại lên sân khấu: “Chị có thể mang em đi luyện cấp chứ?”

Thiên Thiên không chút khách khí liền từ chối, tận tình khuyên bảo giáo dục: “Không nên muốn “không làm mà hưởng”, mỗi người phải tự mình tiến bộ, em đi Tân Thủ Thôn tự luyện cấp, có chỗ nào không rõ thì hỏi chị.”

Tiểu Hoàn Tử rất lâu chưa trả lời, Thiên Thiên đang cân nhắc xem có phải mình nói nặng lời quá không, dọa người ta như vậy, đang hối hận nha, bỗng nhiên nhận tin trả lời: “Xì, tưởng rằng mình là nữ hiệp à, còn bày đặt giáo huấn.”

Ngữ khí này nghe ra rất nhiều oán giận, Thiên Thiên lại không thích so đo, mỉm cười lấy lệ.

Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân nhảy ra: “Chào chị, em đã trở lại.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Nhanh vậy mà hết độc rồi?”

Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân: “Đúng vậy, em làm theo chỉ dẫn của chị, xóa chương trình kia rồi.”

Thiên Thiên nhin cười không nổi, “Xóa rồi cũng phải diệt virus, nếu không virus vẫn còn trong máy tính.”

Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân: “Xóa chương trình rồi mà cũng chưa được nữa sao?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Em nói em chỉ xóa thôi à?” cô xác định lại lần nữa.

Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân: “Phải.”

Quả thật không thể tin, Thiên Thiên chơi game đến nay lần đầu tiên tình cờ gặp người như vậy, “Đừng nói em nghĩ rằng xóa chương trình là diệt được virus nha.”

Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân hỏi lại: “Chẳng lẽ không phải sao?”

Thiên Thiên câm nín, đồng thời cảm thấy bị ai giùm ba mẹ và giáo viên của cậu bé này. Thật sự là không cách nào khai thông a, Thiên Thiên gửi chỉ dẫn về cách giữ gìn máy tính và cách diệt virus cơ bản qua, lấy có muốn log out để phải không trả lời nữa bất kì câu hỏi nhảm nhí nào nữa.

Lúc Trường Kiểm Tận Thiên kêu cô, Thiên Thiên kể việc này để mua vui cho anh.

Trường Kiểm Tận Thiên cười nửa ngày, sau đó mới nói: “Chuyện này thì tính cái gì, lần trước anh gặp một người mới gọi là cực phẩm.”

Thiên Thiên hứng thú dào dạt: “Kể nghe đi.”

Trường Kiểm Tận Thiên: “Hắn nói hắn không cẩn thận xóa một văn kiện, hỏi anh có thể tìm về ở đâu, anh kêu hắn vào thùng rác tìm xem thử, em đoán xem thế nào?”

“Hắn không biết thùng rác ở đâu.” Thiên Thiên giật mình.

Trường Kiểm Tận Thiên: “Hắn tìm trong thùng rác nhà hắn, sau đó trở lại còn chỉ trích anh lừa hắn, chỗ đó vốn dĩ không có văn kiện hắn cần tìm.” (VTST: bọn ta đoán đúng mà =’= Thiên tỷ ngốc quá..., Hạo ca: *ánh mắt hình viên đạn*, VTST: hứ... cái đồ trọng sắc khinh ... bọn này =)))

Thiên Thiên thấy hên là lúc này không phải đang uống nước, nếu không màn hình và bàn phím sẽ gặp tai ương rồi. cô từng vì làm đổ nước mà phải đổi ba bàn phím, mua bàn phím đắt, chỉ sợ má Diêu lải nhải không dễ yên.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Việc này là thật hay giả a?”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Đương nhiên là...giả.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “...”

Trường Kiếm Tận Thiên đáp: “Làm sao có người ngốc như vậy a, người tin chuyện này tự nhiên cũng là kẻ ngốc.” (hắc hắc =)))

Vòng qua quần lại nửa ngày, thì ra anh chửi cô ngốc, Thiên Thiên nổi giận, nhưng không đợi cô nghĩ cách phản kích, Trường Kiếm Tận Thiên đã đúng lúc đem bản tư liệu đã phiên dịch gửi cho cô, ăn cây nào rào cây nấy, Thiên Thiên là nhận ơn, muốn phát tác cũng không thể.

Thiên Thiên xem sơ lại một lần, không đến một giờ, Trường Kiếm Tận Thiên đã dịch được 15 trang tư liệu, đây là số lượng mà cô phải làm trong cả buổi trưa. (thật là kinh dị à ... ='=)

Cô khen tặng nói: “Anh đúng là thiên tài.”

Trường Kiếm Tận Thiên nói khoác không ngượng, “Bình thường, bình thường, đệ tam thế giới.”

Thiên Thiên triệt để không lời nào, cái tính cách rầm thúi tự đại này tuyệt đối giống Thẩm Hạo.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Cô nương ngốc, sau này không nên dễ dàng tin người khác như vậy, bản kế hoạch này hao phí nhiều tâm huyết của em, nếu lọt vào tay người lòng dạ lọc lừa, em muốn khóc cũng không kịp.” (hoàn toàn đồng ý... vừa nãy bọn này cũng đã nói như thế >”<>

Thiên Thiên không hề nghĩ ngợi nhấn lại: “Những người khác không thể so sánh với anh.” Sau khi gửi đi mới cảm thấy hình như quá trực tiếp, cũng quá lỗ măng rồi.

Trường Kiếm Tận Thiên lần thứ hai im lặng, sau đó buông hai từ vô nghĩa: “Ha ha.”

Giờ phút này trong lòng Trường Kiếm Tận Thiên cảm xúc phức tạp, khó nói nên lời. Thiên Thiên không tìm không phổi đi ngủ, anh tắt máy tính, rơi vào trầm tư.

32. Chương 33

Bởi vì tổng tài đến nên hôm sau lúc Thiên Thiên bước vào phòng làm việc phát hiện ngay cả Simon, người luôn gần đúng giờ mới đi làm, mỗi ba ngày lại đi trễ một lần cũng sớm sớm ngồi trước bàn làm việc, giả bộ gọi điện cho khách hàng, cô lại không tự chủ trở nên hồi hộp.

Cô luống cuống tay chân mở tư liệu đã sửa ngày hôm qua trên máy tính, nhanh chóng đọc một chút, có thể xem nhiều thì càng tốt, có thể nhớ thì tận lực ghi lại trong đầu.

Thẩm Hạo sáng sớm đã đến sân bay đón tổng tài, không ở công ty, tổ 1 của họ ngoài Thiên Thiên, ai cũng không có tâm trí làm việc, nhao nhao thảo luận về tổng tài.

Tổng tài khoảng hai năm đến Thượng Hải một lần, cho nên đại bộ phận công nhân trong công ty đều chưa từng gặp qua ông.

Simon làm ở Hồng Kông được 5 năm, xem như lão thành, anh hướng mọi người nói: “Tổng tài bình dị gần gũi, không làm cao, mọi người không cần hồi hộp như vậy.”

Diệp Tử vừa vặn ra lấy nước, nghe thấy lời của Simon, trêu ghẹo nói: “Anh kêu người khác đừng sợ, sao chân anh lại run lên như vậy?”

“Có sao, có sao?” Simon bận rộn cúi đầu xem xét, làm mọi người cười vang.

Thiên Thiên đi theo Diệp Tử phía sau, lên tiếng gọi cô: “Chị Diệp Tử.”

Diệp Tử xoay người, nhướn mày, cười nói: “Xem ra em so với bất kì ai còn hồi hộp hơn.”

“Chị Diệp Tử, chị nói em nghe sở thích của tổng tài đi, em sợ đến lúc đó nói gì sai.” Thiên Thiên lộ ra một nụ cười.

“Chị không thể a,” Diệp Tử trêu chọc, “Bởi vì chị chưa từng gặp qua ông ấy.”

Thiên Thiên chớp đôi mắt to, cô thật là loạn đầu óc rồi, Diệp Tử cũng chỉ vào công ty sớm hơn cô nửa năm, làm sao biết mặt tổng tài a.

Diệp Tử vỗ vỗ vai cô, “Thẩm Hạo không nói với em sao?”

“Anh ấy nói tổng tài là người rất thoải mái.” Khóe mắt Thiên Thiên lộ ra ý cười.

“Vậy không phải được rồi sao?” Diệp Tử nhún vai, “Em còn lo cái gì?”

“Em chưa từng gặp qua trường hợp trọng đại.” cả buổi, Thiên Thiên mới nói ra được một câu này.

Diệp Tử cười sang sảng thành tiếng, “Thiên Thiên, em đừng đùa, chị rút cuộc biết vì sao Thẩm Hạo nói em khác biệt.”

Thiên Thiên ngửa đầu định nói tiếp cái gì thì Simon bỗng nhiên hú lên quái dị: “Tổng tài đến, mọi người mau trở về chỗ ngồi của mình, làm việc đi, ngàn vạn lần đừng hốt hoảng.”

Thiên Thiên bận rộn cùng Diệp Tử tạm biệt, sau đó chạy vội về chỗ, mở đũa giá trong máy tính, tai dẹt đứng lên lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Cùng Thẩm Hạo một trước một sau đi vào cửa là một vị trên năm mươi tuổi, khóe miệng cong cong, tươi cười thân thiết.

Thẩm Hạo giới thiệu từng đồng nghiệp cho ông.

Đến phiên Thiên Thiên, trong lòng bàn tay cô đã đầy mồ hôi.

“Hi, I’m Tom.” Giọng ông trầm bổng tựa như âm điệu của tiếng đàn dương cầm.

Thiên Thiên thở sâu, “I’m Yao Qian Qian.”

Ông Tom bắt tay Thiên Thiên, nhú mày, mặt nghi ngờ nói: “Qian Qian? Money? Your name is money?”

Cả công ty sôi động tiếng cười lớn vang mãi không ngừng, ngay cả Thẩm Hạo cũng nhịn không được nhếch khe môi.

Thiên Thiên đỏ bừng mặt mày, muốn tìm cái lỗ chui xuống.

Cười lớn tiếng nhất là Simon và Ứng Dĩnh, người trước vô tình, người sau cố ý.

Thẩm Hạo phải giải thích mất một lúc mới làm ông Tom hiểu nghĩa tên của Thiên Thiên.

Thiên Thiên cắn cắn môi, quyết định về nhà phải tìm mẹ già tính sổ, tên gì không đặt, lại đặt tên này, hôm nay thực là bẽ mặt quá mà.

Cuộc họp sẽ diễn ra lúc 3h, sau khi ăn cơm trưa, Thiên Thiên liền giống như kiến bò trên chảo nóng, ngồi không yên ổn, sốt đầu mẻ trán. Người biết thì nghĩ cô hồi hộp, người không biết còn cho rằng cô đang bị động kinh a.

Từ 2h đến 3h, cô đã đi toilet 5 lần. đây là thói quen của cô mỗi lần đứng trước một kì thi lớn, cô đều liên tục đi toilet.

Cô quét dọn vệ sinh ân cần hỏi cô: “Cháu gái ăn đồ ới nên đau bụng hả? vậy nhanh xin phép đi bác sĩ đi, không nên ỷ lại mình còn trẻ, cái gì cũng dễ qua, như vậy không tốt cho sức khỏe.”

Thiên Thiên xấu hổ vô cùng.

3h kém 2’, Thiên Thiên đi chuyển toilet cuối cùng trước khi vào họp, cô lấy lại tinh thần rồi trở về phòng làm việc, một bóng người đứng trước bàn cô.

“Ứng Dĩnh, cô ở đây làm gì?” Thiên Thiên hỏi.

Ứng Dĩnh mặt không đổi sắc, tim không nhảy, “Vừa rồi tôi giúp cô tiếp một cuộc gọi.”

“À, vậy cảm ơn cô.” Thiên Thiên không hề nghi ngờ, “Là ai gọi đến vậy?”

“Một khách hàng, tôi nói họ email cho cô rồi, lát nữa cô kiểm tra xem.” Ứng Dĩnh liếc nhìn cô một cái, sau đó thu hồi ánh mắt.

Thiên Thiên gật gật đầu.

3h, Diệp Tử đúng giờ xuất hiện, cô cố gắng dùng giọng nói nhẹ nhàng như thường, “Mọi người, đã đến giờ họp.” Trước đó, cô cùng ông Tom đã nói chuyện gần một tiếng, xem ra ông ấy rất xem trọng cô.

Thiên Thiên một tay ôm mặt, nỗ lực bình phục tâm trạng, âm thầm nắm tay thành nắm đấm, tự bơm hơi lấy tinh thần cho mình: Điều Thiên Thiên, mày làm được, nhất định được. cô cầm lấy văn kiện đã chuẩn bị từ sớm, cùng mọi người thông thả đi vào phòng họp.

33. Chương 34

Chỗ ngồi của Thiên Thiên được xếp bên cạnh Diệp Tử, bởi vì hôm nay cô đại diện tổ một thuyết trình, mà tổ hai là do Diệp Tử.

Cuộc họp do Thẩm Hạo chủ trì, anh báo cáo tình hình tiêu thụ trong hai năm qua của công ty, dự tính nhu cầu thị trường và khai thác các loại khách hàng, sau khi ông Tom ra hiệu, anh đem tư liệu của khách hàng phát cho mọi người.

Ông Tom lần này về nước là vì hợp tác với khách hàng này, nên tư liệu của họ thật ra mọi người đã đọc kỹ nhiều lần, đối với Thiên Thiên mà nói thì thuộc nằm lòng.

Ông Tom ánh mắt rất nghiêm túc, không ngại phiền toái nhắc đi nhắc lại nhiều lần khách hàng này đối với Hồng kì mà nói rất quan trọng, Thẩm Hạo lại dùng Trung văn thuật lại lần nữa, Thiên Thiên trong lòng lại run lên, lo lắng bản kế hoạch của mình không đạt yêu cầu của ông.

Thẩm Hạo trình bày đơn giản về bản kế hoạch của phòng thị trường do hai tổ chuẩn bị, ông Tom ra hiệu, anh hiểu ý gật đầu, quay sang mọi người cười nói: “Tổ một trước hay là tổ hai?”

Tổ nào thuyết trình trước là vấn đề nên suy nghĩ, bình thường con người là có tư tưởng làm chủ tình hình, người thuyết trình trước sẽ tạo áp lực tâm lý cho người sau. Thẩm Hạo hỏi vậy kì thực là đang giúp Thiên Thiên, bởi vì Diệp Tử dù sao cũng có kinh nghiệm hơn so với cô, sẽ không tranh đoạt thứ tự trước sau với cô.

Ai ngờ Thiên Thiên cúi đầu, mắt hờn mắt vía, không biết đang nghĩ cái gì.

Diệp Tử hé miệng cười, dùng bút bi trong tay nhẹ nhàng đung đung mu bàn tay Thiên Thiên, thấp giọng kêu tên cô.

Thiên Thiên càng cúi thấp đầu, “Chị Diệp Tử, chị lên trước đi.”

Diệp Tử liếc mắt nhìn Thẩm Hạo một cái, sau lại nhẹ nhàng lắc đầu, yên lặng thở dài.

Thiên Thiên khấn trương đến mặt hồng hồng, sống chết không chịu mở miệng.

Thẩm Hạo bất đắc dĩ nói: “Tổ hai trước đi.”

Khóe môi Diệp Tử thoáng nét cười, cô hắng giọng, không nhanh không chậm thuyết trình nội dung đã được chuẩn bị tỉ mỉ. Giọng nữ tao nhã, tiếng Anh lưu loát, đáng vẻ bình tĩnh, làm cho Thiên Thiên trong lòng bội phục.

Kế hoạch của Diệp Tử là đề cao trang bị chất lượng, do đó có thể càng cung cấp cho khách hàng chất lượng phục vụ tốt hơn, giọng nói trôi chảy, hoàn mỹ không tì vết. ông Tom vừa nghe vừa mỉm cười hài lòng gật đầu.

Thiên Thiên vỗ tay trầm trồ khen ngợi đồng thời trong lòng không còn ôm hy vọng giành phần thắng nữa rồi. (bà này, đúng là...*ánh nhìn khinh bỉ*)

“Thiên Thiên, đến phiên cô.” Thẩm Hạo nói.

Diệp Tử nắm chặt tay Thiên Thiên dưới bàn, cho cô thêm sự động viên. “Thiên Thiên, phải tự tin.”

Thiên Thiên hít sâu một hơi, từ từ mở cặp văn kiện ra.

Trước mắt là mấy chục trang tư liệu, Thiên Thiên ngây ra một lúc, rõ ràng cô đem bản tiếng Anh để lên trên, tiếng Trung để ở dưới, sao hiện tại lại bị đảo lộn.

Thiên Thiên tiếp tục tìm kiếm, nhưng tìm hết cặp văn kiện cũng không thấy bản phiên dịch đâu cả.

Nhiệt độ trong phòng không cao nhưng bàn tay vô đồ đầy mồ hôi, trên lưng cũng ướt đẫm mồ hôi lạnh, trên trán càng toát ra từng giọt từng giọt.

“Thiên Thiên, em sao vậy?” thấy cô đã lâu không có động tĩnh gì, Thẩm Hạo nhìn không được hỏi.

“Tôi...” Thiên Thiên vốn dĩ đã lấy lại được dũng khí nhưng mọi chuyện lại làm dũng khí này tiêu tan vô tung vô tích.

Thẩm Hạo trong lòng hình như dậy lên một chút bất an, thần sắc của anh lộ ra nét quan tâm, “Mọi người đều đang chờ em, Thiên Thiên, không cần khẩn trương, nói theo bản kế hoạch em đã làm là được rồi.”

Thiên Thiên muốn mở miệng nói cái gì, nhưng tìm không ra từ ngữ.

Mọi người bắt đầu bàn tán, thỉnh thoảng nhìn lướt qua Thiên Thiên vài lần.

Thẩm Hạo trừng mắt nhìn mọi người, thành viên hai tổ lập tức im lặng.

Diệp Tử kinh ngạc dùng ánh mắt hỏi nhưng Thiên Thiên làm như không thấy, lúc này đầu óc cô trống rỗng.

Thẩm Hạo nhượng nhượng mày, phát hiện đã xảy ra chuyện, Thiên Thiên rất coi trọng bản kế hoạch này, tuyệt đối không có khả năng không chiến đã lui, trên mặt anh là một nụ cười rất nhẹ, trong mắt có một loại tình tự không rõ lướt qua. “Thiên Thiên, em muốn bỏ cuộc sao?” (cha này rất biết cách khích tướng Thiên tỷ à ;)), có bạn trai hiểu mình như thế còn cần gì nữa.)

Thiên Thiên đột nhiên đứng thẳng người lên, bản kế hoạch này là tâm huyết của cô, vì sợ mà vứt bỏ, cô bây giờ không sợ thất bại nữa rồi, tim cô đập nhanh hơn, nỗ lực nhớ lại những từ khó tiếng Anh, học bộ dạng của Diệp Tử, hắng giọng một cái.

Lúc đầu tốc độ của cô vội vội vàng vàng, đến đoạn giữa thì tìm được cảm giác, dần dần lấy lại thăng bằng, nhưng tiến vào phần cuối, cô nói lắp bắp rất không lưu loát, mỗi câu còn phải dừng lại nghĩ vài phút. Đó là bởi vì cô lâm trận mài dao không đủ sắc, không thể hiểu rõ hết phần tư liệu Trường Kiếm Tận Thiên phiên dịch giùm cô, cô vốn dĩ trông cậy đến lúc đó có thể nhìn vào tư liệu, làm sao biết được trong thời khắc mấu chốt thì phần tư liệu đó không cánh mà bay.

Ông Tom đang nghe hăng hái nên chịu đựng không nổi cô nói một câu lại dừng ba lượt, ông cau chặt chân mày.

Thẩm Hạo vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Thiên Thiên, hy vọng có thể nói giùm phần còn lại cho cô.

Ông Tom lại bỗng nhiên nói lưu loát bằng tiếng Trung: “Thiên Thiên, cô nói tiếng trung đi, tôi nghe hiểu được.” (mình thích kiểu sắp này :> không làm khó nhân viên)

Vòng vo, không ai nghĩ tới.

Thiên Thiên thấy vậy vui mừng khôn xiết. dùng tiếng mẹ đẻ trình bày quan điểm của mình dĩ nhiên thuận lợi hơn nhiều với miễn cưỡng dùng tiếng Anh, phương án của cô chính là cung cấp một loạt phục vụ mới, ví dụ kéo dài thời hạn bảo hành...

Ông Tom lấy tay gõ gõ mặt bàn, có chút suy nghĩ.

Bằng sự hiểu rõ của Thẩm Hạo đối với ông, đây là thói quen lúc ông đang đắn đo lựa chọn, hai phần kế hoạch mỗi người mỗi vẽ, Diệp Tử thắng nhờ kinh nghiệm, Thiên Thiên chiếm ưu thế ở chỗ dám đổi mới, trong khoảng thời gian ngắn ai ưu ai kém, quả thật khó mà kết luận.

Quả nhiên, Thiên Thiên sau khi nói xong thì ông Tom nhắm mắt suy tư một hồi rồi nói: “Tôi cần thời gian suy nghĩ, Thẩm Hạo và Diệp Tử ở lại, những người khác đi ra ngoài trước đi.”

Thiên Thiên là người đầu tiên rời khỏi phòng họp, trước lúc ra khỏi cửa cô còn không quên hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Hạo liếc một cái.

Thẩm Hạo vô tội sờ soạng cái mũi, cười khẽ một chút.

Cho đến lúc tan tầm, kết quả cuộc họp như cũ chậm chạp chưa có.

Có đồng nghiệp bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy lấy người, Thiên Thiên ngồi yên tại chỗ kì kèo mè nheo, lúc thì dọn dẹp bàn, lúc lại đem văn kiện sắp lại theo trật tự thời gian.

Simon và Elva cười hỏi: “Thiên Thiên, còn không về sao?”

Thiên Thiên gật gật đầu, lại lắc đầu, họ không phải đương sự, không hiểu được tâm lí mâu thuẫn của cô lúc này, cô vừa muốn mau biết kết quả, lại sợ đến lúc đó sẽ thất vọng.

Lúc trong văn phòng người ra về đã khá nhiều thì cửa phòng họp rốt cuộc mở ra.

Thiên Thiên đuổi thẳng cổ liễu mạng nhìn kĩ, Diệp Tử đi ra đầu tiên, sau đó là ông Tom, cuối cùng là Thẩm Hạo. mỗi người không hề tỏ rõ thái độ trên mặt, Thiên Thiên cho dù thông minh đến thế nào cũng không đoán ra.

Ông Tom thấy Thiên Thiên còn nỗ lực làm việc chưa về thì ý cười đầy mặt bắt tay cô, “Rất tốt, rất tốt, tiếp tục nỗ lực.”

Thiên Thiên càng không hiểu ra sao.

Ông Tom cùng với Bùi Tử Mặc giám đốc phòng hành chính đi xuống lầu, rời khỏi công ty trước, Thẩm Hạo và Diệp Tử tự về phòng làm việc của mình.

Thiên Thiên buồn bực cực kì, bất luận kết quả ra sao, cũng nên thông báo a, cho dù là chết cũng muốn chết rõ ràng. Trong lòng cô ngọt ngào, lại không muốn đi tìm Thẩm Hạo để hỏi rõ.

Cô tiếp tục ép mình sửa lại 101 lần hóa đơn báo giá, thiên tân vạn khổ cuối cùng chờ đến lúc Diệp Tử tan ca, cô nhanh nhẹn chạy qua, đáng thương kêu một tiếng: “Chị Diệp Tử.”

Diệp Tử kì quái nói: “Em sao còn ở công ty vậy?”

Thiên Thiên ra vẻ trấn định nói: “Dạ, còn có chút việc chưa làm xong.”

Diệp Tử cười, “Siêng vậy sao?”

Thiên Thiên nói: “Chị Diệp Tử, em muốn biết đánh giá của ông chủ về bản kế hoạch của em.”

Diệp Tử cười một cái, “Ông Tom còn chưa ra phán quyết cuối cùng a.”

Thiên Thiên đảo mắt, “Chị Diệp Tử, vừa rồi biểu hiện của em có phải rất kém cỏi không?”

Diệp Tử cố ý suy nghĩ nửa buổi, gấp đến độ sắc mặt Thiên Thiên trắng bệch.

“Không giấu gì em, nói thật, em so với chị lần đầu một mình đảm đương thuyết trình như vậy biểu hiện còn tốt hơn rất nhiều.” Diệp Tử hồi tưởng lại năm đó lúc cô đại diện công ty cũ đến thăm Hồng Kỳ, nhoáng một cái, đã là quá khứ.

“Thật?” Thiên Thiên hai mắt sáng lóe, như một người được khai sáng tinh thần.

“Đương nhiên.” Diệp Tử cười cười.

Đang nói chuyện, một giọng nam dễ nghe xuyên qua phòng kín thẳng tắp rơi vào trong tai hai người, “Thiên Thiên, em ở lại một chút, anh có chuyện muốn nói với em.”

Thiên Thiên giả bộ móm móm lỗ tai, “Chị Diệp Tử, chị nghe có người đang nói chuyện sao?”

Diệp Tử không nhịn được cười, “Không có.”

Thẩm Hạo không kiềm nén được nữa, mở cửa, “Diêu Thiên Thiên.”

Thiên Thiên giấu nụ cười tươi, “A, giám đốc Thẩm, vừa rồi nhà tôi gọi điện tới, nói có chuyện gấp muốn tôi lập tức về, tôi đi trước a.” cô nhanh chóng nắm túi xách lên, chuồn mất, động tác mau lẹ làm người khác không kịp phản ứng.

Diệp Tử nhún nhún vai, “Sorry, không giúp được ông.”

Con người sâu thẳm của Thẩm Hạo dừng trên hình ảnh cửa thang máy sắp khép, chợt lóe ý gì đó.

Thẩm Hạo chậm rãi giúp Thiên Thiên tắt máy tính, tự cất laptop của mình vào túi, cùng Diệp Tử tùy tiện nói vài câu, lại thuận tiện tới cửa hàng tiện lợi mua sữa chua và một bao lớn đồ ăn vặt, dù vậy vẫn tới trước khu phố của Thiên Thiên ở so với cô. (xe Volvo đầu xe buýt, khỏi nói cũng biết kết quả =)))

Thấy Thiên Thiên đến gần, anh nhấn nhấn còi xe, Thiên Thiên không có phản ứng, anh quay kính xe xuống, xả ra một nụ cười tươi nói: “Hi, trùng hợp vậy, ở chỗ này cũng có thể gặp em.”

Thiên Thiên run rẩy khóe môi, người này đầu óc bị đập vào cửa hay sao vậy, cô không quan tâm, tiếp tục đi vào khu phố.

Thẩm Hạo lái xe thông thả bên cạnh cô, “Thiên Thiên, lên xe.”

Thiên Thiên kiên trì giả vờ cầm điếu.

Thẩm Hạo mở cửa xe, nhẹ giọng nói: “Thiên Thiên, em cho anh mặt mũi một chút, em xem chung quanh nhiều người đang nhìn chúng ta.”

Thiên Thiên nhìn qua nhìn lại, cũng có người quen đang nhìn, chuyện này nếu truyền đến tai của mẹ già thì cô đừng nghĩ muốn yên tĩnh.

Thẩm Hạo thấy thế, lập tức biết đây là điểm yếu của cô, anh buông lỏng tâm lý, nở nụ cười: “Thiên Thiên, em nếu như không lên xe, anh sẽ lớn tiếng kêu tên của em.”

“Anh quả thật vô lại.” Thiên Thiên tức tới đầu muốn bốc khói.

“Lên xe.” Thẩm Hạo nói ngắn gọn.

Thiên Thiên khó chịu lên xe.

Thẩm Hạo đem một đồng hồ ăn vừa mua ở cửa hàng tiện lợi đưa cho Thiên Thiên, cô kinh dị nói: “Đây là cái gì?”

Thẩm Hạo mỉm cười tiếp lời: “Em không đói bụng sao?” (aaaa, chu đáo quá...)

Đói là đói nhưng không có nghĩa cô sẽ nhận đồ hân tặng, Thiên Thiên kiên cường hết sức, “Không đói bụng.” (VTST: *mắt long lanh nhìn Hạo ca* bọn này edit truyện rất là mệt mỏi à :((, Hạo ca: *liếc xéo* đừng có mơ...)

Thẩm Hạo đương nhiên sẽ không vì câu này mà rút lui có trật tự, dứt khoát đặt lên đầu gối cô, “Vậy một hồi mang về từ từ ăn.”

Thiên Thiên lúc này mới phát hiện, chiếc xe sớm đã bắt tri bắt giác rời khỏi khu phố của nhà cô.

:panda84:oi cho mai ngay nao cung dc doc 2 chap thi tuyet nhj hj' hj' hj' :panda64:nhanh len chut ban oi cam on ban nhju lam lam :panda42:to' cho moi mon' day nhe'

34. Chương 35

“Anh muốn chở tôi đi đâu?” Thiên Thiên có chút bất an.

Thẩm Hạo quay đầu liếc nhìn cô một cái, “Tìm một chỗ ngồi.”

“À.” Thiên Thiên nhếch khóe miệng, “Phía bên trái là Tẩu Phong Đường, bên phải là Starbuck, đi thẳng thì có Kentucky.” (cái đầu không biết, 2 cái sau thì đúng tủ pil ta > < >)

Thẩm Hạo nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng, “Em muốn đi chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng được.” Thiên Thiên lờ mờ uể oải đáp, cô vì hoàn thành bản kế hoạch, liên tục thức đêm, bây giờ cái gì đều không hứng thú.

Biểu hiện của cô bị Thẩm Hạo thu hết vào đáy mắt, anh cười nhạt nói: “Vậy anh làm chủ.” Anh lập tức chạy xe tới một ngõ tắt, sau đó cùng Thiên Thiên đi bộ đến Kentucky.

Dựa theo tính cách của cô, Kentucky tuyệt đối hợp ý cô nhất, lại biết cô rất mê đồ nướng Orleans. Thẩm Hạo dường như có thể đọc hiểu tâm ý của cô, thay cô kêu hai phần đồ nướng, Thiên Thiên ăn đến dầu mỡ đầy mặt, đặc ý mút lấy ngón tay, ngẩng đầu phát hiện Thẩm Hạo đang chăm chú nhìn cô, cô đỏ mặt lên, “Nhìn cái gì vậy? Không thấy qua mỹ nữ ăn đùi gà à?” (๑ ๑ ๑....)

Giọng Thẩm Hạo không nặng không nhẹ bay tới trong tai cô, “Mỹ nữ ăn đùi gà thì thấy nhiều, nhưng chưa từng thấy mỹ nữ ăn hai phần đùi gà, còn có mỹ nữ thích mút ngón tay.” (hahahahah)

Thiên Thiên tự nói với mình, trước mặt là cấp trên của cô, việc nhỏ không nhịn làm sao làm chuyện lớn, để cái miệng đề tiện của anh ta nói đi. Cô ngoáy ngoáy lỗ tai, còn hừ một cái. (ách == rửa tay chưa mà đi ngoáy lỗ tai vậy nà)

Thẩm Hạo chán nản, mỗi lần ở bên Thiên Thiên, anh đã vạn phần khắc chế, nhưng vẫn là nhịn không được trêu đùa cô, lại thích nhất là xem bộ mặt biểu cảm phong phú và kiểu thở phì phì nhưng muốn làm bộ dạng chẳng hề để ý của cô, nhưng theo như chuyên gia tình yêu “tự xưng” Bùi Tử Mặc nói, việc này đối với kế hoạch theo đuổi con gái mà nói, là nhược điểm chí mạng. Thử hỏi có cô gái nào không muốn được nâng niu trên tay, ai lại muốn bị trêu chọc và chế giễu. nhưng có lúc, anh không thể ngăn mình mở miệng nói bậy a.

Thẩm Hạo quyết tâm đổi phương thức khác, anh bình tĩnh nhìn Thiên Thiên, đưa qua mấy tờ khăn giấy, dịu dàng nói: “Lau miệng cho sạch đi.”

Thiên Thiên đỏ mặt nhận khăn giấy, nhẹ nhàng lau khóe miệng.

“Thiên Thiên trước đó em chuẩn bị hết sức đầy đủ, vì cái gì lúc trình bày lại nhiều lần ấp úng?” Ánh mắt Thẩm Hạo không có rời khỏi khuôn mặt cô.

Không nhắc còn đỡ, vừa nhắc tới Thiên Thiên tức đầy bụng. Cô bực bội mở miệng, “Giám đốc Thẩm, ông Tom rất giỏi tiếng Trung, sao trước đó anh không nói cho tôi biết?” hại cô lo lắng tiếng Anh không qua cửa được, vài ngày liền không ngủ ngon giấc.

Thẩm Hạo không nhịn được cười, “Thì ra vì chuyện này mà em nổi cáu với anh.”

Thiên Thiên trừng anh, vậy mà còn cười được.

“Anh biết ông Tom biết tiếng Trung nhưng không rõ trình độ ông ấy tới đâu, huống chi ông ấy trước giờ chưa từng sử dụng tiếng Trung trong cuộc họp, đây là lần đầu phá lệ.” Thẩm Hạo hơi cong khóe miệng, “Không biết nên nói vận khí của em là tốt hay xấu đây.”

“Thật?” Thiên Thiên bán tín bán nghi.

“Anh làm gì phải gạt em?” Thẩm Hạo cười khở, anh thường xuyên đả kích và trêu đùa Thiên Thiên, lần này nói thật cô lại không tin, đây có tính là quả báo a.

“Anh ước hiếp tôi còn thiếu sao?” Thiên Thiên thì thào tự nói.

Thẩm Hạo ngẹn lời. Đây là vụ án tự nâng cục đá đập đầu mình a.(VTST: =)), tội anh quá, lại đây bọn này thương thương, Thiên tỷ: *liếc Hạo ca* thử qua đó xem :-“)

Nhất thời không ai nói gì.

Thẩm Hạo nói: “Thiên Thiên, em vẫn chưa trả lời anh.”

“Tôi đem bản phiên dịch để trong cặp văn kiện, nhưng lúc mở ra phát hiện không thấy đâu nữa, tôi liền luống cuống.” Ngữ khí của cô nhẹ nhàng tùy ý, việc đã qua, nghĩ nhiều vô ích.

Trán Thẩm Hạo nhíu lại, “Em cẩn thận nghĩ xem, có người nào động vào bàn em không?”

Thiên Thiên không phải không có nghĩ qua nguyên nhân bản phiên dịch không cánh mà bay, cũng từng hoài nghi Ứng Dĩnh là người gây ra, nhưng bởi vì không có chứng cứ, mà Ứng Dĩnh lại là trợ lí của Diệp Tử, mà lần này tổ hai với tổ một cạnh tranh chủ yếu là vì bản kế hoạch của Diệp Tử và Thiên Thiên, nếu như Ứng Dĩnh đâm bị thóc chọc bị gạo nói do Diệp Tử sai khiến, vậy không chỉ là Diệp Tử hết đường chối cãi, còn có thể tổn hại hòa khí của mọi người. Thiên Thiên suy nghĩ sau xa, vẫn quyết định coi như không có việc gì xảy ra, không truy cứu nữa. Cô xoay xoay ly chanh nóng trong tay nói, “Không có.”

Thẩm Hạo nhú mày, dĩ nhiên không tin lời của cô.

Thiên Thiên nhỏ giọng nói: “Thật không có.”

Thẩm Hạo thu nụ cười, xem ra Thiên Thiên còn chưa hoàn toàn tin tưởng anh. Sắc mặt anh ảm đạm vài phần, trong lòng khó chịu dần dần.

Thiên Thiên che miệng ngáp nói: “Tôi mệt rồi, về thôi.”

“Hiểu lầm của chúng ta coi như xóa bỏ chứ?” Thẩm Hạo hỏi.

Giọng Thiên Thiên không hiểu sao lại trầm thấp, “Ừ.” Kì thật cô cũng không phải thật sự giận Thẩm Hạo, bởi vì trước đó quá bận rộn, mà bây giờ kết quả lại chậm chạp chưa nhận được, cô có một chút bức xúc thôi.

Thẩm Hạo nghiêng đầu cười cười.

Thiên Thiên là người không che giấu được tâm sự, sau khi giải hòa với Thẩm Hạo, liền bước chân cũng nhẹ vài phần. Thẩm Hạo đi sau lưng cô, chăm chú nhìn lưng ảnh tiêu sái của cô, ý cười trên môi nhịn không được lộ ra.

Một thứ gì đó đen thui từ trên trời rơi xuống, Thẩm Hạo nhanh tay lẹ mắt tiến lên vài bước ôm Thiên Thiên vào lòng, mà cái thứ đen thui đó không chút khách khí nện vào đầu anh.

Thiên Thiên may mắn tránh thoát một kiếp, mà Thẩm Hạo đau đến nhe răng nhếch miệng, một trận đầu hoa mắt choáng.

“Anh...không sao chứ?” Thiên Thiên hậu tri hậu giác, nhặt lên thứ đầu sỏ gây nên... là một trái banh đá rất bẩn, nhìn lại thấy Thẩm Hạo lấy tay xoa xoa chỗ bị nện phải.

“Không sao.”

Thiên Thiên giận dữ nói: “Là con nhà ai mà không cẩn thận như vậy.” Đột nhiên ý thức đến lúc mình còn nhỏ cũng thường xuyên nghịch ngợm như vậy, âm thanh từ từ hạ thấp.

“Gần đây có một trường trung học, chắc là học sinh trong đó đang đá banh.” Đầu Thẩm Hạo bị đập một cái, phản ứng cũng không hề trì hoãn.

Thiên Thiên ném trái bóng, dùng đầu gối tâng vài cái, lại đổi qua chân bên phải, ước chừng được khoảng 2' mới rút banh xuống, cô lắc đầu thở dài, “Già rồi, không còn như xưa.” (má ơi, bà này là siêu nhân à, giờ tâng banh 2', hồi đó bao nhiêu *rét run lập cập*)

Khóe miệng Thẩm Hạo giật giật. (*kiễng chân lên* vỗ vỗ vai anh, thiệt thông cảm với anh, bà này không phải con gái a.)

Thiên Thiên cứ thế nói: “Nếu là lúc trước, ở chỗ này, không ai là đối thủ của tôi.”

Thẩm Hạo cười nhạt, “Thiên Thiên, hôm nào có thời gian chúng ta đấu thử?”

Thiên Thiên quyết không chịu yếu thế, “Tùy thôi.”

“Quyết định vậy đi.” Trên mặt Thẩm Hạo xuất hiện niềm vui sướng.

Đằng trước đi tới mấy cậu học sinh trung học, lúc đến gần đều trốn tránh, đẩy đưa nhau, không dám lên trước nói chuyện.

Thiên Thiên chỉ cười.

Trong đó có một cậu bé nhút nhát nhìn thấy trái banh trong tay Thiên Thiên nói: “Chị ơi, có thể trả lại banh cho tụi em không?”

Thiên Thiên chỉ chỉ Thẩm Hạo nói: “Các em nện vào đầu anh này, xin lỗi anh trước rồi chị sẽ trả banh.”

Mấy cậu bé đồng loạt cúi đầu, “Thật xin lỗi.” sau đó liền chăm chú nhìn Thiên Thiên.

Thiên Thiên cố làm ra vẻ ngỗ ngược, đem banh ném cho bọn nhỏ, “Lần sau cẩn thận chút đừng đá trúng đầu người ta nữa.”

Mấy đứa nhỏ vui vẻ vâng dạ.

Mới Thẩm Hạo nhấp nhẹ, từ từ hé ra nụ cười.

Thiên Thiên mặt nóng lên, cô bẻ bẻ ngón tay noi: “Có cần đến bệnh viện không? Chẳng lẽ bị nện trúng đầu nên thần kinh bị hỏng?”

Thẩm Hạo cười cười nhưng lại không có lên tiếng.

Quái dị a, Thiên Thiên ngược lại cảm thấy không quen ánh mắt này của anh. Thẩm Hạo hiếm thấy lại không chế giễu cô, Thiên Thiên lại muốn kiểm chuyện. “Giám đốc Thẩm, thấy anh ngày thường là người thông minh lanh lợi, hôm nay sao lại có chút khác thường a. ám khí bay tới anh có thể dùng binh khí cản lại hoặc đẩy tôi ra, không ứng phó kịp cũng nên nhớ tôi có võ, sẽ không bị thương. Anh ngược lại tự mình hứng lấy.” đây là di chứng của việc Thiên Thiên xem nhiều tiểu thuyết võ hiệp và chơi game, nên thường tự xem mình là võ lâm hiệp nữ, thỉnh thoảng nói ra vài thuật ngữ của giang hồ.

Thẩm Hạo lại có thể nghe hiểu được, ánh mắt của anh có vẻ khác thường, “Phải, có những lúc anh gặp một số người là đầu óc thường xuyên bị bắn loạn.”

Thiên Thiên không tự giác tiếp lời, “Ai?”

Ánh mắt Thẩm Hạo sâu thẳm mang theo lửa nóng, “Trước kia là Phương Nhiên, bây giờ là em.” (tự thú rồi =’=)

Tim Thiên Thiên tự động loạn nhịp, có một loại sức nóng trong nháy mắt bao trùm lấy cô, Thiên Thiên bối rối đến không biết làm sao, biểu hiện so với lúc đứng trước mặt ông chủ càng lúng túng hơn. Cô tránh ánh mắt của anh, giả bộ lơ đãng nhìn đồng hồ trên cổ tay, noi: “Muộn vậy rồi sao, tôi muốn về nhà.”

Thẩm Hạo mở cửa xe cho cô, Thiên Thiên giống như trốn chạy chui nhanh vào xe, tim còn rối loạn nhảy múa không ngừng.

Thẩm Hạo bình tĩnh lái xe, không có nói thêm bất kì lời nào.

35. Chương 36

Thiên Thiên mất hồn mất vía ngồi trước máy tính rất lâu, ngay cả má Diêu đã vào phòng cô cũng không biết.

“Đang nghĩ gì vậy?” má Diêu nhìn chăm chăm cô.

“Xem tiểu thuyết a.” Thiên Thiên đáp.

Má Diêu giễu cợt, “15’ trước là trang 21, bây giờ cũng đang ở nguyên trang này.”

“Con thích ngắm, không được sao?” Thiên Thiên giả mồm cãi.

“Được.” má Diêu sảng khoái đáp.

Thiên Thiên hỏi: “Mami tìm con có việc?”

“Quyết định đổi tủ lạnh mới, cho con góp ý.” Bản lĩnh bịa chuyện của Má Diêu rất cao a, ánh mắt cũng không chớp một cái.

Thiên Thiên lại cười, ai hiểu mẹ bằng con gái chứ, tâm tư của má Diêu sao có thể giấu diếm được cô, “Mami, đừng làm bộ như vậy, muốn nghe ý kiến là giả, cần tài trợ là thật chứ gì.”

Má Diêu hắc hắc cười.

Thiên Thiên lấy trong ví một cái thẻ đưa ra cho má, “Tiền lương của con đó, một tháng tiền lương còn chưa xài tới, mật mã là sinh nhật của con.”

“Cám ơn nha.” Má Diêu vui vẻ cầm thẻ ra ngoài.

Thiên Thiên cười híp mắt.

Vào game online, Lâm Hi vốn dĩ sắp log out để đi ngủ lại bị Thiên Thiên chộp lại hỏi chuyện.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Hi Hi, bỗng cảm thấy câu này có được tính là thổ lộ không?” (có có có....)

Hi Hi Ha Ha: “Có lẽ ý của anh ấy là người thông minh cùng người dần dộn ở bên nhau bị ảnh hưởng cũng sẽ trở nên trì dộn.”

Thiên Thiên cân nhắc rất lâu, cả giận nói: “Lâm Hi, bỗng đang quanh co lòng vòng mắng mình dần hả?” (chàì, có vậy cũng phải suy nghĩ lâu, vậy còn hông chịu nhận mình ngốc nữa ;)))

Lâm Hi một mình cười trộm, “Mình làm sao dám, mình chỉ là phân tích cho bỗng thấy thôi.”

Thiên Thiên trái lại nghĩ lời nói của Lâm Hi không phải không có đạo lí. Thẩm Hạo bình thường chế giễu cô, dả kích cô, thế nào lại đột nhiên đổi tính. Làm không tốt thường mắng cô dần. thiên Thiên vỗ đầu một cái, ác độc nghĩ: Diêu Thiên Thiên a Diêu Thiên Thiên, đừng trông cậy vào miệng chó mọc được ngà voi a.

Thẩm Hạo đang lái xe về nhà không hiểu sao người đột nhiên ớn lạnh. (có người nói xấu a...)

Nửa tiếng sau Trường Kiếm Tận Thiên online.

Cô cười tíu mắt nói: “Chào buổi tối.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Chào buổi tối, đúng rồi, bản kế hoạch của em sao rồi? Ông chủ vừa lòng chứ?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Còn chưa biết nữa.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Phải tin tưởng chính mình chứ.”

Thiên Thiên vỗ mặt đau khổ nói: “Ai, em thật xui xẻo, tư liệu anh giúp em phiên dịch rõ ràng em đã bỏ vào cặp văn kiện, nhưng lại không cánh mà bay lúc sắp thuyết trình.”

Trường Kiếm Tận thiên: “Sao lại thế? Em thử nghĩ kĩ lại xem có ai động vào bàn làm việc của em không.”

Cơn tức của anh sao lại giống Thẩm Hạo thế? Thiên Thiên buồn bực, cô không nghĩ nhiều, đem hoài nghi của mình từ đầu tới cuối nói cho anh nghe.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Còn người nào biết việc này không?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Không có, ngay cả sếp của em, em cũng không có nói.”

Trường Kiếm Tận Thiên trầm mặc vài phút, “Sau này cẩn thận một chút, việc này coi như bỏ qua trước đi.”

Thiên Thiên bắt giắc gật đầu, “Em cũng nghĩ vậy, nhiều một việc không bằng ít một việc, chúng ta thật là có thần giao cách cảm, ha ha ha.” Cô vô tâm đùa lại.

Bóng dáng của Trường Kiếm Tận thiên nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Thiên Thiên gãi gãi đầu, chán nản nghĩ mình không biết đã nói sai gì rồi, cô lo lại để lại ấn tượng xấu, hối hận thì đã muộn.

Thiên Thiên vô cùng buồn chán mở diễn đàn ra.

Có tin của hệ thống, mời cô đọc thư của game.

Thiên Thiên mở hộp thư ra, là một thư từ Hiệp Cốt Nhu Tình gửi thông báo cho cô. Hiệp Cốt Nhu Tình sắp mở cuộc thi đấu lớn giữa các nữ hiệp, bởi vì biểu hiện xuất sắc của cô trong game nên cô có đủ tư cách

tham gia cạnh tranh danh hiệu Đệ Nhất Hiệp Nữ. người chiến thắng cuối cùng có thể được thăng một cấp bậc, còn có thể gia nhập Danh Nhân Đường, binh khí sử dụng được xếp vào Giang Hồ Binh Khí Phổ.

Thiên Thiên sợ run lên, không dám tin việc tốt vậy lại đến với cô. Cô ngây ngô cười một chút, nghĩ lập tức đem tin tốt này báo cho bạn bè, nhưng bạn cô đều không online, ngay cả người xem luyện cấp như việc ăn cơm thường ngày là Tiêu Dao cũng không thấy, quả thử không bình thường mà.

Trong mail có thêm một loạt danh sách về các người chơi nữ phù hợp yêu cầu, Tâm Hữu Thiên Thiên Kết, Doanh Doanh Nhất Tiểu còn có Vân Thảo...

Quy tắc cuộc thi rất đơn giản, đấu liên tục trong một tháng, kết quả cuối cùng từ điểm kinh nghiệm và cấp bậc cùng trang bị so sánh ai cao nhất, còn có số phiếu được bầu chọn cao nhất, dĩ nhiên nếu được danh hiệu Đệ Nhất thì Tâm hữu Thiên Thiên Kết cái tên này trong trò chơi sẽ vang danh thiên hạ a.

Thiên Thiên động tâm rồi, con tim đập mạnh như ngựa phi nước rút, cô gọi điện cho Lâm Hi, đem Lâm Hi đang “chơi cờ cùng Chu công” hung bạo đánh thức, buộc cô ngày mai phải giúp Thiên Thiên bỏ phiếu. (cái này đọc truyện TQ nhiều chắc biết ha, nghĩa là ngủ ý mà :”>)

Lâm Hi ngáp, không sức lực nói: “Chị hai ơi, bỏ cho rằng mình đang tham gia giọng hát siêu cấp hay sao vậy.”

Thiên Thiên không đồng ý nói: “So với mọi người, cấp bậc của mình cao nhất.”

Lâm Hi hoàn toàn bị làm tỉnh lại, “Thiên Thiên, bỏ còn có thể tự yêu bản thân thêm một chút không, thật là...”

“Bỏ rồi cuộc có giúp hay không?” Thiên Thiên ngắt lời, “Nếu như mình thắng, mình sẽ cho bỏ Thái Lâu hộp diêm.” cô cường bức dụ dỗ, vừa đầm vừa xoa.

“Mình đang nghĩ xem là muốn Thái Lâu hay là Hồng Lâu Kim Lăng đây.” Lâm Hi cười toe toét, một lời đồng ý.

Thiên Thiên từ nhỏ thích sưu tầm đồ vật này nọ, người khác sưu tập tem, cô sưu tập hộp diêm, thoát nhìn là đồ không ra gì, nhưng muốn đư bộ còn không phải dễ. Thiên Thiên lục thùng rác, mò cống ngầm, còn mặt dày mày dạn tranh giành với hàng xóm, thậm chí tiền tiêu vật lúc nhỏ cũng xài để mua diêm, không dễ dàng mới tập hợp đủ, nghe nói bây giờ một bộ như vậy rất hiếm. lâm Hi mất thêm đã lâu, lần này cô nhất định dốc sức trợ giúp Thiên thiên rồi.

Thiên Thiên vui vẻ cười, dường như danh hiệu giang hồ Đệ nhất hiệp nữ đã nằm trong túi cô không bằng.

Lên giường đặt đồng hồ báo thức, Thiên Thiên thấy tin nhắn của Thẩm Hạo trong điện thoại: Thiên Thiên, ông Tom xác định muốn dùng bản kế hoạch của em.

36. Chương 37

Thiên Thiên hưng phấn cả đêm không ngủ được.

Ngày hôm sau đem cặp mắt gấu mèo đi làm, Diệp Tử vừa thấy cô liền cười ha ha hai tiếng, sau đó cực có phong độ chúc mừng cô.

Thiên Thiên vui vẻ trong lòng, ngoài mặt lại làm như khách sáo.

Thẩm Hạo kêu cô vào phòng làm việc của mình, liếc mắt nhìn một cái, “Thiên Thiên, em muốn cười thì ở đây cười cho đã, em nhịn khổ như vậy, anh thấy cũng mệt.”

Thiên Thiên sờ sờ mặt, “Rõ vậy sao?”

“Toilet có gương.”

Thiên Thiên cười mĩa một chút.

“Hai ngày nữa ông Tom sẽ đến tập đoàn Hiển Dịch, gặp đối tác sắp tới của chúng ta bàn chuyện thủ tục, em xem kĩ lại tư liệu, đến đó có thể em sẽ phải trình bày cho khách hàng, dù sao bản kế hoạch là của em, không ai hiểu rõ để biểu đạt nó bằng em cả.” Thẩm Hạo khoanh hai tay trước ngực, khóe miệng nhếch nhếch.

Thiên Thiên nhăn nhu mày.

Thẩm Hạo cười nhẹ, “Tập đoàn Hiển Dịch ở đại lục, chủ là người Trung Quốc.”

Thiên Thiên thở dài ra một hơi, cô trầm mặc một chút, nói: “Chỉ có tôi và ông chủ hai người đi thôi sao? Anh không đi sao?”

Thẩm Hạo cười tươi, “Em có thể phiên dịch cho ông Tom sao?” đây là thông lệ, dù cho ông Tom sử dụng tiếng Trung rất tốt, nhưng lúc bàn việc làm ăn lại thích dùng tiếng mẹ đẻ của mình.

“Sợ rằng không thể.” Giọng Thiên Thiên thấp như tiếng kêu của muỗi, nhưng lại tỏ ra rất thẳng thắn.

“Anh cũng thấy thế.” Thẩm Hạo nhún vai.

“...” Thiên Thiên tuy rằng thấy khó chịu nhưng nghĩ đến lúc đó có Thẩm Hạo đi cùng, cô liền cảm thấy yên tâm.

Thiên Thiên trở lại ghế ngồi không bao lâu, Ứng Dĩnh liền mon men tới.

Ánh mắt cô ta không được tự nhiên, miễn cưỡng cười một chút, “Thiên Thiên, chúc mừng cô.”

Thiên Thiên đáp ngắn gọn, “Cám ơn.”

Sau đó là không còn lời nào, Ứng Dĩnh lại không chịu đi.

Thiên Thiên cũng không đuổi, nhưng cô cũng sẽ không hề đồ hỏi có phải cô ấy đã trộm tư liệu không, đối với Ứng Dĩnh, cô sau này phải cẩn thận.

Hàn huyền vài câu, nếu không phải Diệp Tử kêu Ứng Dĩnh đi làm việc, cô ta sợ là vẫn tiếp tục đứng đó.

Thiên Thiên không để ý, mặt ngu ngơ, Elva gửi tin nhắn MSN cho cô: “Chỗ ngồi của bộ phận phòng của giám đốc Thẩm.”

Cô giật mình hiểu ra, không tự giác nhìn sang đó một cái, trong đáy mắt hiện lên ít gợn sóng.

Thẩm Hạo ngồi trước bàn, ngón tay thon dài gõ bàn phím, thỉnh thoảng nâng tay sờ đỉnh đầu.

Thiên Thiên kinh ngạc, chẳng lẽ tối qua bị quả bóng đó nện vào đầu nghiêm trọng vậy? Động tác trên tay cô đột nhiên bị đông cứng, lồng ngực có chút khó chịu, Thẩm Hạo dù gì cũng vì cô mới bị thương, trong lòng cô thấp thỏm lo âu là đúng, cô tự biện hộ với mình.

Thiên Thiên nhấn vào nick MSN của Thẩm Hạo, do dự một lát rồi gửi tin nhắn: “Giám đốc Thẩm, anh không khỏe thì nên đi bệnh viện đi.”

Thẩm Hạo lưu ý nhìn qua Thiên Thiên, cô hoảng quá đem đầu giấu sau màn hình máy tính.

“Anh không yếu ớt vậy đâu, yên tâm đi.” Thẩm Hạo nói.

“Ừ.” Nghe anh nói vậy đã có thể yên tâm nhưng sao Thiên Thiên vẫn tâm phiền ý loạn.

Thiên Thiên kiểm kê mấy bưu kiện, xử lí vài hóa đơn đặt hàng, bất tri bất giác đã đến giờ tan tâm.

Lúc này, Lâm Hi gọi điện cho cô.

“Văn Khải hẹn mình ăn cơm, buổi tối cùng nhau đi chứ?”

“Mình không làm bóng đèn.”

“Xi, bồ cũng không phải lần đầu.” Lâm Hi và Văn Khải là thanh mai trúc mã, yêu nhau 10 năm theo kiểu chạy maratong đường trường, Thiên Thiên thường xuyên đi ăn với họ, đến khi cô quen Mễ Bác mới giảm bớt.

Thiên Thiên nói: “Không quan tâm bồ.”

“7h ở đường Ngô Giang, không gặp không về.” Lâm Hi vội vàng cúp máy.

Thiên Thiên cầm di động, do dự không biết có nên gọi lại không.

Rose của phòng tài vụ như con chim khổng tước đi như chạy vào, bang bang gõ cửa phòng Thẩm Hạo, khoe mắt nhộn nhạo xuân ý.

“Mời vào.”

Rose chân trước mới vừa bước vào, mọi người dường như ăn ý đều dừng lại công việc, chen chúc đến vị trí tốt nhất là bàn của Thiên Thiên, làm bộ như cùng Thiên Thiên bàn luận về công việc, ánh mắt lại thỉnh thoảng hướng phòng Thẩm Hạo nhìn trộm. (Viv: bó tay, cái phòng thị trường này là nơi chứa toàn ông bà tám... Pil: đi làm đi rồi sẽ biết, phòng nào cũng như nhau thôi ==))

Rose quần quýt si mê Thẩm Hạo là chuyện mọi người đều biết, tiết mục này kì thật mỗi ngày đều trình diễn một lần, nhưng không biết vì sao, hôm nay Thiên Thiên lại không bình tĩnh, ánh mắt chớp chớp, lục phủ ngũ tạng giống như bị móng vuốt của con mèo cứa qua, khó chịu không thể tả. (hé hé, ăn dấm rồi.)

Chỉ thấy Rose đang cười tươi, thân thể cơ hồ áp vào bàn của Thẩm Hạo, mà anh thì bật cười thành tiếng, hai người hình như trò chuyện rất vui vẻ.

Lúc Rose ra khỏi cửa còn quay đầu lại, phong tình vạn chủng chớp mi, “Buổi tối gặp.”

Thiên Thiên cắn cắn môi, thừa nhận trong lòng có chút không thoải mái.

Lúc Thẩm Hạo cầm túi đựng laptop đi ngang qua Thiên Thiên, cô nói ra một câu mà chính cô cũng không tin nổi: “Giám đốc Thẩm, về bản kế hoạch với tập đoàn Hiến Dịch, em có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo anh.” (e hèm, mình đổi cách xưng hô ngay đây nhé, lúc này chị ý đã... “ấy ấy” rồi *cười gian*)

Thẩm Hạo rõ ràng là tư tưởng đang không tập trung, “Ngày mai nói đi, đêm nay anh có việc.”

“Rất mau thôi, không biết rõ, em không ngủ được.” Thiên Thiên kiên trì kì kèo.

Elva đang thu dọn bàn làm việc chuẩn bị về thì kinh ngạc quay đầu nhìn, Thiên Thiên không phải là người cổ tình gây sự a.

“Được rồi.” Thẩm Hạo buông túi xuống, nhíu mày nói: “Hỏi cái gì, em hỏi đi.”

Thiên Thiên liên tục hỏi 3 câu, Thẩm Hạo cực có kiên nhẫn trả lời từng câu một, lúc cô hỏi tới câu thứ tư đã quá 20', anh nhếch nhếch miệng, “Thiên Thiên, câu hỏi này vừa rồi em đã hỏi.”

“A, em nhầm, không phải cái này.” Thiên Thiên vắt hết óc, ngộp ra thêm một câu.

Thẩm Hạo nói: “Thiên Thiên, câu này lúc họp cũng đã thảo luận qua.”

Thiên Thiên cụp mắt, rốt cuộc thất bại nói: “Không hỏi nữa.”

Ánh mắt Thẩm Hạo chợt lóe, “Vậy anh đi, em nghĩ tới cái gì muốn hỏi thì có thể gọi di động cho anh bất kì lúc nào.”

Thiên Thiên bĩu môi, không nói gì.

37. Chương 38

Thiên Thiên thất thần ra khỏi công ty, phía sau truyền tới tiếng kèn xe, cô hầu như không nghe thấy.

Thẩm Hạo điềm đậm cười, lái xe đến sát cô, thấp giọng gọi: “Thiên Thiên.”

Thiên Thiên quay đầu lại, rốt cuộc trong lòng vui vẻ.

“Em muốn đi cùng anh không?” Thần sắc của anh hờ hững.

“A!” Thiên Thiên choáng váng mặt mày.

Thẩm Hạo cười nhưng không nói, chờ Thiên Thiên phản ứng.

“Vẫn là...thôi đi.” Cô không nghĩ bị Rose ghen ghét, vô duyên vô cớ rước họa.

Thẩm Hạo không miễn cưỡng cô, “Vây anh chở em đến trạm xe, vừa tiện đường.” miệng tuy nói vậy nhưng ánh mắt anh sáng lóe. (anh này nhất định là người ngoài hành tinh à.)

Tâm tình Thiên Thiên tựa hồ khoan khoái rất nhiều, “Không tiện đường, em cùng bạn hẹn ở đường Ngô Giang.”

“Cũng không tốn bao nhiêu thời gian, lên xe đi.” Thẩm Hạo khẽ cười, hơn nữa còn giúp cô mở cửa xe.

Thiên Thiên tự mở cửa chui vào ghế sau, không nói gì.

Thiên Thiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính, Thẩm Hạo chuyên tâm lái xe, hai người không nói gì với nhau, rất nhanh đã đến nơi, anh dừng xe trên đường, Thiên Thiên tự mình mở cửa xe bước xuống, phẩy phẩy tay chào tạm biệt, “Cám ơn.”

Thẩm Hạo nhìn biểu cảm trên mặt cô sau đó gật đầu một cái.

Thiên Thiên rõ ràng không có tâm trạng, đường đường là ‘quý hầu dõi’ hôm nay lại chỉ ăn qua loa vài miếng liền buông đũa xuống, ngược lại xem bia như nước, ực mạnh hết nửa ly.

“Không đúng a.” Lâm hi cùng Văn Khải nhìn nhau, lẩm bẩm nói. Cô đưa tay sờ trán Thiên Thiên, “Không có sốt a.”

Thiên Thiên tức tối, “Bồ đang nguyên rửa mình hả.”

Văn Khải thấy hai cô cãi lộn chỉ biết cười.

“Thiên Thiên, bồ có tâm sự.” không hổ là bạn tốt nhiều năm, mới liếc một cái là biết ngay.

Thiên Thiên không ngẩng đầu, “Bậy bạ.”

Chính xác, Thiên Thiên không tìm không phổi, cùng Mễ Bác chia tay bất quá cũng khó chịu một buổi tối, đối với cô mà nói, tâm sự hai chữ này hình như có chút cao thâm.

Còn cách cái bàn, Lâm Hi giương nanh múa vuốt bỏ nhào qua, “Điều Thiên Thiên, bồ nhất định là có chuyện gạt mình, còn không mau thành thực khai báo.”

Thiên Thiên trốn tránh ra sau, cười nói: “Văn Khải, còn không mau quản lí ‘vợ’ ông.”

Văn Khải âu yếm vuốt tóc Lâm Hi, “Hi Hi là quan tâm bà, bà cũng nên biết điều a.”

Thiên Thiên thật sự chịu không nổi, làm động tác nôn mửa, “Hai người thật ác a, trước mặt người cô đơn lại ân ân ái ái.”

Lâm Hi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thiên Thiên, bồ hôm nay không nói cho mình, mình không để yên đâu.”

Thiên Thiên bất đắc dĩ nói, “Đại tiểu thư của tôi, không có chuyện gì hết, bồ rốt cuộc muốn mình nói cái gì a.”

Lâm Hi sờ cằm, “Ví dụ như soái ca cấp trên của bồ, Đại Thần Trường Kiếm Tận Thiên, vân vân và vân vân...”

Thiên Thiên trừng cô, “Lâm Hi, mình quen biết bồ nhiều năm như vậy, sao lại không biết bồ có tật nói lấp nhĩ?”

Văn Khải cười suýt nữa đau xóc hông.

Lâm Hi nhướng nhướng mắt, anh lập tức ngoan ngoãn chớ có lên tiếng.

Thiên Thiên nhìn đồng hồ trên tay, cười như không cười nói: “Ai đó không phải mua vé xem phim lúc 8h sao, nếu còn không đi sẽ tới muộn đấy.”

Lâm Hi kêu to một tiếng, dứt một đũa thức ăn vô miệng, nắm tay Văn Khải vừa chạy vừa nói, “Thiên Thiên, tiền cơm bồ trả giùm, mình sẽ trả sau.”

Thiên Thiên dở khóc dở cười, Lâm Hi làm chuyện gì cũng hùng hùng hổ hổ, tính tình âm ỉ, kì thật chính cô cũng không khá hơn chút nào. Nếu không sao lại nói “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” chứ.

Thiên Thiên bẻ bẻ ngón tay, đá tung mấy viên đá vụn dưới chân, ma xui quỷ khiến lại đi trở về chỗ vừa rồi. Thẩm Hạo thả cô xuống. đây là làm gì a, chẳng lẽ còn trông cậy anh còn chờ ở đây sao, Thiên Thiên hung hăng khinh bỉ mình một phen.

Nhưng ở đây lại có một chiếc Volvo màu vàng đang đậu.

Thiên Thiên dụi dụi con mắt, nghĩ rằng nhìn nhầm.

Cô chậm rãi đến gần, nhìn qua cửa kính bị kéo xuống phân nửa, cô thấy Thẩm Hạo đang gặm bánh mì, uống nước khoáng. (ách =)) gặm bánh mì đợi mỹ nhân sao =’= thật là kiên trì à =P~)

Thiên Thiên nhẹ nhàng gõ vài cái lên kính xe, anh ngẩng đầu lên, tươi cười rạng rỡ, “Nhanh vậy?”

“Dạ, bạn em còn có việc.”

“Lên xe.” Thẩm Hạo để bánh mì vào túi xốp, lấy báo che lên.

Thiên Thiên cười có chút giảo hoạt, “Anh không phải có hẹn sao?”

Thẩm Hạo đáp nhẹ nhàng, làm người khác không soi xét được gì: “Cô ấy cũng có việc, nên về sớm.”

“Vậy sao anh còn ăn bánh mì?” Thiên Thiên không khỏi cười cười.

Thẩm Hạo cũng cười, khoe miệng cong lên, “Ăn chưa no, không thể sao?”

Nhìn vào ánh mắt đang mỉm cười của anh, tim Thiên Thiên bất giác đập tăng tốc.

“Anh đưa em về.” anh nói.

Thiên Thiên nghiêng đầu liếc anh một cái, “Em đầy bụng, quyết định đi bộ về.”

“Đi bộ về?” Thẩm Hạo hỏi.

“Không thể sao?” Thiên Thiên có uống chút bia, mắt nhìn mông lung, ánh mắt rất dễ thương.

Thẩm Hạo nhướn mày, “Đương nhiên có thể.” Anh xuống xe, khóa cửa xe.

“Anh làm gì vậy?” Thiên Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Anh cũng đầy bụng, vừa vận cùng nhau tản bộ.” trong mắt Thẩm Hạo xẹt qua ý cười nhợt nhạt.

Thiên Thiên không nói nên lời.

“Em xem đêm nay ánh trăng rất đẹp, huống chi còn có mỹ nữ kế bên.” Thẩm Hạo bên môi hiện tiểu ý.

Thiên Thiên còn chưa kịp đắc ý thì câu tiếp theo của anh làm cô hận không thể đạp lên chân anh một phát.

“Có mỹ nữ để nhìn còn tốt hơn so với ngắm khỉ trong vườn thú.” (tâng bốc lên xa tít tắp rồi bất thành linh đạp xuống dưới gót chân =))) ta thích trò này :-“)

Hắn lại so sánh cô với con khỉ, Thiên Thiên quả thực tức tới lệch mũi, không quan tâm hắn nữa, Thiên Thiên tăng tốc bước nhanh.

Thẩm Hạo theo sau cô cười làm lành, “Anh không phải ý đó.” Anh chính là không kèm được há mồm lại chọc ghẹo cô.

Thiên Thiên tức tới không nói gì nổi, hất đầu sang chỗ khác, chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ au, dễ thương không tả nổi.

Thẩm Hạo tim đập liên hồi, Thiên Thiên khác biệt nhất chính là nụ cười tươi, ánh mắt biểu cảm phong phú, cô có thể cười rạng rỡ như ánh mặt trời, lại không biết nụ cười như vậy có thể đem đến bao nhiêu ấm áp cho người khác.

Anh gọi: “Diêu Thiên Thiên.”

Thiên Thiên giả cam vờ điếc, tiếp tục đi về phía trước.

Thẩm Hạo chỉ biết cười khổ.

Từ đường Ngô Giang đến nhà cô nếu ngồi xe thì phải qua khoảng 10 trạm dừng. lời đã nói ra không thể thu hồi, Thiên Thiên âm thầm cùng Thẩm Hạo phân cao thấp, cắn chặt răng liên tiếp đi qua 5 trạm dừng, đau chân, thở dốc, thật sự là không tiêu hóa nổi.

So với cô, anh lại có vẻ thoải mái nhẹ nhàng hơn nhiều.

Thiên Thiên ngồi xổm xuống thở hổn hển, Thẩm Hạo ân cần hỏi: “Em còn có thể đi chứ?”

Trời cao làm chứng, anh thực sự là có ý tốt hỏi cô, nhưng nghe vào tai Thiên Thiên lại thành một loại khiêu khích.

Cô dứt khoát tháo giày cầm trong tay, không có giày cao gót, bước chân cô cũng nhẹ nhàng hơn.

Thẩm Hạo lắc đầu thở dài, thật là một cô bé kiên cường a, anh đi nhanh lên trước vài bước cách cô một khoảng, lưu ý đá qua một bên mấy viên đá vụn tránh cắt phải chân cô. (ga-lăng à =P~ nam nhân kiểu này sắp bị tuyệt chủng rồi >”<>

38. Chương 40

“Thiên Thiên, bằng không con tiễn cậu ấy? má Diêu cười đùa cợt nhả, “Cơ hội tốt để gia tăng tình cảm.”

Thiên Thiên hung tợn trừng mắt: “Không rãnh.”

“Xì.” Má Diêu khinh thường nói: “Con về chẳng phải chơi game thôi sao.”

Ba Diêu cười ôm vai má Diêu, “Bà xã, đừng vạch trần con gái chứ.”

Má Diêu hoàn toàn khinh bỉ liếc nhìn Thiên Thiên, “Nhớ năm đó má cùng ba con yêu nhau, từ vườn bách thú Thượng Hải đi đến Tỉnh An Tự, vừa đỡ tốn tiền vừa lãng mạn, con cũng nên học hỏi.”

Ba Diêu phối hợp gật đầu, cười tới cực kì vui vẻ.

Từ vườn bách thú tới Tỉnh An Tự, vậy chân không phải gãy luôn sao? Nghĩ lại, cô hôm nay từ đường Ngô Giang đi về nhà một đoạn này cũng không phải ngắn a, Thiên Thiên lệ rơi a.

Đoạn đối thoại của ba người dần dần tiêu tán trong gió, Thẩm Hạo cười tới không ngậm miệng nổi.

Lúc gần đến nhà, má Diêu bỗng nhiên nói: “Thiên Thiên, con rất có tiến bộ a.”

Thiên Thiên hỏi: “Cái gì?”

“Tiền lương so với công ty cũ còn nhiều thêm mấy trăm tệ.”

Thiên Thiên nghĩ nửa ngày, làm sao có thể, chẳng lẽ Thẩm Hạo thấy gần đây cô tăng ca khổ cực, tăng tiền lương cho cô? Nhưng cô đâu có nhận được thông báo. Nếu tính cả tiền tăng ca cũng không đến nổi nhiều như vậy, thật là kì quái.

“Rốt cuộc bao nhiêu vậy?” gần đây nhiều chuyện xảy ra, cô không có thời gian kiểm tra tài khoản.

Má Diêu báo con số.

Thiên Thiên tính nhẩm xong liền rút ra được kết luận. Tiền lương còn thừa ra một ngàn linh ba mươi bảy tệ. (Viv: có ai thấy con số này quen quen không? Pil: đáng buồn là không... Viv: ách =’= tiền hôm đi ăn Hạo ca cho Thiên tỷ mượn ấy :< bà=“” chị=“” dory=“” quá=“” đây=“”>”<>

Cô nhất thời sáng suốt. (e hèm, còn bạn nào nói anh Hạo nhà ta ki bo nữa hông nà, kakka, tử tế với anh là việc làm thầm lặng.)

Về đến nhà, Thiên Thiên trốn vào phòng mình, bấm số của Thẩm Hạo.

Đây là lần đầu cô chủ động gọi cho anh, Thẩm Hạo thấy sóng lòng mênh mông, mặt tươi cười rực rỡ.

“Alo,” tâm tình của anh cực tốt.

Thiên Thiên nói vài câu hỏi thăm trước, “Anh thực sự đi bộ về?”

“Ừ, đi bộ nhiều có thể rèn luyện thân thể, duy trì vóc dáng.” Khóe môi Thẩm Hạo tạo thành một đường cong duyên dáng.

Vừa dứt lời, trong điện thoại truyền tới tiếng nói như sau: “Tiên sinh, đã đến đường Ngô Giang, dừng ở bên kia?” (dừng nghe những gì...con trái đang của gái nói =)))

Thiên Thiên ngó người, sau đó cười lớn không thôi.

Thẩm Hạo hơi lúng túng, cười gượng hắc hắc hai tiếng.

“VẬY...” Thiên Thiên cong miệng nói, “VẬY một ngàn tệ là anh thêm vào thẻ của em?”

“Tiền gì?” Thẩm Hạo biết rõ còn cố hỏi.

Thiên Thiên liếm liếm môi, “Tiền lương của em không hiểu sao lại nhiều thêm một ngàn linh ba mươi bảy tệ, anh đừng nói với em là không liên quan tới anh nha.”

“Tiền lương trong tài khoản của em thì liên quan gì đến anh?” Thẩm Hạo phát thêm một tiếng cười.

Thiên Thiên trầm mặc một hồi, “Anh không thừa nhận em cũng không còn cách nào nhưng lần đó em đã nói là mời khách, anh không cần trả lại tiền cho em.”

Thẩm Hạo nửa thật nửa đùa nói: “Thiên Thiên, anh với em, cần tính toán rõ ràng vậy sao?” (hí hí, tại sao không tính toán hử anh *chớp chớp mắt*)

Thiên Thiên lần thứ hai im lặng, rõ ràng trong phòng không nóng nhưng gương mặt đã nóng sắp cháy bừng.

“Thiên Thiên, em còn nghe sao?” Thẩm Hạo dịu dàng hỏi.

“Dạ.”

Thẩm Hạo cười cười, “Anh phải lái xe rồi, về nhà sẽ gọi lại cho em.”

Thiên Thiên hoảng loạn đáp, “Không cần, em...em sắp ngủ rồi.”

Thẩm Hạo nhìn lại màn hình điện thoại, còn chưa tới 10h, nhưng việc này cũng không thể gấp, anh cười nói: “VẬY mai gặp.”

“Ngày mai gặp.” Thiên Thiên vội vội vàng vàng cúp máy.

Thiên Thiên hốt ha hốt hoảng mở máy tính, Lâm Hi không có trên QQ. Lại nghĩ nghĩ, cô cùng Văn Khải xem phim, không thể sớm như vậy đã về nhà a. Nhất thời tìm không thấy đối tượng để nói chuyện, Thiên Thiên mất phương hướng.

Một mình ngồi ngây ngốc nửa tiếng, cô quyết định chơi game để giết thời gian và làm tiêu tán tâm tình hỗn loạn không rõ vì sao của mình.

Trên diễn đàn Hiệp Cốt Nhu Tình, trận đấu lớn giữa các hiệp nữ chính thức bắt đầu hùng hực khí thế.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết là ứng cử viên sáng giá nhất, thu hút nhiều sự chú ý nhất. Có người suy đoán tuổi của cô, tính tình, nghề nghiệp, v.v... cô kéo chuột xuống, thế mà lại có cả mấy người viết thư tình cho cô nữa chứ.

Thiên Thiên ngây ngô cười, lòng tự tin bành trướng cực độ.

Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân gửi một nụ cười ngọt ngào tới: “Chị, chào buổi tối.”

Thiên Thiên thuận tay gửi qua, “Chào buổi tối.”

Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân nói một câu làm người kinh hãi, “Chị có bạn trai chưa?”

Thiên Thiên từng ở trên QQ gặp qua tình huống này nhiều lần, cô không muốn bị quấy rối nên đã không thêm bất kì người nào vào danh sách bạn bè, mà ở Hiệp Cốt Nhu Tình vẫn gặp chuyện này, cô nói: “Có việc gì sao?”

Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân: “Chị tốt như vậy, em giới thiệu bạn trai cho chị.”

May mắn không phải là cầu thân, dù là như thế, Thiên Thiên vẫn hoảng, cô cười mỉa, “Ha ha, không cần bạn tâm.”

Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân hình như có chút không vui, “Chị không tin tưởng mắt nhìn người của em?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Không dám, không dám.” Cô không biết mình vì sao lại dây dưa với người này lâu như vậy.

Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân lập tức thay đổi ngữ khí: “Con của bác rất được, thử suy nghĩ đi.”

Thiên Thiên nhất thời lơ mờ, sau khi tỉnh táo, phản ứng đầu tiên là: thế giới này thật điên, ngay cả Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân cũng có con, nếu vậy trong tương lai, Chibi Maruko cũng sẽ có con gái rồi.

Cô do dự một hồi, cẩn thận dè dặt hỏi: “Cậu...bao nhiêu tuổi?”

Qua thật lâu vẫn không thấy trả lời, mới phát hiện Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân đã log out.

Cô lại bắt đầu cảm thấy nhàm chán, một lần lại thêm một lần xem danh sách bạn online. Lâm Hi không online, Tiêu Dao đã lâu không thấy bóng dáng, Trường Kiếm Tận Thiên vì cái gì cũng không thấy.

Kim đồng hồ chỉ 11h, Thiên Thiên không hề buồn ngủ. giống như trúng tà cứ ngồi trước máy tính, vẫn không nhúc nhích.

Có một chút thất vọng.

Mỗi ngày cùng anh ấy nói mấy câu hình như đã thành thói quen của cô.

Mà hôm nay, cô thấy không thoải mái.

Cứ tiếp tục không thừa nhận là đang chờ anh, nhưng không cách nào giải thích vì sao mình như bị ma quỷ ám, nửa đêm còn canh chừng máy tính.

11h30, nick Trường Kiếm Tận Thiên sáng lên.

Thiên Thiên rất cuộc lộ ra một nụ cười.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Hôm nay sao anh online muộn vậy?” cô không phát hiện lời của mình có mang một chút trách cứ và hờn dỗi.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Có chút việc bận, em chờ anh sao?”

Mặc dù lời đáp thật dễ nghe và ôn hòa, nhưng cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình thật ra đang chờ anh, “Làm gì có.” Mặt cô có chút đỏ lên, tâm tình rui mừng hiển hiện rõ ràng trong mắt.

Một giây sau, Trường Kiếm Tận Thiên hỏi: “Anh có thể kêu em là Thiên Thiên chứ?” (tan chảy à...)

39. Chương 41

“Đương nhiên có thể.” Thiên Thiên không chút do dự nói. Cô vẫn luôn cảm thấy với giao tình của mình với Trường Kiếm Tận Thiên hiện giờ, kêu đầy đủ cả “tên họ” thì quá khách khí, “Vậy em cũng gọi anh là Tận Thiên nha.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Được.”

Hai người dường như thân nhau hơn.

Thiên Thiên cười nói: “Tận Thiên, gần đây anh có liên lạc với Tiêu Dao không, có vẻ như rất lâu rồi không thấy anh ấy.”

Trường Kiếm Tận Thiên trả lời mập mờ không rõ: “À, thật không?”

“Không biết anh ấy thế nào rồi, em thấy hơi lo cho anh ấy.” Thiên Thiên nhú mày.

Trường kiếm Tận Thiên hỏi nửa thật nửa đùa: “Em quan tâm nó vậy à?”

Thiên Thiên thành thật nói: “Thì bạn bè mà, trước giờ anh ấy chưa từng mất tích lâu như vậy.”

“Nếu có một ngày anh cũng đột nhiên mất tích một thời gian, em có lo lắng cho anh như vậy không?” Trường Kiếm Tận Thiên đột ngột lên tiếng. (Viv: mùi gì chua chua vậy ss, Pil: à... mùi dấm ý cưng =)) hết chuyện đi ăn dấm với TD =)))

Thiên Thiên cảm thấy tim đập loạn nhịp một chút, cô chưa từng nghĩ qua việc này, cô chỉ biết đêm nay đã muộn mà vẫn không thấy anh, cô mất hồn mất vía cả đêm. “Có.” Cô thẳng thắn thành khẩn nói: “Hai người đều là bạn của em.”

Trường Kiếm Tận Thiên thản nhiên nói: “Anh cho rằng sẽ khác nhau.”

Trong lòng cô phảng phất có làn sóng gợn nhẹ, ngốc nghếch như cô cũng có thể nghe hiểu được hàm ý trong lời này. (kinh dị thật =’= ảo mà cứ như thật ý... đã từng gặp qua đâu mà rung ring tim chớ >”<>

Trường Kiếm Tận Thiên: “Thiên Thiên, chúng ta gặp mặt đi.”

Ngón tay Thiên Thiên run lên, nín thở: “Tại sao?”

“Bởi vì anh muốn gặp em.” Ngữ điệu của anh thật bình thường.

Thiên Thiên hít sâu một hơi, “Anh thậm chí còn không biết em đang ở đâu.”

“Chúng ta ở cùng một thành phố.” Sau câu nói của Trường Kiếm Tận Thiên là một cái mặt cười.

“???” anh ấy là hacker? Thiên Thiên bị dọa choáng váng.

Trường Kiếm Tận Thiên cười nói: “Thiên Thiên, trên đời này có một thứ gọi là IP.”

Thiên Thiên nhất thời túng quẫn, “Em xấu lắm, thường ngày không ra ngoài, tránh ảnh hưởng bộ mặt thành phố.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Không sao, anh cũng chỉ đẹp trai hơn Cổ Thiên Lạc một chút thôi.” (em thích CTL à =P~)

Thiên Thiên phun một ngụm nước. (bọn này cũng muốn phun a.)

“Em yên tâm, trình độ thẩm mỹ của anh lấy Chung Vô Diễm làm tiêu chuẩn, đẹp hơn cô ấy đều là mỹ nữ.”

Thiên Thiên kêu to oa oa, “Xí, anh lại so em với Chung Vô Diễm.”

“Đã như thế, em còn lo cái gì.” Lời nói của Trường Kiếm Tận Thiên giống như đang điều khiển cô.

Thiên Thiên nhịn không được, hỏi: “Sao anh nhất định muốn gặp em?”

Trường Kiếm Tận Thiên tạm dừng một chút: “Anh nghĩ anh thích em.” (wow... wow... confession of a... Hạo ca =)))

Thiên Thiên hoàn toàn không khống chế nổi sức nóng lan tràn từ cổ tới mặt, cô đột ngột offline, trốn giống như trốn quỷ.

Tĩnh táo, phải tĩnh táo.

Từ nhỏ đến lớn, số lần mà Diêu Thiên Thiên cô từng nghe qua những lời tỏ tình có thể đếm được khoảng một bàn tay, nhưng trước giờ chưa từng có lần nào có lực sát thương như lần này.

Trường Kiếm Tận Thiên nói muốn gặp cô.

Cô cười nhẹ, sâu tận trong lòng cảm thấy chút vị ngọt ngào, điều này không gọi là mừng thắm thì gọi là gì?

Trường Kiếm Tận Thiên nói thích cô.

Trong không khí phảng phất là hương vị của hạnh phúc.

Thiên Thiên vừa cười ngây ngô vừa sờ sờ khuôn mặt đã hồng thắm của mình. Cô bất chấp tất cả bấm số của Lâm Hi, “Hi Hi, mau thức dậy, mình có việc muốn nói với bồ.”

“A”. Lâm Hi rõ ràng là không có nhiệt tình cho lắm.

“Trường Kiếm Tận Thiên muốn gặp mình.” Thiên Thiên hưng phấn nói, ngay cả âm lượng cũng cao lên vài lần.

Một quả pháo lớn ném xuống, Lâm Hi liền tỉnh ngủ, cô sắp xếp lại suy nghĩ, dùng giọng điệu lười nhát nói: “Thiên Thiên, bồ nghe kĩ đây. Đầu tiên, bồ biết anh ta là người như thế nào sao? Anh ta ở đâu? Năm nay mấy tuổi? Làm nghề gì? Lập gia đình hay chưa?”

Một thao nước lạnh tạt vào, Thiên Thiên lơ mơ, sau nửa ngày mới nói: “Những điều bồ nói mình đều không biết.”

“Bồ muốn thử tình yêu trên mạng? Ngay cả hần là người tốt hay kẻ xấu, là nam hay nữ đều không biết mà muốn gặp mặt, bồ ám đầu à?” quả nhiên người ngoài cuộc thì sáng suốt, ngay cả Lâm Hi là người cảm tính như vậy lại phân tích được rõ ràng hơn nhiều so với đương sự.

Thiên Thiên mơ hồ, “Làm gì nghiêm trọng đến thế.”

“Hừ, bồ muốn gặp hần cũng được, nhưng đến lúc đó nhớ gọi mình theo.” Lâm Hi nghiêm nghị nói.

Thiên Thiên nhỏ giọng thì thầm, “Mình mang theo một cái bóng đèn 1000kW làm gì a.”

Đại khái nói nhỏ nên Lâm Hi không nghe rõ, cô lại nói: “Bằng không mình trốn ở một góc cũng được, vạn nhất có chuyện gì, mình cũng có thể giúp bồ đúng lúc.”

Thiên Thiên không khỏi thở dài: “Hi Hi, mình biết Taekwondo, bồ nói xem có mấy người có thể là đối thủ của mình.”

“Đúng ha.” Lâm Hi chớp chớp mắt, lại nói: “Mình vẫn là muốn đi, nếu hình dáng thật sự của hần làm ảnh hưởng khẩu vị của bồ, mình sẽ giải cứu bồ trong nước sôi lửa bỏng.”

“Phụt,” Thiên Thiên giễu cợt, “Mình không biết rốt cuộc là bồ đi gặp bạn game hay là mình đây, sao mình lại cảm thấy bồ còn kích động hơn mình nữa?”

“Người ta là quan tâm bồ a.” Lâm Hi hùng hồn đáp.

“Nhưng mình chưa đồng ý gặp anh ấy.”

“Nhất định phải gặp.” Lâm Hi thay cô làm chủ.

Thiên Thiên rất là ngạc nhiên, “Vậy bồ vừa rồi còn nói mình ám đầu.”

“Điều Thiên Thiên, nể tình trước giờ mình chưa gặp qua bạn trong game, bồ thỏa mãn một chút lòng hiếu kì của mình đi.” Lâm Hi hung hăng nói, Thiên Thiên như có thể tưởng tượng được bộ dạng hai tay chống nạnh hùng hổ của cô.

Thiên Thiên giả bộ buồn ngủ: “Không còn sớm, mình đi ngủ đây.” Lúc cô cúp máy còn văng lại tiếng kêu la thốn thớt của Lâm Hi.

Thiên Thiên đêm nay ngủ không ngon giấc, hôm sau lúc vào công ty cũng trễ một chút.

Mới bước vào phòng làm việc, cô liền cảm thấy không khí có chút quỷ dị.

Có người thì thầm với nhau, có người liếc mắt đưa ghen, làm cho lòng hiếu kì của cô rục rịch, cô đi qua muốn nghe thì bọn họ lại giả bộ không có gì tản ra hết.

Thiên Thiên dùng tay huých Elva, “Chuyện gì vậy?”

Elva liếc mắt đưa ghen, hết sức thần bí nói: “Nhìn bàn làm việc của bồ thì rõ.”

Thiên Thiên hồ nghi lườm cô liếc mắt một cái, đến chỗ ngồi của mình, bất ngờ lấp bắp kinh hãi.

Trước máy tính đặt một bó Bách Tử Liên, mọi người đều biết, Bách Tử Liên là hoa tình yêu, thời điểm hoa nở tượng trưng cho tình yêu đã đến, chẳng trách cả phòng có bộ dạng kì quái này, thì ra là lại lấy cô làm trò.

Thiên Thiên tìm hết bó hoa cũng không thấy thiệp, buồn bực nghĩ: chẳng lẽ lại là Mễ Bác tặng? Đã nói rõ ràng như vậy với anh ta, sao lại còn chưa hết hi vọng a.

Elva đi tới, mắt cười đến không thấy “tổ quốc”, “Đừng tìm, là giám đốc Thẩm tặng.” (công khai bày tỏ giữa chốn làm việc ta... muốn đóng dấu bản quyền đây mà ;)))

Phản ứng đầu tiên của Thiên Thiên: “Không thể nào.”

Elva che miệng cười khanh khách, “Sao lại không thể? Ai cũng thấy.”

“...” Thiên Thiên không lời nào để nói.

“Này, giám đốc Thẩm tới.” Elva mờ ám nháy mắt với cô.

Thiên Thiên ngẩng đầu, Thẩm Hạo đang cầm một ly trà nóng từ cửa đi tới. Thiên Thiên làm bộ như không thấy, mở máy tính ra, bắt đầu một ngày làm việc.

Thẩm Hạo không về phòng làm việc lại đi thẳng tới trước mặt cô.

Elva che miệng, nhỏ giọng cười, “Giám đốc Thẩm, em đi làm việc đây.” Nói xong cô xoay người đi.

Hai tay anh chống lên bàn nói: “Có thích hoa không?”

“Anh tặng?” Thiên Thiên ra vẻ tỉnh táo.

Thẩm Hạo nhún nhún vai nói: “Không phải, anh tới sớm, thuận tiện giúp em kí nhận chuyển phát nhanh.”

Thiên Thiên nhẹ nhàng thở ra, “Vậy anh biết ai tặng không?”

“Chuyển phát nhanh.” Thẩm Hạo bình tĩnh nhìn thẳng cô, dường như không có việc gì nói.

Thiên Thiên nhíu mày, “Ừm.”

“Chiều nay đến tập đoàn Hiên Dịch, em nhớ mang đầy đủ tư liệu.” Thẩm Hạo lấy ngữ khí làm việc nói.

“Dạ, đã rõ.” Thiên Thiên nghĩ tới lời của Elva, liếc nhìn anh một cái, lại hỏi lần nữa, “Thật không phải anh tặng?”

Thẩm Hạo trấn định tự nhiên nói: “Anh sao lại làm việc nhảm nhí như vậy.” (hắc hắc... chính xác là level nhảm nhí của ca chỉ có hơn thôi =))

40. Chương 42

Khóe miệng Thiên Thiên run rẩy, người này thiếu gì việc chưa làm qua, ví dụ như chưa được sự đồng ý của cô đã dùng cô làm bia đỡ đạn. lại ví dụ như tặng cô 2 tệ tiền lì xì. Lại ví dụ như phá cơ hội tốt làm quen soái ca của cô, v.v... quả thật nhiều không kể xiết, làm người và thần phần nộ a.

Đáng tiếc, cô chỉ có thể oán thầm, trên mặt không dám lộ ra nửa điểm bất mãn, “Giám đốc Thẩm, tôi đi chuẩn bị tư liệu.”

“Ừ, cẩn thận một chút.” Thẩm Hạo cười cười, Thiên Thiên lại cảm thấy anh hôm nay cùng ngày thường có gì đó hơi khác nhưng rốt cuộc khác chỗ nào cô không thể nói được.

Thẩm Hạo vừa đi xa, Elva lại nhào qua, cười mỉa mắt, “Giám đốc Thẩm rốt cuộc hành động a, không uống mình đặt cược cho anh ấy 200 tệ.”

Thiên Thiên muốn phát điên, “Mấy người còn lấy tôi ra đặt cược.”

“Không,” Elva cười đến cong mắt, “Tội mình cược là giám đốc Thẩm có thể theo đuổi bỏ hay không, có liên quan gì đến bỏ đâu.”

Thiên Thiên chỉ có thể nắm tóc trút cảm phần.

Elva nói: “Thiên Thiên, giám đốc Thẩm thật sự rất được, mình thấy lần đầu anh ấy quan tâm một người đến vậy.”

Thiên Thiên không nhịn được cười khỏ một cái, “Mọi người nhầm rồi, hoa này không phải anh ấy tặng.”

“A, vậy là ai tặng?” Elva hết sức hưng trí hỏi.

“Không biết. giám đốc Thẩm nói là kí nhận giùm mình thôi.”

Elva cười, “Thấy bồ bình thường rất thông minh, sao lúc gặp chuyện tình cảm thì lại trì độn như vậy.”

Thiên Thiên nóng lòng, “Đừng đoán bậy, mình với giám đốc Thẩm không có chuyện gì hết.”

“Xì, xì, mình tin rồi, bồ làm việc đi, mình không quấy rầy nữa.” Elva cười cười đi khỏi.

Tuy nói là nói vậy nhưng Thiên Thiên cảm thấy cô ấy hoàn toàn không tin.

Quả nhiên, Elva về chỗ liền nhắn MSN cho cô: “Giải thích chính là che giấu, càng tô càng đen, Diêu Thiên Thiên à.” Sau câu văn còn có một cái mặt cười hết sức khoa trương.

Thiên Thiên bắt lực rên rỉ, đóng lại MSN, mắt không thấy, tâm không phiền.

Gần tới giữa trưa, Thiên Thiên hẹn Diệp Tử cùng nhau ăn cơm.

Đến tiệm ăn kế bên công ty tên Vĩnh Hòa, trong tiệm chen đến chật như nêm.

Hai người phân công nhau, Thiên Thiên xếp hàng chờ mua cơm, Diệp Tử xung phong đi tìm chỗ ngồi.

Lúc Thiên Thiên cầm menu phóng mắt tìm Diệp Tử khắp nơi bỗng thấy có một thân ảnh quen thuộc đứng trước mặt cô, mở to mắt định xem thì cô đã bị đám đông chen đến góc.

“Thiên Thiên, ở đây.” Diệp Tử ngồi gần cửa sổ đưa tay vẫy gọi cô.

Thiên Thiên ngồi xuống rồi mở miệng khen, “Chị Diệp Tử, chị thật giỏi a, lại tìm được chỗ ngồi.”

Diệp Tử bĩu môi, “Chị làm sao có bản lĩnh đó, chẳng qua là được nhờ mà thôi.”

Thiên Thiên không hiểu nổi, rõ ràng chiếm được chỗ, không nên chối bỏ công lao, chị Diệp Tử cũng khiên nhường quá đi, mãi đến lúc Thẩm Hạo nhẹ nhàng đi tới, miệng hỏi: “Anh ngồi đây không phiền chứ?” lời còn chưa dứt đã đặt mông ngồi xuống. (chà, bắt đầu chiến lược tấn công ráo riết rồi nha ;)))

Thiên Thiên lại nghĩ, nếu như cô trả lời: “Có phiền.” không biết Thẩm Hạo có tự động rời khỏi không. Nhưng cô cũng biết, câu này cô chỉ dám để trong bụng.

Hai người ngồi rất rộng rãi nhưng Thiên Thiên vẫn nhích vào trong.

Diệp Tử ngửa mặt lên cười lơ đãng.

“Thiên Thiên, em gọi món gì?” Thẩm Hạo hơi nhếch mép, tâm tình hết sức tốt.

Thiên Thiên im lặng một chút, “Cháo thịt, trứng vịt muối.”

“Không phải chứ, phần ăn bình thường của em đâu có ít như vậy.” Thẩm Hạo cười nhẹ một tiếng, vẫn là ngữ khí trên chộc như cũ.

Thiên Thiên lườm anh một cái, “Ăn no quá đầu óc không được cung cấp đủ máu, sẽ ảnh hưởng năng lực làm việc.”

Thẩm Hạo nói thầm nho nhỏ, “Chẳng trách những lúc máu chốt lại trì độn như vậy.”

Diệp Tử cười muốn đau bụng.

Thiên Thiên nghe không rõ, hỏi: “Giám đốc Thẩm, anh mới nói cái gì?”

“Không có gì.” Thẩm Hạo nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác lười nhát nói.

Thiên Thiên lười để ý anh, cô thở dài, “Chị Diệp Tử, chị nói xem người phụ trách của tập đoàn Hiển Dịch có khó tính không?”

“A.” Diệp Tử nhất thời không kịp phản ứng.

“Người đó họ gì nhỉ? Em nhớ một chút, à, Hường tổng, chính là Hường tổng, người Đài Loan đặc biệt nhỏ mọn, chắc hẳn không áp giá chúng ta chứ?” Thiên Thiên lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại.

Mắt Thẩm Hạo hiện ra ý cười.

Diệp Tử nhúc nhích, “Hường tổng, anh ta không phải người Đài Loan.”

“Xi, bình thường người làm tới chức đó không phải là ông già cổ quái thì cũng là bà cô không chồng, em nghĩ tính tình rất khó khăn.” Thiên Thiên phân tích nói.

Thẩm Hạo đang uống nước suýt nữa bị sặc.

Diệp Tử há miệng thở dốc, “Việc này...” thần sắc cô lúng túng.

Vừa đúng lúc này thức ăn đưa tới, Thẩm Hạo nhanh nhẹn để vào trước mặt Thiên Thiên, “Thiên Thiên, ăn đồ của em đi.”

“Ăn thì ăn, hỏi làm gì.” Thiên Thiên giống như trút cảm phẫn, múc một muỗng lớn cháo nhét vào trong miệng, lập tức phun ra vì bỏng.

Thẩm Hạo vội vàng chạy tới quây phục vụ gọi ly nước đá đưa cho Thiên Thiên, không khỏi lắc đầu, “Thiên Thiên, em có thể dần thêm một chút không.”

Thiên Thiên quạt đầu lưỡi, còn không quên phản bác, “Em cũng không phải cố ý.” Cô há mồm le lưỡi, nhe răng nhếch miệng bộ dáng muốn bao nhiêu buồn cười có bấy nhiêu.

Thẩm Hạo nhìn thấy cô như vậy nói, “Thiên Thiên, vượt thẳng lưỡi rồi mới nói chuyện.”

Về mặt Diệp Tử đồng tình nhìn anh, như phảng phất nói: Thẩm công tử, sau này chỉ có anh mới chịu nổi. (ha ha, chị Thiên nhà ta gốc không còn gì để nói.)

Thẩm Hạo khoái trá cười, người ngoài nghĩ anh sẽ bị dày dạn, nhưng trong lòng đương sự vui không kể xiết a. (tội nghiệp, tội nghiệp, một con cừu non vướng vào lưới tình.)

Ăn trưa xong, nghỉ nửa tiếng, đội ngũ bốn người xuất phát.

Ông Tom cùng Smon ngồi một xe, Thẩm Hạo chở Thiên Thiên. Simon nhường Thiên Thiên chọn ngồi xe nào, cô không dám ngồi cùng xe với ông chủ, lại thấy nhìn Thẩm Hạo so với Simon có thể đỡ mất hơn, không lo nghĩ nhiều liền chọn ngồi cùng xe với Thẩm Hạo.

Cô lại không biết trong mắt Simon lại nghĩ thành cô không muốn chia lìa Thẩm Hạo một phút nào, nên Simon nháy mắt với anh, làm như hiểu ý cười một cái.

Tập đoàn Hiển Dịch nằm cùng đường với trung tâm thương mại Hoàng Kim, cách quảng trường Hồng Kông không xa. Theo đường Hoàng Hải đi vào Nam Kinh Tây, nếu không chờ đèn đỏ thì chỉ cần 5' lái xe.

Thẩm Hạo hết sức tập trung lái xe.

Xe đi vào quảng trường Hằng Long thì bỗng nhiên Thiên Thiên sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Sao vậy?” Thẩm Hạo nghiêng đầu hỏi.

“Không, không có gì.” Thiên Thiên ấp úng.

Thẩm Hạo nghi hoặc lườm cô liếc mắt một cái, cũng không nghĩ nhiều.

Xe ngừng ở chỗ quy định rồi nhưng Thiên Thiên vẫn kì kèo mè nheo không chịu xuống xe.

Thẩm Hạo nhìn thẳng phía trước, “Ông Tom đã vào thang máy, em còn muốn chần chờ đến bao giờ?” anh chỉ nghĩ do cô quá hồi hộp.

“Anh xuống trước đi.” Thiên Thiên rụt cổ nói.

Thẩm Hạo khoanh tay, nhếch môi, nhìn từ đầu đến chân cô đánh giá.

Thiên Thiên thấy nụ cười kia kinh tởm đến cực điểm, cô đỏ mặt, khẩu khí mềm nhũn, “Xin anh, anh xuống trước đi.”

Thẩm Hạo kinh ngạc, liền xuống xe, đi một khoảng không xa chờ cô ở đó.

Chỉ thấy Thiên Thiên nhanh chóng đứng lên, nhìn lướt qua ghế ngồi, thở ra một hơi như trút gánh nặng. (=’=)

Làm cái quỷ gì a, Thẩm Hạo khóa lại cửa xe, hỏi: “Em không sao chứ?”

“Em thì có chuyện gì chứ.” Thiên Thiên ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ nhút nhát vừa rồi không thấy đâu.

41. Chương 43

Thẩm Hạo chợt giật mình, sau đó nhanh chóng hồi phục lại dáng vẻ vân đạm phong khinh.

Thang máy chạy vọt tới lầu 19, ông Tom và Simon đã chờ sẵn ở cửa thang máy từ lâu.

Thiên Thiên tự biết không nên để ông chủ đợi lâu nên nói với ông: “Sorry.”

Ông Tom dễ chịu cười cười, chỉ tay ra hiệu Thẩm Hạo đi trước.

Thẩm Hạo nhướng mi, nghiêng thân mình nói với tiếp tân.

Tiểu mỹ nữ có gương mặt xinh đẹp lập tức ửng đỏ, “Hướng tổng và giám đốc Phương đang chờ, mời theo tôi.”

Thân hình anh tuấn của Thẩm Hạo cộng với một đôi mắt đào hoa cười như không cười làm cho nhiều cô gái nhìn không được muốn bắt chuyện với anh.

“Họa thủy.” lời nói thoát ra từ kẽ răng của Thiên Thiên làm “tai nhọn” của Simon nghe thấy, anh nhỏ giọng an ủi: “Giám đốc Thẩm luôn luôn giữ mình trong sạch, em không cần phải lo lắng, nếu là giám đốc Bùi thì em mới thảm.”

Thiên Thiên cảm thấy mình nên im miệng vẫn tốt hơn, chỉ cần vừa nói ra là bọn họ có thể gắn ghép cô với Thẩm Hạo.

Lúc mắt Thẩm Hạo phát sáng nhìn qua Thiên Thiên, cô đột nhiên cảm thấy chột dạ.

Tiếp tân mỹ nữ đưa họ vào phòng họp, ân cần hỏi mỗi người muốn uống gì.

Rõ ràng là nhờ phúc của Thẩm Hạo mới được đãi ngộ như vậy, Thiên Thiên buồn bực nghĩ.

Ông Tom chọn cà phê, vì thế ba người còn lại cũng vậy.

Thiên Thiên lấy tư liệu trong cặp văn kiện ra đặt lên bàn họp, tư thế chuẩn mực, vẻ mặt nghiêm túc.

Thẩm Hạo vỗ vỗ đầu cô, mỉm cười: “Nhất định sẽ thành công, anh tin em.”

Thiên Thiên chẳng thèm trả lời, khóe môi thoáng hiện ý cười. (e hèm, phòng họp mà, hai người kì quá nha, làm người cô đơn như em tuổi thân ><>)

Phương Nhiên và một anh chàng cao lớn, anh tuấn song song đi vào.

Mặt Phương Nhiên không lộ cảm xúc ngồi đối diện Thiên Thiên, bĩu môi một cái, ít nhiều tiết lộ nội tâm bất mãn và khinh thường.

Thẩm Hạo đứng lên, bắt tay lịch sự với người đàn ông, “Hướng tổng, vị này là tổng tài của chúng tôi, ông Tom, hai vị này là đồng nghiệp của tôi.”

“Hello Tom, nice to meet you.”

“Xin chào.”

“Xin chào.” Hướng tổng bắt tay từng người.

Thiên Thiên quả nhiên run run hai bàn tay, Hướng tổng người ta rõ ràng là ôn hòa tuấn lãng, phong độ nhẹ nhàng, cô sao lại nghĩ thành một ông già bụng phệ, hoặc là một bà cô già khó chịu chứ, hèn là anh ta không biết ý nghĩ này, nếu không cô đành phải tìm cái lỗ chui xuống.

“Vị này là giám đốc Phương Nhiên, nghiệp vụ lần này chủ yếu là do cô ấy phụ trách, tôi chỉ tới tham dự.” Hướng tổng thân nhiên cười một cái, làm người khác như tắm trong gió xuân.

Thiên Thiên nghe xong, trong lòng hết sức kinh hoàng. (chết tỷ chưa ;))

Thẩm Hạo từng lấy cô làm bia đỡ đạn khiến cho Phương Nhiên tức giận, cô không thể biết Phương Nhiên có vứt bỏ ân oán cá nhân, lấy việc công làm trọng hay không.

Cô không hề chắc chắn.

Mà trong mắt Phương Nhiên chợt lóe sáng, tươi cười làm người ta không thể xác định.

Thẩm Hạo cúi đầu đùa nghịch di động, hình như không phát hiện đối diện có một đôi mắt hàm chứa địch ý.

Thiên Thiên cảm thấy di động trong túi hình như đang run, trong lòng xúc động, ngẩng đầu, “bốn mắt nhìn nhau đâm đuối” với Thẩm Hạo. Anh cẩn thận nháy nháy mắt, không nhìn kĩ thì không hề phát hiện.

Thiên Thiên lấy di động ra, giấu dưới bàn lén lút xem.

Tin nhắn quả thật là do Thẩm Hạo gửi: Đừng nghĩ nhiều, đem nội dung muốn biểu đạt trong bản kế hoạch nói hết là được, chuyện khác giao anh. (anh dễ thương quá, *chụt chụt*)

Thiên Thiên cảm thấy bình tâm.

Tiếng nói trầm thấp không vui truyền vào tai cô, “Cô Diêu, cô có thể bắt đầu.”

Thiên Thiên nhếch khóe miệng, lòng tin tràn đầy mở máy chiếu, bắt đầu thuyết trình kế hoạch của mình với mọi người.

Mỗi điều đều là nhu cầu cơ bản nhất, nhìn thì cảm thấy không có gì thay đổi, nhưng lại bảo đảm hệ số an toàn cho công nhân thao tác máy móc, cùng một số bảo hành thiết bị.

Sau khi trình bày xong, có người nhẹ nhàng vỗ tay hoan nghênh, “Rất tốt.”

Thiên Thiên tươi cười đáp lại, phát hiện người vỗ tay là Hướng tổng, ý cười càng thêm sâu, nổi lên một lúm đồng tiền, “Cám ơn Hướng tổng.”

Biểu cảm hết sức thẹn thùng bị Thẩm Hạo bắt quả tang. Anh lạnh lạnh nói: “Không kiêu, không ngạo.”

Thiên Thiên không thẹn chọn lúc này mà gây với anh.

Hướng tổng cười cười, “Giám đốc Phương, cô có ý kiến gì sao?”

Sắc mặt Phương Nhiên rất khó coi, dĩ nhiên là vì sự tán thưởng vừa rồi của Hướng tổng kích thích cô. Ngực khí của cô đông cứng: “Cô Diêu, xin hỏi cô làm ở Hồng Kỳ bao lâu? Cô chẳng qua là một người mới, có thể bảo đảm chu đáo cho cái mà cô gọi là phương án đó chứ? Cô chắc rằng cô có thể đảm đương kế hoạch trọng yếu như vậy sao?”

Thiên Thiên còn chưa kịp phản bác, Thẩm Hạo đã mở miệng cướp lời, “Cô Phương, Thiên Thiên và tôi, còn có Simon, chúng tôi là một đoàn thể, kế hoạch của cô ấy đã trải qua nhiều lần thảo luận mới nhận được sự đồng ý, cô không tin tưởng cô ấy, cũng là không tin tưởng thành ý cùng thực lực của công ty chúng tôi. Hai bên nếu ngay cả một phần tín nhiệm cũng không có, sợ rằng rất khó hợp tác.” (quá chuẩn :>))

Mặt Phương Nhiên lúc đỏ lúc trắng bệch, lời này của Thẩm Hạo có thể nói là một chút mặt mũi cũng không để lại cho cô, hơn nữa cách xưng hô phân biệt rõ ràng như vậy, cô chỉ biết âm thầm nhận tổn thương.

Lời nói này cũng không lưu lại một đường sống, nếu Phương Nhiên trở mặt, phi vụ làm ăn này có thể thất bại.

Thiên Thiên liếc nhìn ông Tom một chút, ánh mắt của ông hết sức bình tĩnh, giống như chuyện xảy ra vừa rồi căn bản không liên quan đến ông. Phi vụ này trị giá mấy ngàn vạn a, lúc này còn có thể duy trì vân đạm phong khinh, không thẹn với phong phạm của người cầm quyền.

Trông mắt sâu thẳm của Hường tổng đậm đậm đảo qua Phương Nhiên, ý cười trên môi khó dò. Rõ ràng là nụ cười vô hại, lại gây cho cô áp lực rất lớn.

Phương Nhiên hạ giọng nói: “Giám đốc Thẩm hiểu lắm rồi, tôi không có ý đó.” Cô đã ý thức được mình quá xúc động, nhanh nhẹn sửa lại. bởi vì Hường tổng đã ngầm đồng ý, nếu cưỡng ép phủ nhận phương án của Thiên Thiên rõ ràng làm vậy là đối nghịch với anh. Chỉ tự trách mình bị cái gọi là ghen tị làm hôn mê đầu óc.

Thẩm Hạo lại nhàn nhã như không.

Khóe miệng Hường tổng khẽ nhếch một độ cung thật đẹp, Thiên Thiên chỉ lo nhìn anh ta đến phát si, chỉ còn thiếu không chảy nước miếng xuống. (Viv: hết biết bà này... có soái ca kế bên rồi mà còn ham hố, Pil: có thì sao chứ =P~ ai cấm mình thưởng thức với =P~ soái ca khác chứ =)))

Thẩm Hạo hận không thể cúi đầu cô xuống dưới bàn, muốn nhìn cũng chỉ có thể nhìn một người. (có mùi dấm thoang thoang trong không khí à :-“)

Phương Nhiên thờ ơ lạnh nhạt, một mình ai thán, trong mắt anh chỉ có Thiên Thiên, không chú ý đến ai khác, cô thật sự không còn hy vọng. lúc trước vụt mắt anh nhất định là cả đời tiếc nuối. (đúng a, đúng a.)

Hường tổng mang theo ý cười trong mắt, “Giám đốc Phương còn có đề nghị nào khác sao?”

Phương Nhiên sao dám tiếp tục nhiều chuyện, vội nói: “Không có.”

“Đã như thế, “Hường tổng tao nhã duỗi tay ra, “Hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Ông Tom cũng duỗi một tay ra, tay kia thì vỗ vai Thẩm Hạo, bí hiểm cười một cái.

Lúc rời khỏi tập đoàn Hiến Dịch, Thiên Thiên còn lưu luyến quay đầu lại nhìn.

Thẩm Hạo nói nhỏ vào tai cô: “Đừng si tâm vọng tưởng, Hường tổng là hoa đã có chủ.”

Thiên Thiên than thở một phen, ra vẻ đáng thương, “Quá đáng tiếc, người đàn ông độc thân hoàng kim ưu tú như vậy lại bị người khác nhanh chân đến trước.” (Viv: bà này cũng tự tin ghê, Pil: sao lại không =)) đừng quên ex của Thiên tỷ trước đây là ai nhé :-“ Mề tổng đây...)

“Người nhanh chân đến trước đó em cũng quen biết.” Simon ở một bên nói leo.

Thiên Thiên hỏi: “Ai?”

Thẩm Hạo nói hết sức rập khuôn, “Diệp Tử.”

Thiên Thiên ghen hờn nhìn trần trời, biểu tình cực kì đặc sắc. (=)))

42. Chương 44

“Xong đời.” sau khi im lặng thật lâu Thiên Thiên mới nói ra một câu như vậy. vò đầu bứt tai buồn nản không thôi. Cô thậm chí còn nói xấu Hường tổng trước mặt Diệp Tử, hên là Diệp Tử không phải người hẹp hòi, nếu không cô sẽ bị chinh hết sức thảm thương.

Simon bụm miệng cười ha ha không ngừng, Thẩm Hạo nghiêng mặt nhìn Thiên Thiên, cười khẩy một cái.

Lúc chờ thang máy Simon vỗ nhẹ đầu của Thiên Thiên, lấy giọng điệu vui đùa nói: “Thiên Thiên, giám đốc Thẩm rất biết cách bao che khuyết điểm, em thật có phúc.”

Thiên Thiên chỉ biết luyện bản lĩnh giả câm giả điếc.

Thang máy tới, bên trong rất nhiều người, ông Tom và Simon đi vào trước, lúc Thiên Thiên và Thẩm Hạo vào thì thang máy phát ra âm báo quá tải, Thẩm Hạo cực có phong độ lui ra nhưng âm báo vẫn chưa dứt, mọi người đều nhìn Thiên Thiên, cô chỉ đành uất ức rời khỏi thang máy.

Lúc cửa thang máy sắp khép lại, Simon nháy nháy mắt với Thẩm Hạo, “Tôi đưa ông Tom về khách sạn trước, hai người không cần gấp.”

Thẩm Hạo mỉm cười gật đầu, trên mặt Thiên Thiên hiện lên vẻ quần bách.

Cửa thang máy chậm chạp khép lại, sắc mặt Thiên Thiên vẫn không khá lên chút nào, cô oán giận nói: “Thang máy kiểu gì vậy, là lên lầu cao cấp nha, thật là kém xa quảng trường Hồng Công của chúng ta.”

Khóe mắt Thẩm Hạo phảng phất ý cười, “Thiên Thiên, em kiên nhẫn một chút.”

Thiên Thiên rãnh rỗi, cô chớp đôi mắt to hỏi: “Giám đốc Thẩm, chuyện tình của chị Diệp Tử và Hướng tổng chắc là rất lãng mạn nhỉ, kể cho em nghe một chút đi.”

Thẩm Hạo thờ ơ nói: “Tự em đi hỏi cô ấy.”

“...” Thiên Thiên giống như sợi thun bị bắn trở về, rầu rĩ không vui nói: “Ừm.”

Thẩm Hạo mất kiên nhẫn, điều chỉnh lại thế đứng, “Nếu em hứng thú như vậy sau này anh sẽ kể.”

“Thật?” đáy mắt cô long lanh như bảo thạch, thật là một đứa bé dễ thỏa mãn.

Mỗi lần thấy cô cười Thẩm Hạo đều sẽ có một loại cảm giác dễ chịu. không nhịn được có chút thất thần, Thiên Thiên thấy anh chăm chú thân thiết nhìn mình thì chầm chậm cúi thấp đầu...

“Này, hai người rốt cuộc có lên hay không?”

Chẳng biết lúc nào cửa thang máy lại mở ra, bên trong mười mấy người nổi giận dùm dùm nhìn cảnh tượng này.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Thiên Thiên nhất thời lúng túng, nhanh chóng đi vào thang máy.

Thẩm Hạo tươi cười bình tĩnh tự nhiên, chậm rãi bước vào. Đại khái soái ca đi đến đâu cũng được hoan nghênh, thậm chí có mấy cô chủ động nháy mắt với anh.

Thiên Thiên đỏ bừng mặt, cô không dám nhìn thẳng vào mắt Thẩm Hạo, từ từ quay lưng lại.

Vài người bên cạnh cô bỗng nhiên chỉ trỏ xì xào bàn tán, theo tầm mắt của bọn họ nhìn lại, Thẩm Hạo bỗng nhiên đỏ bừng mặt.

Thang máy mới tới lầu 1, Thẩm Hạo đột nhiên dắt tay Thiên Thiên bước ra, Thiên Thiên không hiểu: “Còn chưa tới a, chúng ta không phải xuống tầng B2 bãi giữ xe sao?”

Thẩm Hạo không trả lời, trực tiếp đẩy cô tới toilet. (tâm lý quá à :((ta ganh tỵ vs Thiên tỷ ế :(()

“Sao vậy?” Thiên Thiên vẫn không hiểu mô tê gì.

Khuôn mặt tuấn tú của anh tím tái, đáy mắt u ám, “Anh nghĩ em cần đi xử lý một chút.”

Người mặt dầy như anh cũng biết đỏ mặt? Tin lạ trong thiên hạ a! “Em có cái gì cần xử lý?” nói tới đây trong đầu đột nhiên có gì đó chột lóe, vội vàng nhìn lại, Thiên Thiên đỏ mặt tới mang tai, không kịp chào hỏi liền vọt vào toilet.

Thẩm Hạo đợi đã lâu, Thiên Thiên vẫn chưa ra, anh có chút lo lắng liền bấm số di động của cô.

“Không có việc gì chứ?”

“Không có, không có gì, em sẽ ra nhanh thôi.” Cô nói rất nhanh, gấp gáp cúp máy.

Môi anh cong cong, bắt đầu đi lác đầu.

Tốc độ đi bộ của Thiên Thiên vô cùng chậm, hai tay để sau người, dùng túi xách che cái mông, bộ dạng ử rử làm người ta thấy thương tiếc, biết rõ thời kì sinh lí tới gần còn mặc quần trắng, cái này gọi là tự tạo nghiệt chương. hơn nữa chuyện xấu này lại bị Thẩm Hạo chứng kiến, cô đau buồn muốn chết.

Thẩm Hạo cởi áo khoác xuống đưa cho cô, Thiên Thiên chần chừ một chút vẫn nhận lấy mặc vào. Thân hình Thẩm Hạo cao lớn nên y phục vừa đúng có thể che chắn chỗ khó chịu của cô. Trên áo vẫn còn nhiệt độ cơ thể và khí tức mãnh liệt của đàn ông, tự nhiên mặt cô hồng hồng, “Cám ơn, em sẽ giặt sạch trả lại anh.”

Thẩm Hạo hòa nhã nói: “Được.”

Hai người đi đến tầng hầm bãi đậu xe, ông cụ trực ban liếc nhìn một cái, lăm bầm lâu bầu nói: “Trời cũng không lạnh lại cổ khoác áo cho tiểu cô nương nhà người ta, ân cần quá đáng rồi.”

Thẩm Hạo làm như không nghe thấy.

Thiên Thiên nghĩ dù gì cũng vì cô mà anh bị người ta cười nhạo, không khỏi áy náy nói: “Thật phiền anh quá.”

“Không sao.” Ngữ điệu của anh rất nhẹ nhàng.

Xe chạy lên đường cái, Thẩm Hạo nhìn Thiên Thiên qua kính chiếu hậu, “Anh chở em về nhà.”

Thiên Thiên ngẫm nghĩ, bộ dạng này của cô thật không thích hợp về công ty, huống chi cô còn khoác áo của Thẩm Hạo, nếu bị người ta nhìn thấy, sợ là lập tức trở thành nữ chính của vụ tai tiếng tình ái. “Được.” cô nói.

Lần này Thẩm Hạo không tuân theo lệ cũ mà dứt khoát tiễn cô đến tận nhà. Thiên Thiên không lay chuyển được, chỉ phải báo số nhà.

Đẩy cửa xuống xe, Thẩm Hạo nói: “Nếu em đồng ý mời anh lên lầu uống tách trà thì anh sẽ suy nghĩ việc kể em nghe chuyện của Diệp Tử.”

Thiên Thiên không nghĩ nhiều đã đồng ý. Tính tò mò ai cũng có, cô rất hiếu kì chuyện của Diệp Tử và Hướng tổng, nếu không biết rõ chắc cô sẽ ăn ngủ không yên.

Diệp Tử đáng thương thế là bị tên Thẩm Hạo có dị tính mà vô nhân tính bán đứng.

Thiên Thiên dám có gan mời Thẩm Hạo tới cửa tuyệt đối là có lý do.

Hôm nay là thứ năm, ba Diêu theo thường lệ đều đi hội phụ lão dạy thư pháp, còn má Diêu xế chiều mỗi ngày đều đi chơi mát chược. cô đoán chắc trong nhà không có ai nên mới nhận lời, nếu là bình thường, cho cô mấy lá gan cũng không dám.

Nhưng người tính không bằng trời tính a, cô vừa mới mở cửa, đang kêu Thẩm Hạo thay dép đi trong nhà liền nghe tiếng của má Diêu: “Con gái ngoan, hôm nay sao về sớm vậy?”

Dọa cô vội vàng đẩy Thẩm Hạo ra ngoài, “Anh đi nhanh lên.”

Thẩm Hạo cố ý lớn tiếng nói: “Anh còn chưa uống trà a.” quả nhiên thành công gây sự chú ý cho má Diêu.

“Ai u, là Tiểu Thẩm a, mau vào ngồi chơi.” Má Diêu vừa nhìn thấy Thẩm Hạo thì mừng tới cặp mắt híp lại thành một đường nhỏ, “Con bé này chặn ở cửa làm gì, còn không mau để Tiểu Thẩm vào.”

Thiên Thiên ủ rũ cụp đầu đành để Thẩm Hạo vào nhà.

Vừa vào cửa cô liền cảm thấy không ổn, ba người bạn của má Diêu đều nhìn lại, mỗi người đều cười như hoa nở trên mặt.

“Con rể nhà chị a, trước kia sao không nghe chị nhắc đến?”

“Dáng người thật không tệ.”

“Chàng trai làm việc ở đâu vậy?”

“Quen Thiên Thiên được bao lâu rồi?”

“Chừng nào thì có hỉ sự? Bà má vợ à, đến lúc đó chúng tôi cũng muốn uống chén rượu mừng a.”

Ngươi một lời, ta một lời, mồm năm miệng mười nói tới Thiên Thiên nhức đầu. Thẩm Hạo rất biết phối hợp cười theo, Thiên Thiên thật lo lắng không biết anh có bị liệt mặt vì cười không.

“Mau, mau.” Má Diêu vui mừng rạo rức nói.

Thiên Thiên thở hổn hển, hít thở thật sâu, hôm nay nhất định là ngày xui của cô mà, làm hại cô không chỉ xấu mặt bên ngoài mà về nhà còn rước họa.

“Thiên Thiên a, con đưa Tiểu Thẩm vào phòng tắm sự, rót trà mời người ta đi, hộp trà trong ngăn tủ kế tủ lạnh đó, ai da, bài tốt. Tiểu Thẩm a, con thật là phúc tinh của bác.” Mặt cô đỏ hết mức.

Thiên Thiên muốn khóc, anh ấy là phúc tinh của má, nhưng tuyệt đối là khắc tinh của con. Cô sợ má Diêu lại nói thêm gì đó nên vội vàng đẩy Thẩm Hạo vào phòng ngủ.

“Giám đốc Thẩm, anh ngồi đi, em đi pha trà.”

Thẩm Hạo nhẹ nhàng bĩu môi, mỉm cười gật đầu.

Anh chấp tay sau lưng, đánh giá kĩ càng phòng của cô.

Tường màu hồng nhạt, tủ đứng màu hồng nhạt, bàn máy tính màu hồng nhạt, khăn trải giường và túi xách màu hồng nhạt, ngay cả máy điều hòa cũng màu hồng nhạt. trên giường chất đầy búp bê, trên tủ đầu giường có một khung ảnh, Thẩm Hạo tùy tay cầm lên xem, là ảnh chụp chung của Thiên Thiên và Mễ Bác.

43. Chương 45

Trong ảnh Thiên Thiên mặc quần bò và áo thun dài, tuổi trẻ động lòng người, còn Mễ Bác cũng mặc trang phục thường ngày, hết sức đẹp trai, trai tài gái sắc, nhưng nhìn thế nào cũng thấy không xứng đôi. (trong mắt ca họ xứng mới lạ ý =)))

Đương nhiên đây chỉ là nhận xét của một mình Thẩm Hạo.

Lúc Thiên Thiên bừng nước vào trên người đã thay bộ quần áo mặc ở nhà, cô liếc mắt thấy Thẩm Hạo cầm khung ảnh, mặt lộ vẻ lúng túng, “Nhất định là lúc má dọn dẹp phòng đã tìm được trong một góc nào đó.” Cô lấy lại, thuận tay ném vào trong một ngăn kéo.

Thẩm Hạo chỉ cười nhẹ một cái.

Thiên Thiên giống như giận dữ đặt ly trà lên bàn, sao cô lại phải giải thích với anh cơ chứ, bằng cái gì a.

Thẩm Hạo mỉm cười dịu dàng, nâng ly trà nhấp nháp.

Thiên Thiên có chút uể oải, sợ rằng trong lòng anh xem cô như một cô bé chưa dậy thì xong.

Cái ghế duy nhất trong phòng đã bị anh chiếm mất, Thiên Thiên chỉ còn cách ngồi ở mép giường, cô nói: “Áo của anh lát nữa em sẽ giặt, mấy ngày nữa trả lại cho anh.”

Thẩm Hạo vừa định nói câu “Không cần phiền toái như vậy”, nhưng vừa kịp lúc nuốt trở lại trong bụng. vô duyên cô cố có thêm một lý do để tiếp cận cô, sao lại không tận dụng. anh mỉm cười gật đầu.

Thiên Thiên quan sát thần sắc của anh, thấy anh đã uống hết nửa ly trà, lại tiếp tục rót đầy cho anh, mỉm môi cười hai tiếng, “Trà cũng uống rồi, có thể kể chuyện của chị Diệp Tử cho em rồi chứ?”

“Đó là đương nhiên.” Thẩm Hạo chậm rãi đặt ly xuống, chớp mắt.

Chuyện của Diệp Tử anh được nghe từ bạn xấu Bùi Tử Mặc, bởi vì cấp trên ở công ty mà trước đây Diệp Tử làm là vợ của Bùi Tử Mặc – Đinh Thần. nửa năm trước, lúc Diệp Tử mới sang Hồng Kỳ, về trí thức và chuyên nghiệp của cô đã làm Thẩm Hạo rung động, cũng từng có ý nghĩ theo đuổi. đáng tiếc cái rung động này mới nảy sinh, còn chưa phát động tổng tiến công đã bị bóp chết trong trứng nước. (chà chà =)) giống ý Thiên tỷ khi nhìn thấy Hướng ca quá à =))) Diệp Tử và Hướng Huy chia cách 4 năm, cuối cùng vẫn về với nhau. Thâm tình như vậy không chỉ làm anh cảm động, ngay cả Bùi Tử Mặc nổi tiếng công tử đào hoa cũng rất cảm động. Dĩ nhiên, anh sẽ không đề cập việc mình từng có cảm tình với Diệp Tử.

Thiên Thiên nghe xong, đáy mắt bất tri bất giác chảy ra nước mắt, “Ô ô, quá cảm động, ô ô.” Cô khóc rì rầm, làm như lúc trước người phải xa người yêu là cô chứ không phải Diệp Tử. Cô nhận khăn giấy Thẩm Hạo đưa cho, vừa lau nước mắt vừa nức nở, “Chị Diệp Tử tốt như vậy, phải được kết thúc có hậu.”

Thẩm Hạo nhìn cô, “Diêu Thiên Thiên, em cũng vậy.”

Vài giây sau cô mới phản ứng kịp, ngăn người tới quên lau nước mắt. hai mắt cô sưng đỏ, trên má còn đọng vài giọt lệ, chớp mắt như đôi mắt của lọ lem vô tội, mi mắt ướt đầm, vừa thấy là thương, Thẩm Hạo vốn dĩ không biết nên làm cái gì đã ôm cô vào lòng. Môi dán vào tai cô nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc, em khóc nữa người ta sẽ nghĩ anh ức hiếp em.” (á á =’= lợi dụng thời cơ 35 Thiên tỷ kìa =)))

Tai Thiên Thiên đỏ bừng, trái tim như con nai nhảy loạn xạ, vùi đầu vào ngực Thẩm Hạo, một cử động nhỏ cũng không dám. (cái bà này ... >’< 35=“” lại=“” ca=“” đây=“” mà=“” *cười=“” đều*=“”>

Thẩm Hạo tìm lòng không được khê nâng mặt cô lên, trong mắt cô còn đọng lại một màn sương mỏng, quẩn rù động lòng người, giọng anh đứt quãng, “Em lại khóc nữa, anh sẽ ức hiếp em thiệt đó.” (má ơi, tim con...)

Thiên Thiên trơ mắt nhìn khuôn mặt tuần tú của anh đang phóng đại trước mắt, cái gáy bị bàn tay anh giữ chặt, không thể động đậy, ánh mắt Thẩm Hạo dịu dàng quẩn luyến, nhu tình như nước, mặt cô như thiêu như đốt, say mê trong đó, không biết mình đang ở đâu.

Mắt thấy cánh môi sắp chạm nhau, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra, “Thiên Thiên, con có nhìn thấy cái...” âm thanh tắt nghẽn dừng lại, má Diêu đứng ngây người ra, miệng tròn vo. (phá đám ah :(()

Mặt Thiên Thiên nóng rực, ngay cả một câu nói lấp đầy đủ cũng nói không ra.

Vẫn là má Diêu phản ứng nhanh, bà vội vàng nói: “Các con tiếp tục, tiếp tục.” im lặng rời khỏi, thuận tiện còn đóng cửa lại giùm hai người. (ồ de, tí đề 2 vị =)))

Trong trường hợp này, sao mà có thể tiếp tục được nữa. =’=

Mặt Thiên Thiên có màu tựa như gan heo, vùi đầu sâu vào khuỷu tay.

Thẩm Hạo không chút che giấu vuốt vuốt môi.

Thiên Thiên ngồi bất động, Thẩm Hạo cũng không động đậy.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Thiên Thiên mới lấy lại bình tĩnh, cô đảo mắt, tức thì trừng lớn. người họ Thẩm nào đó không ngờ cứ thế đầu gối lên ghế tựa, thở đều đều, lăn ra...ngủ.

Thiên Thiên bóp trán, không biết là nên khóc hay nên cười, uống phí cô xoắn xuýt nửa ngày, ai đó vốn dĩ không bản khoăn gì.

Cô tự giễu cười khê một chút, tay chân anh dài ngoằng, thân thể hơn phân nửa không ở trên ghế, vậy mà anh cũng có thể ngủ.

Tia sáng mặt trời từ hướng tây chiếu qua cửa sổ vào phòng, chiếu lên người anh, lấp lánh ánh kim, hình dáng tuyệt mỹ của anh tựa như hoang tử trong truyện cổ tích. Lúc anh an tĩnh, đường nét nhu hòa càng thêm anh tuấn dị thường. (Viv: oa oa, e dựa theo bản chính tí chút phiêu, mọi người chiêm ngưỡng, e đi...lau nước miế**, Pil: gúm =’= tránh xa ta ra... cơ mà sao đọc khúc này có cảm giác Hạo ca là yêu tinh ế =)) chỉ yêu tinh mới có khả năng phát sáng ý =’=)

Thiên Thiên không thể dời tầm mắt, tim đập rộn ràng, chính là người này, lúc anh trêu chọc cô có thể làm cô tức đến gờ chân, mà lúc trầm mặc cũng không làm người ta quên sự tồn tại của anh.

Cô bỗng nhiên nghe thấy tay vặn cửa vang lên tiếng xoay mở nhẹ nhàng, vừa quay đầu lại, quả nhiên là má Diêu đang thò đầu vào nhìn xung quanh.

Cô bật cười, “Mami làm gì vậy?”

Má Diêu vẫy tay với cô, Thiên Thiên đắp thêm một cái chăn cho Thẩm Hạo rồi đi ra.

Má Diêu dắt tay cô đi ra ngoài vài bước, nói nhỏ: “Con gái ngoan, con không mệt chứ?”

Thiên Thiên không hiểu gì hết, “Mami sao lại hỏi như vậy?”

“Má chẳng phải là đang quan tâm con sao.” Má Diêu cười nói.

“Vậy vừa rồi còn kêu tụi con tiếp tục.” Thiên Thiên muốn hôn mê.

“Vậy hai đứa rút cuộc có tiếp tục không?” má Diêu không khoan dung, không buông tha hỏi.

Mặt Thiên Thiên đã hồng thắm, “Má tránh ra đi, con không muốn nói chuyện với má nữa.”

“Được, không nói chuyện này.” Má Diêu vuốt vuốt mặt con gái bảo bối, “Nó đang làm gì?”

“Ngủ.” Thiên Thiên nhún nhún vai.

“Nó với con làm gì mà mệt mỗi tối vậy?” về mặt má Diêu chấn kinh. (ách =)) bác này thoáng ghê ta =))

Mặt Thiên Thiên đỏ còn chưa đủ, ngay cả cổ cũng đã nhuộm đỏ.

“Nó không làm gì với con đó chứ?”

Tại sao lại xoay quanh đề tài này a, Thiên Thiên nổi giận thật rồi, “Mami!”

Má Diêu chạy trời chết. (dùng từ kiểu j hem bít, bác ý già mà cứ như con nít ế =)))

Thiên thiên thở dài một hơi, vừa quay đầu lại thấy Thẩm Hạo cười như không cười đang dựa vào cửa.

44. Chương 46

Thiên Thiên cầu xin ông trời, phù hộ Thẩm Hạo tỉnh thoảng mắt đi tật xấu.

Ông trời quả thật thỏa mãn tâm nguyện của cô, Thẩm Hạo đứng ở nơi đó, cái gì cũng không nói, chỉ cười.

Nhưng Thiên Thiên thà rằng anh nói chuyện, vì cách cười của anh cực kì quỷ dị.

“Anh anh anh anh ra lúc nào?” Thiên Thiên kinh hãi quá nên nói năng lộn xộn.

“Tỉnh ngủ liền ra.” Thẩm Hạo nói, bên môi hiện lên ý cười rõ ràng, thật hài hước.

Vậy anh ấy rút cuộc có nghe thấy không a.

“Cám ơn đã tiếp đãi,” Thẩm Hạo nhìn đồng hồ, “Không còn sớm, anh phải đi rồi.”

“Em tiễn anh.”

Đi tới cửa, Thẩm Hạo xoay người, cười cười, “Anh phải chào bác gái một tiếng.”

Thiên Thiên nhượng mảy, “Không cần đâu.”

“Phải đi chứ, đây là lễ phép cơ bản nhất.” Thẩm Hạo thành thật nói.

“Vậy...được rồi.” Thiên Thiên do dự một chút, đưa anh vào nhà bếp, lúc này má Diêu đang tỉ mỉ chuẩn bị cơm chiều.

Thẩm Hạo mới kêu một tiếng “bác gái”, má Diêu liền đáp rất nhanh, tươi cười hào phóng nói: “Tiểu Thẩm a, ở lại ăn cơm chiều đi, bác làm sắp xong rồi, chờ ba của Thiên Thiên về, bác xào cải thìa là có thể dọn cơm.”

Thẩm Hạo không hề kinh ngạc, “Có phiền bác không ạ?”

“Không đâu, không đâu, thêm một đôi đũa mà thôi.” Má Diêu lau tay lên tạp dề, nở nụ cười thật tươi.

“Vậy thì con không khách khí.”

Má Diêu cười tít mắt, “Con xem như ở nhà là được rồi.”

“Dạ dạ.” Vì thế người họ Thẩm nào đó liền vâng dạ hết sức ngoan ngoãn.

Trong lúc đó, không ai trưng cầu qua ý kiến của Thiên Thiên.

“Tiểu Thẩm, con ra ngoài ngồi đi, trong này đầy mùi khói dầu.”

Thẩm Hạo trắng trợn chớp mắt với Thiên Thiên, cô mới hiểu tất cả đều nằm trong kế hoạch của anh. Người này mặt dày mày dạn đến trình độ này, Thiên Thiên tự than thở.

Ba Diêu vừa vào cửa nhìn thấy Thẩm Hạo trước là sững sốt, sau đó rất nhanh nhếch miệng cười một cái, “Tiểu Thẩm, bác nhớ rồi.”

“Bác trai.”

“Lại đây, đánh ván cờ với bác.”

Không đợi ba Diêu mở miệng, Thiên Thiên đã cực kì hứng thú mang bàn cờ tới.

Thẩm Hạo khiêm nhường nói: “Xin bác hạ thủ lưu tình.”

Thiên Thiên đắc ý nói: “Ba của em là quán quân cờ vây, anh tự cầu nhiều phúc đi.”

Âm điệu của Thẩm Hạo lơ lơ uể oải, “Anh dĩ nhiên không phải đối thủ của bác trai rồi.”

Ba Diêu mở bàn cờ ra, kéo Thiên Thiên vào chỗ đánh cờ, “Con chơi bàn này với Tiểu Thẩm đi, ba làm quân sư.”

Thiên Thiên hết sức sững sốt. cô làm sao biết rõ ba Diêu đột nhiên nghĩ đến nếu vạn nhất ông đánh thua con rể tương lai, vậy rất mất mặt a, cho nên đành phải tạm thời đẩy con gái ra.

Đám lao phải theo lao, Thiên Thiên cắn chặt răng nói rất có khí thế, “Được, chúng ta hạ cờ 5 quân.” Tốt xấu gì tính cô cũng kiên cường, Thẩm Hạo muốn thắng cô không phải dễ.

“Vinh hạnh hầu cờ.” Thẩm Hạo cười cười.

Khai chiến.

Thiên Thiên lấy quân đen nên được đi trước.

Trong phòng bếp đột nhiên truyền ra giọng của má Diêu, “Ông xã, mau tới giúp a.”

Ba Diêu đáp lại một tiếng, còn không nỡ rời bỏ chiến cuộc.

Ông rầu rĩ không vui nói: “Đang êm đẹp kêu anh vào làm gì?”

Má Diêu trừng ông liếc mắt một cái, “Ông thật không có mắt nhìn nha.” Bà cố sức ngoéo mồm sang phía phòng khách, nơi có hai người trong đang chụm đầu với nhau, đang rất hứng khởi.

Ba Diêu giật mình hiểu ra, “À, à.” Vì hạnh phúc cả đời của con gái bảo bối, ông tự giác tự nguyện vào trong bếp giúp bà xả nhặt rau, rửa rau, cắt rau, lau bàn.

Má Diêu hưng trí bừng bừng trốn sau cửa nhìn lên, nét mặt Thiên Thiên đang vui mừng, trong mắt Thẩm Hạo nổi lên tia dụ dỗ say lòng người có thể làm người ta cam tâm tình nguyện chết đuối trong đó.

“Hai đứa thật là xứng đôi a.” má Diêu mơ ước nói, bà nghĩ tới cảnh tượng lúc còn trẻ yêu nhau cùng ba Diêu, mặt ửng ửng đỏ.

Nhoáng cái đã một tiếng trôi qua, ba Diêu ôm bụng đáng thương hỏi: “Bà xã, có thể dọn cơm chưa?”

Tình cảm cần bồi dưỡng, câu nói này không sai, nhưng lằng mằng không thể làm cơm ăn a, má Diêu cũng sợ hai người đói bụng, lên tiếng gọi: “Ăn cơm, Thiên Thiên đến đây dọn chén đĩa.”

“Dạ.” Thiên Thiên như trút được gánh nặng gật đầu, cô đặc biệt tích cực không giống trước giờ.

“Tiểu Thẩm cũng uống một chút.” Thói quen của ba Diêu là mỗi ngày uống nửa ly rượu đỏ, nghe nói đây cũng là cách dưỡng sinh.

Thẩm Hạo từ chối, “Không được, không được.”

“Vậy hút một điếu?”

“Dạ không, không biết.” Thẩm Hạo cười nói.

“Người trẻ tuổi, con rất được.” ba Diêu quả thật khen không dứt lời.

Thẩm Hạo sợ hãi, “Dạ, dạ.”

Tâm tình Thiên Thiên phức tạp, cô nghiêng mặt qua nhìn anh.

“Ván cờ vừa rồi ai thắng?” má Diêu một cái đui gà để vào chén Thẩm Hạo, thuận miệng hỏi.

Ba Diêu nhìn cái đui gà đó, đây vốn dĩ là đui ngỗng chỉ có ông mới được hưởng thụ a.

“Ai cũng thắng cả ạ.” Thẩm Hạo nói, gấp một cái đui gà cho Thiên Thiên, dịu dàng nói: “Em ăn nhiều một chút.”

Thiên Thiên bỗng nhiên đỏ bừng cả mặt.

Má Diêu lấy ánh mắt khen ngợi nhìn Thẩm Hạo, “Con thật là biết chăm sóc người khác a, con trai.”

Thẩm Hạo khiêm nhường đáp lại, “Đây chẳng phải chuyện to tát.”

“Không biết trong nhà con còn có những ai?” má Diêu mặt mày hớn hở hỏi.

Thiên Thiên lấy chân đá bà dưới gầm bàn, trên mặt hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Thẩm Hạo cung kính nói: “Có ba má, và một em trai năm nay sắp thi đại học.” (ta biết e jai ca ;)) hí hí...)

“Không biết ông bà nhà làm nghề gì?” má Diêu rút quân, tới phiên ba Diêu ra trận.

“Ba, má, hai người đang tra hộ khẩu hả?”

Má Diêu chỉ cười cười, “Bây giờ còn biết che chở nó.”

“...”

“Được rồi, theo ý con, không làm khó dễ nó.” Má Diêu sờ sờ đầu Thiên Thiên.

“...”

“Con không sao, hai bác cần biết gì cứ việc hỏi ạ.” Mối Thẩm Hạo lấp ló ý cười.

“...” Thiên Thiên hoàn toàn bị đánh bại.

Bàn ăn thật hòa hợp, sau khi ăn xong ba Diêu còn mời Thẩm Hạo cùng ông uống trà đánh cờ, Thẩm Hạo cảm thấy đây thật là cơ hội ngàn vàng.

Đáng tiếc ước vọng là tốt đẹp, nhưng sự thật thì tàn khốc, sau khi tiếp một cú điện thoại, Thẩm Hạo không thể không cáo từ, “Ông chủ con gọi, không còn cách nào khác, bác để dành trà ngon lần sau con lại đến chơi cờ giải khuây.”

“Được, đi thông thả a.” ba Diêu đã hoàn toàn xem Thẩm Hạo như con rể tương lai.

Thiên Thiên trong bếp rửa chén, chờ cô ra phòng khách thì Thẩm Hạo đã sớm rời khỏi.

Bất giác cô cảm thấy buồn bã mất mát, sau khi mở di động ra thì trong lòng lại bị cảm giác ấm áp lấp đầy. Thẩm Hạo gửi một tin nhắn cho cô: “Anh có việc phải đi trước, em nghỉ ngơi sớm chút, nhớ giữ ấm.” (ta tan , ta tan... ấm rầu, ấm rầu... hức hức)

Tuy miệng chỉ nhếch khe nhưng cô lại không biết ánh mắt đều đã cong lên vì cười.

Để di động xuống mới phát hiện má Diêu đang nhìn chăm chăm mình, ánh mắt như có chút suy nghĩ.

Thiên Thiên mặt dày nói: “Có phải má đang cảm thấy con gái má càng ngày càng đẹp?”

“Trong sách nói, con gái đang yêu cuồng nhiệt là xinh đẹp nhất, công nhận không sai.”

Thiên Thiên ngạc nhiên, “...Vậy quyển sách nào nói?”

“Quyển sách nào nói cũng không quan trọng, chủ yếu là đúng hay không, con gái ngoan, con nói có đúng không?” má Diêu cười hết sức gian trá.

“Làm gì có,” Thiên Thiên liếc chết không thừa nhận, thuận miệng bịa chuyện, “Rõ ràng vì con dùng sữa rửa mặt tốt.”

Má Diêu nhìn kĩ lại cô lần nữa, “Con khoan nói, loại sữa rửa mặt này thật có tác dụng, nhìn mặt con xem, so với cổ trắng hơn nhiều, con xài loại nào vậy a, má cũng muốn thử, gần đây làn da không đẹp lắm.”

“ ... ”

45. Chương 48

Buổi tối ngủ không ngon, ngày hôm sau đi làm tinh thần Thiên Thiên rất kém, công ty cô mới kí hợp đồng với tập đoàn Hiển Dịch, lượng công việc của cô tăng lên nhanh chóng, bận rộn đến cả cơm trưa còn không có thời gian đi ăn, vội vàng kêu cơm hộp để giải quyết.

Thẩm Hạo mới sáng sớm đã không thấy bóng dáng, cả đồng việc đều dồn vào Thiên Thiên.

Công việc tuy nhiều, bận rộn bấn loạn nhưng qua tay cô phân loại xử lý đều yên yên ổn ổn, không có sai lầm nào.

Cứ như thế bận rộn đến 4h chiều cô mới có thể thở một hơi, ngồi xuống uống ly trà sữa nghỉ ngơi một chút. (trà sữa, trà sữa à :(ta thêm >”<>

Lâm Hi gọi cô trên MSN rất lâu cô cũng không rảnh trả lời, làm Lâm Hi sốt ruột muốn giơ chân.

“Mình bận rộn cả ngày, chuyện gì a?” Thiên Thiên nghĩ ngợi, vẫn là gọi điện cho trực tiếp.

Lâm Hi cười a a hỏi: “Thân ái, hôm nay bỏ mặc cái gì, để mình đây, chuyên gia tình yêu góp ý tham khảo cho.” Lúc sáng nhận được tin nhắn của Thiên Thiên, biết hôm nay cô sẽ gặp mặt Trường Kiếm Tận Thiên.

Thiên Thiên nghe vậy nhất thời túng quẫn, “Tối hôm qua bỏ còn là tri kỉ tỷ tỷ, hôm nay thì biến thành chuyên gia tình yêu, nhiều thân phận quá, sao bỏ kham nổi?”

“Đừng đánh trống lảng.”

“Mình có quần áo gì, bỏ không phải rất rõ sao?” Thiên Thiên trong lòng cảm thấy áy náy với Thẩm Hạo, không dám mặc quá xinh đẹp.

Lâm Hi cười nhạo nói: “Bỏ cũng nhất định là không làm tóc đúng không?”

“Mình làm gì có thời gian a, đây là ngụm nước đầu tiên hôm nay mình được uống a.”

Lâm Hi cực kì khinh bỉ nói: “Xin nhớ, bỏ đối tốt với chính mình một chút đi, hôm nay bỏ đi hẹn hò đó.”

“Phốc” Thiên Thiên phun nước ướt cả cái màn hình, cô cầu xin nói: “Xin bỏ, sau này không nên nói chuyện đến không kinh người chết không ngớt.”

“Mình có nói gì sai đâu.” Lâm Hi sống chết không chịu nhận.

Các đồng nghiệp hiếu kì nhìn qua, Thiên Thiên nghiêng đầu kẹp điện thoại, một bàn tay rút khăn giấy lau màn hình máy tính, hạ thấp giọng nói: “Không rảnh nghe bỏ nói bậy, vậy nha.”

Cô đặt điện thoại xuống, một mình trầm tư. Lời của Lâm Hi dội lên ngực cô, dường như không ăn mặc chỉnh tề một chút lại đi gặp Trường Kiếm Tận Thiên thì thật bất lịch sự. Hình như cũng nên lấy cố vì chính mình làm đẹp.

Thiên Thiên chạy tới phòng làm việc của Diệp Tử, báo lại nói có việc ở nhà, muốn xin về trước 2 tiếng.

Diệp Tử thoải mái đồng ý.

Thiên Thiên sửa sang lại các thứ, bàn giao cho Elva một chút, xách túi đi vào thang máy.

Cô quyết định về nhà thay đồ trước, sau đó mới đi làm đẹp, tính toán thời gian vừa đúng. Cô bước nhanh, vừa muốn đi đến cửa liền nhìn thấy Thẩm Hạo từ ngoài đi vào phía bên kia cánh cửa, vừa chột dạ lại hồi hộp, cô nghiêng người, muốn lén lút tránh anh đi cửa sau.

Ai ngờ cô đi vừa nhanh vừa vội, không cẩn thận đụng vào bên hông cửa, phát ra một tiếng vang lớn, hấp dẫn tầm mắt mọi người, bao gồm cả Thẩm Hạo, Thiên Thiên bị đụng đến thất kinh bất đảo, còn không quên đưa tay thương tiếc thay sờ sờ cửa kính.

Thẩm Hạo vốn dĩ đang xám mặt vì lo, nôn nóng chạy tới xem cô có bị thương không, thấy cảnh này nhin không được bật cười, “U, Diêu Thiên Thiên, em bị kết giới cản lại hả?”

Thiên Thiên bị đụng đầu óc đã choáng váng, bây giờ lại bị Thẩm Hạo kích thích như vậy vừa giận vừa vội, khí huyết dâng lên, hoán quá, hai mắt trợn ngược, chân mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Việc này làm Thẩm Hạo hoảng loạn muốn chết. anh vỗ nhẹ mặt cô, “Thiên Thiên, Thiên Thiên.” Không thấy động tĩnh gì, làm anh gấp đến độ mồ hôi hột, ngồi xuống ôm lấy cô, ra khỏi cửa gọi một chiếc taxi đi thẳng đến bệnh viện.

Dọc theo đường đi, Thẩm Hạo vẫn khấn trương ôm Thiên Thiên vào trong ngực, ôm thật chặt, thỉnh thoảng thúc giục tài xế tăng tốc. (híc >”< ôm=”” kìa,=”” ôm=”” kìa...=””>

Tài xế chậm rãi nói: “Tôi lại không phải xe cứu thương a, tiên sinh, đây đã là tốc độ nhanh nhất mà nội thành cho phép.”

Lòng Thẩm Hạo nóng như lửa đốt, hận đến hàm răng ngứa ngứa, nhưng cũng không còn cách nào khác. (Viv: ngứa răng làm gì? tính cắn người a, chạy thôi... *chạy mất dép sẵn trốn việc ;)) Pi: *túm lại* edit tiếp đi...)

Anh dùng áo khoác đắp cho Thiên Thiên, vuốt lại tóc bị gió thổi tán loạn, nhẹ tay vuốt vết thương trên trán của cô, thì thào tự nói, “Rất đau phải không, anh không nên cười nhạo em.”

Kì thật lúc xe taxi mới bắt đầu chạy Thiên Thiên đã tỉnh lại. chẳng qua tư thế hai người rất mờ ám, làm cô không dám lên tiếng. cô chỉ biết làm như con mèo nhỏ hiền thực dựa sát vào anh, trên người anh truyền tới mùi bạc hà thoang thoang cùng với mùi nước hoa thơm ngát, khiến cô say sưa. (aaaaaaa, em thích mùi bạc hà, xê ra Thiên tỷ, ăn đậu hủ Hạo ca à, xê ra...)

Tài xế liếc nhìn kính chiếu hậu, bình tĩnh nói: “Tiên sinh, cô này không việc gì chứ? Sao lại thấy là lạ.”

Thẩm Hạo kinh ngạc cúi đầu, vừa vặn nhìn tới cặp mắt mở to của cô, sáng mắt như nước mùa thu như vậy mê ly, anh vui mừng nói: “Thiên Thiên, em tỉnh rồi.”

Thiên Thiên chớp đôi mắt to trong veo, làm ra bộ dạng mới tỉnh, mờ mịt nói: “Em bị sao vậy?”

“Em đụng vào cửa kính, bây giờ anh đang đưa em đến bệnh viện.”

Thiên Thiên tức thì nhớ lại chuyện mới xảy ra, khuôn mặt xinh xắn đỏ lên, cọ xát trong ngực Thẩm Hạo, “Ai da, đầu em choáng quá.” (huhuhuhu, Hạo ca bị ăn đậu hủ thẩm thương.)

Bác tài lại đàm bạc nói: “Cô này không phải bị choáng váng a, trên trán cũng chỉ có một chấm đỏ, da còn không bị xây xước, cô ấy choáng cái gì a.”

Ông này nói chuyện cũng quá thẳng thắn nha, Thiên Thiên xấu hổ vô cùng, hận không tìm được cái lỗ để chui xuống.

Thẩm Hạo làm sao không biết tâm tư nhỏ bé đó của Thiên Thiên, cũng không vạch trần cô, chỉ cười cười, “Choáng váng thì nằm đi, chúng ta sẽ tới bệnh viện nhanh thôi.”

“Dạ.” Thiên Thiên gật đầu, vùi đầu vào ngực anh, Thẩm Hạo ôm ấp cô, nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, cảm giác tốt vô cùng. (hic, hai anh chị ăn đậu hủ lẫn nhau.)

“150 tệ”

Không ai để ý, bác tài không thể không lên tiếng một lần nữa, “Đến bệnh viện, 150 tệ, tiên sinh quét thẻ hay là trả tiền mặt?”

Cuối cùng làm bằng tình hai người đang ôm nhau, Thẩm Hạo lấy tiền mặt đưa ra, “Phiền ông.”

“Bây giờ người trẻ tuổi a, ai.” Bác tài vừa chạy xe đi vừa lắc đầu.

Thẩm Hạo cẩn thận đỡ Thiên Thiên, chậm rãi đi vào bệnh viện.

Thiên Thiên giương mắt nhìn anh, “Em không sao rồi, không cần vào bệnh viện.”

“Kiểm tra cho yên tâm.” Thẩm Hạo nói nghe thật tin tưởng.

“Em thật sự không sao, không tin anh sờ xem.” Thiên Thiên khẩn cấp nắm tay anh để vào trán mình sờ nhẹ, hỏi, “Thế nào rồi, thế nào?”

Cảm nhận được da thịt mềm mại, cảm giác tốt đến không thể tưởng tượng nổi, ngực Thẩm Hạo rung động, nhưng không lộ ra mặt, anh hơi hột nói: “Bên ngoài không thấy được gì.”

“Bên trong cũng tuyệt đối không có vấn đề.” Thiên Thiên thiếu chút nữa muốn đưa tay lên thề thốt. (éc, bà tác giả thật biết dùng “ý tại ngôn ngoại”)

Tay Thẩm Hạo còn phủ trên trán Thiên Thiên, nỗ lực duy trì ngữ điệu bình thường, “Sao có thể nói không sao được.”

“Anh để em về đi, em còn có việc gấp a.” Thiên Thiên liên tục xem đồng hồ.

Thẩm Hạo dừng một chút, “Như vậy đi, anh gọi điện cho hai bác, để hai người quyết định xem có cần khám hay không, thế nào?”

Thiên Thiên thất bại nói: “Vậy thì đi đăng kí đi.”

Lúc xếp hàng chờ số, Thiên Thiên đột nhiên nghĩ tới anh của Lâm Hi là Lâm Sâm chính là bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện này, đầu năm nay có người quen thật dễ làm việc a, cô bỏ mặc Thẩm Hạo, lết dép đi một lượt tìm kiếm.

Vận khí của cô không xấu, hôm nay phòng khám do bác sĩ Lâm trực, cô tìm thấy anh trong một phòng khám bên phải, không để ý phía sau còn nhiều người đang xếp hàng, cô xông lên buồm giọng ngọt ngào gọi một tiếng, “Anh Lâm.”

Thẩm Hạo ở sau lưng cô buồm buồm cực kỳ. Lần trước là Hướng Huy, lần này là Lâm Sâm, soái ca quá nhiều như cỏ dại mọc lan tràn.

Lâm Sâm liếc mắt liền thấy Thiên Thiên, cười nói: “Thiên Thiên.”

Thiên Thiên tìm người quen là muốn đi cửa sau, khỏi phải xếp hàng phiền toái, nhưng vừa thấy phía sau mỗi người đều dùng ánh mắt oán niệm nhìn cô, cô lại thấy không dễ mở miệng. cô thoáng cười cười, “Anh Lâm, em đi xếp hàng vậy.”

Lâm Sâm cũng không ngăn cản cô, nhướn mày, “Ừ.”

Thẩm Hạo lại đi trở ra phòng khám cùng Thiên Thiên, truy vấn: “Hắn là ai?”

“Là anh của bạn em.”

“À.” Thẩm Hạo yên tâm.

Thiên Thiên lại nâng tay xem đồng hồ, thay quần áo, làm tóc, toàn bộ đều dừng hy vọng, một lát chỉ có thể trực tiếp đón xe đi đến chỗ hẹn. cô nhướn mày cân nhắc, vẻ mặt mang một nét dễ thương.

Thẩm Hạo động lòng, kim lòng không được xoa xoa chỗ bị thương của cô, dịu dàng nói: “Còn đau không?”

Thiên Thiên đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, nghe được tiếng của Thẩm Hạo, hồ đồ ngẩng đầu lên, vô tình lướt môi qua lòng bàn tay anh, khuôn mặt tức thì đỏ rực, “Anh, anh mới hỏi gì?”

“Anh hỏi em còn đau không?” Thẩm Hạo cười.

“Không, hết đau rồi.”

“Thiên Thiên, em đụng vào cửa kính, đụng tới đau miệng luôn?” Thẩm Hạo không nhận được phải trêu cô một tí.

Thiên Thiên phá lệ không cãi lại, có thể là biết rõ không nói lại anh, cũng có thể do tâm trí không yên, vốn dĩ không để ý đến lời của anh.

Thẩm Hạo híp mắt nhìn chăm chú cô, Thiên Thiên chỉ lo ngẩn người.

“Thiên Thiên, đến em kìa.” Thẩm Hạo khẽ lay cô một chút, ngữ khí hết sức dịu dàng.

Thiên Thiên lúc này mới phát hiện không biết lúc nào họ đã tiến đến trước cửa phòng khám, đã tới lượt cô.

Lâm Sâm cười hỏi: “Thiên Thiên, em đau chỗ nào?”

“Đầu, bị đụng phải một chút.” Việc bề mặt như vậy, Thiên Thiên thật không muốn nói ra.

Lâm Sâm không hề cười cô, tử tế kiểm tra sau đó nói: “Không sao cả, xoa ít thuốc, dán một miếng băng, mấy ngày nữa sẽ hết sưng thôi.”

Thiên Thiên giương mắt nhìn Thẩm Hạo, ý nói là: “Em không sao mà, anh chỉ giỏi làm to chuyện.”

Thẩm Hạo chỉ mỉm cười.

Lâm Sâm đang nhập thông tin vào máy tính, thuận miệng hỏi: “Bạn trai?”

“A...” Thiên Thiên vừa muốn phủ nhận, Thẩm Hạo chen miệng nói: “Bác sĩ Lâm, cảm ơn anh a.”

“Không cần khách sáo, việc nhỏ thôi, Thiên Thiên và em tôi đều hậu đậu, luôn cần người khác chăm sóc.” Lâm Sâm nói.

“Phải,” Thẩm Hạo tươi cười, hết sức phóng khoáng, dường như đây là sự thật hiển nhiên.

Thiên Thiên lại đỏ mặt hồng tai, muốn há mồm, nhưng một chữ cũng không cãi lại được.

Âm mưu thực hiện được nên Thẩm Hạo cười khê, vỗ vỗ vai cô, “Em ngồi nghỉ ngơi, anh đi trả tiền.”

Thiên Thiên im lặng vài giây, “Dạ.”

“Bạn trai em rất biết cách chăm sóc, Văn Khải cũng không cẩn thận như anh ta.” Lâm Sâm cười nói.

“Anh Lâm, em với anh ấy không phải loại quan hệ như anh nghĩ.” Thiên Thiên vội vã biện bạch, việc này nếu để Lâm Hi biết, không biết cô nàng sẽ làm khó cô đến đâu.

“Sao?” Lâm Sâm cười cười, dĩ nhiên không tin.

“Tụi em là...là...” Thiên Thiên cũng không biết nên giải thích thế nào, nếu nói là quan hệ cấp trên – cấp dưới thì làm gì có cấp trên nào dắt cấp dưới đi khám bệnh, còn nếu nói là đang yêu nhau thì cả hai lại chưa từng thổ lộ qua. (ai nói chưa, anh í nói cả chục lần rồi.)

Lâm Sâm không hỏi tới nữa, anh luôn xem Thiên Thiên như em gái ruột, con gái ngượng ngùng, anh có thể lý giải.

Chưa nói được vài câu Thẩm Hạo đã trở lại, Lâm Sâm chỉ vào căn phòng phía trong nhất, nói anh mang Thiên Thiên vào để cô y tá bôi thuốc.

Cửa khép hờ, Thiên Thiên gõ nhẹ vài cái không thấy ai đáp, liền đẩy cửa ra.

Một cô y tá khoảng 30 tuổi đang ngồi sơn móng tay, không bình tĩnh hỏi: “Làm sao?”

Thiên Thiên cười cười, “Tôi phải bôi thuốc.”

Y tá không tình nguyện nói: “Vào đi.”

Vừa mới thấy Thẩm Hạo mặt mày rạng rỡ đi vào, khuôn mặt khó chịu của y tá lập tức thay đổi, cô lấy móng hắt Thiên Thiên sang một bên, chen vào nhẹ nhàng cười một cái: “Anh tới trước đi.”

Thẩm Hạo trên mặt không tỏ vẻ gì, “Không cần, tôi tới cùng cô ấy.”

Sắc mặt y tá giống như trời tháng sáu, thay đổi bất thường, có chút mây đen bao phủ, cô lấy giọng điệu đều đều nói với Thiên Thiên: “Ngồi vào chỗ này.”

Đến gần, trên người cô tỏa mùi nước hoa nồng nặc hòa cùng mùi nước sơn rẻ tiền làm gay mũi, Thiên Thiên nhin không được hắt hơi một cái.

“Thật xin lỗi.” cô hít hít mũi.

Y tá liếc cô một cái, không nói gì.

Lúc bôi thuốc ra tay mạnh làm cho Thiên Thiên nhăn nhó nhưng không dám kêu lớn tiếng quá, y tá đã rất bất mãn, trừng mắt nói: “Kiên nhẫn một chút, người ta con nít 5 tuổi cũng không sợ đau như cô.”

Thiên Thiên oan ức cúi đầu, thực sự rất đau a.

Thẩm Hạo đứng bên cạnh đắp máy môi muốn nói vài câu bênh vực, rốt cuộc vẫn nhin xuống.

Thật không dễ dàng mới bôi thuốc và băng bó xong, Thiên Thiên gấp rút muốn rời khỏi, y tá lạnh lùng bỏ lại một câu: “Mỗi ngày đến thay băng một lần.”

“Phiền toái như vậy a.” Thiên Thiên thấp giọng nói.

“Ngại phiền toái có thể mua thuốc về nhà tự thay.” Y tá càng khoái như vậy nha, có thể rãnh tay một chuyện.

Khỏe môi Thẩm Hạo khẽ nhếch lên, dịu dàng ôm Thiên Thiên, “Vậy thì đi mua thuốc, anh giúp em bôi.”

Nhiệt độ trên mặt Thiên Thiên không thể giảm xuống chút nào.

Mặt y tá lúc này đã bạnh hết mức, mũi phát ra một tiếng khinh miệt, “Hừ.”

Thẩm Hạo để Thiên Thiên ngồi trong sảnh bệnh viện, anh đi xếp hàng trả tiền mua thuốc, bận trước bận sau, thỉnh thoảng vẫn quay đầu nở một nụ cười ấm áp với cô.

Thiên Thiên nhàn nhã nhìn người qua kẻ lại, trong đầu đột nhiên toát ra một ý nghĩ kì quái, có một người bạn trai như vậy cũng không tệ. (hừ, phải nói là mơ cũng không thấy, chứ “không tệ” khỉ khô gì.)

Cô bị chính ý nghĩ tình linh này dọa hết hồn.

“Nghĩ cái gì mà nhập thần đến vậy?” Thẩm Hạo đã mua thuốc xong.

Ngay lúc này, ý nghĩ đó lại hiển hiện trong đầu Thiên Thiên một lần nữa, cô rầu rĩ đáp: “Không có gì.”

“Vừa rồi em với bác sĩ Lâm nói chuyện gì thế?” Thẩm Hạo ngồi xuống bên cạnh cô hỏi.

Thiên Thiên không suy nghĩ gì, thành thật trả lời: “Anh ấy nghĩ anh là bạn trai của em nên em giải thích với anh ấy a.”

Con ngươi của Thẩm Hạo nheo lại hiện lên một tia không vui.

Thiên Thiên cũng không chú ý đến, cô không chút dè dặt nói tiếp, “Chúng ta làm sao có thể là quan hệ kiểu đó chứ.”

Con ngươi trong trẻo của Thẩm Hạo chúm tia nhìn trên người cô, mặt lạnh: “Em nói đi?”

Thiên Thiên ngơ ngẩn nghiền ngẫm câu nói của anh.

“Đi thôi,” Thẩm Hạo than nhẹ một tiếng, ánh mắt chuyển lại trạng thái nhu hòa.

Thiên Thiên ngoan ngoãn đi theo anh, bỗng nhiên cô hỏi: “Có mùi gì vậy nhỉ?”

Thẩm Hạo xoay người nhìn cô.

“Anh không ngửi được mùi gì lạ sao?” Thiên Thiên kinh ngạc, hình như hơi giống mùi rượu, lại giống như mùi giấm, còn có chút tanh tanh, khó ngửi hết sức, sao anh lại không ngửi thấy?

Thẩm Hạo cười mà không nói.

“Không biết là nhà ai đem đồ ôi thiu quảng tùm lum, thật không văn minh chút nào.”

Thẩm Hạo dừng chân, tốt bụng nhắc nhở: “Thiên Thiên, là mùi rượu thuốc em bôi.” (haizzz ... tội Hạo ca ...)

Miệng Thiên Thiên mở lớn đến nỗi có thể nhét được một quả trứng.

“Mùi của rượu thuốc là như vậy, những người hiểu biết rộng đều sẽ quen.” Thẩm Hạo không biết là đang an ủi cô hay là trêu ghẹo đây.

Khuôn mặt Thiên Thiên nhăn nhó, bộ dạng như vậy cô còn có thể đi gặp người ta sao?”

Lúc đi qua một loạt cửa kính cô thuận tiện soi gương một chút, bỗng dưng hóa đá. Hình dạng cô, trên trán là một miếng băng cực lớn trông giống như thương binh. Cô chẳng qua đâu bị sưng một chút thôi, cần băng bó khoa trương đến vậy sao?

“Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.” Thẩm Hạo đưa tay ngoắc taxi.

“Về nhà.” Thiên Thiên nghiêng răng buông ra 2 chữ, bộ dạng cô như vậy, người ta thấy sẽ bị dọa chạy mất.

Thẩm Hạo cười cười, “Được.”

46. Chương 49

Thiên Thiên không phải không nghĩ phải báo cho Trường Kiếm Tận Thiên là cô phải lỗi hẹn, nhưng cũng không biết cách liên lạc làm sao. Vốn chỉ muốn thử xem thân giao cách cảm, nhưng lãng mạn quá phải trả giá thật đắt.

Đêm đã khuya, Thiên Thiên kiên trì online chờ Trường Kiếm Tận Thiên, cho người ta leo cây thì phải giải thích một chút, nếu không lương tâm cô không thể yên ổn.

Kì thật, rốt cuộc vì sao đột nhiên lỡ hẹn trong lòng cô rất rõ. (chà chà... hiểu rầu, hiểu rầu...)

Mùi rượu thuốc khó ngửi và hình tượng bắt nhả là một nguyên nhân nhỉ, chủ yếu bởi vì cô bỗng nhiên có cảm giác áy náy. Thấy như cô hẹn với Trường Kiếm Tận Thiên là một việc cực vô đạo đức. giống như là gạt chổng đi yêu đương vụng trộm, bất luận thế nào cô cũng không thể làm như vậy được.

Cô buồn rầu vùi mặt vào gối, kêu lên: “Phiền chết đi được.”

Lâm Hi cực kì hứng thú lên QQ gọi cô: “Này này, thế nào, thế nào?”

“Cái gì thế nào a?” Thiên Thiên không có tinh thần trả lời.

“Bồ với đại thần gặp mặt đó.”

“Không có gặp, làm bồ thất vọng rồi.” Thiên Thiên chớp mắt.

“Hắn cho bồ leo cây?” Lâm Hi kêu to.

Thiên Thiên cười khê, “Là mình không đi.”

Lâm Hi gửi một đồng dấu chấm hỏi qua.

Ánh mắt Thiên Thiên lướt qua màn hình, hời hợt nói: “Mình bị thương, đi bệnh viện băng bó, hình tượng không tốt, quên đi.”

“À, không nghiêm trọng chứ?”

“Không sao rồi.” Thiên Thiên nhếch môi, “Là anh bồ khám cho.”

Lâm Hi cười, “Y thuật của anh mình thì bồ nên tuyệt đối yên tâm.”

Sau khi nói chuyện tào lao một hồi, Lâm Hi ngáp một cái nói lời chào tạm biệt.

Thiên Thiên lại quét mắt trên danh sách online, Trường Kiếm Tận Thiên như cũ không thấy xuất hiện, Thiên Thiên nhắn tin lại cho anh, tỏ ra áy náy vì đã sai hẹn.

Sáng hôm sau lúc Thiên Thiên tỉnh lại liền lấy điện thoại đặt dưới gối ra xem, đã là 8h, tối hôm qua vội vàng vàng đi ngủ, quên mất đặt chuông báo. Cô gấp gấp xoay người xuống giường, khoác thêm áo liền phóng vào toilet.

Cô đẩy cửa nửa ngày cũng không ra, má Diêu thò đầu từ bếp ra hỏi: “Ba con ở bên trong đó. Hôm nay sao dậy sớm vậy? cuối tuần sao không ngủ thêm một chút.”

Thiên Thiên ngây người khoảng chừng 2’ mới phản ứng kịp, bị nhà tư bản vạn ác bốc lột đã quen, ngay cả ngày nghỉ cũng quên không còn một mảnh. Cô cười, “Con đi ngủ lại một chút đây.”

Nằm lại trên giường cũng không còn buồn ngủ nữa, đây chính là bệnh chung điển hình của đại đa số người đi làm, dậy thì không nổi, ngủ lại không được.

Không biết qua bao lâu, Thiên Thiên mơ mơ màng màng nghe thấy má Diêu gõ cửa bên ngoài, “Thiên Thiên, dì của con mới vừa gọi điện tới nói là dất Tùng Tùng đến chơi, con đi mua đồ ăn với má.”

Tùng Tùng là ái tử của dì Thiên Thiên, bởi vì sinh vào mùa đông nên đặt tên như thế. Gia đình dì ở ngoại thành, lâu lâu mới tới chơi, nên phải khoản đãi thật tốt. Thiên Thiên đáp lại một tiếng, bằng tốc độ nhanh nhất rửa mặt chuẩn bị, theo má Diêu ra ngoài.

“Trán con bị sao vậy?” tối hôm qua ba Diêu, má Diêu đi dự tiệc, đến khuya mới về nhà, bây giờ mới phát hiện con gái bị thương.

Thiên Thiên không nghĩ nhắc lại chuyện xấu hổ này, nhưng má hỏi thì sao cô dám không đáp. Giản lược thuật lại nguyên nhân làm lỡ cuộc hẹn của cô.

Má Diêu ngẫm nghĩ một chút, “Con một mình đến bệnh viện?”

“Giám đốc Thẩm đưa con đi.” Thiên Thiên không biết rằng lúc cô nhắc tới Thẩm Hạo thì khóe mắt đều là ngọt ngào.

“Chàng trai này cả má với ba con đều cảm thấy có thể.”

“Có thể cái gì?” Thiên Thiên nghi hoặc hỏi.

Má Diêu dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn con gái, “Đương nhiên là có thể làm con rể.”

“Con với anh ấy thật sự chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới.” Thiên Thiên nóng nảy.

“Sao tôi lại sinh ra một đứa con gái dần như vậy nè.” Má Diêu đưa tay nhéo nhéo tai Thiên Thiên, dọa cô chạy trốn chết.

“Có ai làm cấp trên lại đối xử ân cần như vậy với thuộc hạ, tan tầm lại đưa con về nhà, cùng con tản bộ, dắt con đi khám bác sĩ, mời con ăn cơm. Con đừng nói với má là lễ tình nhân và sinh nhật buổi tối con không phải ở bên nó nha.” Má Diêu giễu cợt, “Con gái a, con tự mình nghĩ kĩ đi.”

“...” Thiên Thiên tử tế cân nhắc, quả thật, má nói không phải không có lý.

Dạo trong chợ một vòng, thu hoạch khá khá.

Má Diêu thấy rau quả tươi tốt liền lấy một kí, nhìn thấy thịt ngon lại mua mấy kí, dù sao có Thiên Thiên xách giúp, mệt mỏi không đến lượt bà.

Chờ đến khi về nhà, Thiên Thiên trên tay xách đầy đồ, mà má Diêu thì nhàn nhã cầm một tờ báo mới mua, vừa đi vừa đọc, thỉnh thoảng quay đầu thúc giục Thiên Thiên đi nhanh lên một chút.

Thiên Thiên tả oán nói: “Nặng chết.”

Má Diêu cười như không cười, “Tìm Tiểu Thẩm làm nũng để nó xách giùm con đi.”

“...”

Dì cô và em họ Tùng Tùng cũng đến.

Tùng Tùng năm nay học cấp ba, việc học rất bận, khó có được cơ hội đi chơi, luôn cảm thấy phấn khởi, trên bàn cơm hỏi này hỏi nọ Thiên Thiên, linh giáo kinh nghiệm chơi game.

Thiên Thiên kiên nhẫn trả lời từng câu một. Lúc Tùng Tùng chưa lên cấp ba, hai người còn cùng đánh quái, sau này thì không cho nó đụng vào máy tính nữa.

Má Diêu làm thức ăn vừa dinh dưỡng lại rất ngon, sau khi ăn no, thì đề nghị đánh vài ván mạt chược giết thời gian. Thiên Thiên đếm đếm, dì, má, ba, 3 người thiếu 1, dĩ nhiên là cô phải chơi rồi. cô đang nghĩ có chuẩn đi bị má Diêu nhìn thấu, “Dì của con khó có dịp đến chơi một lần, con phải tiếp chứ.”

Thiên Thiên chỉ phải kiên trì ngồi xuống.

Tùng Tùng kéo áo cô, “Chị, em muốn chơi máy tính.”

Má Diêu vung tay lên, “Đi vào phòng của chị mà chơi, trong tủ lạnh có đồ uống, trên bàn trà có đồ ăn vặt, tự mình đi lấy.”

Tùng Tùng cầm ly trà sữa loại Thiên Thiên thích nhất và thổi socola vui vẻ chơi game, mà Thiên Thiên đáng thương chỉ có thể cùng mọi người nghiên cứu 144 con bài.

Trình độ của cô hữu hạn, vận may cũng không tồi, sờ soạng vài cái, túi tiền rủng rỉnh, cái eo cũng thẳng lên hào hứng. Chơi mạt chược giống như đánh trận vậy, có lúc cần quyết đoán và gan lì, Thiên Thiên càng đánh càng hăng, dường như ra bài nào cô cũng có bài để đánh, chơi đến cuối cùng, ba trận thắng một trận thua, Thiên Thiên mặt mày hớn hớn, vậy vậy tiền trong tay đặc ý nói: “Tối nay con mời cơm.”

Dĩ nhiên không ai phản đối. Thiên Thiên trở về phong gọi Tùng Tùng đang chơi đến quên mất trời trăng cùng nhau đến quán ăn món cay Tứ Xuyên.

Tùng Tùng dường như vẫn còn lưu luyến game nên ngồi không yên.

Dì hỏi chuyện tình cảm của Thiên Thiên, má Diêu cười cười, “Để nó tự mình nói.”

Thiên Thiên đã uống mấy ly bia với ba Diêu, say ngà ngà, híp mắt cười nói: “Năm nay nhất định con sẽ gả chồng.” (èo =)) hết biết...)

Má Diêu nghe được hai tai dựng đứng lên, “Con gái bảo bối, con nói thật hay giả?”

“So với trần châu còn thật hơn.” Mắt Thiên Thiên mông lung, cười đùa cợt nhả nói.

Má Diêu lắc lắc đầu, không phải không có thương tiếc nói: “Con bé này say rồi.”

Thiên Thiên xua tay, ợ một cái nói: “Con sao có thể say chứ, con được di truyền gen rượu tiên của ba nha.”

Ba Diêu chỉ cười không nói.

Chuông điện thoại vang lên, là bài hát của Trương Quốc Vinh mà Thiên Thiên mới đổi “Vì anh chung tình”, em họ Tùng Tùng xem thương liếc mắt nhìn cô, than thở, “Bài gì cũ rích.”

Thiên Thiên hoàn toàn tỉnh rượu, ngay cả áo khoác cũng không quan tâm, đổ mặt trốn ra ngoài nghe điện thoại.

“Alo.” Cô nhẹ giọng nói.

“Là anh.” Thẩm Hạo ôn hòa thông thả nói.

Thiên Thiên hạ mi mắt, “Em biết.” đây là nhạc chuông cô đặc biệt đặt cho ai đó, sao lại không biết được. (há há há, vì anh chung tình, thế nên mới không đi gặp Trương Kiếm Tận Thiên.)

Thẩm Hạo cười khê: “Thay thuốc chưa?”

“Ách...”

“Anh biết em nhất định quên.” Thẩm Hạo cười hết dúc khoái trá trong điện thoại, “Anh lập tức tới nhà của em.”

Thiên Thiên giật mình hỏi: “Bây giờ?”

“Đúng, em không phải đang chờ anh thay thuốc gì sao?”

“...” Thiên Thiên thề là trước giờ cô chưa từng có ý nghĩ này, cô chẳng qua là không để tâm việc này thôi, nhưng lại nhất thời không tìm được lời phản bác. Cô trầm mặc một chút, “Không cần, má em sẽ giúp.”

“Là không cần hay là không muốn gặp anh?” Thẩm Hạo đột nhiên hỏi. (ồ ồ... giận rầu... giận rầu =)))

Thiên Thiên nghẹn lời, bất luận trả lời thế nào cũng không được. nói không cần nghĩa là rất muốn gặp anh sao, nói không muốn gặp lại làm tổn thương người ta. Cô suy nghĩ nửa ngày nói: “Em đang ở bên ngoài, trở về sẽ thay thuốc liền.”

Thẩm Hạo không cố chấp nữa, “Em đang ở đâu?”

Lần này Thiên Thiên trả lời rất nhanh, “Cùng ba má, còn có dì với em họ đi ăn cơm.”

“Ừ, được rồi, vậy anh không quấy rầy, tối gặp lại.” Thẩm Hạo nhếch môi.

Thiên Thiên kinh ngạc nói: “Tối gặp lại?”

Giọng Thẩm Hạo không ổn, “Ý anh là, tối anh gọi lại cho em .”

“À, được.” Thiên Thiên cúp máy, ý cười trên miệng thêm sâu.

47. Chương 50a

Cơm nước xong, đưa em họ và dì ra xe, Thiên Thiên trở về phòng mở máy tính. Tối hôm qua cô không chờ được Trương Kiếm Tận Thiên, vốn mang áy náy trong lòng, rất muốn gặp mặt anh nói một tiếng mới yên tâm.

Trương Kiếm Tận Thiên như cũ không online.

Thiên Thiên lười đánh quái, đi dạo trong trò chơi tùy ý cảnh xung quanh xoay chuyển.

Cô dạo đến chỗ thường xuyên đánh quái, cô gặp Doanh Doanh Nhất Tiểu đang đánh boss Đinh Xuân Thu, liền đi lên giúp cô một tay.

Có Thiên Thiên hỗ trợ dĩ nhiên dễ dàng hơn nhiều, cô thấy mức máu của Đinh Xuân Thu sắp cạn liền lui xuống.

Doanh Doanh Nhất Tiểu được điểm kinh nghiệm và vũ khí trang bị văng ra lúc boss chết, do dự một chút gửi một tin cho Thiên Thiên: “Cảm ơn a.”

Thiên Thiên nghe ngang trả lời: “Không cần khách khí như thế.” Cô còn muốn nói mấy câu với Doanh Doanh Nhất Tiểu thì vèo một cái đã không thấy cô ta đâu.

Thái độ cô ấy có chút kì quái nha, Thiên Thiên và Doanh Doanh Nhất Tiểu tuy không thể xưng là bạn tốt chuyện gì cũng kể nhau nghe nhưng quan hệ cũng không tệ, mỗi khi Doanh Doanh Nhất Tiểu nhờ gì là cô đều tận lực trợ giúp, nhưng hôm nay cảm thấy thật kì quái.

Cô lại tiến lên trước vài bước, tình cờ gặp bốn môn sư huynh Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan. Từ việc lần trước cô chưa từng gặp qua hắn.

Thiên Thiên do dự có nên chủ động chào hỏi hay không thì Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan không nói không rằng giờ kiếm chém tới.

Người chơi Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan ác ý công kích bạn, Thiên Thiên nhìn thấy Hệ thống thông báo, cô lơ mơ rồi rất nhanh phản ứng kịp, rút kiếm ngăn cản.

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan là Đệ Nhất Cao Thủ, xem như không đánh lại Trương Kiếm Tận Thiên nhưng dư sức giết gọn Thiên Thiên.

Công lực của Thiên Thiên kém hơn hắn rất nhiều, lại không chuẩn bị trước, bị Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan chiếm ưu thế, tính cô lại cực kì quật cường, biết rõ không phải là đối thủ của hắn nhưng cô cũng không muốn trốn chạy.

Vừa qua 10 chiêu, vết thương nhẹ chồng chất vết thương nặng, sau đó là trọng thương, tính mạng như đèn treo trước gió, bị tổng về Tân Thủ Thôn chỉ trong vài giây.

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan giết chết cô, Thiên Thiên không hề rút điểm kinh nghiệm, trang bị trên người cô cũng không quan tâm, nhưng chỉ nghĩ không thông hần vì sao phải đánh lén cô, phải biết rằng họ là sư huynh muội a.

Thiên Thiên giận dữ, cô liền đứng ở quảng trường Tân Thủ Thôn gửi tin cho Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan: “Người vì chuyện lần trước mà giận lây ta?”

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan cũng không trốn tránh, sảng khoái nói: “Nhân yêu, ai thấy cũng ghét.” (Nhân yêu: nam lấy nick là nhân vật nữ, cái này trong YETCNDT có nhắc tới.)

Thiên Thiên thiếu chút nữa phun ngụm nước mới uống, “Cái gì Nhân yêu, người nói rõ ràng đi.”

“Nhân yêu, ta không muốn nhìn mặt người nữa, nếu không ta gặp một lần giết một lần.”

Thiên Thiên không hiểu ra sao, hỏi lại, Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan không trả lời nữa, “Chuyện lạ hiếm thấy.” Thiên Thiên chọc tức.

Cô tiếp tục đi dạo trong trò chơi, ven đường gặp vài bạn tốt trước đây cùng kẻ vai chiến đấu, người không phải xa cách cô thì cũng nhào vào đánh đấm, lần này Thiên Thiên đã có kinh nghiệm, hảo hán không đâm đầu vào chịu chết, đánh không lại thì cô bỏ chạy.

Cô hỏi thăm ai cũng nhận được đáp án y chang như của Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan.

Nhất định đã có việc gì đó xảy ra, Thiên Thiên vừa động não, chạy ngay đến diễn đàn của game tìm hiểu, lục lọi một hồi khiến cô trừng mắt đến con người muốn rút ra ngoài.

Trong danh sách thi đấu hiệp nữ có người dán hình của Tâm Hữu Thiên Thiên Kết, tấm hình này là dùng camera của máy tính chụp trực tiếp, người trong hình Thiên Thiên không chỉ quen biết, mà còn rất quen thuộc, chính là em họ của cô – Tùng Tùng. Mà danh tính của tấm hình lại là Tâm Hữu Thiên Thiên Kết. (há há... ta đã nghĩ từ lúc cho nó xài máy =))))

Thiên Thiên lập tức hoàn toàn hiểu rõ, chẳng trách đám người Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan gọi cô là Nhân yêu, thì ra là thế. Tài khoản trong game của cô là tự động đăng nhập có ghi nhớ, em họ thừa cơ đùa dai một hồi.

Cô dò tìm số điện thoại nhà của dì, giống như hung thần gọi qua bên đó, chuẩn bị đem Tùng Tùng mắng cho sứt đầu mẻ trán. Đã lâu chưa ai nhận điện thoại, nghĩ lại thì gia đình đi ở ngoại thành, lúc này có lẽ còn chưa về tới nhà.

Về mặt Thiên Thiên đau khổ, mới mấy tiếng thôi mà vị trí trên bảng xếp hạng xuống dốc không phanh, từ được ủng hộ nhất lại tuột xuống hạng 5.

Cô buồn bực ôm đầu, lần này bị tiểu đệ hại thảm thiết rồi.

“Đình.” Trường Kiếm Tận Thiên online.

Thiên Thiên giống như người chết chìm với được phao, gửi tin nhắn cầu cứu anh giúp đỡ.

Trường Kiếm Tận Thiên thật lâu sau vẫn chưa có trả lời lại.

Thiên Thiên nóng đầu muốn bốc khói, đánh bùm bùm một hàng chữ: “Chẳng lẽ ngay cả anh cũng nghĩ em là Nhân yêu?”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Trước giờ anh chưa từng hoài nghi em.” Anh lại bổ sung một câu: “Vừa rồi anh đi pha trà.”

Thiên Thiên cảm thấy trong lòng có dòng nước ấm dâng lên, “Cám ơn anh đã tin tưởng em.”

“Em không cần lo lắng, anh sẽ giúp em.”

Thiên Thiên thở dài: “Muốn xoay chuyển lòng dạ người khác nói thì dễ nhưng làm lại khó.”

Trường Kiếm Tận Thiên cười một cái: “Kì thật rất dễ.”

“Anh có cách gì hay à?” Thiên Thiên tươi cười nịnh hót, mặt sắp sửa dán lên màn hình.

“Anh lấy em.” Trường Kiếm Tận Thiên lời ít mà ý nhiều, ngay cả một chữ cũng không thừa.

“...” Thiên Thiên ngây người hoàn toàn.

“Em nghĩ đi, chỉ cần anh lấy em, lời đồn chưa đánh đã tan.” Trường Kiếm Tận Thiên phân tích rõ ràng.

“Hình như cũng có lý.”

“Em gả cho anh, danh tiếng nhất định cũng tăng lên.” Giọng điệu của anh mang thêm một chút mê hoặc.

“Ừ.” Thiên Thiên chỉ biết lo lắng gật đầu.

“Huynh đệ của anh cũng sẽ giúp em bỏ phiếu, em muốn đứng đầu không phải dễ như trở bàn tay sao?”

Trường Kiếm Tận Thiên bày ra chiêu lừa gạt cộng thêm dụ hoặc.

Thiên Thiên gần như bị thuyết phục, cô chờ Trường Kiếm Tận Thiên cầu hôn lần nữa chắc sẽ xuôi dòng đẩy thuyền mà nhận lời, ai ngờ Trường Kiếm Tận Thiên nói: “Em suy nghĩ một chút đi.”

Thiên Thiên lập tức mất phương hướng, “Thật không có thành ý.” Cô thì thầm trong miệng, nghĩ một lát lại hỏi: “Anh có nhận được tin nhắn tối hôm qua của em không?”

“Ừ.” Trường Kiếm Tận Thiên không nhắc tới chuyện cưới vợ nữa, “Không sao, chúng ta có thể hẹn lần sau.”

“Được, đến lúc đó nói tiếp.” Thiên Thiên có chút chần chừ.

Trường Kiếm Tận Thiên yên lặng vài giây mới nói: “Trong người không khỏe thì đi ngủ sớm chút đi.”

“Được rồi, vậy em off, chúc ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Trường Kiếm Tận Thiên dịu dàng nói.

Thiên Thiên trong giấc mơ lại mơ thấy Thẩm Hạo cùng Trường Kiếm Tận Thiên, cô buồn bực dùng gối che kín đầu, xoay người ngủ tiếp.

48. Chương 50b

Ngày hôm sau là chủ nhật, ánh nắng tươi sáng.

Ăn trưa xong Thiên Thiên vô cùng buồn chán ôm gối ôm Winnie The Pooh ngồi trên sofa phòng khách xem TV, giũa móng tay.

Chuông điện thoại vang lên, ống nghe đặt trên bàn trà bên cạnh, cô thuận tay cầm lấy.

Là dì gọi tới, cảm ơn gia đình cô đã thịnh tình khoản đãi hôm qua.

Thiên Thiên nói: “Không cần khách khí a, phải làm mà dì.” Linh tinh lời khách sáo.

Sau khi hàn huyên vài câu, cô hỏi thăm em họ, dì cho rằng cô tìm Tùng Tùng có việc, nên nhét điện thoại vào tay cậu.

Tùng Tùng nhút nhát kêu chị một tiếng, Thiên Thiên hừ hừ hai tiếng.

Tùng Tùng nhanh chóng giải thích cho cô trong điện thoại, nói mình nhất thời ham chơi mới làm như vậy.

Thật ra Thiên Thiên chẳng phải người thù dai, giận xong cũng quên. Em họ đã biết sai thì cô cũng không chèn ép nữa, cô dặn dò: “Sau này không được nghịch ngợm như vậy nữa.”

Nói xong điện thoại, tiếp tục giũa móng, nắm điều khiển từ xa xoay tròn.

Má Diêu đang phơi chăn mềm, liếc nhìn Thiên Thiên đang nhàn nhã, kì quái nói: “Con rất rảnh rỗi sao?”

“Vậy thì sao chứ?” Thiên Thiên buồn bực hỏi.

“Thời tiết tốt như vậy sao không đi hẹn hò?”

Thiên Thiên đá dếp lê, nằm trên sofa lười nhát nói: “Không ai hẹn con.”

“Tiểu Thầm đâu? Nó sao lại không hẹn con?” má Diêu hỏi.

Thiên Thiên cười gượng vài tiếng, không trả lời.

“Lấy điện thoại ra.”

“A?” Thiên Thiên sững sốt.

“Nói số điện thoại của Tiểu Thầm cho má nghe, má hỏi nó một chút.” Má Diêu bình tĩnh nói.

Thiên Thiên đau đầu hết sức, “Mami, đừng có dính vô chuyện này.”

Má Diêu trờng hai mắt. “Má có làm gì đâu, má chỉ muốn hỏi nó một chút, nó làm trái tim của con gái má đảo loạn bây giờ tinh thần lại bất định, ý loạn tình mê, mà nó lại không có chút động tĩnh, nó rốt cuộc nghĩ gì vậy?” (há há... ==))

“Làm gì có chuyện đó a.” Thiên Thiên đỏ mặt tới kì cục, còn cố chống chế.

“Con là do má sinh, má còn không biết rõ sao?” má Diêu cười tít mắt nói.

Thiên Thiên nheo mắt, “Con, con về phòng.”

Còn chưa đi tới cửa, điện thoại trong túi áo ngủ của cô vang lên tiếng nhạc êm tai, vẫn là bài “Vì anh chung tình”, Thiên Thiên chạy nhanh về phòng, đóng cửa lại.

“Alo.” Cô đỏ mặt nói.

“Đang làm gì thế?” tiếng nói của Thầm Hạo biếng nhác cất lên.

Thiên Thiên không chút dè dặt nói: “Xem TV giết thời gian.”

Thầm Hạo cười đến vân đạm phong khinh, “Cũng có nghĩa là không có kế hoạch gì khác?”

“Tạm thời chưa có mà thôi.” Thiên Thiên cãi bướng nói.

“Cho em 30’ để chuẩn bị, anh tới đón em.” Giọng điệu anh bình tĩnh, tiếng cười như vô hại.

“Làm gì?” Thiên Thiên trong lòng vui vẻ.

Thầm Hạo nói nhỏ: “Sợ em ở nhà buồn đến chết, anh chịu thiệt một chút, mang em tới một chỗ.”

Trên mặt Thiên Thiên tràn ra nụ cười tươi, “Miễn cưỡng như vậy, em nghĩ là thôi đi.”

Thầm Hạo nói liên tục không nghỉ: “Không miễn cưỡng, một chút cũng không miễn cưỡng.”

Thiên Thiên ra vẻ thận trọng suy nghĩ nói: “Ừ... vậy được rồi.”

“Nửa tiếng có đủ không?” Thầm Hạo cười hỏi.

“Tuyệt đối đủ rồi.” cô đã luyện được bản lĩnh từ khi đi làm, rửa mặt, đi vệ sinh, thay đồ còng lại không tới 20’.

“Vây lát gấp.”

“Lát gấp.”

Thiên Thiên để điện thoại xuống, nhanh chóng mở tủ quần áo chọn đồ.

Cô giật một bộ quần áo ướm lên người khoa chân múa tay, cảm thấy không được liền ném lên giường, đổi một bộ khác, cảm thấy không hợp, lại ném lên giường, liên tiếp thay đến bảy, tám bộ, nhưng vẫn thấy không hài lòng.

Má Diêu nghe thấy tiếng vang đẩy cửa vào, sợ hãi kêu, “Ôi, tiểu tử tông của tôi, con đang làm gì a?”

Thiên Thiên liếc mắt canh chừng thời gian, gấp đến độ cầm lấy một bộ váy vàng khoác lên, hỏi: “Mami, đẹp không?”

“Đẹp, con má mà, mặc cái gì cũng đẹp hết.” má Diêu tự hào nói.

Thiên Thiên cảm thấy mình hỏi nhầm người rồi, dĩ nhiên con mình là đẹp nhất, coi như trùm một tấm vải thì má Diêu cũng nói cô giống như tiên nữ.

Cô đứng lại trước gương, thấy hình ảnh mình trong kính, mặt đỏ bừng còn hơn đánh phấn, khoe miệng nhếch lên, đúng bộ dạng của một cô gái đang hạnh phúc ngọt ngào.

Má Diêu che miệng cười: “Con gái a, cùng Tiểu Thẩm đi chơi?”

Thiên Thiên ấp úng nói: “Mami, đồ trên giường con về sẽ dọn, không kịp rồi, con đi.” Lúc cô ở cửa mang giày không khỏi vỗ ngực, cảm thấy vui mừng tràn đầy.

Không biết má Diêu đã sớm mở cửa sổ ra, từ trên cao nhìn xuống, phong cảnh tuyệt đẹp, có thể đem toàn cảnh trong khu thu vào hết trong mắt.

“Chúng ta đi đâu?” Thiên Thiên mở cửa xe, ngồi lên ghế phụ lái, cài dây an toàn hỏi.

Mắt Thẩm Hạo chớp chớp: “Đến nơi em sẽ biết.”

“Được rồi.”

Thiên Thiên cười hắc hắc.

Anh dừng xe trong bãi đỗ của trung tâm thương mại, nhìn Thiên Thiên một cái, không keo kiệt mà khen ngợi: “Thiên Thiên, hôm nay em rất xinh.”

Thiên Thiên hạ mi mắt, cố bình tĩnh nói: “Cám ơn.”

Lúc đi trên đường cái đông đúc, Thẩm Hạo thuận thế kéo Thiên Thiên qua bên trái, anh đi qua bên phải, “Em đi bên này.”

Thiên Thiên mờ mịt ngẩng đầu, vốn dĩ không ý thức được anh là vì đang bảo vệ cô, ngây ngốc hỏi: “Vì sao?”

Thẩm Hạo cười một chút, không trả lời. (ôi, siêu chu đáo à, ghi vào danh sách tiêu chuẩn kén jai)

Anh dẫn Thiên Thiên vào trung tâm thương mại, ngồi thang máy lên lầu 8, mỉm cười: “Đến rồi.”

“Anh dẫn em tới chơi điện tử?” đây quả thật là ngoài dự liệu của cô.

“Đúng vậy, thích không?” Thẩm Hạo cười đến lộ ra hàm răng trắng tinh.

Thiên Thiên vui vẻ không ngậm miệng được: “Rất thích.” Cô vẫn luôn rất thích chơi điện tử, nhưng lại ngại lúc trước Mẹ Bác không cho phép cô chơi trò ngây thơ như vậy.

Mới đầu cô còn một mình lén lút đến chơi, dần dà cũng mất hứng.

“Em chờ chút, anh đi mua thẻ.” Thẩm Hạo mang theo vẻ mặt buồn cười, ánh mắt cũng sáng ngời. (Hạo ca hiểu Thiên tỷ 100% a)

Từ đưa xe, đánh nhau kịch liệt, đến thăm khiêu vũ, quần vợt,... hai người chơi hết sức sôi nổi.

Thẩm Hạo lộ ra tính trẻ con, những lúc thua Thiên Thiên còn bắt phải đấu lại thêm một ván.

Chơi gần hai tiếng, Thẩm Hạo nghiêng người hỏi cô: “Có mệt hay không?” hết sức tự nhiên vén tóc cô lên tai.

Thiên Thiên cúi đầu, mặt nóng lên: “Có một chút.”

“Em qua bên kia ngồi một chút, anh đi mua đồ uống, em muốn uống gì?” Thẩm Hạo hỏi.

“Tùy tiện.”

“Không có đồ uống tên tùy tiện.” Thẩm Hạo cười liếc nhìn cô.

Sao câu này nghe có vẻ quen tai nhỉ? Thiên Thiên trầm tư suy nghĩ một chút cũng không nghĩ ra, cô nói: “Anh chọn đi.”

Một ly socola nóng xuống bụng, Thiên Thiên cảm thấy từ tứ chi đến trái tim đều ấm áp.

“Còn muốn chơi nữa không?” Thẩm Hạo vuốt vuốt mấy thẻ còn thừa trong tay.

Thiên Thiên chậm rãi lắc đầu.

“Vậy em có muốn đi đâu không?”

Thiên Thiên ngẫm nghĩ, nhếch miệng cười nói: “Đi thư viện.”

“Được.”

Thiên Thiên đứng lên, Thẩm Hạo đột nhiên giữ chặt cô: “Chờ một chút.”

“Sao vậy?”

Thẩm Hạo đưa tay xoa hai má cô, Thiên Thiên mặt nóng tim nhảy, từ từ nhắm mắt lại.

Thẩm Hạo lấy một cọng lông mi trong khóe mắt cô ra, cười.

Thiên Thiên xấu hổ và giận dữ cúi đầu nhấc chân bước đi. (anh í thăm dò trước ý mà, hai người thiệt dễ thương quá hà.)

Mặt mũi Thẩm Hạo ẩn trong tranh tối tranh sáng, nét mặt tươi cười không rõ ràng.

Thẩm Hạo chở Thiên Thiên đến thư viện Thượng Hải.

Anh đem xe đậu vào hẻm nhỏ, Thiên Thiên nóng lòng không kịp đợi đi lên lầu hai.

Cô trực tiếp đi đến góc tây nam lầu 2, ở đó đều là tiểu thuyết tình cảm, nhiều cô gái đang đứng ở đây lật xem sách. Thẩm Hạo đi theo phía sau cô, biểu cảm hết sức cổ quái.

Thiên Thiên hiểu lòng người nói: “Anh đi chỗ khác dạo đi, không cần đi theo em.”

Thẩm Hạo gật gật đầu: “Vậy anh lên lầu 3, một lát em tới tìm anh ở đó.”

Thiên Thiên chọn xong liền nhảy nhót cà tưng lên lầu 3 tìm Thẩm Hạo.

Anh đứng trước kệ sách tham khảo, đang chăm chú lật xem một quyển sách về máy tính.

Thiên Thiên chăm chú nhìn anh, mắt anh nghiêm túc, môi mím thật chặt. nếu cứ ngắm anh như thế, nét đẹp này có thể làm người khác ngạt thở.

Dường như cảm thấy được ánh mắt của Thiên Thiên, anh nhìn qua bên này, nhếch môi cười: “Em tới rồi à.”

Thiên Thiên bỗng đỏ mặt, thầm mắng mình giống như một tên hoa si ngắm anh, chỉ thiếu chưa chảy nước miếng, thật sự bê mặt cực kì.

Cô đáp: “Dạ.”

“Chọn được sách gì?”

Thiên Thiên đưa mấy quyển sách trên tay qua cho anh xem, phần lớn là tiểu thuyết ngôn tình.

Thẩm Hạo nhếch nhếch khóe miệng, do dự cẩn thận hỏi: “Em biết một quyển sách tên là “Nhất thụ phong cương” chứ?”

“Đương nhiên biết, rất ngược, xem rất hay. Chẳng qua cái đó không phải...anh, cũng xem qua?” Thiên Thiên lúc đầu ánh mắt còn tỏa sáng, rất giống tìm được tri âm, sau đó nghĩ đến đây là Đam Mỹ tiểu thuyết, lại có chút chán chừ. (ách =)))

Thẩm Hạo vội vã giải thích: “Anh đương nhiên chưa có xem, chẳng qua trong nhà có một quyển, nếu em thích, anh tặng em.”

“Được a, được a, quá tốt.” sau khi gưng phần của Thiên Thiên đi qua, cô hoài nghi hỏi: “Anh chưa xem quyển này vậy sao trong nhà lại có?”

“Là Bùi Tử Mặc tặng anh.” Thẩm Hạo khó chịu nói.

“Chẳng lẽ Bùi Tử Mặc có hứng thú với đồng tính? Anh ấy tặng anh sách này, chẳng lẽ muốn cùng anh...” Thiên Thiên há to miệng. (=)) bò lăn ra mà cười =)))

Khóe miệng Thẩm Hạo run run rẩy vài cái, dùng lực vỗ lên đầu Thiên Thiên: “Trong đầu em rốt cuộc đang chứa cái gì a?”

Thiên Thiên sờ sờ đầu, “Ha ha” ngây ngô cười.

Thẩm Hạo liếc cô một cái, cũng nhin không được cười.

Từ thư viện Thượng Hải đi ra đã là 5h chiều, Thẩm Hạo hỏi ý kiến Thiên Thiên: “Ăn cơm tối rồi mới về nha.”

“Không được, em đã đi lâu rồi, cũng nên về nhà.” Thiên Thiên cự tuyệt

“Được rồi, anh đưa em về.”

Thiên Thiên khóc không ra nước mắt, mời thêm lần nữa sẽ chết a. Cùng Trường Kiếm Tận Thiên tuyệt đối là một mặt hàng, hừ.

Thẩm Hạo chở Thiên Thiên đến dưới lầu, lấy một cái hộp từ ghế sau đưa cho cô: “Mở ra xem có thích không.”

Trong hộp là một chiếc khăn choàng lông dê màu trắng. Trong lòng Thiên Thiên so với socola nóng mới vừa uống còn ấm hơn.

Thẩm Hạo tươi cười, có tí xiu ngại ngùng: “Năm nay hình như đặc biệt lạnh, choàng khăn cho ấm áp hơn.” (Viv: ...gửi em những ngôi sao trên cao, tặng em chiếc khăn gió ấm...hí hí hí, Pil: *lấy xô hứng* sến chảy nc ế ='=)

“Rất đẹp.” Thiên Thiên nói.

“Anh giúp em choàng nha.” Ánh mắt anh nhu hòa, ngón tay thon dài khoát lên vai Thiên Thiên, dường như có luồng điện chạy qua.

“Rất hợp với em.” Thẩm Hạo tự đáy lòng tán thưởng.

Làn da trắng nõn của Thiên Thiên được tôn lên, cô nhẹ nhàng nói: “Cám ơn quà của anh.”

“Nhanh lên nhà đi.”

Thiên Thiên nhìn theo xe Thẩm Hạo rời đi, có một loại cảm giác ngây ngô trở lại quá khứ, giống như đang ở tuổi 15, lén lút thăm mền một anh chàng trong đội bóng rổ lớp bên cạnh.

49. Chương 50c

Cô vừa cười vừa rảo bước đến nhà, ba Diêu má Diêu đang ăn cơm, má Diêu hỏi: “Ăn cơm tối không?” không đợi Thiên Thiên trả lời, bà lại nói: “Má nghĩ con không về ăn nên không chuẩn bị phần của con.”

“...”

Má Diêu chợt thấy khăn choàng cổ của Thiên Thiên, cặp mắt sáng ngời: “Tiểu Thẩm tặng?” bà trêu ghẹo nói: “Ăn cơm còn không nỡ tháo xuống?”

Thiên Thiên kéo tay áo của ba làm nũng: “Ba, quần quần Mami a.”

Ba Diêu chỉ cười, hai bên đều không thể đắc tội.

Cơm nước xong, Thiên Thiên như thường lệ mở máy tính chơi game, cô uể oải phát hiện, vị trí của mình đã rút xuống hạng 8, thêm một ngày nữa sợ rằng ngay cả top ten cũng giữ không được.

Cô mày ủ mặt ê, than thở.

Một tiếng sau, lúc Trường Kiếm Tận Thiên chào hỏi cô, cô vẫn như cũ duy trì cái mặt khổ qua.

Không còn cách nào khác, cô nổi lên dũng khí, mặt dày hỏi: “Tận Thiên, lời nói tối hôm qua của anh còn tính không?”

“Lời nào?” Trường Kiếm Tận Thiên không biết là giả bộ ngốc hay là vốn dĩ không để tâm.

Thiên Thiên cắn cắn môi, quyết định da mặt có thể dày thêm một chút: “Anh nói anh muốn kết hôn em.”

“Đương nhiên, chỉ cần em đồng ý.”

“Em đồng ý.” Thiên Thiên đáp nhanh như bay.

“Vậy thì tốt quá.”

“Còn chờ cái gì, chúng ta đi đăng kí liền.” Thiên Thiên nóng lòng khôi phục vị trí càng ngày càng tụt dốc, bất chấp sĩ diện.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Bây giờ còn chưa được, em quên lúc đó Tiêu Dao không thể thành thân với em chính là vì chính tà bất lưỡng lập sao?”

Thiên Thiên giật mình, cô nhụt chí nói: “Vậy chẳng phải cách của anh vô dụng rồi sao?”

“Việc gì cũng có ngoại lệ, Thiên Thiên.”

Thiên Thiên nhất thời tỉnh táo tinh thần: “Nói em nghe đi.”

“Chính tà hai phái thông hôn nhất định phải hoàn thành 3 nhiệm vụ gian nan, xem như bày tỏ tình yêu chung thủy của hai người.”

“Ba nhiệm vụ gì? Anh nói nhanh đi.”

Khóe mắt Thiên Thiên rạng rỡ, làm nhiệm vụ thì cô không sợ, huống chi còn có Trường Kiếm Tận Thiên nhất đẳng cao thủ hỗ trợ.

Trường Kiếm Tận Thiên cười nói: “Thiên Thiên, em không xem Tiến công- chiếm đóng sao?”

“Ách...” cô – Tâm Hữu Thiên Thiên Kết từ Tiến công-chiếm đóng đến diễn đàn đều quét sạch dò kĩ, thường ngày đều tìm cách xem làm sao để kiếm thật nhiều điểm kinh nghiệm để thăng cấp càng nhanh càng tốt, làm gì rảnh mà quan tâm chuyện khác.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Em nghe kĩ đây, nhiệm vụ có 3 cái. Thứ nhất: làm mai cho một đôi có tình ý với nhau, thứ 2: phải nhận được lễ vật của kẻ thù, thứ 3: hai người cùng vượt qua một chỗ nguy hiểm nhất.”

Thiên Thiên càng hồ đồ: “Anh nói cụ thể một chút.”

“Anh không cách nào nói cụ thể, nhiệm vụ là do Nguyệt lão giao, chúng ta phải tìm ông ấy mới biết rõ.”

“Phiền toái vậy sao.” Thiên Thiên sợ nhất là phiền phức, cô đang muốn rút lui có trật tự.

Trường Kiếm Tận Thiên liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tâm tư của cô: “Muốn một thứ gì đó thì phải chịu trả giá.”

Thiên Thiên nhú mày lại: “Vậy chúng ta đi xem nhiệm vụ là gì rồi quyết định sau.”

“Cũng được.”

Thiếu nữ áo trắng nhẹ nhàng cùng thiếu niên áo trắng nắm tay nhau đến chỗ của Nguyệt lão, cảnh tượng như đang bước vào giáo đường vậy, thần thánh mà trang trọng.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Anh cầm tay trái của ông ấy, em cầm tay phải, Nhân Duyên Kí sẽ mở ra.”

“Được.” Thiên Thiên hít một hơi thật sâu.

Thiếu nữ áo trắng và vị thiếu niên cùng duỗi tay ra, cùng lúc đó, từ trong tay Nguyệt lão rơi ra một trang giấy.

Trên giấy viết mấy dòng chữ: chính tà hai phái muốn vứt bỏ hiềm khích trước kia để kí kết nhân duyên thì nhất định phải hoàn thành 3 nhiệm vụ dưới đây.

Thứ nhất: làm mai cho một đôi có tình ý với nhau. Thứ hai: lấy được lễ vật từ tay kẻ thù. Thứ ba: trải qua hoạn nạn, cùng nhau thoát hiểm. hai vị nhất định muốn mở Nhân Duyên Kí sao?

Nguyệt lão lẽ mà giống như đang lừa thiếu niên liếc mắt một cái, thiếu niên không chút do dự xác định.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang lên, phía sau Nguyệt lão mở ra một khe hở cao cỡ nửa người, rơi xuống một bức thư quyền.

Trên thư viết: Nhân Duyên Kí một khi mở ra, vô lâm từ nay chính tà bất phân. Đây là việc tạo phúc cho vô lâm, hai vị xác định muốn mở Nhân Duyên Kí sao?

Thiên Thiên xem té xủ, làm rình rang nãy giờ thì ra mới chỉ là nhạc đạo thôi.

Trường Kiếm Tận Thiên lần nữa kiên nhẫn xác nhận.

Thư quyền vừa rồi bị thu về, cùng lúc đó hạ xuống một bức khác, bên trên viết: Nhân Duyên Kí sau 100 năm lại mở ra lần thứ hai, đáng khen hai vị thật dũng cảm.

Thiên Thiên nói thầm: trò chơi này thật biến thái hết sức, ngay cả tuyên bố nhiệm vụ cũng có thể dài dòng như vậy.

Cô tiếp tục xem tiếp: xin theo thứ tự làm theo yêu cầu của 3 nhiệm vụ dưới đây. Thứ nhất: làm mai cho hai người hữu tình là Trần Gia Lạc và Hoắc Thanh Đồng.

Thiên Thiên gửi tin nhắn cho Trường Kiếm Tận Thiên: “Ai, em ghét nhất là Trần Gia Lạc, đàn ông gì không quả quyết làm sao xứng đôi với cô ấy. Nhiệm vụ này cũng quá ép buộc rồi.

Trường Kiếm Tận Thiên trả lời cô: “Chuyện này tính làm gì, em xem cái thứ hai kìa.”

Thứ hai: lấy lễ vật từ tay người chơi Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan, nhớ kĩ, chỉ có thể nhận, không được cướp đoạt, nếu không vô hiệu.

Thiên Thiên lờ mờ: “Sao Hệ thống lại biết Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan là kẻ thù của anh?”

Trường Kiếm Tận Thiên thở dài: “Hệ thống luôn biết cập nhật tin mới, số liệu gì nó cũng rõ như lòng bàn tay.”

Thiên Thiên gấp gấp xem nhiệm vụ cuối.

Thứ ba: hai vị đồng tâm hiệp lực, cùng nhau vượt qua Ngọa Long Giản.

“Ngọa Long Giản là cái gì?” cô hỏi.

“Là nơi tiếp giáp của hai vách núi, vô ý một chút, té xuống liền tan xương nát thịt.”

“Cũng có nghĩa là sẽ rất điểm kinh nghiệm?” Thiên Thiên truy vấn.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Đó là đương nhiên.”

“Chúng ta bỏ cuộc thôi.” Nói đùa gì vậy, chết một lần là rút 10% điểm kinh nghiệm, chỉ bằng sức của cô hiện tại, hai tháng mới có thể luyện lại.

Tất thấy chuyện này đều không ảnh hưởng đến tâm tình tốt của Trường Kiếm Tận Thiên, anh cười nói: “Thiên Thiên, em lại quên rồi, nhiệm vụ này chưa hoàn thành thì không thể nhận nhiệm vụ khác.”

“...Sao anh không nói sớm?”

Trường Kiếm Tận Thiên hờ hững nói: “Đây là thường thức.”

“...” Thiên Thiên buồn bực muốn chết, chẳng trách cả trăm năm qua đều không có ai đi mở Nhân Duyên Kí, đây vốn dĩ là việc ăn no rồi việc mới làm chuyện nhảm chán này.

“Cũng có nghĩa là chúng ta nhất định phải dốc hết sức hoàn thành 3 nhiệm vụ này, bằng không không thể chơi tiếp game này.”

Thiên Thiên ngượng ngùng nói: “Em biết.”

Trong nháy mắt, thư quyển lại hiện một hàng chữ mới: trong hai ngày phải giao nhiệm vụ, nếu không hậu quả không thể lường trước. chúc hai vị thuận lợi trở về.

Một tiếng âm vang lên, lỗ thủng bị khép lại, như chưa từng có vết tích gì.

Thiên Thiên cắn môi, “Hậu quả không lường trước này là cái gì?”

“Không biết.”

“Có phải chỉ là dọa người ta thôi ?” Thiên Thiên ôm hy vọng hỏi.

Trường Kiếm Tận Thiên nửa đùa nửa thật nói: “Thử một lần thì biết.”

“...” Dù cho cô mượn một lá gan, cô Diêu Thiên Thiên cũng không dám làm.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Đi thôi, đi tìm Trần Gia Lạc và Hoắc Thanh Đồng.”

“Dạ.” Hiện giờ nhất định phải tiết kiệm từng phút từng giây.

Hai người xài công năng lệch vị, di chuyển đến chân núi.

Thiên Thiên đột nhiên nghĩ ra ý: “Anh nói xem, nếu chúng ta đánh ngất xỉu kéo họ vào sơn động, tạo hiện trường ‘tình một đêm’, như thế có tính là làm mai cho họ không?”

“...”

“Xem như em chưa nói gì.” Thiên Thiên cũng biết chủ ý của mình quá tệ.

Tạo hình của Hoắc Thanh Đồng dựa theo miêu tả trong sách: quần áo vàng, đầu cài lông chim, tay cầm trường kiếm, tư thế oai hùng hiên ngang, chân chính là một hình tượng nữ anh hùng.

Lúc này cô đang cho con ngựa yêu quý ăn, ánh mắt có tia mơ hồ.

Thiên Thiên bắt đầu đối thoại với cô ấy. Hoắc Thanh Đồng nói: “Bầy dê Khách Ti Lệ của ta chạy mất, phiền hai người tìm giúp.”

Thiên Thiên cười khổ: “Chúng ta chỉ là làm bà mai thôi, làm gì khổ thế không biết.”

Phải tìm bầy dê chạy mất không khó, thảo nguyên chỉ có một phương, đi thẳng hướng tây liền dắt về được 3 con dê đầu đàn.

Hoắc Thanh Đồng nói: “Cám ơn, còn một việc xin giúp đỡ, hãy cắt cỏ giùm.”

Thiên Thiên chỉ phải nghe theo.

Sau đó Hoắc Thanh Đồng lại phái hai người dẫn củi, nấu nước, thậm chí còn giặt quần áo, chăm sóc trẻ con. Đầu là việc vặt trong nhà, không khó khăn, cũng không thể cần kĩ thuật.

Chỉ cầm con chuột click click, thao tác bàn phím một chút, nếu thật sự là chuyện đời thật chắc đã mệt ngất như.

Làm qua làm lại đến 10 lượt, Hoắc Thanh Đồng mới tươi cười: “Hãy giúp ta tìm Trần Gia Lạc, trả lại dao găm cho ta.”

Rốt cuộc có chút liên hệ với nhiệm vụ cần làm, Thiên Thiên thở dài ra một hơi.

Trần Gia Lạc là một chàng trai mặt y phục màu xanh, thân hình hơi gầy, môi hồng răng trắng, tướng mạo đường đường, phong độ của người trí thức, tao nhã nho nhã đều đầy đủ, nhưng lại thiếu một chút khí chất anh tuấn.

Anh chàng lúc này đang ở Thiên Sơn học nghệ, thiếu nữ áo trắng cùng thiếu niên lên Thiên Sơn, chuyển lời của Hoắc Thanh Đồng cho hắn.

Trần Gia Lạc nói: “Dao găm đã tặng sao có thể lấy về?”

Như vậy là xong rồi? Thiên Thiên không tuyệt vọng lại nói chuyện với Trần Gia Lạc, hần vẫn cứ trả lời như vậy.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Xem ra phải chuyển lời này cho Hoắc Thanh Đồng thì nhiệm vụ mới tiếp tục được.”

Hai người lại hồn hển chạy đi, ai ngờ Hoắc Thanh Đồng chỉ nói một câu: “Đã vô tình, thì cần gì lưu lại tín vật?”

Đáng thương Tâm Hữu Thiên Thiên Kết và Trường Kiếm Tận Thiên chỉ có thể làm bồ câu đưa tin lần nữa.

Như thế lời qua tiếng lại hơn 10 lần, Tâm Hữu Thiên Thiên Kết đặt mông ngồi trên đất, lần thứ hai đột nhiên nảy sáng ý: “Tận Thiên, chúng ta đang làm nhiệm vụ, em lại nghĩ đến một câu tuyệt diệu và lời quảng cáo.”

“Là cái gì?”

Thiên Thiên nháy mắt nói: “Từ trên xuống dưới hưởng thụ đó chính là thang máy Tam Lăng Thượng Hải.”

Trường Kiếm Tận Thiên khoảng 10’ sau mới trả lời: “Sau này nói chuyện với em ngàn vạn lần không thể uống nước.” (==))

Lời này là khen hay chê cô đây? Dù sao, Thiên Thiên xem như là lời khen ngợi vậy.

Cuối cùng, Trần Gia Lạc rút cuộc đồng ý cùng hai người xuống núi gặp Hoắc Thanh Đồng, Hoắc Thanh Đồng ngưỡng chừng lấy một cái hoa tai tặng Thiên Thiên: “Đây là thù lao của hao người.”

Cái này chẳng qua chỉ có lực phòng ngự 5, một trang bị bình thường, Thiên Thiên khinh thường nói: “Uổng công chúng ta mất nhiều sức lực như vậy, chỉ cho thứ đồ chơi này.”

Trường Kiếm Tận Thiên bật cười: “Thiên Thiên, đây không phải trang bị cho em dùng, nếu như anh đoán không sai, đây là bằng chứng để đưa cho Nguyệt lão.”

“Thì ra là như vậy.” Thiên Thiên cười cười. cô ngẫm nghĩ xong lại nói: “Nhiệm vụ này không có gì khó khăn hết, dễ như trở bàn tay là có thể hoàn thành.”

“Anh nghĩ, nhiệm vụ này chỉ là khảo nghiệm tính kiên nhẫn của nhau và quyết tâm ở bên nhau của hai người, cho nên dựa vào không phải là điểm kinh nghiệm hay lực công kích, mà chính là quyết tâm và nghị lực.” Trường Kiếm Tận Thiên phân tích nói, Thiên Thiên nghe xong gật đầu như già tở.

Cô đột nhiên phát ra một tiếng khiển trách, vội nói: “Bất tri bất giác đã 2h, ngày mai còn phải đi làm a, em đi ngủ đây.”

“Ừ, được, anh cũng vậy.”

Thiên Thiên vừa nằm xuống lập tức ngủ, đêm nay không mơ thấy bất kì ai.

mạn phép chủ của pic này mình xin up tiếp 2 chap nha! đang hay mà.

50. Chương 50d

Thứ hai đi làm, Diệp Tử gặp Thẩm Hạo và Thiên Thiên ở trước cửa công ty, hai người đều mang cặp mắt gấu mèo, tinh thần uể oải không phấn chấn. cô cười trêu nói: “Thế nào? Tối hôm qua hai người cùng nhau đi ăn trộm à?” (không phải, là cùng nhau cày game ah ==)))

“Đương nhiên không có.” Trăm miệng một lời đáp lại.

Mặt Thiên Thiên nóng lên, Thẩm Hạo ho khan một tiếng đi vào phòng làm việc.

“Có chuyện kì quái.” Diệp Tử nghĩ thầm, hai người này sống ngầm cuộn trào mãnh liệt, sao có thể giấu diếm được Hỏa Nhân Kim Tinh của cô.

Lúc nghỉ trưa, cô cầm văn kiện đi tìm Thẩm Hạo, dùng bút bi chỉ vào anh nói: “Thằng thán được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị. Thẩm công tử, ông còn không mau tranh thủ để được khoan hồng.”

Thẩm Hạo lơ đãng xoay cây bút nói: “Diệp đại tiểu thư, bà muốn tôi nói gì?”

“Ông với Thiên Thiên, hắc hắc hắc, ông biết rõ ý của tôi mà.” Diệp Tử cười hết sức thoải mái.

Thẩm Hạo tự nhiên hào phóng thừa nhận: “Không sai, tôi muốn theo đuổi cô ấy, chẳng qua cách mạng chưa thành công, còn cần nhiều nỗ lực a.”

“Có việc Thẩm công tử như ông không làm được? Ha ha, gặp báo ứng rồi.” Diệp Tử cười vui sướng khi thấy người gặp họa, mặt mày cong cong.

“Này, tôi cũng không như Bùi Tử Mặc nơi nơi lưu tình, tôi vẫn giữ mình trong sạch.” Thẩm Hạo cười.

Diệp Tử ôm bụng cười nói: “Đúng đúng, ông là phụ nam hiền lương.”

Thẩm Hạo làm bộ dí dí nắm đấm, Diệp Tử cười dọa được đám người đứng xem chạy loạn, trốn hết vào Thiên Thiên phía sau.

“Thiên Thiên, giám đốc Thẩm tìm em có việc.” Diệp Tử đẩy Thiên Thiên vào cửa, hướng về phía Thẩm Hạo nháy mắt mấy cái, có ý nói: “Tôi là bạn chí cốt nha.” Lúc rời khỏi cô còn thuận tay đóng cửa.

“Giám đốc Thẩm, anh tìm em có việc sao?” trong công ty ở riêng với Thẩm Hạo thế này Thiên Thiên cảm thấy không thoải mái cho lắm.

Thẩm Hạo mỉm cười: “Đêm nay có rảnh không? Anh mời ăn cơm.”

Thiên Thiên do dự không biết nên hẹn hò với Thẩm Hạo hay là làm nhiệm vụ với Trường Kiếm Tận Thiên.

Thẩm Hạo cười hỏi: “Em có hẹn rồi?”

“Không phải.” Thiên Thiên đáp nhanh, dường như sợ anh hiểu lầm.

Thẩm Hạo không cho cô suy nghĩ, lập tức nói: “Vây sau khi tan ca chờ anh, quyết định vậy đi.”

“Dạ.”

Anh bá đạo cũng không làm Thiên Thiên bất mãn, tính của cô là vậy, vào thời khắc quyết định rất cần người khác quyết định giùm. (chà, hiểu rõ tỷ nhờ ;))

Ngày hôm nay thời gian trôi thật nhanh.

Lúc chỉ còn 5’ là đến giờ tan sở, Thẩm Hạo gọi điện thoại nội bộ cho Thiên Thiên: “Em thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi được rồi.”

Thiên Thiên thò đầu ra nhìn xung quanh một lượt: “Chờ một chút.”

“Còn chưa làm xong việc gì à?” Thẩm Hạo thuận tay mở hộp thư ra, Thiên Thiên đã gửi báo cáo cuối cùng cho anh vào nửa giờ trước.

“Ách...” Thiên Thiên nói thế là có nguyên nhân.

Cô cũng không dám trắng trợn cùng Thẩm Hạo ra vào công ty, lúc trước lời nói của Judy cô còn nhớ rõ. Trong công ty, số lượng nữ giới có tình cảm với Thẩm Hạo không phải số ít, gan lớn một chút, từng công khai biểu đạt tình yêu có Rose và Ứng Dĩnh, ngoài ra còn có kẻ thầm mến, gửi thư tình, đếm hoài không hết.

Cô Diêu Thiên Thiên còn muốn sống lâu, chưa muốn chết yểu.

Khóe miệng Thẩm Hạo trễ xuống: “Diêu Thiên Thiên, cùng ăn cơm với anh, em rất mất mặt sao?”

“Đương nhiên không phải, trên thực tế em còn sợ làm mất mặt anh a.” Thiên Thiên cười gượng.

“Anh với em, nam chưa lấy vợ, nữ chưa gả chồng, cần gì lén lút lút lút quen nhau như vậy?” Thẩm Hạo có chút tức giận, làm như là tình nhân ngầm vậy.

Thiên Thiên minh mẫn nắm lấy mẩu chốt: “Anh vừa nói cái gì?”

Thẩm Hạo nói dối: “Anh nói, cùng ăn cơm với anh, em rất mất mặt sao?”

“Không phải câu này, là câu sau kia.” Thiên Thiên tự tin tai mình tuyệt đối không có vấn đề.

“Anh hỏi em có đi hay không?” thẩm Hạo nhất thời nóng lòng nói lỗ miệng, chỉ có thể giả ngu.

Thiên Thiên từ chối cho ý kiến, hừ nói: “Anh vừa mới nói rõ ràng không phải câu này.”

Thẩm Hạo giả hoạt cười cười: “Vậy anh nói cái gì?” (ồ, lật ngược tình thế, giỏi a, giỏi a.)

“Anh nói em với anh...” Thiên Thiên đột nhiên im lặng, hên là nín kịp, xem tí là mắc mưu anh.

Thẩm Hạo cười khi.

Thiên Thiên then quá hóa giận: “Rốt cuộc có đi hay không?”

“Đi, lập tức đi.”

Vì thế hôm đó sau khi tan ca, tất cả mọi người trong phòng làm việc đều thấy Thiên Thiên cùng Thẩm Hạo ra khỏi công ty, nhất thời nhao nhao bàn tán, đây là đề tài tốt nhất cho lúc trà dư tửu hậu.

Lần này, Thẩm Hạo không hỏi ý kiến của Thiên Thiên nữa, trực tiếp chở cô đến Thẩm Thị Tịnh Canh.

“Xem ra anh rất thích nơi này, quả nhiên 500 năm trước là một nhà, chiếu cố việc làm ăn của người ta tới như vậy.” Thiên Thiên đờ người, chuyện hôm trước còn nhớ rõ nha.

Thẩm Hạo dừng bước, cười như không cười: “Nhìn em tinh thần không được tốt, có phải ngủ không ngon giấc? Anh đặc biệt mang em đến đây để uống độc môn bí phương tịnh canh của nhà này, uống xong bảo đảm mỗi đêm đều ngủ say sưa.” (Viv: hôm qua dụ người ta chơi game tới khuya, hôm nay cho uống canh tẩm bổ, chăm sóc tận răng lun, đốt đuốc đi tìm một người bạn trai như thế thật hiếm à *chảy nước miếng*, Pil: ách =)) bi h là thời j mà còn xài đuốc cô nương =)) đèn pin cơ =)) sạc vào cho căng pin rầu hãy xách nó đi tìm jai, cứng à :>)

Thiên Thiên không ngờ Thẩm Hạo là một lòng vì cô, ghen lời hết nửa buổi, mới nói được một câu: “Theo em thấy anh mới cần uống canh.”

Hai người nhìn vành mắt đen và những tơ máu trong mắt của nhau, không chịu nổi cười ha hả.

Canh rất ngon, Thiên Thiên uống liền hai thố vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi.

Thẩm Hạo nhú nhú khóe môi, lại kêu một thố cho cô: “Em không sợ lát nữa liều mạng đi toilet thì uống thêm một chút, anh không giành với em đâu.”

Giống như bùa đòi mạng vậy, anh vừa dứt lời thì Thiên Thiên cũng cảm thấy bụng trướng trướng, cô trừng mắt liếc anh một cái, chạy đi tìm toilet.

Kì quái chính là, lúc cô trở về lại thấy hai bác hôm trước.

“A, là khách hàng của công ty, em nhớ rồi.” Thiên Thiên cười nói, ôn hòa lễ phép.

Thẩm Hạo không đổi sắc mặt, sờ sờ cái mũi.

Bác gái cười thật thân thiết: “Con bé này gầy quá, phải ăn nhiều một chút.” (sắc, bác khuyên nhảm rồi, coi chừng thùng gạo sau này của nhà bác luôn trống rỗng đó.)

Thiên Thiên hình như thấy được lúc bác gái nói cũng đồng thời đưa tay véo cánh tay Thẩm Hạo một cái.

Cô đổ mồ hôi lạnh cả người, đầu năm nay làm công thật không dễ a, còn phải chịu đựng tra tấn của khách hàng. (=)) mắc cười quá xá =)))

Biểu tình trên mặt anh không hề thay đổi, vẫn là trấn định tự nhiên.

Chờ hai người đó rời khỏi, Thiên Thiên liền há mồm hỏi: “Tại sao lại gặp họ hoài vậy, trùng hợp thế?”

“Ừ, canh ở đây rất nổi tiếng.” Thẩm Hạo mặt không đổi sắc tim không nhảy.

“Em hình như thấy bà ấy véo tay anh.” Thiên Thiên không khẳng định cho lắm hỏi.

Thẩm Hạo bình tĩnh nói: “À, bà ấy giỡn thôi mà.”

“Hai người đó rất thân với anh sao?”

“Ừ, luôn ủng hộ công ty phát triển, quen đã rất lâu.” (đại khái là từ khi mới lọt lòng ý ah)

Thẩm Hạo không biết lúc nào đã luyện được một bộ mặt không thay đổi sắc mặt, ngay cả ánh mắt cũng không chớp một chút.

“Chẳng trách nha.” Thiên Thiên nói. (Viv: bà này...siêu cấp ngây thơ, Pil: ngây cái nỗi j =)) siêu cấp ngốc cho có...)

“Ăn canh đi, nguội rồi.”

Thiên Thiên buồn bực uống xong một thố lớn canh dưỡng nhan làm đẹp, thể chất của cô là ăn không mập, đây là điều mà xưa nay cô vẫn tự hào.

“No rồi.” lúc ra cửa, Thiên Thiên nháy mắt nói.

Chuông báo động trong lòng Thẩm Hạo kêu to: “Không phải là em muốn đi bộ về đó chứ?”

“Sao có thể chứ.” Thiên Thiên ngượng ngùng nói, lần trước đi, chân còn đau, lòng bây giờ còn chua xót nè, “Chúng ta đi vòng vòng chỗ này một chút.”

Thẩm Hạo đồng ý.

Thiên Thiên choàng khăn Thẩm Hạo tặng, mặt đỏ hồng, nhịp chân nhún nhảy, bộ dạng cực kì dễ thương.

Thẩm Hạo chậm rãi đi bên cạnh cô, dùng tay ôm lấy vai cô, cùng cô sóng vai bước đi.

Vì thế, mặt Thiên Thiên càng đỏ hơn.

“Thiên Thiên.” Thẩm Hạo bỗng nhiên thấp giọng gọi.

“Dạ?” một âm mũi vô thức, thật là mềm mại, làm cho chính cô phải giật mình.

Thẩm Hạo xoay người cô lại, hai mắt sâu thẳm sáng ngời, chăm chú nhìn cô.

Thiên Thiên nhìn vào mắt anh, trong lòng càng hoảng loạn: “Em... chúng ta về thôi.”

“Điều Thiên Thiên, em muốn trốn tránh đến khi nào?” nét mặt anh biểu lộ một thoáng vui mừng.

Thiên Thiên cũng không phải không hiểu, cũng không phải sợ hãi, chỉ là cô còn chưa chuẩn bị tâm lý: “Quá... quá nhanh.”

Thẩm Hạo cười khế, tay dùng lực một chút, thuận thế ôm cô vào lòng.

Tinh thần cô hốt hoảng, đầu gối lên vòm ngực rắn chắc của anh, trong đầu hiện lên nhiều ý nghĩ lộn xộn. (chà chà... dạo này pil ta thik cảnh hug hơn là cảnh kiss hay cảnh ... kia =)))

“Chắc chắc, xem đôi uyên ương này kia.” Thành linh truyền đến âm thanh của người đi đường, làm hai người nhanh chóng tách ra.

Nhìn kĩ một chút phát hiện họ đã đi đến một đoạn đường nhỏ hoang vắng. trước mắt là 4 tên cao lớn dữ tợn cười.

Thiên Thiên cảnh giác hỏi: “Các người muốn gì?”

“Tự giác một chút, đem đồ quý giá giao ra, khỏi phí công mấy đại ca đây động thủ.”

Thẩm Hạo không biểu cảm gì, kéo Thiên Thiên ra sau lưng mình, cô ló đầu, Thẩm Hạo lại nắm cô trở về.

“U, còn biết thương hương tiếc ngọc nha.” Kẻ cướp cười khẩy nói.

“Đây, cho các người hết.” Thẩm Hạo hào phóng lấy điện thoại và ví tiền vứt trên mặt đất.

Thiên Thiên làm sao để bọn họ lấy được, thừa dịp bọn cướp cúi đầu lượm đồ, trong nháy mắt đã tung ra một cước, tên thủ lĩnh đập đầu tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Một tên cướp nhổ một bãi nước bọt, mắt lộ ra hung quang: “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, các huynh đệ, lên.”

Thiên Thiên khinh miệt lắc lắc tay, thủ thế, chuẩn bị nghênh chiến. Động tác của Thẩm Hạo so với cô còn mau hơn, đã cùng hai tên trong đó hỗn chiến.

Đừng nhìn Thẩm Hạo bình thường lịch sự như thế, lúc nổi điên anh cũng rất lợi hại nha, chiến lược của anh rất rõ ràng, không cần biết quả đấm của mình có sức hay không, anh chỉ lo ra sức hướng một người mà đánh tới.

Người đó gặp quá quắt: “Này, sao mày chỉ đánh có một mình tao?”

Thẩm Hạo không chút để ý, anh chỉ nghĩ mau mau giải quyết hai người này để còn đi giúp Thiên Thiên.

Thiên Thiên gấp muốn chết, Thẩm Hạo không biết võ, làm sao đánh lại hai người kia, cô vội vàng tiến lên, hai người bên này ngăn cô lại, nghĩ rằng cô chỉ là một thân yếu ớt, đắc ý cười.

Thẩm Hạo tung một quyền thật đau vào mặt tên cướp, quay đầu vội kêu lên: “Thiên Thiên, em chạy mau.”

“Chạy cái đầu anh a.” Thiên Thiên nói, nghĩ thầm: Thẩm Hạo bình thường là người mưu kế, cơ trí, sao lúc đụng việc lại ngốc đến thế không biết, biết là sẽ bị thương còn gắng gượng tiếp tục. (Viv: tại ai a, đây gọi là máu làm nam nhân phải bảo vệ nữ nhân CỦA MÌNH a ;)), Pil: đọc khúc này mắc cười quá =)) Hạo ca sung thấy sợ ý =)))

Thẩm Hạo hét lớn một tiếng, ra tay hết sức, hạ gục một tên, tên còn lại thấy khí thế kinh người của anh thì khiếp đảm, lui ra sau mấy bước.

Bên này, Thiên Thiên ba hồi bốn hiệp đánh hai tên kia đến răng rơi đầy đất, một người đau khổ cầu xin, người còn lại thấy tình thế không ổn, quay đầu bỏ chạy.

Ba người khác cũng chạy trốn theo, chỉ 2 tên phản ứng mau nên chuồn mất, thừa lại một tên chậm một nhịp, bị Thiên Thiên tung một cước, làm hắn như chó vấp gặm bùn.

Thiên Thiên nói với Thẩm Hạo: “Anh canh chừng hắn, em đuổi theo.”

Thẩm Hạo nói: “Không cần đuổi theo, bắt được một tên này, 3 tên khác không chạy được.”

Điều này cũng đúng, Thiên Thiên gật gật đầu: “Cởi giày của hắn ra.”

Thẩm Hạo ngăn ra: “Tại sao?” anh có chút nghi ngờ nhưng vẫn làm theo.

Thiên Thiên dùng dây giày trói hai tay tên cướp lại, vỗ tay cái bốp: “Xong xuôi.”

Tên cướp ủ rũ, chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

“Sao em lại biết cách này.” Thẩm Hạo thực là phải lau mắt nhìn lại cô.

Thiên Thiên nói khoác không ngưng: “Trong phim truyền hình đều diễn như vậy.”

Thẩm Hạo nhếch miệng cười một cái lại động phải miệng vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt.

Thiên Thiên trừng mắt nhìn anh, oán giận nói: “Anh quả thật là dần chết đi, anh không biết võ, còn xông lên phía trước làm gì? Để bị đánh bầm dập mặt mũi, đáng sao?”

Thẩm Hạo lườm cô liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Anh là đàn ông, có trách nhiệm phải bảo vệ em.”

Khuôn mặt trắng nõn của Thiên Thiên bỗng đỏ bừng, cô thấp giọng nói: “Nhưng anh lại bị thương.”

“Chỉ cần em không sao là được rồi, thương tích này chẳng là gì.”

Giọng nói của Thẩm Hạo có một loại cảm giác như dòng nước dịu dàng lan chảy, gương mặt tuấn tú nhu hòa buông lỏng, ánh mắt kiên định trong suốt. Thiên Thiên đỏ cả hai má, sóng lòng thỏa sức nhấp nhô, chỉ thấy đây là lời tâm tình êm tai nhất mà cô từng nghe.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng khoát tay, Thiên Thiên ngã vào ngực anh.

“Hai vị, quấy rầy một chút, thương lượng một việc nhà, hai người thả tôi, tiền trong túi tôi đều đưa các người.” tên cướp không thức thời ở một bên nói leo vào. (biến đi thằng cướp kia ><)

Sóng mắt Thiên Thiên mê ly, đang chìm trong vòng tay của Thẩm Hạo lại bị tên cướp quấy nhiễu, cô hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ: “Người nằm mơ đi, lập tức tống người đến cục cảnh sát.”

Thẩm Hạo nắm chặt tay cô: “Gần đây có đồn cảnh sát, đi theo anh.”

Xuyên qua mấy con đường cái thì đến đồn công an, Thiên Thiên cùng Thẩm Hạo tống tên cướp vào, cảnh sát trực ban nhìn thấy cảnh này, ánh mắt đăm đăm.

Lại xem kĩ lại tướng mạo tên cướp, anh lại càng kích động, anh nắm tay Thiên Thiên nói: “Gần đây có mấy vụ án cướp bóc, căn cứ lời khai của người bị hại, cảnh sát điều tra được người này hết sức khả nghi, không nghĩ đến nhanh vậy đã sa lưới, thật sự rất cảm ơn hai vị.”

Thẩm Hạo dứt khoát giật lấy tay Thiên Thiên từ tay anh cảnh sát, cười nói: “Phải.”

Thiên Thiên ngượng ngùng xoa xoa tay.

“Tôi sẽ báo lên cấp trên khen thưởng hai vị.”

Thiên Thiên cười đến mị mắt: “Không cần phần thưởng, tặng một lá cờ tuyên dương công dân tốt của thành phố là được rồi.” (vô vấn đề chính lun à ;)))

Cảnh sát cười lớn: “Vị nữ đồng chí này rất hài hước a.”

Chỉ có Thẩm Hạo hiểu cô là bị di chứng của việc xem quá nhiều phim hành động.

“Ấy, nhìn hai vị rất quen nha, có phải từng gặp ở đâu không?”

Anh vừa nói như vậy, Thiên Thiên cũng cẩn thận nhìn kĩ lại anh, mới nhìn lại, đầu lưỡi cô cũng đông cứng: “Anh không phải là người, người...”

“Ha ha, thì ra là hai người, thật là, lại tương phùng ở đồn cảnh sát a.” hồi ức của anh ủa lại, anh vỗ vỗ vai Thẩm Hạo: “Hai người từ kẻ thù trở thành một đôi, duyên phận quả thật kì diệu vô cùng.”

Vị cảnh sát này chính là người đã tới xử lý lúc Thiên Thiên xông nhầm vào phòng Thẩm Hạo. Thiên Thiên giải thích ở đồn cảnh sát nguyên nhân nên ấn tượng với anh rất sâu.

Thiên Thiên lúng túng gãi gãi đầu: “Tại sao lại gặp phải anh a.”

“Tháng trước tôi mới chuyển đến đây, đây mới chứng minh chúng ta rất có duyên a, hai người chừng nào kết hôn nhớ mời tôi uống rượu mừng, tôi có thể được xem là một nửa bà mai của hai ị.” Tiếng cười của anh thật to, rất chân thành.

Thiên Thiên không thốt nên lời, trình độ bà tám của người này có thể so với Judy a.

Thẩm Hạo cật lực gật đầu mỉm cười, miệng đồng ý: “Quyết định vậy đi.”

Thiên Thiên ngơ ngẩn nhìn anh, Thẩm Hạo tươi cười sáng lạn.

Hai người đi dưới bóng cây trên đường, bước chân cô rất nhẹ, vừa quay đầu liền phát hiện cái bóng anh cùng cô trùng khít một chỗ.

Cô nổi lên hứng thú chơi đùa, tiến tới vài bước giẫm lên bóng của anh.

Thẩm Hạo cười như không cười: “Thiên Thiên, em có từng nghe qua một cái truyền thuyết này chưa?”

“Sao?” Thiên Thiên tròn tròn mắt.

“Nghe nói nếu giẫm chân lên cái bóng của người yêu, kiếp sau người đó còn có thể tới tìm em.” Thẩm Hạo cười khê.

Sắc mặt cô hồng lên một mảnh.

Ngồi trên xe, Thẩm Hạo tỉ mỉ thắt dây an toàn cho cô.

Thiên Thiên cười hỏi: “Anh còn có thể lái xe sao?”

Thẩm Hạo cười càng sâu: “Em quan tâm anh à?”

Thiên Thiên không nói.

“Mặt anh bị thương, không ảnh hưởng tới việc lái xe.”

Thiên Thiên liếc xéo anh, má bên phải của anh sưng lên rất lớn, khóe miệng bầm tím, trên trán cũng bị sứt da. (huhuh, mỹ nam của em, mấy thằng cướp chết tiệt)

Cô vui sướng khi người gặp họa: “Ha ha ha, hủy hoại dung nhan.”

Thẩm Hạo nhếch môi, chỉ vào trán cô: “Ừ, trời sinh một đôi.”

Da mặt Thiên Thiên mỏng nên liền ửng hồng.

Tâm tình anh khoan khoái hết chỗ nói, như thường lệ dừng xe dưới lầu nhà cô.

“Muốn lên lầu ngồi một chút không?” giọng Thiên Thiên rất thấp.

Môi anh ẩn hiện nụ cười: “Nếu em không sợ bộ dạng anh dọa đến hai bác thì anh rất vinh hạnh.”

“Vây...thì thôi đi.”

Một hồi im lặng.

Thiên Thiên mở cửa xe: “Em... em về.”

“Ừ, chúc ngủ ngon.”

Sau khi Thiên Thiên xuống xe, lưu luyến không rời đi được 2 bước liền quay đầu lại: “Sao anh còn không đi?”

“Anh nhìn em lên lầu.” Thẩm Hạo nói.

Mặt Thiên Thiên đỏ hồng: “Vây, được rồi. lái xe cẩn thận.”

Đáy mắt Thẩm Hạo xẹt qua một tia dịu dàng, “Ngày mai gặp.”

Thiên Thiên vừa ngậm nga hát vừa tắm rửa, tâm tình tốt đến kì cục.

Má Diêu ở ngoài nghe một hồi, ý cười đầy mặt nói: “Ông già, xem ra chuyện tốt sắp tới.”

Ánh mắt ba Diêu đồng ý hết sức.

Má Diêu phấn chấn nói: “Cần chuẩn bị một số thứ, đỡ đến lúc đó trở tay không kịp, ông già, ngày mai đi miếu Thành Hoàng với tôi.”

“Mua cái gì?” ba Diêu buồn bực nói.

“Chấn mền, túi chữ nhật, gối, thảm lông, chén đĩa, thùng con cháu, thiệp cưới...ai ô ô, tôi phải ghi lại để tránh sai sót.” (=))

51. Chương 50e

“Hi.” Thiên thiên online, thấy Trường Kiếm Tận Thiên đã có mặt.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Em lên rồi à. Em tự luyện cấp một chút, anh đi tìm Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan nói chuyện phẩm vài câu.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Anh có chắc là thuyết phục được hần?”

“Không có.” Trường Kiếm Tận Thiên hết sức băn khoăn.

“Em có thể giúp gì sao?” đây không phải chuyện cá nhân của anh, Thiên Thiên hi vọng có thể góp một chút sức.

“Thiên Thiên, đây là ân oán giữa anh và hấn, anh không muốn lôi em vào.” Ngữ điệu của Trường Kiếm Tận Thiên nhẹ nhàng tự nhiên.

“Ách...được rồi.”

Lúc này Thiên Thiên rất muốn tìm người để trò chuyện, giải quyết buồn bã trong lòng.

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan rất hận Trường Kiếm Tận Thiên, cô không cho rằng hấn sẽ cam tâm tình nguyện đưa lên lễ vật.

“Thân ái, sao lại đứng ngăn người ở quảng trường?” Lâm Hi nhún tin tới.

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Hi Hi, mình hỏi bồ một việc, bồ cảm thấy Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan và Trường Kiếm Tận Thiên có bao nhiêu khả năng hóa thù thành bạn?”

“1/10000.” Lâm Hi trả lời dứt khoát.

Ngay cả cô cũng nghĩ vậy, còn trông cậy vào cái gì a, trong lòng Thiên Thiên càng uất ức buồn rầu.

Lâm Hi hiểu kì hỏi: “Sao lại hỏi vậy?”

Nguyên nhân của chuyện này trong một thời gian ngắn khó lòng nói rõ, Thiên Thiên đang nghĩ ngợi tìm tòi, Lâm Hi bỗng nhiên gọi cô: “Thiên Thiên, mau tới núi Vân Thương, Trường Kiếm Tận Thiên hình như muốn quyết đấu với Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan.”

Lòng cô như lửa đốt chạy đi, tranh cãi cũng được, không cần quyết đấu a, vậy thù hận chẳng phải càng kết càng lớn sao.

Lúc cô đuổi tới thì hai bên đã giao chiến, ngoài ý muốn của cô chính là, Trường Kiếm Tận Thiên mặc cho Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan công kích, không hề phản kháng, càng làm cô khó hiểu chính là, Trường Kiếm Tận Thiên không hề trang bị bất kì vũ khí nào, lực công kích và phòng thủ ở mức thấp nhất.

Mạnh yếu cách biệt quá lớn, chống đỡ không đến mấy chiêu, Trường Kiếm Tận Thiên liền bị đưa đến quỷ môn quan.

Thiên Thiên trợn mắt há mồm, rốt cuộc anh đang làm cái quỷ gì thế?

Lâm Hi hỏi: “Trường Kiếm Tận Thiên điên?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Mình cũng không rõ.”

Gửi tin nhắn cho anh cũng không trả lời, lại thấy anh nhanh chóng trở lại vị trí ban đầu. trên người vẫn không trang bị gì, cũng không phản kháng, lần thứ 2 anh bị đánh về Tân Thủ Thôn.

Hi Hi Ha Ha: “Anh ta bị kích thích cái gì à?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Anh ấy không điên, mình cũng muốn điên rồi.”

Lâm Hi nói: “Có lẽ anh ta có nhược điểm gì bị Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan nắm.”

Thiên Thiên giật mình một cái, lơ mơ hiểu ra.

Sau khi Trường Kiếm Tận Thiên chết lần thứ 3, Thiên Thiên cũng nhịn không được nữa, cô vọt tới trước mặt của Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan, phần nộ quát: “Tôi muốn quyết đấu với anh.”

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan từ chối: “Người đánh không lại ta.”

“Đánh không lại cũng phải đánh.” Thiên Thiên kiên trì.

“Hai người nay đúng thật là...ha ha.”

Thiên Thiên tức đến cả người phát run, đánh chữ cũng không nổi, tin nhắn của Trường Kiếm Tận Thiên tới: “Lấy được lễ vật của kẻ thù mới đi làm nhiệm vụ thứ 3 được.”

“Điều kiện để lấy lễ vật của hần chính là giết anh 3 lần?”

Trường Kiếm Tận Thiên ha ha cười một cái: “Hên là chỉ có 3 lần, xem như lòng dạ hần không quá độc ác, giết anh xong lập tức đưa lễ vật cho anh, coi như cũng giữ lời.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Danh hiệu của anh rơi xuống thứ 5, anh cảm thấy đáng sao?”

Trường Kiếm Tận Thiên không chút quan tâm, Thiên Thiên đau lòng muốn chết.

“Đây chỉ là hư danh, có cái gì không bỏ được.” tâm tình của Trường Kiếm Tận Thiên cực tốt.

Thiên Thiên cười khổ: “Em cảm thấy thật có lỗi với anh.”

Trường Kiếm Tận Thiên: “Em nếu như lãng phí công sức của anh mới là có lỗi với anh.”

Không biết vì sao Thiên Thiên lại có cảm giác muốn khóc.

Giống như là có thể đoán trước tâm tư của cô, Trường Kiếm Tận Thiên khẩn cấp nói: “Đừng quá cảm động nha.”

Thiên Thiên hít hít cái mũi: “Ai cảm động chứ?”

“Ha ha, đi thôi, đi Ngọa Long Giản.”

“Được.”

Đây là chỗ Thiên Thiên chưa từng đi qua.

Vách đá dựng đứng phía trên vực thẳm, chỉ có tiếng chim diều, thấp thoáng vài con dê rừng. hai vách núi tiếp giáp là một sợi dây mỏng manh lung lay giắt ngang.

Trường Kiếm Tận Thiên: “Nơi này chính là Ngọa Long Giản. chúng ta giúp nhau vượt qua chỗ này.”

Thiên Thiên chậm chạp nói: “Anh không nói đùa chứ? Đi qua được mới lạ.”

“Nhiệm vụ không khó khăn thì Nguyệt lão cũng không đưa ra a.” Trường Kiếm Tận Thiên cười.

Thiên Thiên mím môi, không ôm chút hy vọng nào với nhiệm vụ này.

“Đã đến nơi này em còn nghĩ gì nữa?”

Thiên Thiên ngồi xuống, “Tận Thiên, đây vốn dĩ là hệ thống BUG, anh cảm thấy chúng ta có thể đi qua sao?”

“Không thử sao biết?”

Thiên Thiên xoa xoa con mắt, “Tận Thiên, tại sao anh lại kiên trì như vậy?”

“Em biết rõ mà.”

“Cho em xin, sao em biết được?” Thiên Thiên xoa trán.

“Anh cho rằng em đã sớm hiểu tâm ý của anh.”

“...” Đây rõ ràng là trêu chọc a.

“Anh thấy không khí căng thẳng, chỉ muốn đùa cho nhẹ nhàng một chút.” Trường Kiếm Tận Thiên dừng một chút lại nói: “Em không muốn làm Võ Lâm Đệ Nhất Hiệp Nữ?”

Trường Kiếm Tận Thiên cực kì hiểu cách đánh trúng thứ uy hiếp cô, vừa rồi cô đã bớt thời gian lên diễn đàn, người ủng hộ cô giảm mạnh, còn có một đồng người quen và người lạ lên án tội ác Nhân yêu của cô, cô khóc không ra nước mắt.

“Được rồi, vậy thì thử một chút đi.” Thiên Thiên cắn chặt răng, Trường Kiếm Tận Thiên vì cô mà rút 3 cấp, theo như lời anh nói, chẳng qua còn một cửa cuối cùng, công sức của anh sẽ lãng phí một cách vô ích.

Trên màn hình thiếu nữ áo trắng và thiếu niên áo trắng dắt tay nhau, một trước một sau đi lên sợi dây. Sợi dây càng lung lay mạnh hơn, hai người đang đưa trong gió, thật không dễ dàng mới đứng vững.

“Bỏ với Trường Kiếm Tận Thiên chạy đi đâu? Chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi.” Tin nhắn của Lâm Hi thỉnh linh hiện ra, không hề chuẩn bị trước nên thân người Thiên Thiên ngã nghiêng, xém tí là ngã xuống vực sâu.

Thiên Thiên đáp: “Nói sau đi, bây giờ đang gấp.”

Trường Kiếm Tận Thiên quan tâm hỏi: “Em không sao chứ?”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Không sao, chúng ta tiếp tục đi lên phía trước.”

Tốc độ của hai người cực thong thả cất bước thứ 2.

Có kinh nghiệm lúc này, lại nắm được quy luật, bước đi này ổn định hơn nhiều.

Hai người nhìn nhau cười một cái, nếu cứ tiếp tục như vậy, an toàn đi đến đối diện cũng không phải không thể.

Cứ như thế vững vàng đi qua một phần ba đoạn đường, mắt thấy thắng lợi đang mỉm cười, Thiên Thiên trong lòng vui sướng khó nói nên lời.

Ai, trò chơi biến thái này sao lại có thể để bọn họ dễ dàng qua được như vậy.

Không biết từ chỗ nào lại bay tới một con chim khổng lồ, dùng đôi cánh lớn của nó quạt thiếu nữ áo trắng một cái, Thiên Thiên không thể phản kháng ngã xuống.

Cái gọi là vui quá hóa buồn chính là nói chuyện này a.

Ở ngoài này Thiên Thiên đã nhắm chặt hai mắt, không dám xem nữa, bởi vậy cũng bỏ lỡ cảnh thiếu niên áo trắng thả người nhảy xuống vách núi theo cô.

Sau một hồi, Thiên Thiên mở mắt ra phát hiện mình đang nằm dưới đáy vực, lông tóc không sút mẻ.

Cô không phải đã trở về Tân Thủ Thôn sao? Chẳng lẽ trò chơi đã sửa quy tắc?

Bên cạnh là Trường Kiếm Tận Thiên đang cười hết sức tươi sáng với cô.

“Sao anh cũng ở dưới này?” cô giật mình nói.

“Anh nhảy xuống với em.” Trường Kiếm Tận Thiên thản nhiên nói.

“...”

“Thiên Thiên, em xem qua nhiều tiểu thuyết võ hiệp như vậy cũng nên biết đạo lý đồng sinh cộng tử chứ.”

Thiên Thiên cảm thấy rung động, tình yêu khắc cốt ghi tâm như vậy, thì ra không chỉ có ở trong sách, khoe mắt cô chảy ra vài giọt nước mắt, Điều Thiên Thiên không tìm không phổi lại rơi lệ. (ôi giờ > < game = “ mà... = “ game = “ mà = “ ” > < iu = “ ít = “ j = “ ở = “ đây = “ ” > < >

“Em lại liên lụy anh.” Cô nức nở nói.

Trường Kiếm Tận Thiên nhợt nhạt cười: “Làm gì có hiệp nữ dễ cảm động như em.”

Cô nín khóc mỉm cười.

“Sao chúng ta lại ở đáy vực mà không phải là Tân Thủ Thôn?” cô nói ra nghi vấn trong lòng.

Trường Kiếm Tận Thiên cũng không rõ, anh suy tư nửa buổi, trong đầu đột nhiên thoáng hiện linh quang, chẳng lẽ phải... anh vội nói: “Thiên Thiên, chúng ta đi tìm Nguyệt lão đi.”

“A? chúng ta chưa hoàn thành nhiệm vụ a.” Thiên Thiên không hiểu.

“Nếu như anh không hiểu sai thì...hoàn thành rồi.”

Thiên Thiên vẫn không thể hiểu nổi, nhưng cô lại rất tin lời của Trường Kiếm Tận Thiên.

Hai người trở về chỗ Nguyệt lão.

Nguyệt lão cười tít mắt hỏi: “Nhiệm vụ ta giao các ngươi đã hoàn thành rồi?”

Thiên Thiên click xác nhận.

Nguyệt lão nói: “Rất tốt.”

Ông đưa tay ra, Trường Kiếm Tận Thiên lấy bông tai của Hoắc Thanh Đồng, lễ vật của Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan, còn có một ít cổ lấy ở đáy vực đưa tới.

Nguyệt lão lấy để vào túi, cười nói: “Hai người có thể thành thân.”

Thiên Thiên không thể tin nổi.

Nguyệt lão nói tiếp: “Hai người đã qua được 3 khảo nghiệm. cửa thứ nhất, khảo nghiệm lòng kiên trì xem hai người có bao nhiêu quyết tâm ở bên nhau. Cửa thứ hai, có dũng khí cam nguyện vì đối phương trả giá. Cửa thứ ba, có đồng sinh cộng tử hay không. Hai người đều làm được, xin chúc mừng.”

Lần đầu tiên Thiên Thiên cảm thấy trò chơi này không đến nỗi biến thái như vậy, không những không biến thái, còn rất triết lí.

Nếu không phải anh cố chấp, cô chỉ sợ mình đã sớm bỏ cuộc.

Nụ cười của cô so với muôn hoa nở rộ còn rực rỡ vạn phần.

“Tận Thiên, chúng ta có thể thành thân rồi.” cô kim lòng không được thốt ra.

“Đúng, nhưng không phải bây giờ.”

Thiên Thiên sửng sốt, họ đã phải trải qua ba cửa ải khó khăn hiểm trở, không phải là vì giờ khắc này sao?

“Anh không muốn qua loa như vậy.” Trường Kiếm Tận Thiên nói, “Đêm mai, anh chờ em.”

“Được.” Thiên Thiên trong lòng tràn ngập ngọt ngào đến phát ngáy.

Trước đó không để ý giờ giấc, hiện giờ nhìn góc phải màn hình đã thấy hiển thị 3h sáng.

Thiên Thiên uể oải nói một câu chúc ngủ ngon, vội vàng log out.

Trong mơ, hình tượng của Trường Kiếm Tận Thiên hình như cũng to lớn ngang Thảm Hạo rồi.

Hôm sau đi làm, Thảm Hạo và Thiên Thiên không chỉ vác cặp mắt gấu mèo, hai mắt sung huyết, mà trên mặt anh có miếng băng keo cá nhân.

Diệp Tử trêu chọc nói: “Xem ra tối hôm qua không chỉ cùng nhau đi ăn trộm, còn bị người ta bắt quả tang.”

Thiên Thiên giả vờ không nghe thấy, xoay người đi rót trà.

Thảm Hạo tiêu sái nhếch môi: “Diệp đại tiểu thư, gần đây bà thật là nhiều chuyện.”

“Xì.” Diệp Tử khinh thường nhú đôi mi thanh tú.

Giữa trưa, Diệp Tử lại xáp đến phòng làm việc của Thảm Hạo, chớp mắt: “Xem mặt mày của ông hớn hở, nhất định là có tiền triển.”

Cặp mắt đào hoa của anh cười đến cong cong, nhưng không trả lời cô.

“A, ông không nói, tôi chỉ có thể tìm Thiên Thiên tâm sự, buổi tối mời cô ấy đi ăn cơm, ăn cái gì ta?” Diệp Tử vừa nói, vừa làm bộ xoay người đi ra.

“Sợ bà rồi.” Thảm Hạo rót cuộc mở miệng nói.

Diệp Tử cười thật sự vô lại.

“Thật ra cũng không có gì, tối hôm qua cùng nhau ăn cơm, sau đó gặp cướp nên hôm nay mới biến thành bộ dạng này.” Thảm Hạo nói.

Diệp Tử trước là cả kinh, sau đó nói: “Hôm qua sau khi hai người cùng nhau đi khỏi thì cả phòng nháo động cả lên. Hai người thật sự biết gây ồn ào.”

“Hả?” Thảm Hạo cười thành tiếng, “Thật sao?”

“Thẩm công tử là hoa đã có chủ, tim vỡ rơi đầy đất.” Diệp Tử tấm tắc nói, “Xa không nói, trợ lí Ứng Đình của tôi nè, sắc mặt muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi a.”

Thẩm Hạo nhún vai, nói: “Diệp Tử, có một việc tôi muốn nhờ bà giúp.”

“Hân hạnh công hiến sức lực.” Diệp Tử mấp máy môi.

Hôm nay sau khi tan ca Thẩm Hạo cũng không hẹn Thiên Thiên nữa, cô nhớ mình còn có hẹn với Trường Kiếm Tận Thiên nên sớm trở về nhà.

Trên xe buýt, nhận được điện thoại của anh.

Thiên Thiên nỗ lực rút tay ra đám người chen chúc, tay chân luống cuống lấy điện thoại ra.

“Thiên Thiên, em đang ở đâu?”

“Em đang trên đường về nhà.” Đột nhiên xe dừng lại, Thiên Thiên bị trượt tay khỏi tay vịn, ngã vào người một phụ nữ trung niên.

“Không có mắt a.” người đó chửi ầm lên.

“Thật xin lỗi a.” Thiên Thiên liên tục giải thích, người phụ nữ đó thấy vậy cũng bỏ qua.

Thẩm Hạo nghe ra chút manh mối trong điện thoại: “Thế nào? Thiên Thiên.”

Thiên Thiên một lần nữa giữ chặt tay vịn, “Không sao, em mới đụng trúng người ta.”

“Xuống xe ở trạm gần nhất, chờ anh.” Thẩm Hạo dừng một chút, “Anh đưa em về.”

“Ách...không cần phiền như vậy.”

Thẩm Hạo mỉm cười: “Trước giờ anh không nghĩ đưa em về là một việc phiền toái.”

“Vây...được rồi.”

Xe dừng lại, Thiên Thiên chen xuống.

Thẩm Hạo dựa người trên cửa xe, ầm ập tao nhã cười với cô.

Thiên Thiên ngập ngừng một chút: “Thật ra không cần phiền phức như vậy.”

“Em muốn anh nói lời ngon tiếng ngọt có thể trực tiếp yêu cầu, không cần vòng vo.” Nụ cười trên mặt Thẩm Hạo càng khuếch đại.

Thiên Thiên nhất thời nói không nên lời.

Anh trước giờ luôn làm người ta không thể phản bác.

Thẩm Hạo nắm tay cô, tìm Thiên Thiên bỗng nhiên nhảy loạn xạ.

“Sau này để anh chở về, em không cần phải khổ cực chen chúc nơi công cộng mỗi ngày như vậy.”

Thiên Thiên còn chưa mở miệng, Thẩm Hạo lại nói: “Không phiền.”

Thiên Thiên cười ra tiếng, cô buột miệng nói: “Giống như em đây, một viên chức nho nhỏ lại có tài xế riêng, thật sự là người sướng nhất trong công ty.”

Thẩm Hạo gật đầu, nói khoác không ngượng: “Huống chi tài xế riêng anh tuần tiêu sái như anh vậy, thật là hiếm thấy nha.”

Thiên Thiên cười đến nghiêng ngả.

Thẩm Hạo vuốt mặt cô, cúi đầu một tí, làn môi lướt nhẹ nhàng qua má cô.

Máu trong người cô vọt thẳng tới mặt, chỗ bị anh hôn nóng bỏng như cháy.

Mắt Thẩm Hạo sâu thẳm, lần thứ hai cúi người xuống, Thiên Thiên chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc này cửa kính xe bị gõ vang.

Một ông cụ đứng trước xe, tốt bụng nhắc nhở: “Chỗ này đỗ xe trái quy định, nếu không lái xe đi nữa sẽ bị phạt đấy.” (ách =)) tướng cánh sát giao thông =)) ai dè cụ ông =)))

Thiên Thiên chớp mắt, bịt miệng bốn cợt cười.

Ý cười trên mặt Thẩm Hạo không hề giảm bớt, bàn tay cực kì dịu dàng vuốt ve mặt cô: “Ngồi vững à”.

52. Chương 50f

Thiên Thiên đợi không bao lâu, Trường Kiếm Tận Thiên đã online.

“Tối Vọng Nguyệt Lâu, anh tặng quà cho em.”

Việc Trường Kiếm Tận Thiên muốn lấy Tâm Hữu Thiên Thiên Kết trong trò chơi đã gây nên náo động không nhỏ.

Không ít người trên diễn đàn khuyên anh nghĩ kĩ rồi mới quyết định, anh không hề để ý, kiên trì giữ lời hứa và quyết định của mình.

Rất nhiều người không hiểu cảm thấy anh vì người yêu hy sinh nhiều như vậy thật không đáng.

Trường Kiếm Tận Thiên cười trừ.

Anh viết thời gian và địa điểm thành thân trên thiệp, hy vọng có thể được nhiều người chúc phúc.

Vì thế, lúc Thiên Thiên tới Vọng Nguyệt Lâu, chỗ đó đã kín hết chỗ ngồi, nói dễ nghe một chút thì là những người này đến chứng kiến thời khắc tuyệt vời, nói khó nghe thì đều đến xem trò vui.

Trường Kiếm Tận Thiên tỉ mỉ chuẩn bị quà, lấy giọng điệu trên đùa nói: “Xin phu nhân nhận cho.”

Mọi người xôn xao một mảnh.

Đó là: một bộ Thiên Tâm Y, màu bạc như cánh ve, có thể biến hóa màu sắc theo thời tiết.

“Anh, anh sao có thứ này?” Thiên Thiên kích động đến không biết nói gì.

“Làm nhiệm vụ kiếm được.” Trường Kiếm Tận Thiên hất một sợi tóc rồi cười nói.

Ai cũng biết Thiên Tâm Y là trang bị khó kiếm, có thể phục hồi năng lực. Muốn có được nó, nói dễ hơn làm a.

“Anh, anh tặng nó cho em?”

Trường Kiếm Tận Thiên trịnh trọng nói: “Đương nhiên, đồ tốt nhất dĩ nhiên phải giành cho vợ chứ.”

Thiên Thiên nơm nớp lo sợ nhận quà, món quà này, thật là quá quý rồi.

“Em, em còn chưa chuẩn bị đồ cưới.” Cô ngập ngừng.

Thiên Thiên dùng sức suy nghĩ, trong kho của cô tuy trang bị không thiếu nhưng món xứng với Trường Kiếm Tận Thiên có thể nói là lác đác lơ thơ.

“Không cần gấp.”

“Vậy, vậy chờ em suy nghĩ rồi tặng anh nha.”

Trường Kiếm Tận Thiên cười: “Tùy em.”

Người xem thốn thức, trong mắt họ, Tâm Hữu Thiên Thiên Kết chiếm tiện nghi lớn quá, lại keo kiệt đến vậy.

“Bây giờ chúng ta đi đăng kí.” Trường Kiếm Tận Thiên nói.

Đi tới chỗ ghi danh thấy cửa khép kín, trên vách tường dán một tờ thông báo: nhà có việc mừng, ngừng kinh doanh 3 ngày.

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Thật lâu sau, Thiên Thiên tức giận nói: “Trò chơi này vẫn cứ biến thái như vậy.”

Trường Kiếm Tận Thiên mong ngóng giờ khắc này đã lâu, bị đả kích như vậy, thật lâu mới nhịn xuống được.

Thiên Thiên thấy tâm trạng anh không tốt, có hảo ý đùa cho anh vui vẻ: “Ai, anh nói coi nếu Tiêu Dao biết chúng ta kết hôn, anh ấy có tức giận không? Trước kia em đồng ý kết hôn với anh ấy rồi.”

Trường Kiếm Tận Thiên ác thanh ác khí nói: “Nó dám!” (đúng ý =)) thách nó dám =)))

“...”

“Hừ, có gan nó cũng không dám.” Ngữ khí của Trường Kiếm Tận Thiên rõ ràng đã hòa hoãn hơn.

Thiên Thiên ha ha cười.

“Thiên Thiên, chúng ta hẹn gặp mặt lần nữa đi.” Trường Kiếm Tận Thiên bỗng nhiên nhắc lại.

Thiên Thiên hết sức cả kinh, cô chậm chạp nói: “Tận Thiên, em rất cảm kích sự giúp đỡ của anh, nhưng em không nghĩ tình cảm trong trò chơi của chúng ta lại dây qua thế giới thật.”

“Có phải chúng ta rất thân thiết?” Trường Kiếm Tận Thiên dồn dập hỏi.

“Phải.”

“Em cũng không ghét anh?”

“Ừ.”

“Vậy em có hảo cảm với anh không, có một chút nào không?”

Thiên Thiên do dự một chút, thành thật nói: “Có.”

Trường Kiếm Tận Thiên chấn động tinh thần: “Vậy chúng ta từ mạng phát triển sang đời thật thì có gì không đúng?”

Thiên Thiên cắn môi, hình ảnh Thẩm Hạo và Trường Kiếm Tận Thiên thay nhau hiện ra trong đầu cô.

Cô cũng từng do dự, từng mâu thuẫn, nhưng cuối cùng Thẩm Hạo vẫn là chủ nhân trái tim cô.

“Thật xin lỗi, em đã thích một người, em không muốn lừa dối anh.”

“Hắn là ai?”

Thiên Thiên bình tĩnh trả lời: “Anh ấy là cấp trên của em.”

“Nếu anh nhớ không lầm, lúc trước em nói hắn tự cao tự đại vô lý, lại tự yêu bản thân mình.” (nhớ kỹ à :-“)

“Em có nói vậy sao?” Thiên Thiên vốn dĩ không nhớ rõ.

“Em có nói qua.”

Thiên Thiên nhếch môi cười cười: “Cho là anh ấy tự cao vô lý, lại tự yêu chính mình, em vẫn thích anh ấy.”

Nói xong, mặt cô đỏ lan đến cổ. cô nhẹ nhàng cười, nghĩ thầm: Diêu Thiên Thiên, mày hết thuốc chữa rồi, mày thích người ta đã đến trình độ không tự chủ.

Màn hình máy tính ở một chỗ khác nửa ngày không có trả lời.

“Anh, còn ở đây chứ?” Thiên Thiên hỏi: “Tận Thiên, cảm ơn anh đã tin tưởng em vô điều kiện, còn nữa, tất cả những điều anh làm vì em, em đều rất cảm động, nhưng em chỉ có thể xin lỗi anh. Nếu như anh hối hận, bây giờ còn kịp, dù sao chúng ta cũng chưa kết hôn, em có thể lập tức trả quà cho anh.”

“Thiên Thiên, thật xin lỗi, anh nghe điện thoại một chút.” Trường Kiếm Tận Thiên vội vàng đánh một dòng chữ.

“À.”

Thiên Thiên không phải không lo lắng, sợ lời của cô quá nặng, có lẽ đã làm anh nội tâm yếu ớt phải trốn trong góc tường rơi lệ chẳng?

Lúc cô từ bếp rót nước xong về phòng thì kinh hỉ phát hiện nhân vật đã lâu chưa xuất hiện, Tiêu Dao đang chào hỏi cô.

“Anh đi đâu vậy? Lâu rồi không gặp anh. Vô duyên vô cớ chơi trò mất tích, em còn nghĩ anh xảy ra chuyện gì nè.” Thiên Thiên găm gừ giận dữ một chút, không cho anh có cơ hội trả lời.

“Bình tĩnh một chút, đừng có nóng, không phải đã trở về sao?” Tiêu Dao thô bỉ cười nói.

“Xì, anh trở về thì sao chứ? Bỏn cô nương không thèm thấy a.”

Thấy Tiêu Dao, tinh thần căng thẳng của Thiên Thiên vừa rồi được buông lỏng một chút.

Tiêu Dao cười xạo: “Thiên Thiên, chị sắp kết hôn với anh của em sao? Xem ra em nên online nhiều một chút, chúc mừng chị a.”

“Anh?” Thiên Thiên không hiểu.

“Ừ, Trường Kiếm Tận Thiên là anh của em, chị còn chưa biết?”

Thiên Thiên cảm thấy hoang mang: “Í, anh em ruột?”

“Đúng vậy, anh ấy còn cảnh cáo em không được câu dẫn chị a. Hừ, cầm lông gà làm tên bắn, nói cái gì là em sắp phải thi đại học, hạn chế lên mạng. Gì chứ, thật không dễ dàng mới thi xong, em mới có cơ hội online hít thở không khí a.”

Lòng Tiêu Dao đầy cảm phẫn, đối với Trường Kiếm Tận Thiên là một bụng phẫn nộ.

“Thì ra em vẫn là một cậu nhóc.” Thiên Thiên cười trêu nói.

“Em thường giấu tuổi, không ai biết em chỉ mới 18 tuổi. Bây giờ nói chị nghe cũng không ngại, sớm muộn gì chị cũng là chị dâu của em.”

Thiên Thiên gật đầu đồng ý, quả thật là giỏi giả dạng, cô quen biết Tiêu Dao lâu như vậy vẫn không biết tuổi thật của anh. (ý người ta là chị dâu thật đó bà chị =)))

“Anh của em thật nhỏ mọn, ngoài đời mỗi ngày đều có thể nhìn thấy chị, như nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng, trên mạng còn không cho em tiếp cận chị.”

Thiên Thiên giật mình sửng sốt: sao có thể?

Tiêu Dao không cảm thấy gì, nói tiếp: “Hai người bây giờ thì tốt rồi, mỗi ngày đi làm sớm chiều gặp mặt, trong trò chơi lại sắp kết làm vợ chồng, hâm mộ chết người a.”

“Em nói cái gì?” tim Thiên Thiên chệch nửa nhịp.

Tiêu Dao: “Ai da, có vẻ như em đã gây họa rồi, thì ra chị không biết gì hết a. Em out đi ngủ nha, lần sau nói tiếp.”

Tâm Hữu Thiên Thiên Kết: “Tiêu Dao! Hôm nay em phải nói rõ ràng cho chị, em đừng hòng chuồn đi.”

Nếu không biết được đáp án, đêm nay cô sẽ không ngủ được.

Tiêu Dao đáng thương trả lời: “Em thật sự không thể nói, anh hai sẽ mắng chết em.”

“Em đã nói một nửa rồi, dù sao cũng là chết, chi bằng chết một cách thoải mái.” Lời nói của Thiên Thiên chứa ác ý. (Hạo ca sắp tiêu rồi =)))

“Chị đồng ý với em là đừng bao giờ nói cho anh hai biết nha.” Tiêu Dao đau khổ van xin.

“Được.” lúc này Thiên Thiên dĩ nhiên là đồng ý vô điều kiện.

“Chuyện này, chuyện này...”

“Chuyện này cái đầu, nói mau!”

Tiêu Dao chịu không nổi đe dọa, cái gì cũng tuôn ra: “Trường Kiếm Tận Thiên chính là Thẩm Hạo, Thẩm Hạo chính là cấp trên của chị, cũng là anh của em. Ai da, anh hai online rồi, em đi đây, nhớ chuyện chị đã hứa với em đó nha.” (teng tếng teng teng, một đời anh minh của Hạo ca bị diệt trong tay em trai mình, bần không ca ;)))

Ngay lập tức tên tiểu tử này bỏ chạy không còn thấy bóng dáng.

Thiên Thiên đã hoàn toàn lơ mờ, trong đầu không có ý thức, lúc đã tỉnh táo thì tâm tình cực kì phức tạp.

Lời nói của Tiêu Dao còn văng vẳng bên tai, Trường Kiếm Tận Thiên là Thẩm Hạo, Thẩm Hạo chính là Trường Kiếm Tận Thiên.

Mặt cô nào nùng, cô đang tức giận, hơn nữa là hết sức tức giận.

Tuy cô không rõ Thẩm Hạo làm sao biết thân phận của cô, nhưng chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng chính là, anh lại che giấu sự việc.

Cô thật lòng xem anh như bạn bè, còn tâm sự mọi chuyện với anh, còn anh thì sao, từ đầu đến cuối lấy cô ra làm trò cười, nhìn cô do dự, mâu thuẫn, xấu mặt.

Thật sự là quá đáng!

“Thiên Thiên, anh đã trở lại.”

Thiên Thiên nhìn chăm chú màn hình máy tính, lại tức đến đau lòng. Hai tay máy móc gõ bàn phím, đánh ra mấy kí tự lộn xộn liên tiếp.

“Thiên Thiên?”

Thiên Thiên bĩu môi, chỉ là không muốn nói chuyện với anh.

“Lúc này hình như anh thấy Tiêu Dao, phải không?”

“Không có.” Cô nói được thì làm được, đã đồng ý Tiêu Dao không nói thì cô sẽ không nuốt lời.

“Có lẽ anh nhìn nhầm.” Trường Kiếm Tận Thiên nói.

Thiên Thiên tức quá, cô cầm điện thoại lên muốn gọi cho Thẩm Hạo, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Cô nói: “Tận Thiên, lúc này không phải anh nói muốn gặp mặt em?”

“Đúng vậy, nhưng em đã cự tuyệt anh.”

Thiên Thiên nỗ lực bình phục tinh thần: “Không, em lấy lại lời vừa rồi, em muốn gặp anh.”

“...”

“Em phát hiện, thật ra em vẫn thích anh hơn một chút nha.”

“...”

“Để cái đồ Thẩm Hạo kia đi gặp quỷ đi.” (há há...)

“...”

“Vậy gặp ở chỗ hôm trước anh đã nói nha.”

“...” Trường Kiếm Tận Thiên nhất thời không cách nào thích ứng chuyển biến thành linh của Thiên Thiên: “Thiên Thiên, em sao vậy?”

Thiên Thiên luôn là người ngay thẳng, đã không giả bộ nổi nữa, “Không sao, rốt cuộc anh có muốn gặp em không?”

“Đương nhiên muốn, anh có chuyện muốn gặp em để nói trực tiếp.”

Thiên Thiên cười lạnh một chút: “Anh có phải lại muốn không trao đổi số điện thoại, đúng không, anh có thể bằng trực giác có thể nhận ra em từ ánh mắt đầu tiên?”

“Đúng, Thiên Thiên, em rất hiểu anh.” Trường Kiếm Tận Thiên không ý thức đến họa là từ miệng mà ra. Thiên Thiên đã kề cận giới hạn bùng nổ a. (câu nói này là ngu nhất từ khi bắt đầu truyện tới nay của Hạo ca a =)))

“Anh còn giả bộ được nữa sao?” Thiên Thiên tức phát run.

“...”

“Anh đi chết đi, Thẩm Hạo.” Thiên Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa.

Cô thoát khỏi game, tắt máy tính, còn hung hăng giật luôn phích cắm.

Điện thoại di động của cô cùng lúc đó vang lên: “Vì em chung tình, dốc hết thành tâm thành ý của anh, xin em trân trọng tình cảm này...”

“Hừ.” cô dùng lực nhấn nút OFF, lại ngẫm nghĩ một chút, cô tháo pin luôn.

“Tôi cho anh lừa nè, cho anh lừa tôi nè.” Cô dùng sức đánh vào gối, cái gối đáng thương thay thế Thẩm Hạo yên lặng bị giày vò.

Cô dùng chăn che kín đầu, oa oa chửi bậy, thề nhất định không tha thứ anh.

53. Chương 50g

Ngày hôm sau, sau khi Thiên Thiên rời giường lại giống như không có việc gì xảy ra chuẩn bị đi làm.

Tinh thần cô sáng khoái, mà người nào đó thì sắc mặt xanh trắng, vành mắt thâm đen trầm trọng.

Diệp Tử thấy thế giật nảy mình: “Ông không sao chứ? Sắc mặt tệ quá.”

Thẩm Hạo bất đắc dĩ nói: “Không sao, tối hôm qua ngủ không ngon.”

Thiên Thiên lạnh lùng liếc mắt, không nói được một lời đứng tại chỗ, trong lòng thầm nói: đáng đời.

Diệp Tử liếc mắt một cái là biết có chuyện xảy ra, nhưng trước mặt bá quan cô không tiện mở miệng hỏi.

Còn đúng 1’ cuối là đến giờ làm thì Bùi Tử Mặc đi vào, hô to gọi nhỏ: “Nguy hiểm thật, may là không đến muộn.”

Anh quay người lại thấy vẻ mặt Thẩm Hạo tối sầm, kẻ sát nói: “Huynh đệ a, ông có chuyện thương tâm gì, nói ra cho mọi người vui vẻ một chút đi.”

Thẩm Hạo một chút phản ứng cũng không có.

“Không đúng a.” Bùi Tử Mặc và Diệp Tử liếc nhìn nhau, Thẩm Hạo xưa nay độc mồm độc miệng, lại thích nhất là tranh cãi với Bùi Tử Mặc, hôm nay lại như vậy quả thật tình hình quá không tầm thường.

Thẩm Hạo lười để ý, về phòng làm việc. Thiên Thiên xử lý xong công việc, đứng dậy xoay xoay cổ, cầm ly lên đi rót nước.

Thẩm Hạo giống như bị điện giật từ ghế ngồi bắn người lên, theo sát phía sau Thiên Thiên, lúc đi ngang qua phòng khách liền túm cô kéo vào.

“Anh muốn làm gì?” lúc Thiên Thiên phản ứng kịp thì Thẩm Hạo đã dùng thân người chắn ở cửa.

“Thiên Thiên, em cho anh một cơ hội để giải thích.”

“Tối hôm qua tôi đã cho anh cơ hội.” Thiên Thiên khẽ nhú mày.

Thẩm Hạo muốn nói lại thôi: “Anh không nên giấu em...”

Thiên Thiên ngắt lời anh: “Nói xong chưa? Nói xong tôi đi.”

Thẩm Hạo tóm lấy tay cô: “Thật ra anh đã muốn sớm nói với em, nhưng...” mồm mép xảo biện như Thẩm Hạo hôm nay lại không tìm ra từ để nói. (lặp lại câu nói ban nãy của Thiên tỷ =)) đáng đời)

“Anh muốn thấy tôi xấu hổ mà, bây giờ anh rất đặc ý đúng không?” Thiên Thiên sôi gan, trong mắt hừng hực như có lửa lớn đang thiêu đốt.

Thẩm Hạo gấp đến độ sắc mặt cũng thay đổi: “Đương nhiên không phải, chỉ là chưa tìm được cơ hội thích hợp.”

“Phiền anh phải chuẩn bị bản nháp bịa chuyện rồi, chúng ta từng có cơ hội ở riêng rất nhiều lần, nói ra sự thật đối với anh khó như vậy sao?” Thiên Thiên phần nộ cũng là điều có thể thông cảm.

Thẩm Hạo uể oải, anh sớm đã biết Thiên Thiên sẽ tức giận, nhưng không đoán được cô lại phản ứng kịch liệt đến thế: “Anh không phải muốn gặt em, anh hẹn em gặp mặt cũng là muốn nói chuyện này.”

Anh không nói còn đỡ, vừa nhắc tới Thiên Thiên càng thêm căm giận: “Anh bốn cột tôi rất vui vẻ đúng không?”

Thẩm Hạo liên tục xua tay, Thiên Thiên bây giờ đang nổi nóng, anh nói cái gì cô đều nghe không vô.

Hai người đã rời khỏi chỗ của mình khá lâu nên đã có vài vị đồng nghiệp nhìn vào phòng khách hóng chuyện.

Thiên Thiên quyết định tốc chiến tốc thắng, cô đột nhiên ngửa đầu cười quý dị: “Giám đốc Thẩm, anh biết tôi thích anh điểm nào không?” Thẩm Hạo còn cho rằng Thiên Thiên tha thứ mình, cười sáng lạn như hoa: “Điểm nào?”

“Tôi thích anh tránh tôi ra xa một chút.” Thiên Thiên nói từng chữ từng chữ rõ ràng, dùng sức đẩy anh ra, kéo cửa đi ra, đầu cũng không quay lại một lần. (wow... đối đáp hay :”>)

Để lại Thẩm Hạo vẫn không nhúc nhích đứng yên một lúc lâu, sắc mặt biến lại biến, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài nào nề.

Khoảng 2h chiều, Thiên Thiên đi rót ly cà phê để nâng cao tinh thần, vừa mới uống một ngụm, ngoài ý muốn nhận được một tờ điều lệnh.

Thay đổi nhân sự, chuyển cô từ trợ lý của Thẩm Hạo sang thành của Diệp Tử, chức vị không đổi.

Ứng Dĩnh mặt mày rạng rỡ, còn Thiên Thiên thì cười không nổi.

Cô chẳng qua là giận dữ với anh thôi, tại sao lại bị đá ra ngoài?

Cô rầu rĩ không vui thu dọn đồ đạc, đổi chỗ với Ứng Dĩnh.

Hiện giờ Ứng Dĩnh rất đặc ý, chiếm cứ được vị trí tốt nhất toàn công ty, bất luận là từ góc độ nào đều là tốt nhất để thưởng thức soái ca.

Lúc trước không cảm thấy gì, bây giờ rời khỏi mới thấy lưu luyến không rời.

Thiên Thiên mặt mày nghiêm túc, tâm tình cực kém.

Diệp Tử gọi cô vào phòng làm việc của mình, cười hỏi: “Thế nào? Không muốn đi theo chị sao?”

Ở trước mặt Diệp Tử, Thiên Thiên cũng không muốn giấu diếm cái gì: “Chị Diệp Tử, em không phải có ý này, chỉ là quá bất ngờ.”

Diệp Tử vỗ vỗ vai cô: “Em phải tin tưởng Thẩm Hạo, ông ấy làm như vậy là có nguyên nhân.”

Thiên Thiên ngẩng đầu, trong mắt là một tia mê man.

Diệp Tử lại không nói tiếp gì nữa.

Buổi tối, Thiên Thiên hẹn Lâm Hi ra kể khổ.

“Trời ạ, bồ nói thật sao? Trường Kiếm Tận Thiên chính là cấp trên của bồ Thẩm Hạo?” Lâm Hi chấn kinh hết sức.

Thiên Thiên gật đầu nghiêm túc.

“Duyên phận a, thân ái.” Lâm Hi hé miệng cười.

“Bồ còn có tâm tình đùa giỡn mình, mình đang tức muốn chết nè.” Ý cười trên mặt Thiên Thiên vốn rất khó thấy, lúc này mặt cô hoàn toàn đanh lại.

Lâm Hi nói: “Thật ra bồ nên vui mới đúng, hai người là một thì bồ không cần phải phiền vì không biết chọn ai.”

“Vậy cũng không thể bỏ qua sự thật là anh ấy đã gạt mình.”

Lâm Hi trừng mắt nhìn cô: “Cho anh ta một chút giáo huấn không đáng trách, nhưng đừng đùa thái quá, dọa anh ấy tức lên, bồ còn tìm đâu ra nam nhân chất lượng tốt như vậy?” (đúng a, đúng a...)

“Sao mình cảm thấy hình như bồ bị anh ấy mua chuộc rồi?” Thiên Thiên bực mình nói.

“Xí, mình là người như vậy sao?” Lâm Hi dùng hết sức vỗ vào vai Thiên Thiên.

Thiên Thiên đáng thương dùng khoe mắt liếc cô: “Mình nói sai rồi được chưa, bồ không nên dùng hết sức như vậy a.”

Dáng vẻ bề vệ của Lâm Hi giảm bớt, cô thà rằng đùa giỡn châm chọc, phơi bày khuyết điểm của nhau cũng không muốn nhìn bộ dạng chưa khai chiến đã tước vũ khí đầu hàng của Thiên Thiên bây giờ.

“Được được, bồ muốn làm gì mình cũng ủng hộ bồ vô điều kiện.”

Thiên Thiên cười, nhỏ giọng thì thầm vài câu với cô.

Lâm Hi phun một ngụm trà: “Bồ thật sự muốn làm vậy?”

“Anh ấy có thể đùa cợt mình, sao mình không thể làm vậy? Lại nói, anh ấy đem cô gái khác để ở bên cạnh làm phụ tá, mình cho anh ấy trừng phạt nhỏ nhỏ cũng không quá đáng chứ?” Thiên Thiên hừ lạnh, khoe miệng cười cười.

Đến phiên Lâm Hi thay đổi biểu tình: “Mình thật sợ lúc đó anh ta ghen ghét dữ dội, một dao bổ mình làm đôi.”

“Anh ấy dám!” cơn tức này sao quen thuộc như vậy, oa oa, cô trúng độc của Thẩm Hạo quá sâu.

“Thiên Thiên, đừng xúc động như vậy, bồ suy nghĩ lại đi.” Lâm Hi thay Thẩm Hạo cảm thấy bi ai, lần này anh ta thật sự đã chọc giận Thiên Thiên.

Thiên Thiên cực bình tĩnh: “Mình mặc kệ, dù sao bồ phải giúp mình.”

“Giúp bồ thì không thành vấn đề rồi, nhưng mà...”

“Tốt, vậy quyết định rồi nha.” Điều đại tiểu thư giải quyết rất dứt khoát, Lâm Hi phản đối vô hiệu.

Lâm Hi gấp một đĩa thức ăn bỏ vào miệng chậm rãi nhai, bỗng nhiên quay đầu hỏi: “Thiên Thiên, bàn bên kia có người đang nhìn bồ chăm chú, có quen không?”

Thiên Thiên nhìn theo tầm mắt của cô, nhất thời đỡ người ra.

Cái khuôn mặt anh tuần đó, cái nụ cười vô hại đó, không phải Thẩm Hạo thì còn ai vào đây?

Anh xuất hiện ở đây là do đã cài GPS hệ thống định vị toàn cầu trên người cô, hay là do lén lén lút lút theo đuôi mà tới? Cũng không biết anh ấy có nghe cuộc đối thoại vừa rồi của hai cô không.

Thấy hành tung bị bại lộ, Thẩm Hạo ra vẻ nhân nhả đi tới.

Thiên Thiên hạ thấp giọng nói: “Nhớ phối hợp với mình.”

Lâm Hi giật mình hiểu ra, chuẩn bị nghênh chiến đại địch.

Thẩm Hạo nói: “Thiên Thiên, trùng hợp vậy, anh có thể ngồi đây không?” không đợi người khác lên tiếng, anh đã mặt dày ngồi xuống.

Mặt Thiên Thiên tối thui không nói gì.

“Vị này là? Thiên Thiên, em không giới thiệu với anh sao?” Thẩm Hạo cố gắng làm sinh động bầu không khí.

Thiên Thiên cười, ôm chầm lấy Lâm Hi: “This is my darling.” (=)) nghĩ cùm nghĩ ko ra Thiên tỷ lại làm cái trò này =)))

Thẩm Hạo bị sặc nước một trận.

Lâm Hi phối hợp nhích lại gần người Thiên Thiên: “Thấy ghét.” Dáng vẻ yêu kiều bá mị, biểu tình hết sức say mê, rất có tiềm chất làm diễn viên. (hic, lạnh quá, da gà da vịt nổi tùm lum a...)

Thiên Thiên cười muốn nội thương, cố gắng diễn cho đạt, cô ngả ngón kéo cằm của Lâm Hi: “Anh sẽ sủng ái em nhiều nhiều.” (Viv : oh my god, tác giả biến thái, em định công *chạy đi lấy mền đắp*, Pil: *nú lại* tiếp đi... tuồng hay đang diễn mà...)

Ánh mắt Thẩm Hạo rất giống đang gặp quỷ.

Lâm Hi nép sát vào vai Thiên Thiên như con chim nhỏ, ghé vào tai cô thấp giọng nói: “Thế nào? Kỹ thuật diễn xuất của mình không tệ chứ?”

Thiên Thiên vuốt mặt cô, hai người không coi ai ra gì thân mật nhiệt tình, làm Thẩm Hạo muốn điên lên.

“Thiên Thiên, là anh sai, em đừng dọa anh.”

Thiên Thiên ai oán nhìn anh: “Tối hôm nay tôi mới phát hiện, nam nhân đều không phải đồ tốt lành gì, chỉ có Hi Hi là tốt với tôi nhất.” Cô hơi hột hôn lên mặt Lâm Hi một cái, “Từ nay về sau, tôi chỉ thích nữ nhân.” (=)) thích được mới sợ =)))

Lâm Hi thừa dịp Thiên Thiên không chú ý, đưa tay lau mặt, kết quả mò được một tay đầy nước miếng. (=)))

Thẩm Hạo đã hoàn toàn không biết phải làm sao, sắc mặt biến ảo bất định, môi hơi hé, nhưng một câu cũng thốt không nên lời.

Thiên Thiên thấy được ánh mắt khác thường của anh, đặc ý đưa lên ngón tay cái.

Thẩm Hạo nhìn kĩ cô một hồi, lộ ra nụ cười quỷ dị: “Thiên Thiên.” (hắc hắc, xem sói lên sàn diễn đây.)

Thiên Thiên không hề miễn dịch nổi nụ cười của anh, bất giác đáp: “Dạ?”

“Thật ra, anh đã muốn nói với em.” Anh then thùng nói: “Lần trước đến thư viện, em nói chuyện của Bùi Tử Mặc đó, là thật.” (=)) cao nhân tác hữu cao nhân trị =)))

Thiên Thiên bị nghẹn nước miếng ho khan, Lâm Hi giúp cô vỗ vỗ lưng.

Cái gọi là “vỗ quýt dày có móng tay nhọn” là vậy, cô muốn chọc ghẹo Thẩm Hạo, nhưng lại bị anh phản đòn. Người này đạo hạnh cao siêu, cô làm sao có thể là đối thủ của anh. Thiên Thiên chán nản nghĩ.

Cô then quá hóa giận trừng mắt liếc Thẩm Hạo một cái, mặt xám xịt nói với Lâm Hi: “Không có hứng ăn, về nhà.”

“Còn chưa tính tiền nè, bỏ chờ mình một chút.”

Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng: “Cô đuổi theo cô ấy, tôi thanh toán.”

“Cám ơn.” Lâm Hi chạy gấp vài bước, lại quay trở lại: “Anh cũng đừng nóng lòng, Thiên Thiên tính tình trâu bò vậy đó, sau vài ngày là nó sẽ nghĩ thông.”

Chẳng qua là giúp cô thanh toán tiền cơm thôi, Lâm Hi liền ngả qua phía anh, Thiên Thiên nếu biết được, nhất định sẽ mắng cô không có tiền đồ.

Giọng Thẩm Hạo mềm nhẹ vô cùng: “Cám ơn cô, thay tôi chăm sóc cô ấy.”

“Tôi biết.”

Buổi tối, Thiên Thiên uống trà buổi tự chế của má Diêu, lên mạng trò chuyện với Lâm Hi.

“Vậy bồ với Trường Kiếm Tận Thiên còn muốn kết hôn nữa không?” Lâm Hi hỏi.

“Không!” Thiên Thiên còn chưa hết tức, ác thanh ác khí nói.

Lâm Hi sờ sờ cái mũi: “Bồ không muốn làm quán quân của trận đấu nữ hiệp sao?”

“Bà cô này không hứng thú.”

“Nói xạo.” Lâm Hi hiểu rõ nhược điểm của Thiên Thiên.

“Mình thà rằng thua, cũng không muốn kết hôn với anh ấy.” Thiên Thiên chém đinh chặt sắt nói.

“Không thành thân, cũng có cách khác.”

“Cách gì?”

Lâm Hi hết sức thần bí nói: “Người tu hành đều có diệu kế.”

“...”

“Bồ chờ xem đi.” Lâm Hi cười.

Thiên Thiên cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

woa ! Đã quá ! mới lên mà được đọc quá trời lun. thích thật, cảm ơn bạn này nhiều thật nhiều nhé ! post tiếp bạn nhá :panda53::panda53::panda53:

54. Chương 50h

Gió êm sóng lặng qua vài ngày, Thẩm Hạo nghe theo Lâm Hi đề nghị, tạm thời buông tay, mà Thiên Thiên làm trợ lý của Diệp Tử cũng dần dần thuận buồm xuôi gió.

Nhưng mỗi khi thấy Ứng Đình quần quít Thẩm Hạo hỏi đông hỏi tây, hỏi han ân cần nhiệt tình, lòng cô lại khó chịu.

Buổi chiều hôm đó, Thiên Thiên đang bận làm một bản báo giá cho khách hàng, bỗng nhiên nhận một cuộc điện thoại nặc danh.

Trong điện thoại có nhiều tạp âm, đối phương nói chuyện thật lâu, Thiên Thiên mới nhận ra đây là giọng của Mễ Bác.

Từ sau khi cô cự tuyệt anh vào ngày sinh nhật, hai người đã lâu không liên lạc.

Tiếng nói của Mễ Bác đê mê khàn khàn: “Thiên Thiên, anh đang ở dưới công ty em.”

Thiên Thiên có chút nghi hoặc, đã lâu như vậy, hắn còn chưa thôi hy vọng?

“Thiên Thiên, em có thể xuống lầu được không?” Mễ Bác hạ mình, thậm chí có chút cầu xin.

“Tôi...hiện giờ rất bận.” cô nói sự thật a, một đồng công việc đang chồng chất, thật sự không có chỗ thở.

“Xem như anh xin em được không? Ngay cả vài phút em cũng keo kiệt với anh sao?”

Lòng Thiên Thiên mềm nhũn, cô nhìn qua đồng hồ đeo tay: “Vậy, được rồi.”

Thiên Thiên vừa ra khỏi cửa thang máy liền thấy Mễ Bác.

Dung nhan tiêu tụy, tóc hỗn độn, trước mắt ảm đạm, không giống ngày xưa là một người cực kì ngăn nắp, bất kì lúc nào đáng vẻ cũng xuất chúng. (=)) làm quá ko à =)))

Trong lòng Thiên Thiên có chút chua xót, hai người dù sao cũng từng yêu nhau sâu đậm, cùng trải qua 5 năm vui vẻ.

Tuy là Mễ Bác phản bội cô, làm tổn thương cô nhưng cô chưa từng thật sự hận anh. (Viv: vì không yêu nên không hận ;)) Pil: ko phải ko yêu mà là ko yêu đến mức phải hận :>)

“Anh, sao lại biến thành bộ dạng này?” cô nhẹ giọng nói.

“Ở đây không tiện nói, ra khỏi cửa có Starbucks, chúng ta vào đó ngồi một lát được không?”

Thiên Thiên không thể cự tuyệt nên hơi gật đầu.

Mẽ Bác vui sướng ngây ngất, mơ tưởng muốn nắm tay Thiên Thiên, cô nhẹ nhàng thoát ra, tay Mẽ Bác lúng túng trong không trung, Thiên Thiên không nhìn anh, nghiêng người nói: “Đi thôi.”

Hai người tìm một chỗ gần cửa sổ trong quán Starbucks ngồi xuống.

“Em uống gì?”

“Tùy tiện.”

“Vẫn là Caramel Machiato sao?” Mẽ Bác nói. (ta nhớ caramel coffee mocha của Angel in us :(()

Thiên Thiên rất thích hương vị ngọt ngào, cảm giác như hòa tan ở đầu lưỡi của Caramel Machiato, lần nào cũng gọi món này, còn Mẽ Bác thì cực yêu Mocha đậm đặc, lúc trước thường xuyên tới Starbucks chơi, dường như đã thành thói quen. Chẳng qua họ hôm nay tới không phải để ôn chuyện, cũng không có tâm tình nhấm nháp mỹ vị gì.

“Thiên Thiên, anh sống thật sự không vui vẻ.” lời dạo đầu của Mẽ Bác rất giống những nam chính si tình trong phim truyền hình lúc 8h, đáng tiếc cô Diêu Thiên Thiên trước giờ chưa từng là nữ chính.

Thiên Thiên rất muốn nói vài lời an ủi, ai biết lời ra miệng cũng là: “Thật không? Biết anh sống không vui vẻ là tôi yên tâm rồi.”

“Thiên Thiên, em...” Mẽ Bác giật mình.

Thiên Thiên muốn cười nhưng cười không ra, cô lúc nào thì biết nói những lời ác độc như vậy, toàn là ai đó ban tặng.

“Đùa một chút thôi, đừng để ý.” Ngồi trước mặt cô là Mẽ Bác nhưng trong đầu cô lại đều là Thẩm Hạo.

Mẽ Bác nói quanh co: “Thiên Thiên, em vẫn không chịu tha thứ anh sao?”

“Tôi tha thứ anh.” Thiên Thiên đại lượng nói, trong mắt Mẽ Bác sáng ngời.

Thiên Thiên nói tiếp: “Tôi tha thứ anh, nhưng không có nghĩa chúng ta có thể lại ở bên nhau.”

“Em còn trách anh sao?” Mặt Mẽ Bác tái nhợt dưới ánh đèn.

“Anh sai rồi, Mẽ Bác, tôi không còn trách anh.” Thiên Thiên bình tĩnh hòa nhã nói, “Chẳng qua là chuyện quá khứ, không thể quay lại.”

“Thiên Thiên, anh vẫn không thể nào quên anh.”

“Tôi gì phải vậy?” Thiên Thiên thở dài.

“Thật sự ngay cả một cơ hội cũng không cho anh sao?” giọng Mẽ Bác rầu rĩ, giống như chịu đả kích rất lớn.

“Tôi hy vọng anh có thể bắt đầu cuộc sống mới của mình, một lần nữa tìm một cô gái anh yêu, nhưng anh đừng bao giờ lại làm chuyện có lỗi với cô ấy, không có cô gái nào có thể tha thứ cho tội phản bội, dù cô ấy có yêu anh bao nhiêu đi chăng nữa.” Thiên Thiên chân thành nói.

Mẽ Bác ôm đầu không lên tiếng.

Di động Mẽ Bác đột nhiên reo vang, lúc anh lấy di động ra khỏi túi áo không cẩn thận làm rơi ví, anh cúi xuống nhặt lên thuận tay để trên bàn.

“Alo, Alo?” hình như sóng yếu nên Mẽ Bác cười cáo lỗi: “Thật xin lỗi, anh đi một chút.”

Người phục vụ mang cà phê tới, Thiên Thiên lấy điện thoại và ví của Mẽ Bác nhích qua một bên, hơi quá tay một chút làm một góc của tấm hình lộ ra khỏi ví.

Thiên Thiên hiếu kì cầm lên mở ra xem, là ảnh của Mẽ Bác và một cô gái chụp chung. Cô gái đó Thiên Thiên chưa hề gặp qua, như con chim nhỏ nép vào trước ngực Mẽ Bác, hai người hết sức thân mật khăng khít. (ta đã nói là ta ghét MB từ đầu truyện mà, người gì mặt dày giả dối =.=)

Thiên Thiên tức thiếu chút nữa đầu bốc khói, hần đã có bạn gái mới, vừa rồi vẫn nói với cô là không thể nào quên cô, đứng núi này trông núi nọ, hần muốn chết rồi, không ai có thể cứu hộ rồi.

Mắt cô quét đến ly Mocha của Mễ Bác, Thiên Thiên đảo tròn mắt, có sáng ý. Cô nhanh nhẹn lấy lọ muối, vừa cười trộm vừa dùng muổng nhỏ từ từ cho vào, khuấy đều, khuấy đều. (hắc hắc)

Vừa làm xong, Mễ Bác nói chuyện điện thoại cũng vừa trở về, rất đúng lúc nha.

Thiên Thiên cười đầy mặt, bưng Mocha: “Khát nước rồi? Nè, uống cà phê đi.”

Mễ Bác thấy cô đổi thái độ, thụ sủng nhược kinh nói: “Được, được, anh sẽ uống liền.” (bà con coi ct riết cũng biết “thụ sủng nhược kinh” là gì chứ???)

Hần vừa muốn nhận ly nước, từ cửa đột nhiên xông tới một người, không nói không rằng, đoạt lấy ly cà phê, một hơi uống sạch sẽ.

Thiên Thiên và Mễ Bác đều ngây người, nhìn xem kẻ vừa xông tới, chính là Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo xui xẻo buổi chiều vừa tiếp khách hàng trở về vừa vận nhìn thấy Thiên Thiên và Mễ Bác ngồi cùng nhau, hai người vừa cười vừa nói đi vào Starbucks.

Lòng anh chua lè chua loét.

Anh đứng ngoài cửa nhìn nửa buổi, thấy thái độ của Thiên Thiên với Mễ Bác rất tốt, hai người lại thâm tình bình tĩnh, anh lại càng thấy nôn nóng.

Lúc Thiên Thiên làm chuyện mờ ám, anh đứng cách xa nên không thấy rõ, còn tưởng Thiên Thiên khuấy cà phê cho Mễ Bác, mặt mày anh tối sầm, biểu cảm hết sức sinh động a, anh gấp đến độ dậm chân.

Nếu cứ tiếp tục nghe theo lời Lâm Hi thì bà xã này cũng bị người ta đoạt đi rồi.

Vì thế anh ba bước cũng làm thành hai bước, vọt vào Starbucks, uống ly Mocha đã được Thiên Thiên ‘chế biến’ lại.

Cái vị này... người ngoài không biết, Thẩm Hạo có nỗi khổ khó nói, lại không thể không giả bộ làm bộ đáng thỏa mãn, tấm tắc nói: “Thiên Thiên nhà ta thật là giỏi, khuấy cà phê thật ngon a.”

Thiên Thiên lại cảm thấy rất buồn cười, nghĩ nghĩ, thật sự nhịn không được, ôm bụng cười đến đau bao tử.

Mễ Bác trừng mắt, khóe miệng run rẩy, thật không dễ dàng mới có cơ hội giảng hòa cùng Thiên Thiên lại bị người này phá mất.

Mắt thấy Thẩm Hạo không có ý định rời khỏi, có anh ở bên quan sát, cuộc nói chuyện này không cách nào tiếp tục, Mễ Bác trầm mặc: “Thiên Thiên, chúng ta hẹn lần sau.”

“Được thôi.” Thiên Thiên tươi cười ngọt ngào, sáng khoái nói: “Giữ liên lạc.”

Thẩm Hạo đặt mông ngồi xuống bên cạnh Thiên Thiên, gọi lớn: “Phục vụ, cho ly nước lớn, mặn chết người.”

Thiên Thiên nhớ lại tình cảnh vừa rồi, lại cười tới lão đảo thân người.

“Một chút đồng tình cũng không có.” Thẩm Hạo ai oán nói.

“Đáng đời.” Thiên Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, ai bảo anh đắc tội cô, cũng không ai bảo anh theo dõi cô, anh toàn là tự tìm.

Thẩm Hạo uống xong một ly nước lớn, còn không ngừng la hét than thở.

Anh quát miệng, chớp mắt giả bộ đáng thương: “Coi như anh trả giá lớn như vậy rồi, em rộng lòng tha thứ đi.”

Nhìn bộ dạng anh như bị chà đạp oan ức, Thiên Thiên tuy miệng nói quyết không tha thứ, nhưng trong lòng đã lung lay.

Buổi tối nay lúc Thiên Thiên lên mạng, phát hiện vị trí của cô đã nhảy lại lên hạng 3, Lâm Hi đắc ý hả hê, mèo khen mèo dài đuôi: “Toàn là công lao của mình nha, còn không mau khen ngợi mình.”

“Sao bồ làm được?” Thiên Thiên hỏi.

Lâm Hi gửi một link qua, là địa chỉ của diễn đàn, mới mở ra, một tấm ảnh bán thân lọt vào tầm mắt.

Trên ảnh là một cô gái thoát nhìn rất quen mắt, chẳng qua là có xử lý qua, hơi mờ ảo, dù vậy cũng toát lên khí chất xuất chúng.

Thiên Thiên nhìn kỹ một hồi, giật mình, đây, đây, không phải là Lâm Hi sao?

“Sao bồ lại để ảnh của mình lên?”

“Bồ xem, mình vì bồ mà hy sinh nhan sắc.”

“À?” Thiên Thiên không hiểu.

Lâm Hi giải thích: “Mình ghi chú phía dưới đây mới là Tâm Hữu Thiên Thiên Kết.”

“Phốc.” Thiên Thiên nhin không nổi lắc đầu, “Sao bồ lại có chủ ý tệ hại này?”

“Cái gì mà chủ ý tệ hại?” Lâm Hi nói, “Vị trí của bồ giảm xuống, chính là bởi vì tấm hình dẫn đến huyết án, mình bình định lại, có cái gì không đúng?”

Thiên Thiên khê động khóe miệng: “Làm sao người ta tin được?”

“Mình mặc kệ, quan trọng là kết quả. Bây giờ vị trí của bồ đã khôi phục hoàn toàn là nhờ mình nha.” Lâm Hi kiệt lực tranh công.

“Được được được, là công của bồ.” Thiên Thiên theo ý cô.

Lâm Hi vừa lòng nói: “Vậy thì được.” cô tiếp tục nói: “Chẳng qua a, thật chịu không nổi đại thần nhà bồ, lời buồn nôn như vậy cũng nói được.” nói xong còn gửi kèm cho cô mấy link liên tiếp.

Đây là một bức thư tình mà Trường Kiếm Tận Thiên viết cho Tâm Hữu Thiên Thiên Kết, tỏ rõ quyết tâm cả đời này không phải cô thì không lấy ai hết.

Trong đó câu làm Lâm Hi buồn nôn nhất chính là: đối với thế giới, em chỉ là một người, nhưng đối với anh mà nói, em là cả thế giới.

Thiên Thiên thấy mặt hồng tim đập mạnh, cô ôm mặt, người này sao có thể nói như vậy a, mắc cỡ chết người ta.

Cuối thư tình còn chân thành nói: Thiên Thiên, cho anh một cơ hội, để anh dùng thời gian cả đời đền bù sai lầm nhất thời này.

“Có cảm động hay không?” Lâm Hi hỏi.

“Không có.” Thiên Thiên cãi bướng, thật ra cô cảm động rồi, dường như còn muốn tha thứ anh nữa.

“Đại thần nhà bồ lại có tiết mục mới nè, tối nay anh ta thật sự rất bận rộn nhá.” Lâm Hi lại gửi tiếp một topic.

Trên topic nói: bắt luận là ai, chỉ cần có cách làm cho Tâm Hữu Thiên Thiên Kết tha thứ anh, anh có thể vô điều kiện làm cho người đó 3 việc.

“Thiên Thiên, bồ tha thứ anh ấy đi.” Lâm Hi nói.

Thiên Thiên hừ lạnh một tiếng.

“Nếu không thì bồ đồng ý lời cầu hôn của anh ta, sau đó mình đi nhận thưởng, lấy hết tài sản trong ngân khố và trang bị của anh ta, rồi bồ hủy hôn cũng được. bồ có thể trả thù, mình thì được lợi, thấy sao?”

“Xì,” Thiên Thiên cực kì khinh thường, “Nhìn coi cái tiền đồ của bồ kìa.”

Cùng lúc đó, danh sách bạn tốt của Thiên Thiên náo nhiệt hẳn, quen, không quen, đều tới hỏi thăm tại sao cô lại giận Trường Kiếm Tận Thiên, lại vì sao không tha thứ anh, sao lại không thể giải hòa.

Mặt khác, Hệ thống không ngừng báo tin, cả đồng người chơi yêu cầu thêm bạn.

Cô luống cuống tay chân đóng bớt cửa sổ tin nhắn, thế giới mới yên tĩnh lại.

“Thật không ngờ Trường Kiếm Tận Thiên lại si tình với cô như vậy.” Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan cũng chạy tới giúp vui.

“Anh thật nhiều chuyện.” Thiên Thiên hung hăng nói. Cô giận Thẩm Hạo là một chuyện, người khác nói vào lại là chuyện khác, càng huống chi Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thủ đoạn để Trường Kiếm Tận Thiên chết 3 lần mới lấy được lễ vật tuyệt đối làm cô khinh bỉ cả đời.

“Nhiều chuyện chính là đức tính của con gái.”

“Cái gì?” Thiên Thiên kinh hãi.

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan biết mình đã lỡ miệng, đánh trống lảng: “Không có gì, đúng rồi, Trường Kiếm Tận Thiên sao lại dắc tội cô?”

Đối với đề tài mình hứng thú, Thiên Thiên cực kì mẫn tuệ a, cô mẫn cảm đánh hơi được chuyện không tầm thường, cô hỏi: “Hay là, cô là con gái?”

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan không hé răng.

“Tôi đoán đúng rồi?” Thiên Thiên hưng phấn nói.

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan rớt cuộc mở miệng nói: “Không để ý nói lời, cô thật thông minh.”

Ấn tượng của Thiên Thiên với người này trong phút chốc thay đổi.

Đầu năm nay, chỉ có nam nhân vì muốn kiếm chác trang bị và lợi dụng sự tiếc thương với liễu yếu đào tơ mới chơi nhân vật nữ, rất ít nữ nhân cải nam trang nha.

Nam nhân giả nữ làm người người thống hận và xem thường là Nhân yêu, mà nữ nhân giả nam tự dẫn thân với bản lĩnh nam nhi trong thế giới trò chơi thật sự có thể kiêu ngạo và tự hào.

“Thật không ngờ a, Đệ Nhất Cao Thủ là nữ nhân. Ha ha, đủ để đáng mày râu phải xấu hổ.” Thiên Thiên nhất thời vui vẻ, cùng Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan xưng huynh gọi đệ, “Tiểu muội muội, em có thể đấu tranh vì quyền lợi nữ giới của chúng ta a.”

“Đừng có chiếm tiện nghi, ai là muội muội của cô chứ.”

“Anh là Nhân yêu a.” Thiên Thiên cố ý nói.

“Hình cũng để lên rồi, còn muốn gạt ai?” Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan nói.

Thiên Thiên cười nói như thường: “Xì, ai để lên em cũng tin hả?”

“...”

“Nói thiệt chứ, hai tấm hình đó đều không phải chị.”

“...”

“Tiểu muội muội, cấp bậc tuy cao nhưng kinh nghiệm đối nhân xử thế còn thấp a.”

“...”

“Cố gắng theo tỷ tỷ học hỏi đi.” Cảm giác cây già lên mặt thật tốt nha.

“Ta muốn quyết đấu với người.” Một câu trượt quớt buông ra.

“...”

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan càn rỡ nói: “Tâm Hữu Thiên Thiên Kết, nếu cô không muốn gả cho Trường Kiếm Tận Thiên thì tôi giúp cô giải quyết hẳn.”

“Giải quyết sao?” Thiên Thiên có chút tò mò, cũng muốn nghe xem cô nàng có cách nào cao tay.

“Gặp hẳn một lần thì giết một lần, giết hẳn đến khi hẳn không làm phiền cô thì thôi.”

Thiên Thiên ngẩn ngơ, người này trình độ ra chủ ý tệ hại có thể so với Lâm Hi nha, còn hơn chứ không kém. Cô cười: “Em đánh thắng được anh ấy sao? Hôm trước là vì anh ấy bỏ hết trang bị em mới miểng cưỡng giết được.”

“Cô thấy sai khi hấn rút 3 cấp còn có thể là đối thủ của tôi sao?” Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan không cho là đúng nói.

“...”

“Hắc hắc,” Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan cười đến quỷ dị, “Huống chi hấn bây giờ vội vàng theo đuổi cô, làm sao rảnh luyện cấp, mà tôi thì không một ngày lơ lửng.”

Có vẻ như Trường Kiếm Tận Thiên từ sau khi quen biết cô đều không có luyện cấp, người khác đều tiến bộ, chỉ có anh là trì trệ không tiến, còn liều mạng rút cấp.

Thì ra cô mới là đầu sỏ gây nên! Thiên Thiên buồn bực nghĩ.

Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan: “Quyết định vậy đi.”

Thiên Thiên đỏ mồm hơi lạnh: “Quyết định cái gì a?”

“Tôi đi tìm hấn quyết đấu.”

“Đừng...” Thiên Thiên nóng nảy.

“Đau lòng?”

Thiên Thiên chết cũng không thừa nhận: “Đương nhiên không phải.”

“Vậy vì sao muốn ngăn cản tôi?”

“Em mạo muội tìm anh ấy quyết đấu, vô cớ xuất binh a.” Thiên Thiên cuối cùng mới nghĩ ra một cái lý do.

“Chuyện này cô không cần lo lắng, cứ chờ xem.” Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan là phái hành động, một lát sau cô đã đắc ý hả hê nói, “Trường Kiếm Tận Thiên đánh tới Tuyết Sơn, tôi xuất thủ vậy là có đầy đủ lý do rồi chứ?”

“Em nói gì với anh ấy?”

“Tôi nói với hấn, nếu muốn lấy cô, trước hết qua cửa của sư huynh đệ chúng ta.”

Thiên Thiên nhướng mày, lẩm bẩm: “Em thật là độc ác.”

“Cám ơn.” Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan không chút khách sáo, khen là nhận hết.

“...”

“Tối đó tham quan một chút xem làm sao Trường Kiếm Tận Thiên nhận lấy cái chết.”

Thiên Thiên do dự nhưng vẫn cầm chuột click, đi đến Tuyết Sơn.

Trường Kiếm Tận Thiên ngạo nghễ đứng trên đỉnh núi, quần áo trắng dường như hòa cùng Tuyết Sơn thành một chỉnh thể. Đệ tử phái Tuyết Sơn bao vây bốn phía.

55. Chương 50i

“Đại thần nhà bồ quả thật là soái ngậy người a!” Lâm Hi hưng phấn gọi điện cho Thiên Thiên.

“Hoa si.” Hai tiếng của Thiên Thiên thoát ra từ kẽ răng.

Lâm Hi sờ cằm, “Thật hồi hộp a.”

“Thế giới ảo mà thôi, bồ hồi hộp làm cái gì?” tuy nói là thế, nhưng tay cô đang cầm điện thoại cũng khẽ run, “Bồ nói Trường Kiếm Tận Thiên thắng hay thua?”

Thiên Thiên cười lạnh: “Lấy 4 địch 1 vậy mà còn thua thì phái Tuyết Sơn từ nay có thể rời khỏi giang hồ.”

“Trường Kiếm Tận Thiên thật đáng thương.”

Thiên Thiên cố gắng nhẹ nhàng: “Mình sẽ nhớ đi nhật xác anh ta, để tránh anh ta phơi thây đầu đường.”

“Thiên Thiên, bồ thật quá biến thái!” dù là đứng về phe Thiên Thiên nhưng Lâm Hi cũng nhin không được cảm thán.

“Chờ anh ấy rơi xuống cấp bậc bằng mình, mình sẽ không sợ anh ấy ức hiếp nữa.” Thiên Thiên ra vẻ bình tĩnh.

Lâm Hi không thể nhin được nữa, “Mình không quen biết bồ!”

Thiên Thiên thề lười.

Lúc này trên đỉnh Tuyết Sơn sắp xảy ra một hồi sinh tử ấu đả.

Thiên Thiên đang nhìn chăm chăm màn hình máy tính thì cửa phòng ngủ bị gõ mạnh, là má Diêu nửa đêm dậy đi toilet: “Diêu Thiên Thiên, con còn chưa ngủ, ngày mai khỏi đi làm à?”

Nếu tiếp tục kêu gào sợ là hàng xóm đều bị bà đánh thức hết.

Thiên Thiên thở dài: “Ngủ, ngủ đây.”

Cô vội vàng tắt đèn, vì tạo hiệu ứng hắc ám, cô lấy một quyển tạp chí che trên màn hình, nghe được tiếng bước chân rời khỏi của má Diêu cô mới lấy tạp chí ra. Chỉ mới liếc mắt một cái, cô liền hối hận muốn khóc.

Ngay lúc cô ứng phó má Diêu trong vài phút này, cô đã bỏ lỡ cảnh tượng quyết đấu đặc sắc nhất, tuyệt vọng nhìn Trường Kiếm Tận Thiên ra sức phản kích bị bảo kiếm của 4 người đồng thời chém trúng, lung lay sắp ngã, lại chống đỡ thêm mấy chiêu rồi cuộc ngã xuống.

Thiên Thiên tiến lên, lại chưa kịp nắm lấy một góc áo của anh thì xác chết của Trường Kiếm Tận Thiên lại biến mất trước mặt cô.

Lòng ngực cô ngạt thở, tim đau nhức như bị một cỗ xe ngựa nghiền nát.

Sinh li tử biệt, vĩnh viễn không gặp, đau khổ nhất của cuộc đời cùng lắm cũng chỉ thế này thôi.

Trước mắt một mảnh mơ hồ.

Trong đầu cô như một đoạn phim quay ngược về lúc hai người mới quen biết từng cảnh một, từ thù sâu như biển đến quen biết hiểu nhau, đến sống chết cùng nhau.

Cô si ngốc ngồi vừa nghĩ vừa cười ngây ngô, trên má còn ướt một hàng nước mắt.

Ngay sau đó gương mặt cười như không cười của Thẩm Hạo hiện lên trong óc, cô rút cuộc trở về thực tại.

Cô nín khóc, bật cười, vô cùng vui mừng.

May mắn, may mắn đây chỉ là trò chơi.

Cô không phạm sai lầm lớn như vậy.

Cô không do dự nữa mà liền nhắn tin cho Trường Kiếm Tận Thiên: “Chúng ta thành thân!”

Trường Kiếm Tận Thiên vui sướng ngất ngây: “Chờng nào?”

“Lập tức, ngay lập tức!”

“Em muốn gả cho anh gấp tới vậy sao?” lúc này mà Trường Kiếm Tận Thiên còn không quên trêu chọc cô.

Thiên Thiên vốn dĩ không quan tâm sự giễu cợt trong lời nói của anh, trong lòng cô chỉ có cảm giác tìm lại thứ đã đánh mất: “Em đến chỗ đăng kí chờ anh.”

Cô cười đến mị đôi mắt, thậm chí thiếu chút là cất giọng hát.

Thủ tục kết hôn rất đơn giản, buổi lễ nhanh chóng kết thúc.

Thiên Thiên chìm đắm trong vui sướng, Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan gửi tin: “Ha ha, chủ ý của anh thật không tệ, Tâm Hữu Thiên Thiên Kết quả thật mắc lừa.”

“!!!!”

“A, sao lại là cô?”

“Sao lại không thể là tôi?”

“Trời ạ!”

Dịu dàng mới nãy lập tức biến mất không còn manh giáp, Trường Kiếm Tận Thiên và Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan lại liên hợp lừa cô.

Thiên Thiên giận tím mặt: “Thẩm Hạo, tôi muốn ly hôn!” Cô phần nộ offline.

Chỉ còn lại Trường Kiếm Tận Thiên và Giận Đỏ Mặt Vì Hồng Nhan ở lại oán trách nhau.

“Sao người lại nhắn tin cho Thiên Thiên?”

“Ai bảo hai người dựa gần như vậy, tôi không cẩn thận bám nhầm.”

“!!!!”

Trong một khoảng thời gian dài, Thiên Thiên rất xa cách Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo suốt ngày mặt ủ mày ê, ngay cả Diệp Tử cũng nhìn không nổi phải gọi Thiên Thiên vào phòng làm việc hỏi vài câu.

“Em giận Thẩm Hạo náo loạn lâu vậy còn chưa nguôi giận?”

Thiên Thiên chớp mắt, gật gật đầu, lại lắc đầu.

Diệp Tử cười: “Rốt cuộc em nói phải hay là không?”

“Chị Diệp Tử, chị đừng quan tâm.” Thiên Thiên nắm vạt áo ánh mắt không tự nhiên.

“Sao lại không quan tâm? Thiên Thiên, em xem phần đơn báo giá này.” Diệp Tử chỉ vào trong tập văn kiện nói.

Thiên Thiên nhìn một cái, nhất thời mặt đỏ tai hồng. đây là một cái đơn báo giá quá nhiều chỗ sai, thuế trước thuế sau đều đảo lộn, số lẻ sai, dù lúc cô mới vừa vào công ty cũng chưa từng phạm qua sai lầm cấp thấp như vậy. cô chậm chạp nói: “Thật xin lỗi, chị Diệp Tử, em sẽ lập tức làm lại.”

“Thiên Thiên, em ngồi xuống.” Diệp Tử mím môi, “Chị không phải đang trách em, chị chỉ hy vọng em có thể nhanh chóng giải quyết vấn đề giữa em và Thẩm Hạo, không nên để chuyện riêng ảnh hưởng công việc.”

Cô tỏ vẻ chiều cổ Thiên Thiên, giọng điệu lại dịu dàng, cho dù là thế, nhưng Thiên Thiên vẫn không dám ngẩng đầu đối diện cô: “Chuyện em với Thẩm Hạo chị có biết một hai điều, bây giờ em trong lòng có gút mắc nên còn đang quá tức giận. nhưng em nên tĩnh tâm lại cân nhắc kĩ lưỡng, thật ra Thẩm Hạo cũng không phạm sai lầm lớn gì, em nên để hai người vui vẻ trở lại.”

Trên thật tế, Diệp Tử chẳng hề xứng chức điều giải viên, nhưng bởi vì Thiên Thiên luôn nghe lời cô nên Thẩm Hạo mới nhờ cô đi hòa giải.

Môi Thiên Thiên giật giật, nhưng cô không lên tiếng. Thật ra cô đã sớm nguôi giận, nhưng tạm thời còn chưa tìm được cái thang để thuận thế leo xuống.

“Chị Diệp Tử, em biết xử lý, chị đừng lo lắng.”

“Hi vọng như thế.” Bên môi cô hiện ý cười.

“Vậy em đi làm việc đây.”

“Ừ.”

Nhưng không bao lâu sau, Diệp Tử liền vội vàng gọi điện thoại nội bộ cho Thiên Thiên: “Trang bị công ty bán cho Không Thụy có vấn đề, em lập tức điều tra tài liệu liên quan, đi Nam Kinh với chị.”

“Dạ, chị Diệp Tử.”

Thiên Thiên liền nhanh chóng tìm được đơn báo giá, hợp đồng, tư liệu giới thiệu trang bị mà Diệp Tử cần, dùng bản sao gửi đến hộp thư của Diệp Tử.

Sau khi làm xong cô liền nhận được thông báo của bộ hành chính: “Xe đã ở dưới lầu, sẵn sàng xuất phát.”

Bộ hành chính phái tài xế lâu năm của công ty là bác Văn chở hai người đi, ông chở hai người về nhà thay áo trước, sau đó đưa xe lên đường cao tốc.

Sau khi Diệp Tử xem xong tư liệu, nhắm mắt dưỡng thần, Thiên Thiên thì nhàm chán lấy di động ra chơi game.

Đang chơi hăng hái bỗng nhận được một tin nhắn, mới vừa xem màn hình báo tên người gửi, tim cô nhất thời đập rộn lên, là Thẩm Hạo.

Anh nói: “Đi đường cẩn thận.”

Tuy chỉ có 4 chữ ngắn ngủi nhưng lòng cô lại nổi lên một cảm giác không lời, nghĩ nghĩ, cô nhắn lại: “Dạ, em biết.”

Công ty Không Thụy ở khu phát triển kinh tế kỹ thuật Giang Ninh, từ nội thành Nam Kinh đến đó còn phải đi thêm 20’.

Diệp Tử ngủ một hồi, trên đường chưa từng mở mắt ra, xe vừa mới chạy đến cửa công ty Không Thụy cô cũng tỉnh lại.

Nhìn đồng hồ trên tay, cô nói: “Bác Văn, bác lái càng ngày càng cừ, so với lần trước còn nhanh hơn 10’.”

Bác Văn ngại ngừng cười: “Tôi chờ hai người ở cửa.”

Giám đốc Hứa của Công ty Không Thụy sắc mặt hết sức khó coi, bọn họ mua thiết bị của Hồng Kỳ, trong lúc thao tác lại xảy ra sự cố, suýt nữa thành đại họa.

Lúc ông gọi điện báo cho Diệp Tử chỉ nói họ nhanh chóng đến, chuyện gì cũng không nói thêm.

Bây giờ Diệp Tử mới biết chuyện này thật nghiêm trọng, thần sắc trở nên nghiêm túc, lông mày cau chặt.

“Tất cả hậu quả và tổn thất quý công ty phải gánh vác.” Giám đốc Hứa chém định chặt sắt nói, hết sức thẳng thắn.

Diệp Tử cũng bình thản: “Công ty chúng tôi liên tiếp 5 năm được quý công ty bầu là nhà cung ứng ưu tú, trước giờ chưa từng xảy ra vấn đề, nếu như thật sự là trách nhiệm của chúng tôi, tất nhiên sẽ không trốn tránh, nhưng chúng tôi tuyệt đối cũng không chịu oan ức.”

“Cô nói vậy là có ý gì? Muốn nói chúng tôi vu oan cho các người? Bây giờ có 5 công nhân đang nằm trong bệnh viện, các người khó mà chạy tội.” giám đốc Hứa hung hãn như muốn ăn thịt người.

Lòng bàn tay Thiên Thiên chảy mồ hôi.

Diệp Tử kiên quyết: “Không ai hy vọng sự cố này phát sinh, tôi rất lấy làm tiếc đối với 5 công nhân bị thương, nhưng giám đốc Hứa hiện tại kết luận e rằng còn quá sớm.”

Giám đốc Hứa vỗ bàn: “Cô...”

“Chúng ta cứ tiếp tục tranh luận cũng không có kết quả gì, việc khẩn cấp trước mắt, mời giám đốc Hứa lập tức đưa chúng tôi đến công xưởng đã xảy ra chuyện, nếu thật sự do thiết bị của công ty có vấn đề, chúng tôi sẽ cho quý công ty một đáp án vừa lòng.” Biểu hiện của Diệp Tử không hề biến hóa, ngữ khí bình thản, không nóng vội.

Giám đốc Hứa hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn đi trước dẫn đường.

Thiên Thiên đưa ngón tay cái: Chị Diệp Tử, chị thật tài, thật giống chuyên gia đàm phán.

Diệp Tử cười cười: “Đều học từ Thẩm công tử nhà em, ông nói, không thể thua khí thế.” Tên của Thẩm Hạo vừa được nhắc tới, lòng Thiên Thiên không khỏi nhảy dựng.

Công xưởng rất hỗn độn, theo như lời của giám đốc Hứa, bởi vì thiết bị của Hồng Kỳ đột nhiên âm lên dẫn đến nổ mạnh, hên là lúc đó đang thay ca, nhân viên trong xưởng thừa thốt, lại được xử lý đúng lúc mới không gây thương vong lớn.

Dù đã chuẩn bị đầy đủ tư tưởng nhưng thấy tình cảnh này, sắc mặt Diệp Tử vẫn biến đổi.

“Sợ là có chút phiền phức.” cô hạ thấp giọng nói với Thiên Thiên.

Giọng Thiên Thiên có chút phát run: “Chị Diệp Tử, chị có thể đối phó chứ? Chúng ta có cần viện binh không?”

“Nước xa không thể cứu lửa gần, đi một bước tính một bước vậy.” Diệp Tử nói. Cô quay lại nói với giám đốc Hứa: “Hai chúng tôi bây giờ kiểm tra, mời giám đốc Hứa ở đây giám sát.”

“Được.”

Diệp Tử làm vậy là có dự tính, vạn nhất cô phát hiện ra chứng cứ có lợi cho công ty, nếu không có người của đối phương ở đây thì lúc đó không thể giải quyết rõ ràng.

“Chị Diệp Tử, chị biết kiểm tra thiết bị?” Thiên Thiên hết sức sùng bái cô.

Diệp Tử trầm mặc một chút: “Em cũng giúp đi, kiểm tra xem Không Thụy có tuân thủ đúng quy định thao tác không, đừng bỏ qua bất cứ vết tích khả nghi nào.”

Thiên Thiên cái hiểu cái không gật đầu.

Hai người dò xét liên tục trong 4 tiếng, ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn.

Đương nhiên, cùng hai người chịu đói còn có giám đốc Hứa, ông không phải không tức giận, nhưng cũng không có cách nào, cấu thì cấu nhưng không dám rời vị trí.

Diệp Tử liếc mắt nhìn hần một cái, hơi lộ ý cười. Thiên Thiên nhìn thấy, cô nghi không biết có phải Diệp Tử cố ý chỉnh vị giám đốc Hứa kia hay không, nữ nhân bị chọc giận quả thật đáng sợ.

Thiên Thiên ngồi xổm xuống đất, mệt đến thất lực đau nhức, thấy Diệp Tử nghiêm túc, cô cũng không dám nhàn nhã, lấy tay đỡ cái eo người vặn vẹo.

Đúng lúc đó cô lại nhìn thấy phía dưới thiết bị có một tàn thuốc.

Cô sợ mình hoa mắt nên lấy tay dụi mắt nhìn kỹ lại, liền không chần chừ giật nhẹ ống tay áo của Diệp Tử, chỉ vào đó: “Chị Diệp Tử, chị nhìn xem cái gì?”

Phản ứng đầu tiên của Diệp Tử hết sức giống Thiên Thiên, cũng là lấy tay dụi mắt, lập tức nghiêng người, cười nhẹ: “Thiên Thiên, em lập công lớn.”

Thiên Thiên mừng rỡ, nhanh nhẹn muốn lấy tàn thuốc, bị Diệp Tử ngăn lại, cười nói: “Vẫn là mời giám đốc Hứa nhọc công.”

Giám đốc Hứa ngay từ lúc Thiên Thiên xì xào bàn tán với Diệp Tử liền đánh hơi được sự việc, hần vốn cận thị nên ngóng mắt nhìn nửa ngày cũng không rõ cái thứ trắng trắng đó rốt cuộc là cái gì.

Hần ngồi xổm xuống, nửa tin nửa ngờ lấy tàn thuốc ra, để lại gần xem xét, ánh mắt như bị sét đánh: “Đây...đây...”

Bộ dạng hần nói năng lộn xộn làm Thiên Thiên rất hả giận.

Diệp Tử thản nhiên nói: “Giám đốc Hứa, việc này xử lý thế nào?”

Giám đốc Hứa im lặng nửa buổi mới mở miệng nói: “Là công nhân trong công xưởng không tuân theo quy định, hút thuốc gây sự cố, tôi sẽ nhanh chóng điều tra rõ xem là ai gây ra, hơn nữa sẽ nghiêm trị không tha. Sự cố này không liên quan đến thiết bị của quý công ty, trước đó nếu có mạo phạm, xin thông cảm và bỏ qua cho.”

“Chúng tôi có thể hiểu tâm trạng của giám đốc Hứa.” Diệp Tử lấy khẩu khí giải quyết công việc nói chuyện.

Giám đốc Hứa thở dài một hơi: “Hôm nay thật sự làm phiền hai vị phải đến đây nhọc công.”

“Đây là việc nhỏ, quan trọng nhất là không để công ty chúng tôi chịu tiếng oan.” Cuối cùng Diệp Tử còn không quên dặn mặt giám đốc Hứa.

Mặt ông ta xanh rờn, nói: “Hai vị còn chưa ăn cơm, tôi lập tức gọi người sắp xếp.”

“Quý công ty xảy ra chuyện lớn như vậy, ngài cũng bận rộn, không cần tiếp đãi chúng tôi, tài xế còn đang chờ ở cửa.” Diệp Tử nói.

Giám đốc Hứa thở dài, nhân nhượng: “Vậy tôi tiễn hai người.”

Ngồi trên xe, Diệp Tử và Thiên Thiên liền mệt mỏi gục xuống, lảo đảo, tựa vào đầu liền dính chặt, một chút cũng không muốn nhúc nhích.

“Diệp cô nương, bây giờ về Thượng Hải hay còn đi đâu?” Bác Văn dường như từ cổ đại xuyên không mà tới vậy, đều kêu người ta như vậy, Diệp Tử có nhắc nhiều lần nhưng không có kết quả, chỉ phải từ bỏ, dần dà cũng thành thói quen. “Bác từ từ.” lúc này Diệp Tử mới rảnh rỗi lấy điện thoại trong túi xách ra.

Trước lúc vào công xưởng cô và Thiên Thiên đều bị yêu cầu tắt máy. Lúc này vừa mới khởi động máy thì tin nhắn bay đến không ngừng.

Thiên Thiên cũng vậy.

Một tin là từ Lâm Hi, một tin là từ má Diêu, còn lại mười bảy mười tám tin đều là của Thẩm Hạo gửi đến.

“Thiên Thiên, tình huống ở đó thế nào?”

“Thiên Thiên, Không Thụy có khó dễ hai người không?”

“Thiên Thiên, tên giám đốc Hứa đó nổi tiếng khó chơi, em với Diệp Tử phải cẩn thận.”

“Thiên Thiên, anh rất lo cho em.”

“Thiên Thiên, mau gọi lại cho anh.”

“...”

Tin cuối cùng là: “Thiên Thiên, em đừng sợ, anh và Hướng Huy đang trên đường tới Nam Kinh.” (=)
haizzz ... 2 mỹ nam = '=)

Tin này tới cách đây khoảng 2 tiếng, cũng có nghĩa là họ cũng sắp tới Nam Kinh.

“Chị Diệp Tử.” Thiên Thiên nhếch miệng, ngẩng đầu phát hiện Diệp Tử cũng đang mặt mày rạng rỡ. (hai ông này thương vợ thấy vợ, hic, vớt được 1 trong 2 thiệt là phúc đức.)

“Họ đang đến đây.” Diệp Tử nói.

“Dạ.”

“Xem ra không cần tới tôi rồi.” Bác Văn bỗng nhiên xen vào một câu.

Làm cho Diệp Tử và Thiên Thiên cười lớn không thôi.

Nói chuyện điện thoại với Hướng Huy xong, Bác Văn thả Diệp Tử và Thiên Thiên xuống, tự mình chạy xe về Thượng Hải trước.

Hai cô ngồi đợi ở Kentucky một lúc lâu, Diệp Tử tiếp một cuộc gọi, cô xách túi lên nói: “Sóng ở đây yếu quá, chị ra ngoài nghe điện thoại.”

Thiên Thiên còn chưa nghĩ ra tại sao Diệp Tử ra ngoài nghe điện thoại lại xách túi theo thì lúc đó điện thoại của cô cũng reo, cô nhắc lên nghe, một giọng nam cất lên: “Cần phục vụ đặc biệt chứ?”

Thiên Thiên ngẩn người, mắt nhìn màn hình, lập tức ngẫm hiểu, cô hỏi: “Anh có thể cung cấp phục vụ loại nào?”

“Chỉ cần cô muốn, loại nào cũng có.”

Thiên Thiên quý dị cười một cái: “Cùng ăn?”

“Có thể.”

“Cùng đi chơi?”

“Có thể.”

“Cùng ngủ?”

“Có thể.”

“Thì ra anh chính là ‘Tam bồi’ trong truyền thuyết.” Thiên Thiên ha ha cười lớn.

“Điều Thiên Thiên!”

Chap cuối

Từ sau khi ở Nam Kinh trở về, đôi oan gia Thẩm Hạo và Thiên Thiên rốt cuộc giải hòa, sau cơn mưa trời lại sáng, tất cả đều vui vẻ.

Chẳng qua Thiên Thiên vẫn như trước rất khó chịu mỗi ngày thấy Ứng Dĩnh trang điểm xinh đẹp, chỉnh chu y phục vây quanh Thẩm Hạo.

Thiên Thiên ai oán nói với Thẩm Hạo nhiều lần, nhưng ngày này cũng không làm Thiên Thiên chờ lâu.

Anh ý vị thâm trường cười một cái: “Nhịn thêm vài ngày.”

Sáng sớm thứ hai, Thiên Thiên xin nghỉ nửa ngày để đi bệnh viện khám bệnh với má Diêu, về công ty đã là giữa trưa. Vừa bước vào phòng làm việc liền phát giác có chút lạ. Các đồng nghiệp tùm nãm tùm ba cùng một chỗ, thì thầm với nhau. Nhìn theo tầm mắt bọn họ thấy Ứng Dĩnh đang thu dọn đồ đạc của mình, dưới sự giám sát của Bùi Tử Mặc, để vào một cái thùng giấy.

Sau đó rời công ty.

Thiên Thiên kinh ngạc hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Elva nói: “Hình như bị khai trừ, cụ thể mình không rõ.”

Tuy rằng Thiên Thiên luôn không thích Ứng Dĩnh nhưng chưa từng nghĩ muốn cô bị đuổi việc.

Cô ngẫm nghĩ, đến gõ cửa phòng Thẩm Hạo.

“Mời vào.” Thẩm Hạo ngẩng đầu, vừa thấy Thiên Thiên, khóe mắt liền tràn ra ý cười: “Tối thật đúng lúc, anh có việc muốn nói với em. Công việc của Ứng Dĩnh tạm thời nhờ em gánh vác, công ty sẽ nhanh chóng thông báo tuyển dụng trợ lý mới.”

“Không thành vấn đề.” Thiên Thiên cắn cắn môi, muốn nói lại thôi.

Thẩm Hạo cười cười, buông văn kiện trong tay xuống, bình tĩnh nói: “Em còn có chuyện muốn nói với anh?”

“Không, không có.” Thiên Thiên trừng mắt nhìn anh.

“Trong lòng em có việc thì luôn nói lắp,” Thẩm Hạo cười cười, “Thật ra em không nói anh cũng biết, em là vì chuyện của Ứng Dĩnh đúng không?”

Cái gì cũng bị anh nhìn thấu, Thiên Thiên gật đầu: “Phải, quá bất ngờ.”

Thẩm Hạo ra hiệu cho cô ngồi xuống, vươn tay ra nhéo nhéo cái mặt tràn đầy nghi ngờ của cô: “Em đừng cho rằng anh dùng thủ đoạn gì, anh còn chưa có cái năng lực lớn như vậy, đều là cô ấy gây tội thì phải chịu tội.”

“A?” Thiên Thiên ngạc nhiên.

“Cô ấy lấy hóa đơn cá nhân lẫn vào hóa đơn công ty để thanh toán, bị bộ tài vụ phát hiện, chỉ đơn giản vậy thôi.” Thẩm Hạo nhún vai.

Thiên Thiên hỏi: “Vậy anh để cô ta qua bên anh làm việc là vì động cơ gì?”

Thẩm Hạo nói: “Anh thừa nhận anh có suy tính, thứ nhất, sau khi chúng ta công khai quan hệ vẫn ở cùng một tổ như vậy không thích hợp cho lắm, thứ hai, cô ấy từng hãm hại em, có anh canh chừng, cô ta cũng không dám.”

Anh dừng một chút, lại nói: “Anh cũng nghĩ muốn giúp em báo thù, nhưng không đợi anh điều tra, cô ấy đã phạm tội trước.”

Thiên Thiên liếc xéo Thẩm Hạo một cái, không tỏ vẻ gì.

Thẩm Hạo cười khê một tiếng: “Em rốt cuộc là muốn cười hay là cảm động muốn khóc?”

Thiên Thiên nói: “Ai, anh quả nhiên rất biết bao che khuyết điểm.”

Thẩm Hạo không nói gì, trực tiếp kéo cô vào lòng.

Thiên Thiên bị dọa đến lúng túng trốn tránh: “Đây là ở công ty, anh đừng hồ nháo.”

Vì thế Thẩm Hạo theo đề nghị của cô, để thời gian hồ nháo sau khi tan việc.

Hai người cùng đi ăn cơm tối, sau đó lại tản bộ thật lâu.

Nhưng Thẩm Hạo vẫn như trước, cảm thấy khó giải nổi khổ tương tư, đêm khuya chạy đến dưới nhà Thiên Thiên, gọi điện cho cô. Thiên Thiên thấy ba má đã ngủ, liền nhẹ tay nhẹ chân mở cửa xuống lầu.

Hai người ngồi trên ghế đá trong công viên, tình ý kéo dài, tâm sự. (e hèm, con nít dưới 18 tuổi đăng sau quay, che...đít lại ;)))

Thiên Thiên nói: “Nếu chúng ta đã quen nhau, có vài chuyện em muốn biết rõ.”

“Địa chỉ gia đình của anh, số CMND, từng quen qua bao nhiêu cô, lương một năm bao nhiêu, có gửi ngân hàng nhiều không, sau này không phải đều giao cho em sao? em còn muốn biết gì nữa?” Thẩm Hạo bật cười nói. (câu số 3 với 4, em muốn biết nè)

“Hừ, anh cùng Rose là quan hệ gì?” Thiên Thiên đưa ra chuyện cũ năm xưa.

“Quan hệ đồng nghiệp a.”

“Có một lần cô ấy đến phòng làm việc của anh tâm trạng thật sự rất High, lúc gần đi còn nói ‘buổi tối gặp’. Nói, có phải gặt em đi hẹn hò không?” Thiên Thiên hung hăng véo một cái vào hông Thẩm Hạo, nghiêm hình bức cung.

“Chuyện lâu như vậy mà em còn nhớ được?”

“Đương nhiên! Anh có nói hay không?”

Thẩm Hạo gờ cờ trắng: “Anh nói. Cô ấy nói ‘buổi tối gặp’ thật ra là chỉ gặp nhau trong ‘Hiệp cốt nhu tình’.”

“A?” Đây là đáp án mà Thiên Thiên không thể nào nghĩ tới, “Tên cô ấy là gì?”

“Tiểu Hoàn Tử.”

“...”

“Lúc đó cô ấy rất quần quít anh, nên anh nghĩ dụ cô ấy đi chơi game, không ngờ cô ấy thật sự bị nghiện, sau đó không đeo theo anh nữa, nước cờ này xem như đi đúng rồi.” Thẩm Hạo đắc ý cười. (hí hí, kinh nghiệm cắt đuôi độc đảo, các anh nên học theo ==)))

Chẳng trách cô cùng Thẩm Hạo công khai tình cảm mà Rose còn chạy tới chúc mừng cô, vốn dĩ không xem cô như tình địch. Thiên Thiên giật mình hiểu ra.

“Rose là Tiểu Hoàn Tử, vậy Cậu Bé Bút Màu Tiểu Tân thì sao? Là ai? Sẽ không là Bùi Tử Mặc chứ?”

Thẩm Hạo bỗng nhiên nhăn nhó, Thiên Thiên chỉ có thể hạ thủ tiếp: “Không nói đúng không? Trong điện thoại của em hình như còn số của Mã Bác thì phải, có thời gian chắc nên hẹn anh ấy ra uống cà phê...”

“Là má anh...” quả pháo nặng này Thẩm Hạo ném vào làm cô lờ mờ đầu óc. (=))

“Trời ạ.” Thiên Thiên ghen hòng, “Em phải gả đến một gia đình kiểu gì a!”

Thẩm Hạo hung hăng trừng cô: “Em trốn không thoát.” Anh cúi đầu hôn cái miệng nhỏ không ngừng liến thoắng của cô. (cái kiss được mục kích đầu tiên, hem phê gì hết, à quên, dưới 18 che... miệng lại, chảy nước miếng kìa)

Thiên Thiên thở gấp thoát ra: “Câu hỏi cuối cùng.”

“Hỏi mau.” Thẩm Hạo trong lòng đã sớm ngứa ngáy khó nhịn.

“Anh, anh làm sao biết kể chuyện đồng thoại?”

Thẩm Hạo nghĩ tới buổi tối tuyệt vời anh bắt đầu hiểu rõ lòng mình và phát hiện ra Thiên Thiên là Tâm Hữu Thiên Thiên Kết, anh cười tươi rói, biểu cảm thiên biến vạn hóa.

“Anh có phải là...”

Thiên Thiên còn chưa nói xong, Thẩm Hạo liền chặn môi cô, hôn cô đến thất điên bát đảo, hôn đến cô phải chủ động choàng hai tay đặt lên cổ anh mới đùa dai khe khẽ cắn vành tai cô một chút, vừa lòng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của ai đó. (điều luyện...)

“Thiên Thiên, em không có tuổi thơ sao? Biết kể chuyện cổ tích không phải là chuyện rất bình thường sao?”

“...”

“Mấy chuyện cổ tích đó Bùi Tử Mặc cũng biết kể, kể còn giỏi hơn anh. Hắn thường xuyên nói, kể chuyện cổ tích cũng là một thủ đoạn theo đuổi con gái.”

Em muốn giết hắn!

“Bùi Tử Mặc, em muốn giết hắn!”

Bùi Tử Mặc đang ở nhà trong thư phòng lên mạng bỗng nhiên rùng mình một cái.

“Bà Thẩm à, em còn câu hỏi nào nữa không?”

“Hết rồi.”

Thẩm Hạo ôm cô vào lòng, cúi đầu liền hôn lên môi cô, hôn đến nóng bỏng triền miên.

Tình nồng ý mật, tất cả đều không lời. (mà chỉ hành động...)

Cuộc sống hạnh phúc của cô gái gốc gác Diêu Thiên Thiên từ nay bước sang trang mới.

Lại đến lễ tình nhân, vì Thẩm Hạo đeo bám dai dẳng công kích đủ bề, Thiên Thiên rất cuộc đồng ý cùng anh về nhà gặp ba mẹ chồng tương lai.

Có thể biết được, trong thời khắc cửa bị mở ra, Thiên Thiên cùng lúc nhìn đến 3 gương mặt quen mà không quen đang tươi cười, đó chính là một phen bao nhiêu điều bất ngờ tuyệt vời... (=)) Tiêu Dao bé bỏng của ta =P~)

The end.

Ngoại truyện:

~ Một ~

Một ngày nào đó, Thiên Thiên cãi nhau với Thẩm Hạo vì một chuyện nhỏ.

Thiên Thiên bị Thẩm Hạo nói đến không có cách nào phản bác, cô giận dữ: “Anh còn không nhường em một chút, em sẽ bỏ anh.”

“Em bỏ không được.” khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, cười thật sự là thỏa mãn.

“Không, vậy em giết anh.”

Thẩm Hạo cười càng sâu: “Giết người là phạm pháp, em nhất định phải đền mạng.”

“Không sao, em giết anh xong rồi tự sát.”

“Oa, em vì anh tự tử sao? Thiên Thiên, thì ra em yêu anh đến vậy, anh cảm động quá.” Về mặt anh ở trong tình trạng say mê.

“Không phải tự tử, là chôn cùng. Em không thể chịu nổi nữa, không muốn sống, cho nên ôm anh chôn cùng. Nghĩ theo một cách khác thì nếu như em là Tần Thủy Hoàng, vậy tác dụng của anh tương đương tượng binh mã, nếu như nói cao sang thì gọi là: Tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng.”

Thẩm Hạo cười sâu khôn lường: “So sánh như vậy không đúng, tượng binh mã thì rất nhiều, mà anh thì là độc nhất vô nhị.”

Thiên Thiên vỗ đầu một cái: “Ai da, anh nhắc em mới nhớ. Đúng ha, vậy em nên đi tìm thêm mấy nam nhân, làm thành một đội quân.” (=)) ở chung riết cùm lên level =)))

“...” Thẩm Hạo thật hối hận a.

~ Hai ~

Có một lần, Thiên Thiên từ Tô Châu đi công tác về, trên xe lửa cô đã nói rõ với Thẩm Hạo là một lát chờ anh tới đón ở cái ga nào.

Lúc Thiên Thiên đến, Thẩm Hạo đã chờ ở đó.

Anh dựa vào cửa xe, rất có cảm giác ngọc thụ lâm phong.

Chỗ đó vừa đúng là trạm taxi, rất nhiều tài xế đậu ở đó chờ khách, thấy Thiên Thiên xách theo hành lý, liền nhao nhao mời cô.

Thiên Thiên làm ra vẻ không quen biết Thẩm Hạo, chớp mắt một cái: “Bác tài, đến đường XX bao nhiêu tiền?”

Thẩm Hạo cực kì phối hợp: “Không cần tiền, cô hôn tôi một cái là được.”

Thiên Thiên liền hôn một cái lên mặt anh, sau đó vui vẻ lên xe của anh.

Mấy bác tài còn lại thấy được liền choáng váng, có người còn tốt bụng khuyên cô: “Tiểu cô nương, người này có vẻ ngoài, mới xem là biết không phải người tốt, cô đừng trúng kế của hắn a.”

Thẩm Hạo chảy mồ hôi a, nhanh chóng chạy nhanh rời hiện trường.

Thiên Thiên ở trên xe cười không ngừng miệng, đương nhiên lúc về đến cũng nhận được trừng phạt.

~ Ba ~

Hôm đó là ngày sinh nhật của Thẩm Hạo và Thiên Thiên.

Buổi chiều anh bị khách hàng gọi đi bàn một hợp đồng quan trọng, cho đến lúc tan tầm còn chưa về, Thiên Thiên chỉ phải tự mình đi mua bánh kem.

Lúc cô lấy bánh kem về nhà, Thẩm Hạo đang mặc tạp dề bận rộn trong bếp, trên bàn đã có thức ăn thịnh soạn.

“Về rồi cũng không nói cho em biết.” Thiên Thiên thấp giọng nói thầm, trong lòng thì ngáy ngất.

Thẩm Hạo lộ đầu từ bếp ra: “Cho em bất ngờ không tốt sao?”

Thiên Thiên cười tươi như hoa nở.

Thẩm Hạo mang đĩa bò bít tết 7 phần và một chai rượu đỏ đến, rất có phong phạm của nam nhân nội trợ: “Thân ái, có thể dọn cơm.” (thịt bò 7 phần chín)

Hai người trước một khắc còn dịu dàng thăm thiết nhìn nhau, ngay sau đó một khắc đã không chút khách khí ăn ngon ngiến.

“Cái này của em, đừng giành.”

“Phần em ở bên kia, còn không đủ em ăn sao?”

Hoàn toàn không để ý hình tượng, cuối cùng cả hai ăn no, ngã vào trên ghế sofa.

Qua nửa buổi, Thiên Thiên nói: “Chúng ta còn chưa ăn bánh kem.”

Thẩm Hạo chấn kinh.

Thiên Thiên liếc mạng lỏi kéo tay anh: “Sinh nhật nhất định phải ăn bánh kem.”

Mở hộp bánh kem ra, Thẩm Hạo lại là cả kinh.

Trên bánh kem viết: Mừng Chân Hân Lân sinh nhật vui vẻ. (nguyên văn =.=)

“Em thật vô tâm, ngay cả bánh kem cũng lấy nhầm.”

Thiên Thiên giống như liếc si vậy nhìn anh liếc mắt một cái: “Đần, cái này là vì lừa thêm được miếng kem đó mà!”

“...” Thẩm Hạo hoàn toàn bị cô đánh bại.

~ Bốn ~

Hôm đó là lễ giáng sinh, Thiên Thiên lỏi kéo Thẩm Hạo đi dạo phố, Thẩm Hạo không hứng thú nhưng Thiên Thiên có lệnh, anh sao dám không theo.

Thiên Thiên nhìn trúng một bộ quần áo, để ý nhìn giá tiền, lỏi kéo Thẩm Hạo đi, “Quá mắc.”

Thẩm Hạo mấp máy môi: “Mặc thử đi, cho đỡ ghiền cũng tốt a.” nói xong anh còn đẩy Thiên Thiên vào phòng thử.

Thiên Thiên thay xong đi ra, đứng trước gương thưởng thức hình dáng yếu điệu động lòng người của mình.

Thẩm Hạo thấy trái phải không có người, nắm tay Thiên Thiên bỏ chạy: “Thừa dịp nhân viên bán hàng không ở đây, chúng ta chạy mau.”

Thiên Thiên nhất thời lơ mơ, mặc cho Thẩm Hạo dắt tay cô chạy ra ngoài.

Cho đến lúc thở hồng hộc chạy không nổi nữa hai người mới dừng lại.

Nghĩ đến sau này phải sống qua những ngày trốn chạy kinh hồn, Thiên Thiên nhịn không được khóc nức lên. Cô một phen nước mũi một phen nước mắt nói: “Anh không muốn đi dạo phố với em cũng không cần làm vậy.”

Thẩm Hạo sờ sờ mũi, lại trịnh trọng nói: “Bây giờ không an toàn, đi nhanh lên, có phải em muốn bị bắt không a?”

Thiên Thiên khóc càng dữ dội hơn, mắt đã hồng hồng: “Có tiền cũng không thể mua sự thanh thản, chúng ta trả đồ lại cho người ta đi.”

Thẩm Hạo cũng nhịn không được nữa, cười: “Ngốc, lúc em trong phòng thử đồ, anh đã thanh toán bộ này rồi.” (hết thuốc chữa, bà này thì ngốc, ông này lại khoái đùa, nhưng sống bên cạnh người như Hạo ca thì cuộc sống không hề nhàm chán tẻ nào.)

Lúc này Thiên Thiên mới biết cô lại bị đùa giỡn, cô vùng vác đấm lên, lại là một hồi bạo lực gia đình.

~ Năm ~

Vào một ngày cuối tuần, Thiên Thiên, Thẩm Hạo, Diệp Tử và Hướng Huy chơi mạt chược ở nhà Thẩm Hạo.

Chơi mạt chược thì Hướng Huy và Thẩm Hạo là cao thủ, Diệp Tử hiểu sơ một phần, Thiên Thiên chỉ là vào cho đủ tay. Sau vài ván, 3 thua 1 thắng, người thắng lại là bà cô ngốc Thiên Thiên.

Diệp Tử trừng Thẩm Hạo: “Hừ, nhất định là ông cố ý thả nước.”

Thẩm Hạo vô tội cực kì: “Tôi không có.”

“Lấy mấy con bài hồi nãy đưa cho tôi xem.”

Hướng Huy buồn cười vỗ vỗ vai Diệp Tử: “Đừng nghiêm túc quá.”

Diệp Tử phần nộ quơ một phát trên đầu anh: “Anh nhìn xem người ta, biết đau lòng bà xã, chính mình bị thua tiền còn liều mạng tặng cho, anh thì sao, vắt chày ra nước, đôi Phong của em bị chết trong tay anh.”

Hướng Huy sờ mũi không nói, Thiên Thiên và Thẩm Hạo trốn một bên cười trộm.

“Ai da, lại thắng nhiều như vậy.”

Thẩm Hạo đùa cô: “Vậy có phải cần tỏ vẻ một chút?”

Thiên Thiên rất hào phóng rút ra một tờ tiền đưa cho Thẩm Hạo: “Không thành vấn đề, xem như cho anh tiền trà nước.”

Thẩm Hạo phun một ngụm trà.

Diệp Tử cười ha ha: “Bằng chứng như núi a.”

“Hình như hơi dói.” Hướng Huy đậm đậm nói.

Thiên Thiên lập tức tiếp thu tinh thần của lãnh đạo, lấy lòng nói: “Em vào bếp xem có gì ăn không.”

Thẩm Hạo cũng theo đi qua.

Trong tủ trữ chén đĩa sạch sẽ cũng chỉ có chén đĩa sạch sẽ, trong tủ lạnh chỉ có trà, cà phê và đồ uống.

Không có mì ăn liền, không có sủi cảo đông lạnh, không có bánh bích quy, không có...

Thẩm Hạo là người rất đơn giản trong chuyện ăn uống, cho nên trong nhà anh không tìm thấy bất cứ đồ ăn vật nào.

“Ra ngoài ăn.” Thẩm Hạo nói.

“Lười đi quá.” Hướng Huy nói, “Ai ra ngoài mua đi?”

Thiên Thiên nháy mắt mấy cái: “Chơi úp ngựa đi.” (Trần Quốc Toàn ra quân í =)))

“Được.” nhất trí thông qua.

Mấy lượt đều là 2 bàn tay úp, 2 bàn thì ngựa, rốt cuộc đến lần thứ 5, một mình Thiên Thiên ngựa, cô tâm không cam, tình không nguyện ra ngoài mua đồ ăn khuya.

Thẩm Hạo vốn định đi cùng cô, Diệp Tử nói: “Ba người chúng ta còn có thể chơi thêm một bàn.” Anh nghĩ tới Thiên Thiên có võ, người có thể ức hiếp cô còn chưa sinh ra nên cũng yên lòng cho cô đi một mình. (Viv: ềo, câu này chính hiệu con nai vàng của Diệp tử luôn á: người có thể giết ta còn chưa sinh ra =)), Pil: đọc ct thấy câu đó nhieu ý... mà hem bít ai phun ra đầu tiên ;)))

Cũng là Thiên Thiên xui xẻo, lúc ra thì đèn cảm ứng trong hành lang còn tốt, khi trở về, bất luận là cô giậm chân cỡ nào nó cũng không sáng.

Tối lửa tắt đèn lại cầm theo một chồng hộp thức ăn thật không tiện, cô muốn gọi điện cho Thẩm Hạo xuống lầu xách phụ nhưng lại không đem theo di động, cô chỉ còn cách dựa vào cảm giác bấm thang máy.

Tật sợ tối của cô thật ra đã bớt rất nhiều, nhưng cá tính bộp chộp khó mà bỏ, vừa ra khỏi thang máy, không lưu ý một chút liền vấp ngã, đầu gối đập vào bậc thang, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Thật không dễ dàng mới về đến nhà, bước vào cửa nghe thấy tiếng cười nói của Diệp Tử, thật ra cô đã thương lượng với Hướng Huy là chỉ ra tay úp, giữ vững thế cục.

Thiên Thiên không trách Diệp Tử và Hướng Huy làm càn, oán khí đều dồn lên đầu Thẩm Hạo: “Anh đàn chết đi, sao không ra giống em?”

Cô đang rất phần nộ, Thắm Hạo không dám nói tiếp, Thiên Thiên lại tức thêm, nói: “Đầu gối em mà sưng lên là đều do anh hại.”

Thắm Hạo lấy lòng nói: “Đau chỗ nào? Anh thổi thổi cho em.”

“Hừ, thổi thì có ích gì.”

Bên kia, Diệp Tử và Hướng Huy vừa ăn khuya vừa xem kịch hay.

Thật không dễ dàng chờ Thiên Thiên phát tán xong, Thắm Hạo cười nói: “Nói xong rồi chứ? Nói xong anh lấy đá chườm cho em.”

Khó được anh thân thiết như vậy, Thiên Thiên hết giận phân nửa, cô hỏi: “Có thể lấy đá chườm sao? Đầu gối em bị xây xước da.”

Thắm Hạo trợn mắt: “Ai nói là chườm đầu gối? Anh nói là chườm đầu của em a! vừa vào cửa liền giống như ăn thuốc súng, đầu óc cháy hỏng rồi.”

Diệp Tử và Hướng Huy cười đến té trên mặt đất, Thiên Thiên xông lên đâm đá Thắm Hạo tơi bời hoa lá.

~ Sáu ~

Mẽ Bác biết Thiên Thiên sắp kết hôn lại tới đây đưa cô.

Hôm đó, Thiên Thiên cùng Lâm Hi đang ăn tối tại tiệm cơm, Lâm Hi vừa thấy Mẽ Bác liền rất tức giận, cô cầm lấy di động của Thiên Thiên đặt trên bàn đột nhiên ném vào đầu Mẽ Bác.

Thiên Thiên gấp muốn chết, kêu la: “Đừng đập a, mình đau lòng.”

Lâm Hi khinh bỉ nhìn cô: “Người như vậy mà bề còn đau lòng?”

Mẽ Bác rất vui mừng, dù sao trong lòng cô còn có hấn.

Thiên Thiên thật không dễ dàng mới lấy lại di động, thở phào một hơi, trừng mắt nhìn Lâm Hi: “Bồ không thể dùng thứ khác đập sao? Mình mới mua di động, làm mình đau lòng chết đi được.”

Mẽ Bác: “...” (=)))

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-anh-la-dieu-my-le-day-bat-ngo>